DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Pişmanım AMA

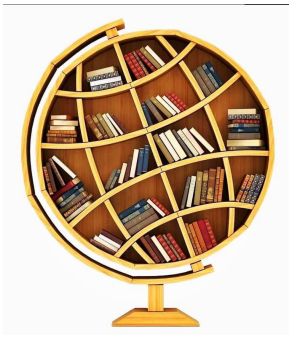
COLLEEN HOOVER

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pismanum AMA

Pişmanım Ama
Orijinal Adı: *Regretting You*
Colleen Hoover
Çeviri: Nil Bosna

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Düzelti: Elif Bersu Kabran
Sayfa Tasarım ve Kapak Uygulama: Çağla Yön

1. Baskı: Eylül 2023
ISBN: 978-625-414-441-7

© Colleen Hoover, 2019
Bu eser, kitabın özgün yayıncısı Atria Books (Simon & Schuster, Inc.) ile Kayı Ajans arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pişmanım AMA

COLLEEN HOOVER

Çeviri
Nil Bosna

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitap zeki ve büyüleyici Scarlet Reynolds içindir. Bu dünyanın senin etkini hissetmesi için sabırsızlanıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

MORGAN

İçinde boşluk hisseden tek canlı insan mıdır diye merak ediyordum.

Bedenim tüm bedenlerde olanlarla –kemikler, kaslar, kan ve organlarla– dolu olduğu hâlde bazen içim nasıl boş gibi geliyordu anlamıyordum, sanki biri ağzımın içine bağıracak da sesi içimde yankılanacakmış gibi geliyordu.

Birkaç haftadır böyle hissediyordum. Geçeceğini umuyordum çünkü bu boşluğa ne sebep oluyor diye endişelenmeye başlamıştım. Neredeyse iki yıldır çıktığım harika bir erkek arkadaşım vardı. Chris'te ergenlik döneminin yoğun toyluk anlarını (çoğunlukla alkolden kaynaklanan) saymazsam, bir erkek arkadaşta isteyeceğim her şey vardı. Komikti, çekiciydi, annesini seviyordu, hedefleri vardı. Chris böyle bir duyguya nasıl sebep olabilirdi anlayamıyordum.

Bir de Jenny vardı. Küçük kız kardeşim –en iyi arkadaşımdı. Ama Jenny'nin boşluğumun kaynağı olmadığını biliyordum. Tamamen zıt olmamıza rağmen, mutluluğumun temel kaynağıydı. Dışa dönük, doğal, gürültücüydü, kahkahası için neler vermezdim. Ben ondan daha sessizdim, gülmem çoğu zaman zoraki oluyordu.

O kadar farklıydık ki, aramızda kardeş olmasaydık birbirimizden nefret ederdik diye tekrarlanan bir şaka vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenny beni sıkıcı, ben de onu sinir bozucu buluyordum ama kardeş olduğumuz ve aramızda sadece on iki ay olduğu için farklılıklarımız bir şekilde sorun olmuyordu. Gergin anlarımız oluyordu ama bir tartışmanın çözümlenmeden bitmesine asla izin vermiyorduk. Ve yaşımız ilerledikçe daha az tartışıyor, daha fazla birlikte takılıyorduk. Özellikle de şimdi Chris'in en iyi arkadaşı Jonah'la çıktığı için. Chris'le Jonah geçen ay liseden mezun olduklarından beri dördümüz neredeyse uyanık olduğumuz her anımızı grup olarak birlikte geçiriyorduk.

Son zamanlardaki ruh hâlimin kaynağı annem olabilirdi ama bu pek akla yakın gelmiyordu. Annemin yokluğu yeni bir şey değildi. Aslında aksine artık eskisinden daha fazla alışmış, Jenny'yle ebeveyn bakımından şanssız olduğumuzu daha fazla kabullenmeye başlamıştım. Beş yıl önce babamız öldüğünden beri annem hayatımızda etkin değildi. O zamanlar Jenny'ye ebeveynlik yapmak zorunda kaldığım için şimdikinden daha kırgındım. Yaşım ilerledikçe annemin hayatlarımıza karışacak, bize sokağa çıkma yasağı koyacak ya da... ilgilenecek türden bir anne olmaması daha az rahatsız ediyordu. Doğrusu on yedi yaşında olup da benim yaşımdaki çoğu kişinin hayalini kuracağı özgürlüğün verilmesi gerçekten çok hoştu.

Son zamanlarda hayatımda hissettiğim bu derin boşluğu açıklayacak, değişen hiçbir şey olmamıştı. *Ya da belki olmuştu ve bunu fark edemeyecek kadar korkuyordum.*

"Bil bakalım ne oldu?" dedi Jenny. Ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Arabayı Jonah kullanıyordu, Chris'le ben arka koltuktaydık. Pencereden dışarı bakarak kendimi düşünüyordum, bu yüzden düşüncelerimi kesip ona baktım. Koltuğunda arkasına döndü, gözleri heyecanla Chris'le benim aramda gidip geliyordu. Bu gece gerçekten çok güzel görünüyordu. Maksi elbiselerimden birini ödünç almıştı, çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hafif bir makyajla çok sadeydi. On beş yaşındaki Jenny'yle on altı yaşındaki Jenny arasında bu kadar fark olması inanılmazdı. "Hank bu gece bize ot bulabileceğini söyledi."

Chris elini kaldırıp Jenny'yle beşlik çaktı. Tekrar pencereden dışarı baktım, Jenny'nin kafayı bulmak istemesinden hoşlandığımdan emin değildim. Ben de birkaç kez yapmıştım –bizimki gibi bir anne sahibi olmanın yan ürünü. Ama Jenny daha on altı yaşındaydı ve gittiğimiz her partide önüne çıkan her şeye katılıyordu. *Katılmamayı* seçmemin en büyük nedeni daha büyük olmam ve annemiz faaliyetlerimizi hiçbir şekilde düzenlemediği için Jenny'ye karşı hep bir sorumluluk hissetmemdi.

Bazen Chris'e de çocuk bakıcılığı yapıyormuşum gibi geliyordu. Bu arabada bakıcılık yapmak zorunda kalmadığım tek kişi Jonah'dı ama bunun nedeni sarhoş olmaması ya da kafayı bulmaması değildi. Vücudunda ne tür maddeler dolaşırsa dolaşsın olgunluk seviyesini koruyor gibi görünüyordu. Şimdiye kadar karşılaştığım en tutarlı kişiliklerden birine sahipti. Sarhoşken sessiz oluyordu. Kafası güzelken sessiz oluyordu. Mutluyken sessizdi. Ve her nasılsa kızgınken daha da sessiz oluyordu.

Çocukluklarından beri Chris'in en iyi arkadaşıydı ve benimle Jenny'nin erkek versiyonu gibilerdi ama tam tersine. Chris'le Jenny her partinin neşesiydi. Jonah'la ben görünmez yardımcılardık.

Benim için hava hoştu. Bir odanın ortasında bir masanın üzerinde izlenen kişi olmaktansa, duvar kâğıdına karışıp sessizce insanları izlemenin tadını çıkarmayı tercih ediyordum.

"Gideceğimiz yere ne kadar kaldı?" diye sordu Jonah.

"Sekiz kilometre kadar daha var," dedi Chris. "Uzak değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki buraya çok uzak değil ama evlerimize çok uzak. Bu akşam eve dönerken arabayı kim kullanıyor?" diye sordu Jonah.

"Olamaz!" dedi Jenny'yle Chris aynı anda.

Jonah dikiz aynasından bana baktı. Bir an göz göze geldik ve başımı salladım. Jonah da başını salladı. Hiç konuşmadan ikimiz de bu gece ayık kalmaya karar vermiştik.

Bunu –iletişim kurmadan iletişim kurmayı– nasıl yaptığımızı bilmiyordum ama aramızda her zaman hiç çaba göstermeden oluyordu. Belki de birbirimize çok benzediğimiz için zihinlerimiz çoğu zaman senkronize çalışıyordu. Jenny'yle Chris fark etmemişlerdi. İkisinin kimseyle sessizce iletişim kurmalarına gerek yoktu çünkü söyleyecekleri her şey, söylemeleri gereksin ya da gerekmesin ağızlarından dökülüveriyordu.

Chris dikkatimi çekmek için elimi tuttu. Ona bakınca beni öptü. "Bu gece çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı.

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sen de hiç fena görünmüyorsun."

"Bu gece benim evde kalmak ister misin?"

Bunu bir an düşündüm ama Jenny tekrar koltuğunda dönerek benim yerime cevap verdi. "Bu gece beni yalnız bırakamaz. Önümüzdeki dört saati çok fazla alkol ve belki de yasa dışı madde kullanarak geçirmek için reşit değilim. Senin evinde kalırsa sabah kusarken saçlarımı kim tutacak?"

Chris omuz silkti. "Jonah?"

Jenny güldü. "Jonah'ın gece yarısına kadar evde olmasını isteyen tipik bir ailesi var. Bunu biliyorsun."

"Jonah liseden yeni mezun oldu," dedi Chris, Jonah'tan sanki ön koltukta her kelimeyi duymuyormuş gibi bahsediyordu. "Biraz erkek olmalı ve bir kez olsun bütün gece dışarıda kalmalı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://antey.org

Chris bunu söylerken Jonah arabayı benzin istasyonuna sokuyordu. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?" diye sordu Jonah, kendisiyle ilgili konuşulanları duymazdan gelerek.

"Evet, ben bira almaya çalışacağım," dedi Chris emniyet kemerini çözerek.

Bu beni gerçekten güldürdü. "Tamı tamına on sekiz görünüyorsun. Sana bira satmazlar."

Chris bana sırıttı, bu yorumu meydan okuma olarak görmüştü. Arabadan inip markete girdi, Jonah da benzin doldurmak için indi. Jonah'ın kontrol paneline uzanıp her zaman geride bıraktığı karpuzlu Jolly Ranchers şekerlerinden bir tane aldım. Karpuzlu en lezzetlisiydi. Bunu nasıl sevmediklerini anlamıyordum ama belli ki Jonah sevmiyordu.

Jenny emniyet kemerini çözüp yanıma arka koltuğa geçti. Bacaklarını altına toplayarak bana baktı. Gözleri haylazlıkla doluydu, "Sanırım bu gece Jonah'la seks yapacağım," dedi.

Uzun zamandır ilk kez içim dolmuş gibi geliyordu ama iyi bir şekilde değildi. Sanki yoğun bir su basmış gibiydi. Belki de çamur. "Daha yeni on altı oldun."

"Senin Chris'le ilk kez seks yaptığın yaş."

"Evet ama biz iki aydan uzun süredir çıkıyorduk. Ve hâlâ pişmanım. Çok acıttı, belki bir dakika sürdü ve Chris tekila kokuyordu." Durakladım çünkü erkek arkadaşımın becerilerine hakaret etmişim gibi gelmişti. "Artık daha iyi oldu."

Jenny güldü ama sonra içini çekerek koltuğa yaslandı. "İki ay dayanmamın övgüye değer olduğunu hissediyorum."

Gülmek istiyordum çünkü iki ay hiçbir şey değildi. Bütün bir yıl beklemesini tercih ederdim. Ya da beş yıl.

Buna neden karşı olduğumu bilmiyordum. Jenny haklıydı –seks yapmaya başladığımda ondan daha küçüktüm. Ve madem biriyle bekâretini kaybedecekti –hiç olmazsa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyi bir insan olduğunu bildiğim biriydi. Jonah ondan hiç faydalanmamıştı. Aslında Jenny'yi tam bir yıldır tanıyordu ve on altı yaşına kadar ona hiç asılmamıştı. Bu Jenny için sinir bozucuydu ama benim Jonah'a saygı duymama neden olmuştu.

İçimi çektim. "Bekâretini bir kez kaybedersin Jenny. Bu ânın bir yabancının evinde sarhoşken, başka birinin yatağında seks yaparken olmasını istemem."

Jenny sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi kafasını bir yandan diğerine eğdi. "O zaman belki onun arabasında yapabiliriz."

Güldüm ama komik olduğu için değildi. Benimle dalga geçtiği için gülmüştüm. Bekâretimi Chris'le tam olarak böyle kaybetmiştim. Babasının Audi'sinin arka koltuğunda sıkış tepiş. Kesinlikle sıradan, tam anlamıyla utanç vericiydi ve artık daha iyi olsak bile, geriye dönüp baktığımızda ilk seferimizin daha güzel anıları olsaydı daha iyi olurdu.

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Ya da bundan bahsetmek. Sırf bu yüzden kardeşimle yakın arkadaş olmak zordu –onun için heyecanlanmak, her şeyi dinlemek ama aynı zamanda onu benim yaptığım hatalardan korumak istiyordum. Onun için hep daha iyisini istiyordum.

Anne gibi görünmemek için elimden geleni yaparak ona içtenlikle baktım. "Eğer bu gece olacaksa en azından ayık kal."

Jenny tavsiyeme gözlerini devirdi ve tam Jonah kapısını açarken sürünerek ön koltuğa geçti.

Chris de dönmüştü. Bira *olmadan*. Kapıyı çarparak kapatıp göğsünde kollarını kavuşturdu. "Bebek yüzlü olmak gerçekten berbat bir şey."

Güldüm, elimi yanağında gezdirerek dikkatini kendime çevirdim. "Bebek yüzünü seviyorum ben."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://antey.org

Bu sözlere gülümsedi. Eğilip beni öptü ama dudakları dudaklarıma değer değmez geri çekildi. Hafifçe Jonah'ın koltuğuna vurdu. "Sen dene." Chris cebinden para çıkardı, öne uzanarak konsola bıraktı.

"Orada bol bol içki olmayacak mı?" diye sordu Jonah.

"Bu, yılın en büyük mezuniyet partisi. Tüm son sınıf orada olacak ve hiçbirimiz reşit değiliz. Alabileceğimiz tüm takviye kuvvete ihtiyacımız var."

Jonah istemeye istemeye parayı alıp arabadan indi. Chris beni tekrar, bu sefer diliyle öptü. Ama çok çabuk geri çekildi. "Ağzında ne var?"

Jolly Rancher'ı katır kutur çiğneyerek kırdım. "Şeker."

"Ben de istiyorum," dedi dudaklarını tekrar dudaklarıma götürerek.

Jenny ön koltukta inledi. "Durun. Şapırtılarınızı duyabiliyorum."

Chris sırıtarak ama aynı zamanda ağzında bir parça Jolly Rancher'la geri çekildi. Şekeri yiyerek emniyet kemerini bağladı. "Mezun olalı altı hafta oldu. Kim mezuniyetten altı hafta sonra mezuniyet partisi verir? Şikayet ettiğimden değil. Sadece mezuniyet kutlamalarını çoktan geçmiş olmalıyız gibi geliyor."

"Altı hafta olmadı. Sadece dört oldu," dedim.

"Altı," diye düzeltti. "11 Temmuz'daydı."

Altı mı?

Chris'in vücudumun her bir kasındaki ani gerilimi görmesini engellemeye çalıştım ama az önce söylediği şeye tepki vermekten kendimi alamıyordum. Her yerim kaskatı kesilmişti.

Altı hafta olmamıştı. *Olmuş muydu?*

Altı hafta olduysa... âdetim iki hafta gecikmiş demekti.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birdenbire Jonah'ın arabasının bagajı açıldı. Tam Chris'le arkamıza döndüğümüzde Jonah çarparak bagajı kapatıp sürücü kapısına yürüdü. Arabaya bindiğinde yüzünde kendini beğenmiş bir tebessüm vardı.

"Pislik karı," diye mırıldandı Chris başını iki yana sallayarak. "Sana kimlik kontrolü bile yapmadı mı?"

Jonah motoru çalıştırıp arabayı sürmeye başladı. "Her şey özgüvende dostum."

Jonah'ın koltuktan uzanıp Jenny'nin elini tuttuğunu gördüm.

Pencereden dışarı baktım, midem düğüm düğüm, avuçlarım terli, kalbim güm güm atarken parmaklarımla sessizce son âdetimden beri geçen günleri saydım. Bu hiç aklıma gelmemişti. Mezuniyette âdet olduğumu biliyordum çünkü Chris seks yapamayacağımız için üzülmüştü. Ama mezun olmalarının üzerinden sadece bir ay geçtiğini düşünerek her gün olmayı bekliyordum. Yaz tatilinde dördümüz önemsiz şeyler yapmakla o kadar meşguldük ki bu hiç aklıma gelmemişti.

On iki gün. On iki gün gecikmişti.

* * *

Mezuniyet partisinde bütün gece düşündüğüm tek şey bu oldu. Jonah'dan araba anahtarlarını ödünç almak, yirmi dört saat açık bir eczaneye giderek hamilelik testi satın almak istiyordum ama bu sadece Jonah'ın soru sormasına yol açacaktı. Jenny'yle Chris yokluğumu fark edecekti. Bunun yerine, tüm akşamı kemiklerime kadar işleyen gürültülü müzikle geçirmek zorunda kaldım. Bu evin her tarafında terli vücutlar vardı, kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Şu anda içmekten çok korkuyordum çünkü hamileysem bu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hamileliği hiç düşünmemiştim, bu yüzden bir fetüse ne kadar alkolün zarar verebileceğini tam olarak bilmiyordum. Bu riske girmeyecektim.

Buna inanamıyordum.

"Morgan!" diye seslendi Chris odanın diğer tarafından. Bir masaya çıkmıştı. Yanındaki masada başka bir adam vardı. Tek ayak üzerinde dengede durdukları, biri düşene kadar sırayla içtikleri bir oyun oynuyorlardı. Bu, Chris'in en sevdiği içki içme oyunuydu ve benim yanında olmayı en sevmediğim zamandı ama bana el ederek yanına çağırdı. Ben daha odanın diğer tarafına geçmeden diğer masadaki adam düştü ve Chris zaferle yumruğunu havaya kaldırdı. Tam yanına gittiğimde aşağı atladı. Kolunu bana dolayarak kendisine çekti.

"Sıkıcı olmaya başladın," dedi. Bardağını ağzıma yaklaştırdı. "İç. Eğlen."

Bardağı ittim. "Bu gece eve dönerken arabayı ben kullanacağım. İçmek istemiyorum."

"Hayır, bu gece arabayı Jonah kullanacak. Sen rahatsın." Chris bana tekrar içki vermeye çalıştı ama tekrar ittim.

"Jonah içmek istiyordu, ben de arabayı ben kullanırım dedim," diye yalan söyledim.

Chris etrafına bakınırken yakınlarda birini gördü. Bakışlarını izleyince kanepede, kucağından bacaklarını sarkıtan Jenny'nin yanında oturan Jonah'ı gördüm, "Bu gece arabayı sen kullanıyorsun değil mi?"

Jonah, Chris'e cevap vermeden önce bana baktı. İki saniyelik sessiz bir konuşmaydı ama Jonah yalvaran ifademden Chris'e kullanmayacağını söylemesini istediğimi anlayabilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://antey.org

Jonah merakla başını biraz yana eğdi, sonra Chris'e baktı. "Hayır. Körkütük sarhoş oluyorum."

Chris'in omuzları düşerek tekrar bana baktı. "İyi. Sanırım tek başıma eğlenmem gerekecek."

Sözlerini üzerime alınmamaya çalıştım ama pek kolay değildi. "Ayıkken hiç eğlenceli olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Eğlencelisin ama en sevdiğim Morgan sarhoş Morgan."

Vay canına. Bu beni biraz üzmüştü. Ama Chris sarhoştu, bu yüzden şu anda sadece tartışmadan kaçınmak için bile olsa hakaretlerini mazur görecektim. Havamda değildim. Aklımda daha önemli şeyler vardı.

İki elimle hafifçe Chris'in göğsüne vurdum. "Pekâlâ, bu gece burada sarhoş Morgan olmayacak, o yüzden gidip eğlenebileceğin birilerini bul."

Tam bunu söylediğim anda biri Chris'i kolundan tutup masaya geri çekti. "Rövanş!" dedi adam.

Bunun üzerine Chris artık ayıklık seviyemle ilgilenmeyince bunu ondan, bu gürültüden, bu insanlardan kaçmak için bir fırsat olarak kabul ettim. Arka kapıdan çıkınca partinin daha sessiz bir versiyonu ve temiz hava dalgasıyla karşılaştım. Havuzun yanında boş bir koltuk vardı, suyun içinde bir yüzme havuzunda sağlıksız sayılacak şeyler yaptıklarından neredeyse emin olduğum bir çift olmasına rağmen, evin içinde olmaktan daha az rahatsız ediciydi. Koltuğumu onları görmeyecek şekilde yerleştirdim, arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Sonraki birkaç dakikayı, geçen ay fark etmiş ya da etmemiş olabileceğim herhangi bir belirtiyi takıntı yapmamaya çalışarak geçirdim.

Daha tüm bunların geleceğim için ne anlama geleceğini düşünmeye başlayacak bile vakit bulamadan arkamdaki betonda bir sandalyenin çekildiğini duydum. Gözlerimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açıp kim olduğunu görmek istemiyordum. Şu anda Chris'i ve sarhoşluğunu çekemeyecektim. Hatta Jenny'yi, onun şarap, esrar ve on altı yaşında olması karışımını bile çekemeyecektim.

"İyi misin sen?"

Jonah'ın sesini duyunca rahat bir nefes aldım. Başımı yana eğdim, gözlerimi açıp ona gülümsedim. "Evet, iyiyim."

Bana inanmadığını ifadesinden anlıyordum ama neyse. Jonah'a âdetimin geciktiğini söylemem mümkün değildi, çünkü (a) bu onu ilgilendirmezdi, (b) hamile olup olmadığımı bile bilmiyordum ve (c) hamileysem ilk söyleyeceğim kişi Chris'ti.

"Chris'e yalan söylediğin için teşekkürler," dedim. "Sadece bu gece gerçekten canım içmek istemiyor."

Jonah anlayışla başını sallayarak bana plastik bir bardak uzattı. Elinde iki bardak olduğunu fark edince birini aldım. "Bu soda," dedi. "Soğutuculardan birine gömülmüş bir kutu buldum."

Bir yudum alıp başımı arkaya yasladım. Sodanın tadı alkolden çok daha güzeldi. "Jenny nerede?"

Jonah başıyla evi işaret etti. "Masada içki yudumluyor. Kalıp izleyemedim."

İnledim. "Bu oyundan çok nefret ediyorum."

Jonah güldü. "Nasıl oldu da ikimiz de tam zıttımız olan insanları bulduk?"

"Ne dediklerini biliyorsun. Zıtlar birbirini çeker."

Jonah omuz silkti. Buna omuz silkmesi tuhaf galmişti. Bir an dikkatle bana baktı, sonra bakışlarını çevirerek, "Chris'in sana söylediklerini duydum. Bu yüzden mi buradasın bilmiyorum ama umarım ciddi olmadığını biliyorsundur. Chris sarhoş. Bu partilerde nasıl olduğunu biliyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jonah'ın şu anda Chris'i savunması hoşuma gitmişti. Chris bazen biraz duyarsız olabilse de Jonah da ben de onun kalbinin ikimizin toplamından daha büyük olduğunu biliyorduk. "Bunu her zaman yapsaydı kızabilirdim ama bu bir mezuniyet partisi. Onu anlıyorum –eğleniyor ve benim de onunla birlikte eğlenmemi istiyor. Bir bakıma haklı. Sarhoş Morgan ayık Morgan'dan çok daha iyi."

Jonah anlamlı anlamlı bana baktı. "Buna yürekten katılmıyorum."

Jonah bunu söyler söylemez gözlerimi çevirip içkime baktım. Bunu şu anda olanlardan korktuğum için yapmıştım. İçimin yeniden dolduğunu hissetmeye başlıyordum ama bu sefer iyi bir şekilde. Bu boşluğun yerini sıcaklık, çarpıntılar, kalp atışları alıyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştım çünkü son birkaç haftadır kendimi bu kadar boş hissetmeme neyin sebep olduğunu tam olarak belirlemişim gibi geliyordu.

Jonah.

Bazen yalnız kaldığımızda bana öyle bir bakıyordu ki bakışlarını başka tarafa çevirdiğinde kendimi boşlukta hissediyordum. Bu, Chris bana baktığında hiç hissetmediğim bir duyguydu.

Bu farkındalık beni ölümüne korkutmuştu.

Son zamanlara kadar tüm hayatımı bu duyguyu yaşamadan geçirmiş gibiydim ama şimdi yaşadığım için sanki duygu kaybolunca bir parçam da yok oluyordu.

Ellerimle yüzümü örttüm. Dünyada yanında olmak istenecek onca insan varken Jonah Sullivan'ın bu listenin başına geçmeye başlaması berbat bir farkındalıktı.

Sanki kalbim sürekli kayıp parçasını arıyor ve Jonah onu avucunda tutuyordu.

Ayağa kalktım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Chris'e âşıktım, bu yüzden onun en iyi arkadaşıyla yalnız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaldığımda bu duyguları yaşamak beni rahatsız ediyor ve geriyordu. Belki de bana böyle hissettiren sodaydı.

Ya da hamile olabileceğim korkusuydu.

Belki Jonah'la hiç ilgisi yoktu.

Ayağa kalkalı beş saniye olmuştu ki birdenbire Chris belirdi. Kollarını bana sımsıkı sararak ikimizi havuza itti. Hem kızmış, hem rahatlamıştım, çünkü Jonah'dan uzaklaşmam gerekiyordu ama şimdi tamamen giyinik, girmeye hiç niyetim olmayan havuzun derin ucunda suya gömülüyordum.

Chris'le aynı anda su yüzüne çıktım ama daha ona bağıramadan beni kendine çekip öptü. Öpmesine karşılık verdim çünkü bu dikkat dağıtma yöntemi çok gerekliydi.

"Jenny nerede?" Chris'le yukarı baktık, Jonah tepemizde durmuş ters ters Chris'e bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Chris.

Jonah gözlerini devirdi. "Ona göz kulak olmanı istemiştim. Jenny sarhoş." Jonah, Jenny'yi bulmak için eve doğru yürüdü.

"Ben de öyle," dedi Chris. "Bir sarhoştan başka bir sarhoşa bakıcılık yapmasını asla isteme!" Chris birkaç metre, dokunacak kadar ilerleyerek beni de kendisiyle birlikte çekti. Sırtını havuzun duvarına yasladı, beni boynuna tutunup yüzüm ona bakacak şekilde konumlandırdı. "Az önce söylediklerim için özür dilerim. Hiçbir hâlinin sıkıcı olduğunu düşünmüyorum."

Dudaklarımı büzdüm, adilik ettiğini anladığı için rahatlamıştım.

"Sadece bu gece eğlenmeni istiyordum. Eğlendiğini sanmıyorum."

"Şu anda eğleniyorum." İçimdeki kargaşayı fark etmesini istemediğim için zorla gülümsedim. Ama emin olana kadar ertelemeye ne kadar çalışırsam çalışayım endişelenmekten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendimi alamıyordum. Kendim için, onun için, bizim için, ikimiz de hazır olmadan bu dünyaya getireceğimiz çocuk için endişeleniyordum. Buna gücümüz yetmezdi. Hazır değildik. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişinin Chris olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu, gidip birlikte bir insan yaratmadan önce kesinlikle emin olunması gereken bir konuydu.

"Sende en sevdiğim şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Chris. Gömleğim su yüzüne çıkıp duruyordu, bu yüzden Chris bluzumun önünü kot pantolonumun içine sokuşturdu. "Fedakârsın. Doğru kelime bu mu bilmiyorum ama öylesin. Çevrendekilerin hayatını iyileştirmek için istemediğin şeyler yapıyorsun. Şoförlük yapmak için seçilmen gibi. Bu seni sıkıcı yapmıyor. Kahraman yapıyor."

Güldüm. Chris sarhoşken iltifat ederdi. Bazen onunla dalga geçiyordum ama içten içe hoşuma gidiyordu.

"Şimdi de senin bende sevdiğin bir şey söylemen gerekiyor," dedi.

Çok düşünmem gerekiyormuş gibi yukarı ve sola baktım. Şakadan yan tarafımı sıktı.

"Bu kadar eğlenceli olmanı seviyorum," dedim. "Beni güldürüyorsun, hatta sinirlendirdiğin zaman bile."

Chris gülümseyince çenesinin ortasındaki gamze belirdi. Harika bir tebessümü vardı. Hamileysem ve sonunda birlikte bir çocuğumuz olacaksa, en azından gülümsemesinin Chris'e benzemesini umuyordum. Bu durumdan kaynaklanabilecek aklıma gelen tek olumlu şey buydu.

"Başka ne var?" diye sordu.

Elimi götürüp gamzesine dokundum, gülümsemesini sevdiğimi söylemeye hazırdım ama bunun yerine, "Bence bir gün harika bir baba olacaksın," dedim.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de ağzını arıyordum. Ne tepki vereceğini görmek istemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chris güldü. "Tabii ki olacağım. Clara beni sevecek."

Başımı yana eğdim. "Clara mı?"

"Müstakbel kızım. Adını çoktan koydum. Ama hâlâ bir erkek ismi üzerinde çalışıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ya müstakbel karın bu isimden nefret ederse?"

Ellerini boynumdan yukarı kaydırıp yanaklarıma götürdü. "Etmeyeceksin." Sonra beni öptü. Ve öpmesi bazen Jonah'ın bakışlarında olduğu gibi içimi doldurmasa da o anda içimi rahatlatan bir güven hissettim. Sözlerinde. Bana duyduğu sevgide.

Yarın nihayet hamilelik testi yaptığımda ne olursa olsun... beni destekleyeceğinden emindim. Chris böyleydi.

"Çocuklar, gitmemiz lazım," dedi Jonah.

Chris'le ayrılarak Jonah'a baktık. Jenny'yi tutuyordu. Jenny kollarını boynuna sarmış, yüzünü Jonah'ın göğsüne bastırmıştı. İnliyordu.

"Ona o masaya çıkmamasını söylemiştim," diye mırıldandı Chris havuzdan çıkarken. Havuzdan çıkmama yardım etti, kıyafetlerimizden olabildiğince su sıktıktan sonra Jonah'ın arabasına yürüdük. Neyse ki koltuklar deriydi. Chris, Jonah'ın içkili olduğunu sandığı için sürücü koltuğuna ben oturdum. Jonah Jenny'yle arka koltuğa oturdu. Partiden uzaklaşırken Chris radyoda şarkı arıyordu.

İstasyonlardan birinde "Bohemian Rhapsody" çalmaya başlayınca Chris sesini açarak şarkı söylemeye başladı. Birkaç saniye sonra Jonah da şarkıya katıldı.

Şaşırtıcı bir şekilde ben de usulca onlara katıldım. Araba kullanırken bu şarkıyı duyup da eşlik etmemek mümkün değildi. Hatta insan bir arabada on yedi yaşında hamile olma korkusu yaşıyorsa, ön yolcu koltuğundaki kişiye hissetmesi gerekenleri arka koltuktaki birine hissediyorsa bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

CLARA

On yedi yıl sonra

Yolcu koltuğuma bakınca utandım. Her zamanki gibi, deri çatlakları arasında kaynağı belli olmayan katılaşmış kırıntılar vardı. Sırt çantamı aldım, eski bir fast-food torbası ve iki boş su şişesiyle birlikte arka koltuğa attım. Kırıntıları temizlemeye çalıştım. Sanırım geçen hafta Lexie'nin yediği muzlu ekmek parçalarıydı. Ya da bu sabah okula giderken yediği simit kırıntıları olabilirdi.

Yerde buruşturulmuş not verilmiş birkaç kâğıt duruyordu. Kâğıtlara uzanırken yoldan hendeğe doğru sapınca direksiyonu düzeltip oldukları yerde bırakmaya karar verdim. Derli toplu bir araba için ölmeye değmezdi.

Stop lambasına gelince durup verdiğim kararı hakkını vererek enine boyuna düşündüm. Tüm ailemin geleneksel doğum günü yemeklerimizden birine hazırlandığı evime doğru yola devam edebilirdim. Ya da U dönüşü yapıp az önce yol kenarında duran Miller Adams'ın yanından geçtiğim tepenin zirvesine geri dönebilirdim.

Miller geçen yıl hep benden uzak durmuştu ama aramızdaki durum ne kadar garip olursa olsun yolda kalmış tanıdı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğım birini bu sıcakta mahsur bırakamazdım. Dışarıda hava yaklaşık otuz yedi dereceydi. Klimam açıktı ama sırtımdan boncuk boncuk ter akıyor, sutyenim tarafından emiliyordu.

Lexie sutyenini tam bir hafta yıkamadan giyiyordu. Üzerine her sabah deodoran sıktığını söylüyordu. Benim için sutyeni yıkamadan iki kez giymek, aynı külotu iki gün üst üste giymek kadar kötüydü.

Sutyenlerime uyguladığım aynı temizlik felsefesini arabama uygulamamam çok kötüydü.

Havayı kokladım, arabam küf kokuyordu. Konsolumda tuttuğum deodorandan sıkmayı düşündüm ama arabayı çevirip Miller'ı almaya karar verirsem arabam yeni sıkılmış deodoran kokacaktı ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Durduk yerde küf kokan bir araba ya da küf kokusunu *örtmek* için özellikle taze deodoran kokan bir araba.

Miller Adams'ı etkilemeye çalıştığım yoktu. Benden kaçınmak için elinden geleni yapan bir adamın fikri hakkında endişelenmek benim için çok zordu. *Ama nedense endişeleniyordum.*

Utandığım için bunu Lexie'ye hiç söylememiştim ama bu yılın başında Miller'la bana yan yana kilitli dolaplar verilmişti. Bu iki saat sürmüş, sonra Miller'ın dolabını Charlie Banks kullanmaya başlamıştı. Charlie'ye dolabının yeniden tahsis edilip edilmediğini sorduğumda Miller'ın dolapları değiştirmek için kendisine yirmi dolar teklif ettiğini söylemişti.

Belki de benimle hiç ilgisi yoktu ama kişisel geliyordu. Benden hoşlanmaması için ne yaptığımı bilmiyor, benden kaçınmasının ardındaki hislerini umursamamaya çalışıyordum. Ama benden hoşlanmaması hoşuma gitmiyordu, bu yüzden bu fırsattan yararlanmayıp duygularını geçerli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://kantey.org

kılarsam kendime lanet ederdim, çünkü *kahretsin, ben gayet iyiydim!* Onun düşündüğü berbat kişi değildim.

U dönüşü yaptım. Sadece bencil sebeplerden bile olsa benim hakkımdaki izleniminin değişmesini istiyordum.

Tepeye yaklaştığımda, Miller elinde cep telefonuyla bir yol levhasının yanında duruyordu. Arabasının nerede olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle bu yolda değildi çünkü sıradan bir koşuya çıkmıştı. Üstünde solmuş bir mavi kotla siyah tişört vardı, bu sıcakta her biri başlı başına ölüm fermanı gibiydi ama... yakışmış mıydı? Sıcak çarpması dışarı çıkıp eğlenmenin garip bir yoluydu ama herkesin zevki kendineydi.

Arabamı döndürüp arkasına park ederken beni izledi. Arabamın önünden bir buçuk metre kadar uzaktaydı, bu yüzden cep telefonunu arka cebine koyup bana baktığında yüzündeki sırıtmayı görebiliyordum.

Miller'ın ilgisinin (veya ilgisizliğinin) bir insana neler yapabileceğinin farkında olup olmadığını bilmiyordum. Size baktığında, öyle bir bakıyordu ki kendinizi gördüğü en ilginç kişi gibi hissediyordunuz. Her nasılsa bu bakışa tüm vücudunu katıyordu. Öne eğiliyor, merakla kaşlarını kaldırıyor, başını sallıyor, dinliyor, gülüyor, kaşlarını çatıyordu. Birilerini dinlerken takındığı ifadeler büyüleyici oluyordu. Bazen birileriyle sohbet ederken uzaktan onu izliyordum –içten içe onun ilgisini çekmelerini kıskanıyordum. Hep onunla dolu dolu bir konuşmanın nasıl olacağını merak ediyordum. Miller'la hiç bire bir konuşma yapmamıştık, ama geçmişte onu bana bakarken yakaladığım zamanlar olmuştu ve dikkatinin bir saniyelik sıyırıp geçmesi bile içimde ürpertiler uyandırabiliyordu.

Belki de U dönüşü yapmamalıydım diye düşünmeye başlamıştım ama yapmıştım ve buradaydım, bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sinirlerime hâkim olarak camımı indirdim. "Bir sonraki Greyhound'a daha en az on üç gün var. Arabaya ihtiyacın var mı?"

Miller bir an bana, sonra sanki daha iyi bir seçeneğin gelmesini bekliyormuş gibi arkasındaki boş yola baktı. Alnındaki terleri sildi, sonra bakışları tutunduğu tabelaya çevrildi.

Her ne kadar kendimi aksine inandırmaya çalışsam da içimde dönüp duran beklenti Miller Adams'ın fikirlerini ne kadar önemsediğimin açık bir işaretiydi.

Aramızın tuhaf olmasına sebep olacak bir şey fark etmemiş olmama rağmen böyle tuhaf olması hiç hoşuma gitmiyordu. Ama gerçekte hiçbir etkileşimimiz olmamasına karşın benden kaçınması geçmişte sorunlarımız olduğunu düşündürüyordu. Sanki bir erkekten ayrılmaya ve ayrılıktan sonra onunla nasıl arkadaşlık kuracağını bilememeye benziyordu.

Onun hakkında hiçbir şey bilmemeyi ne kadar istesem de ilgisini istememek hiç kolay değildi çünkü benzersiz biriydi. Ve sevimliydi. Özellikle de şu anda ters takılmış Rangers kasketinden bir tutam siyah saç görünürken. Saç kesiminin zamanı çoktan geçmişti. Saçlarını genellikle daha kısa kestiriyordu ama yaz sonunda okula döndüğümüzde çok daha uzun olduğunu fark etmiştim. Bu hâlini beğeniyordum. Kısa hâlini de beğeniyordum.

Kahretsin. *Saçlarına* mı dikkat ediyordum? Bilinçaltımda kendime ihanet ettiğimi hissettim.

Ağzında bir lolipop vardı ki bu alışılmadık bir şey değildi. Lolipop merakını eğlenceli buluyordum ama aynı zamanda kendini beğenmiş bir hava da veriyordu. Özgüvensiz erkeklerin ortalıkta onun kadar şeker yiyerek dolaşacağını sanmıyordum, okula her zaman lolipop yiyerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geliyor, genellikle öğle yemeğinin sonunda ağzında bir tane daha oluyordu.

Lolipopu ağzından çıkarıp dudaklarını yalayınca şu anda kendimi tam bir terli on altı yaş çocuğu gibi hissettim.

"Bir dakika buraya gelebilir misin?" diye sordu.

Onu götürmeye hazırdım ama bu sıcakta arabadan inmek planımın bir parçası değildi.

"Hayır. Çok sıcak."

Eliyle gelmemi işaret etti. "Sadece birkaç dakika sürer. Çabuk ol, ben yakalanmadan."

Arabamdan inmeyi gerçekten istemiyordum. Sonunda onunla her zaman istediğim konuşmayı yapsam bile geri döndüğüme pişmandım.

Ama bu bir yazı turaydı. Araba klimamın soğuk hava dalgası Miller'la sohbete burun farkıyla ikinci geliyordu, bu yüzden dramatik bir şekilde gözlerimi devirerek arabadan indim. Yaptığım büyük fedakârlığı anlamasını istiyordum.

Kaldırımdaki katran parmak arası terliklerimin altına yapışıyordu. Bu yol birkaç aydır yapım aşamasındaydı ve ayakkabılarımın bu yüzden mahvolduğundan emindim.

Ayaklarımdan birini kaldırıp katranlı ayakkabımın altına bakarak inledim. "Yeni ayakkabılarımın faturasını sana yollayacağım."

Sorgulayarak terliklerime baktı. "Bunlar ayakkabı değil."

Sıkı sıkı tuttuğu tabelaya baktım. Derme çatma ahşap bir platform tarafından dik tutulan şehir sınırı işaretiydi. Platformu iki büyük kum torbası sabit tutuyordu. Yol inşaatı nedeniyle bu otoyoldaki tabelaların hiçbiri zemine sabitlenmemişti.

Miller alnındaki boncuk boncuk terleri sildikten sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kum torbalarından birini kaldırarak bana uzattı. "Bunu al ve beni takip et."

Kum torbasını kollarıma bırakınca homurdandım. "Seni nereye kadar takip edeceğim?"

Başıyla geldiğim yönü işaret etti. "Beş altı metre kadar." Lolipopunu tekrar ağzına soktu, diğer kum torbasını alıp hiç çaba harcamadan omzuna kaldırarak levhayı peşinden sürüklemeye başladı. Ahşap platform kaldırıma sürtündükçe küçük ahşap parçaları kırılıp ayrılıyordu.

"Şehir sınırı levhasını mı çalıyorsun?"

"Hayır. Sadece taşıyorum."

Yerimde durmuş onu izlerken tabelayı sürükleyerek yürümeye devam etti. Ön kol kasları gerilmişti, bu kadar zorlama altında geri kalan kaslarının nasıl göründüğünü merak ediyordum. *Kes şunu, Clara!* Kum torbası kollarımı ağrıtıyor, şehvet gururumu ortadan kaldırıyordu, bu yüzden gönülsüzce onu takip etmeye başladım.

"Sadece seni götürmeyi planlıyordum," dedim başının arka tarafına. "Bu her neyse, suç ortağı olmayı hiç düşünmemiştim."

Miller tabelayı dikti, kum torbasını tahta çıtaların üzerine bıraktıktan sonra diğer kum torbasını kollarımdan aldı. Yerine koydu, tabelayı doğrultup doğru yöne çevirerek düzeltti. Lolipopu ağzından çıkararak gülümsedi. "Harika. Teşekkür ederim." Elini kotuna sildi. "Eve kadar gidebilir miyim? Yemin ederim buraya yürürken on derece daha sıcaktı. Kamyonetimi getirmeliydim."

Tabelayı işaret ettim. "Bu tabelayı neden taşıdık?"

Beyzbol kasketini düz çevirip güneşi engellemek için siperliğini aşağı çekti. "Bir buçuk kilometre kadar ileride yaşıyorum," dedi omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ederek. "En sevdiğim pizzacı şehir dışına teslimat yapmı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://antey.org

yor, bu yüzden bu tabelanın yerini her hafta biraz değiştiriyorum. İnşaatı bitirip tekrar zemine sabitlemelerinden önce garaj yolumuzun diğer tarafına götürmeye çalışıyorum."

"Şehir sınırının yerini mi değiştiriyorsun? Pizza için?"

Miller arabama doğru yürümeye başladı. "Sadece bir buçuk kilometre."

"Yol işaretlerinin yeriyle oynamak yasadışı değil mi?"

"Olabilir. Bilmiyorum."

Onu takip etmeye başladım. "Neden her seferinde biraz taşıyorsun? Neden garaj yolunun diğer tarafına hemen şimdi taşımıyorsun?"

Yolcu tarafının kapısını açtı. "Azar azar taşırsam fark edilmemesi daha olası."

İyi bir noktaydı.

Arabama bindiğimizde katranlı parmak arası terliklerimi çıkarıp klimayı açtım. Miller emniyet kemerini takarken kâğıtlarım ayaklarının altında buruştu. Eğilip aldı, kâğıtları karıştırarak notlarıma göz attı.

"Hepsi A," dedi kâğıt tomarını arka koltuğa koyarak. "Kendiliğinden mi oluyor yoksa çok mu çalışıyorsun?"

"Vay, amma meraklısın. Ve ikisinden de biraz." Ben arabayı yola çıkarırken Miller konsolu açıp içine baktı. Meraklı bir köpek yavrusu gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

Deodoranımı çıkardı. "Acil durumlar için mi?" Sırıtarak kapağını açıp kokladı. "Güzel kokuyor." Konsola geri koyup bir paket çiklet çıkardı, bir tane alıp bir tane de bana uzattı. *Bana kendi çikletimden ikram ediyordu.*

Miller nezaketsiz bir merakla arabamı incelerken başımı iki yana salladım. Ağzında hâlâ lolipop olduğu için çikleti çiğnemeyip cebine koydu, sonra radyomda şarkıları karıştırmaya başladı. "Her zaman bu kadar müdahaleci misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben tek çocuğum." Bunu bir bahaneymiş gibi söylemişti. "Ne dinliyorsun?"

"Şarkı listem karışık çalıyor ama bu şarkı Greta Van Fleet'in."

Tam sesini açarken şarkı bitti, artık hiçbir şey çalmıyordu. "Kadın iyi midir?"

"*Kadın* değil. Bir rock grubu."

Hoparlörlerden bir sonraki şarkının açılışındaki gitar nakaratı bangırdayınca yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Biraz daha yumuşak bir şey bekliyordum," dedi bağırarak.

Miller Adams'ın her zaman böyle olup olmadığını merak ederek tekrar yola baktım. Sıradan, meraklı, hatta belki hiperaktif. Okulumuz çok büyük değildi ama o son sınıf öğrencisi olduğu için birlikte hiç dersimiz olmamıştı. Ama onu benden kaçındığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Onunla hiç böyle bir durumda olmamıştım. Çok yakın ve kişisel bir durum. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi.

Konsolla koltuğunun arasına sıkışmış bir şeye uzanıp ben daha ne olduğunu anlamadan açıverdi. Elinden kapıp arka koltuğa attım.

"Neydi o?" diye sordu.

Tüm üniversite başvurularımın bulunduğu klasördü ama bunu tartışmak istemiyordum çünkü ailemle aramızda büyük bir çekişme konusuydu. "Bir şey değil."

"Üniversite tiyatro bölümü başvurusu gibi görünüyordu. Üniversite başvurularını şimdiden mi yolluyorsun?"

"Cidden tanıdığım en meraklı kişisin. Ve hayır. Sadece derliyorum çünkü hazır olmak istiyorum." *Ve arabamda saklıyordum çünkü ailem oyunculuk konusunda ne kadar ciddi olduğumu bilseydi çılgına dönerdi.* "Sen bir yerlere başvurdun mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet. Sinema okuluna." Miller'ın dudakları bir sırıtmayla kıvrıldı.

Şimdi sadece espri yapıyordu.

Kontrol panelimde elleriyle müziğin ritminde tempo tutmaya başladı. Gözümü yoldan ayırmamaya çalışıyordum ama ona çekildiğimi hissediyordum. Kısmen büyüleyici olduğu içindi ama aynı zamanda bir çocuk bakıcısına ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Aniden irkilerek dimdik oturunca gerildim çünkü onu neyin ürküttüğünü hiç bilmiyordum. Müzik yüzünden duymadığım bir aramayı cevaplamak için arka cebinden telefonunu çıkardı. Müzik setimin güç düğmesine basarak ağzındaki lolipopu çıkardı. Şekerden hemen hemen hiç kalmamıştı. Sadece ufacık kırmızı bir topak kalmıştı.

"Merhaba bebeğim," dedi telefona.

Bebeğim mi? Gözlerimi devirmemeye çalıştım.

Kız arkadaşı Shelby Phillips olmalıydı. Yaklaşık bir yıldır çıkıyorlardı. Shelby eskiden bizim okula devam ediyordu ama geçen sene mezun olmuştu ve buradan kırk beş dakika kadar ötede bir üniversiteye gidiyordu. Onunla bir sorunum yoktu ama hiç etkileşime girmemiştim. Benden iki yaş büyüktü ve yetişkinlikte iki yıl hiç önemli olmasa da lisedeyken iki yıl hayli fazlaydı. Miller'ın üniversiteli bir kızla çıktığını bilmek koltuğuma biraz gömülmeme yol açtı. Sanki üniversiteye gitmek insanı otomatik olarak bir lise öğrencisinin olamayacağı kadar entelektüel ve ilginç kılıyormuş gibi, bunun beni neden aşağıda hissettirdiğini bilmiyordum.

Bu telefon görüşmesindeki her yüz ifadesini görmek istesem de gözlerimi yoldan ayırmadım. Nedenini bilmiyordum.

"Evime gidiyorum." Kızın cevabını dinlemek için durduktan sonra, "Yarın gece olduğunu sanıyordum," dedi. Yine durdu. Sonra, "Az önce garaj yolumu geçtin," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://antey.org

Bana söylediğini anlamam zaman aldı. Ona baktım, elini telefonun üstüne koymuştu. "Şu arkadaki benim garaj yolum."

Frene asıldım. Sol eliyle kontrol paneline tutundu, güle-rek," Kahretsin," diye mırıldandı. Konuşmasını dinlemeye o kadar kendimi kaptırmıştım ki ne yaptığımı unutmuş-tum.

"Hayır," dedi Miller telefona. "Yürüyüşe çıktım, hava gerçekten çok sıcaktı, bu yüzden eve kadar bir araba ya-kaladım."

Hattın diğer ucundan Shelby'nin, "Seni eve kim bırakı-yor?" diye sorduğunu duydum.

Miller bir an bana baktıktan sonra, " Bir ahbap. Bilmi-yorum. Seni sonra arayayım mı?" dedi.

Bir ahbap mı? Birinin güven sorunu vardı.

Tam garaj yoluna girerken Miller telefonu kapattı. Evi-ni ilk kez görüyordum. Nerede yaşadığını biliyordum ama garaj yolunda sıra sıra dizilmiş, beyaz çakılların ardındaki-leri gizleyen ağaçlar nedeniyle evi hiç görmemiştim.

Beklediğim gibi değildi.

Çok küçük, ahşap çerçeveli, eski bir evdi ve ciddi bir boya işine ihtiyacı vardı. Burayı çekici kılan tek şey ön ve-randada duran tipik bir salıncak ve iki sallanan koltuktu.

Garaj yolunda eski bir mavi kamyonet ve evin sağında –o kadar eski olmayan ama bir şekilde evden daha kötü durumda– cüruf blokları üzerinde duran başka bir araba vardı, kenarlarında büyümüş yabani otlar şasiyi sarmalı-yordu.

Bu beni biraz şaşırtmıştı. Nedenini bilmiyordum. Sanı-rım arka bahçesinde havuzu ve dört arabalık garajıyla gör-kemli bir evde yaşadığını hayal etmiştim. Bizim okuldaki-ler kırıcı olabilirdi, birinin popülaritesini görünüş ve para

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kombinasyonuna göre değerlendiriyor gibi görünebilirdi ama belki de Miller'ın kişiliği parasızlığını telafi ediyordu çünkü Miller popüler görünüyordu. Onun hakkında olumsuz konuşan kimse tanımıyordum.

"Beklediğin gibi değil mi?"

Sözleri beni sarsmıştı. Garaj yolunun sonuna gelince arabayı park ettim ve eviyle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Gözlerimi kısıp ona bakarak konuyu tamamen değiştirdim.

"Bir *ahbap öyle mi*?" diye sordum, telefonda benim için söylediklerine geri dönerek.

"Kız arkadaşıma senin arabana bindiğimi söylemeyeceğim," dedi. "Üç saatlik sorgulamaya dönüşür."

"Eğlenceli ve sağlıklı bir ilişki gibi görünüyor."

"Sorguya çekilmediğim zaman öyle."

"Madem sorgulanmaktan bu kadar nefret ediyorsun, belki de şehir sınırını kurcalamamalısın."

Bunu söylediğimde arabadan inmişti ama kapıyı kapatmadan önce eğilip bana baktı. "Şehir sınırını değiştirdiğimden bahsetmeyeceğine söz verirsen suç ortağı olduğundan bahsetmem."

"Bana yeni parmak arası terlik al, bugünün olduğunu bile unutayım."

Miller onu eğlendiriyormuşum gibi sırıtarak, "Cüzdanım içeride. Beni takip et," dedi.

Sadece şaka yapıyordum ve yaşadığı evin durumuna bakılırsa ondan para alacak değildim. Ama öyle görünüyordu ki bir şekilde alaycı bir yakınlık geliştirmiştik, bu yüzden aniden anlayışlı davranıp da parasını reddedersem, hakaret gibi olabileceğini düşündüm. Şakadan hakareti önemsemiyordum ama ona *gerçekten* hakaret etmek istemiyordum. Ayrıca itiraz edemezdim çünkü çoktan evine doğru yürümeye başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evinde katran izleri bırakmak istemiyordum, terliklerimi arabada bırakıp yalınayak gıcırdayan merdivenlerde onu takip ederken ikinci basamakta çürümüş ahşabı fark ettim. O basamağı atladım.

Miller fark etmişti.

Oturma odasına girdiğimizde Miller katranlı ayakkabılarını ön kapının yanında bıraktı. Evin içinin dışarıdan daha iyi olduğunu görünce rahatlamıştım. Temiz ve düzenliydi ama dekor amansızca altmışlı yıllarda sıkışıp kalmıştı. Mobilyalar eskiydi. Arkasına standart ev yapımı örgü bir battaniye konmuş turuncu keçe kumaştan bir kanepe duvara bakıyordu. Birbirine bakan son derece rahatsız görünümlü iki yeşil koltuk vardı. Yüzyıl ortasından kalma gibi görünüyordu ama modern değildi. Aslında tam tersiydi. Bana öyle geliyordu ki bu mobilyalar daha Miller doğmadan satın alındığından beri değiştirilmemişti.

Oldukça yeni görünen tek şey televizyona bakan televizyon koltuğuydu ama bu koltukta oturan kişi mobilyalardan daha yaşlı görünüyordu. Sadece profilinin bir kısmını ve başının saçsız, buruşuk tepesini görebiliyordum ama azıcık saçı parlak gümüş rengindeydi. Horluyordu.

İçerisi çok sıcaktı. Neredeyse dışarıdan daha sıcaktı. Hafifçe soluduğum hava sıcaktı ve domuz pastırması yağı kokuyordu. Oturma odasının pencere camı kaldırılmıştı, iki yanında yaşlı adama doğrultulmuş iki salınımlı pervane vardı. Muhtemelen Miller'ın büyükbabasıydı. Babası olamayacak kadar yaşlı görünüyordu.

Miller oturma odasından geçip koridora yürüdü. Parasını almak için peşinden gitmek içime dert olmaya başlamıştı. Sadece şaka yapmıştım. Şimdi karakterimin son derece acınası bir davranışı gibi geliyordu.

Yatak odasına geldiğimizde kapıyı iterek açtı ama ben koridorda kaldım. Odasından geçerek bana ulaşan bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

esinti hissettim. Omuzlarımdan saçlarımı havalandırdı, ılık bir esinti olsa da rahatlatmıştı.

Miller'ın odasında göz gezdirdim. Yine evinin dışındaki durumu anımsatmıyordu. Karşıdaki duvara yaslanmış, büyük boy bir yatak vardı. *Orada uyuyordu. Geceleri tam orada, o yatakta, beyaz çarşafların arasında dönüp duruyordu.* Kendimi yataktan başka bir yere bakmaya zorlayarak normalde yatak başlığının olacağı yerde asılı duran dev Beatles posterine baktım. Miller eski müziklerin hayranı mıydı yoksa poster de oturma odası mobilyaları gibi altmışlı yıllardan beri orada mıydı merak etmiştim. Ev o kadar eskiydi ki burası gençliğinde büyükbabasının odası olsaydı şaşırmazdım.

Ama asıl dikkatimi çeken şifonyerindeki kameraydı. Ucuz bir kamera değildi. Yanında farklı boyutlarda birkaç mercek duruyordu. Amatör bir fotoğrafçıyı kıskandıracak bir düzenekti. "Fotoğrafçılığı seviyor musun?"

Kameraya kadar bakışlarımı takip etti. "Seviyorum." Şifonyerinin üst çekmecesini çekip açtı. "Ama benim tutkum sinema. Yönetmen olmak istiyorum." Bana baktı. "Austin Teksas Üniversitesi'ne gitmek için canımı verirdim ama burs alabileceğimden kuşkum var. Yani devlet üniversitesi tercihim olmak zorunda."

Arabada benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm ama şimdi odasına bakınca bana gerçekten doğruyu söylediği kanısına vardım. Yatağının yanında bir kitap yığını vardı. Bunlardan biri Sidney Lumet'in *Film Yapımı* adlı kitabıydı. Kitabı alıp sayfalarını karıştırdım.

"Gerçekten çok meraklısın," diye taklit etti.

Gözlerimi devirerek kitabı bıraktım. "Devlet üniversitesinde sinema bölümü var mı ki?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama sinema bölümü olan bir yere sıçrama tahtası olabilir." Parmaklarının ara-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sında on dolarlık bir banknotla bana yaklaştı. "O terlikler Walmart'ta beş dolar. Çıldırmalık."

Duraksadım, artık ondan parayı almak istemiyordum. Tereddüdümü görmüştü. Hüsranla iç çekti, sonra gözlerini devirerek parayı kot pantolonumun sol ön cebine soktu. "Ev berbat, ama parasız değilim. Al parayı."

Kuşkuyla baktım.

Az önce parmaklarını cebime sokmuştu. Ve artık cebimde olmasa da hâlâ hissedebiliyordum.

Boğazımı temizleyip zoraki gülümsedim. "Seninle iş yapmak bir zevkti."

Miller başını yana eğdi. "Öyle miydi? Çünkü paramı aldığın için çok suçlu görünüyorsun." Genelde bundan daha iyi bir aktristtim. Kendimden hayal kırıklığına uğramıştım.

Yatak odasını daha iyi görmek istememe rağmen kapısına doğru yürüdüm. "Ortada suç yok. Ayakkabılarımı mahvettin. Bana borcun vardı." Odasından çıkıp koridorda yürümeye başladım, peşimden gelmesini beklememiştim ama geliyordu. Oturma odasına gelince durdum. Yaşlı adam artık koltukta değildi. Mutfaktaydı, buzdolabının yanında durmuş bir su şişesinin kapağını çeviriyordu. Merakla bana bakarak bir yudum aldı.

Miller etrafımdan dolandı. "İlaçlarını alıyor musun büyükbaba?"

Ona büyükbaba diyordu. Bu çok sevimliydi.

Büyükbaba gözlerini devirerek Miller'a baktı. "Büyükannen şehri terk ettiğinden beri her gün alıyorum. Sakat değilim ben."

"*Şimdilik*," diye takıldı Miller. "Ve büyükannem şehri terk etmedi. Kalp krizinden öldü."

"Her iki şekilde de beni terk etti."

Miller omuzunun üzerinden bana bakarak göz kırptı. Ne için göz kırptığından emin değildim. Belki de büyükbabanın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biraz Bay Nebbercracker[1] karakterine benzemesini hafifletmek ve zararsız olduğuna dair bana güvence vermek içindi. Miller'ın alaycılığını buradan aldığını düşünmeye başlıyordum.

"Dırdırcısın," diye mırıldandı büyükbaba. "Yirmi papel senden *ve* senin tüm Darwin Ödülü sahibi kuşağından daha uzun yaşadığımı söylüyor."

Miller güldü. "Dikkatli ol, büyükbaba. Kötü tarafın ortaya çıkıyor."

Büyükbaba bir an bana baktıktan sonra tekrar Miller'a baktı. "Dikkatli ol Miller. Sadakatsizliğin ortaya çıkıyor."

Miller bu iğnelemeye güldü ama ben biraz utanmıştım. "Dikkatli ol büyükbaba. Varisli damarların ortaya çıkıyor."

Büyükbaba su şişesinin kapağını fırlatınca tam Miller'ın yanağına geldi. "Vasiyetimde seni mirasımdan çıkarıyorum."

"Hiç durma. Her zaman sahip olduğun değerli tek şeyin hava olduğunu söylersin."

Büyükbaba omuz silkti. "Hava artık sana miras kalmayacak."

Sonunda güldüm. Kapağı atmadan önce şakalarının arkadaşça olduğundan emin değildim.

Miller kapağı alıp avucunda tuttu. Beni işaret etti. "Bu Clara Grant. Okuldan bir arkadaşım."

Arkadaş mı? *Pekâlâ.* Büyükbabaya küçük bir el salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Büyükbaba başını biraz eğerek bana büyük bir ciddiyetle baktı. "Clara Grant mı?"

Başımı salladım.

"Miller altı yaşındayken, umumi tuvaletteki otomatik sifondan korktuğu için markette pantolonuna pislemişti."

[1] 2006 yapımı Canavar Ev filminde bahçesinde tuhaf olaylar yaşanan huysuz ve yaşlı karakter. (e.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Miller inledi, ön kapıyı açarak bana baktı. "Seni içeri sokmamam gerektiğini bilmeliydim." Bana dışarı çıkmamı işaret etti ama çıkmadım.

"Gitmeye hazır mıyım bilmiyorum," dedim gülerek. "Büyükbabadan biraz daha hikâye dinlemek istiyorum."

"Bir sürü var," dedi büyükbaba. "Aslında muhtemelen bunu seveceksin. Miller on beşindeyken okuldaydı ve bir video var–"

"*Büyükbaba!*" diye aniden sözünü kesti Miller. "Sen biraz kestir. Sonuncusundan bu yana beş dakika geçti." Miller bileğimden tuttu, beni evden dışarı çekerek arkasından kapıyı kapattı.

"Dur. On beş yaşındayken ne olmuştu?" Hikâyeyi tamamlayacağını umuyordum çünkü öğrenmek istiyordum.

Miller başını iki yana salladı, aslında biraz utanmış görünüyordu. "Hiç. Saçmalıklar uyduruyor."

Sırıttım. "Hayır, bence saçmalıkları uyduran *sensin*. Bu hikâyeyi öğrenmek istiyorum."

Miller elini omuzuma koyarak beni veranda basamaklarına doğru yönlendirdi. "Kesinlikle öğrenmeyeceksin. Asla."

"Benim inatçılığımdan haberin yok. Ve büyükbabanı sevdim. Onu ziyaret etmeye başlayabilirim," diye takıldım. "Şehir sınırı değişince biberli ve ananaslı pizza sipariş edip büyükbabanın senin hakkındaki utanç verici hikâyeleri anlatmasını dinlerim."

"*Ananas mı? Pizzada* mı?" Miller sahte bir hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Artık burada istenmiyorsun."

Çürük basamağı atlayarak merdivenden indim. Çimler üzerinde güvende olunca arkama döndüm. "Kiminle arkadaş olacağımı bana söyleyemezsin. Ve ananaslı pizza çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lezzetlidir. Tatlıyla tuzlunun mükemmel bir karışımı." Telefonumu çıkardım. "Büyükbabanın Instagram hesabı var mı?"

Miller gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Okulda görüşürüz, Clara. Sakın bir daha evime gelme."

Arabama geri dönerken gülüyordum. Arabanın kapısını açıp arkama döndüğümde Miller telefonuna bakıyordu. Bana bir kez bile dönüp bakmadı. Evinin içinde kaybolduğunda telefonuma bir Instagram bildirimi geldi.

Miller Adams seni takip etmeye başladı.

Gülümsedim.

Belki de hepsi kafamdaydı.

Daha garaj yolundan bile çıkmadan Jenny teyzenin numarasını aradım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

MORGAN

"Morgan, dur." Jenny bıçağı elimden alarak beni kesme tahtasından uzaklaştırdı. "Bugün doğum günün. Hiçbir iş yapman gerekmiyor."

Kalçamı tezgâha yaslayarak domatesleri doğramasını izledim. Dilimi tutmak zorunda kaldım çünkü domatesleri çok kalın dilimliyordu. Otuzlarımızda olmamıza rağmen içimdeki abla hâlâ işi devralmak ve onu düzeltmek istiyordu.

Ama gerçekten ciddiydim. Onun bir diliminden üç dilim domates çıkarabilirdim.

"Bırak beni yargılamayı," dedi.

"Yargılamıyorum."

"Evet, yargılıyorsun. Yemek yapmadığımı biliyorsun."

"Domatesleri dilimlemeyi bu yüzden teklif ettim."

Jenny bıçağı sanki beni kesecekmiş gibi havaya kaldırdı. Teslimiyetle ellerimi kaldırdım, kendimi yukarı çekerek yanındaki tezgâha oturdum.

"Pekâlâ," dedi yan gözle bana bakarak. Ses tonundan, katılmayacağımı bildiği bir şey söylemek üzere olduğunu anlayabiliyordum. "Jonah'la evlenmeye karar verdik."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sözlere dışarıdan hiç tepki vermedim. Ama içten içe, bu sözler içimi deşen pençeler gibi geliyordu. "Evlenme teklif etti mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://bantey.org

Jonah oturma odasında olduğu için sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. "Pek sayılmaz. Daha ziyade bir konuşmaydı. Bir sonraki hamlemizin bu olması mantıklı."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik olmayan şey."

Jenny gözlerini kısarak bana baktı. "Sanki senin teklifin farklı mıydı?"

"Pes." Böyle iyi noktalar yakalaması hiç hoşuma gitmiyordu. Ama haklıydı. Fantazi bir teklif olmamıştı –veya hatta *sade* bir evlenme teklifi bile yoktu. Chris'e hamile olduğumu söyledikten bir gün sonra, "*Eh, sanırım evlenmeliyiz*," demişti.

Ben de "*Evet, sanırım,*" demiştim.

Ve hepsi bu kadardı.

On yedi yıldır mutlu bir evliliğimiz vardı, bu yüzden Jenny'yi içine düştüğü durum için neden yargıladığımı bilmiyordum. Sadece farklı geliyordu. Jonah'la Chris tamamen farklı iki insandı oysa ben hamile kaldığımda en azından Chris'le bir ilişkimiz vardı. Jonah'la Jenny arasında ne olduğundan bile emin değildim. Jonah'ın mezun olduğu yazdan beri konuşmamışlardı, şimdi birdenbire hayatımıza ve potansiyel olarak ailemize geri mi dönüyordu?

Geçen yıl Jonah'ın babası ölmüştü, hiçbirimiz onu yıllardır görmemiş veya konuşmamış olsak da Jenny cenazeye gitmeye karar vermişti. Sonunda tek gecelik bir ilişki yaşamışlar ama Jonah ertesi gün Minnesota'ya evine uçmuştu. Bir ay sonra Jenny hamile olduğunu öğrenmişti.

Jonah'a hakkını verecektim: Sorumluluk almaya hazırdı. Minnesota'daki hayatını bırakmış ve Jenny'nin doğumundan bir ay önce buraya taşınmıştı. Kabul, bu sadece üç ay önceydi, bu yüzden sanırım tereddüdüm, hayatının bu noktasında Jonah'ın kim olduğunu gerçekten bilmemekten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaynaklanıyordu. Jenny lisedeyken iki ay çıkmışlar ve şimdi onunla bir çocuk büyütmek için ülkenin bir ucundan buraya taşınmıştı.

"İkiniz kaç kez seks yaptınız ki?"

Jenny, sorum çok müdahaleciymiş gibi şok içinde bana baktı.

Gözlerimi devirdim. "Oh, namusluyu oynamayı bırak. Ciddiyim ben. Bir gecelik bir ilişki yaşadınız ve hamileliğinin dokuzuncu ayına kadar onu görmedin. Doktorun tarafından açıklığa kavuşturuldu mu?"

Jenny başını salladı. "Geçen hafta."

"Ve?" diye sordum, soruma cevap vermesini bekleyerek.

"Üç kez."

"Bir gecelik ilişki de dahil mi?"

Jenny başını iki yana salladı. "Dört sanırım. Veya... yani... *beş*. O gece iki kez sayılır."

Vay canına. Gerçekten de birbirlerine yabancıydılar. "Beş kere mi? Bir de şimdi onunla *evleniyor musun*?"

Jenny domates doğramayı bitirdi. Tabağa koyduğu soğanı doğramaya başladı. "Yeni tanışmış değiliz. Lisede Jonah'la çıkarken onu severdin. Şimdi neden sorun ediyorsun anlamıyorum."

Geri adım attım. "Eh... bir düşünelim. Seni terk etti, ertesi gün Minnesota'ya taşındı, on yedi yıl ortadan kayboldu, şimdi de birdenbire evlenerek geri kalan hayatında sana bağlanmak mı istiyor? Tepkimin tuhaf olduğunu düşünmen garip."

"Bir çocuğumuz var, Morgan. On yedi yıldır senin Chris'le evli olmanın nedeni de bu değil mi?"

İşte yine iyi bir noktaya değinmişti.

Telefonu çalınca ellerini silerek cebinden çıkardı. "Çocuğundan bahsediyorduk." Telefonu yanıtladı. "Merhaba Clara."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://antey.org

Hoparlöre alınca Clara'nın, "Annemle birlikte değilsin, değil mi?" dediğini duydum.

Jenny gözleri irileşerek benden tarafa baktı. Geri geri mutfak kapısına doğru yürümeye başladı. "Hayır." Jenny telefonu hoparlörden alıp oturma odasında gözden kayboldu.

Clara'nın tavsiye almak için benim yerime daima kardeşimi aramasından rahatsız olmuyordum. Sorun şu ki, Jenny'nin Clara'ya öğüt verme konusunda hiçbir fikri yoktu. Yirmili yaşlarını partilere katılarak, hemşirelik okulunda mücadele vererek ve kalacak bir yere ihtiyacı olduğunda bana gelerek geçirmişti.

Genellikle Clara önemli bir şey için aradığında Jenny ne cevap vereceğini bilemez, telefonu kapatmak için bir bahane uydurur, sonra da beni arayarak her şeyi anlatırdı. Ona Clara'ya ne diyeceğini söylerdim; sonra Clara'yı arar, kendi tavsiyesiymiş gibi Clara'ya iletirdi.

Bu düzen hoşuma gidiyordu ama Clara'nın bana sormasını tercih ederdim. Ama bunu anlıyordum. Ben annesiydim. Jenny havalı teyzeydi. Clara bazı şeyleri bilmemi istemiyordu ve bunu anlıyordum. Bazı sırlarından haberdar olduğumu bilse ölürdü. Jenny'den birkaç ay önce *her ihtimale karşı* doğum kontrolü için randevu almasını istemesi gibi.

Tezgâhtan yere atlayıp soğan dilimlemeye devam ettim. Mutfak kapısı açıldı, içeri Jonah girdi. Başıyla kesme tahtasını işaret etti. "Jenny senin iş yapma iznin olmadığı için işi benim devralmam gerektiğini söyledi."

Gözlerimi devirdim, bıçağı bırakarak yolundan çekildim.

Sol eline baktım, yüzük parmağında alyans nasıl duracak diye merak ediyordum. Benim için Jonah Sullivan'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birine bağlanacağını hayal etmek zordu. Hayatımıza geri döndüğüne hâlâ inanamıyordum oysa şimdi burada, benim mutfağımda, Jonah'ın katılmadığı düğünde Chris'le bana verilen bir kesme tahtasında soğan doğruyordu.

"İyi misin?"

Jonah'a baktım. Başını yana eğmiş, kobalt mavisi gözleri merakla dolu, cevap vermemi bekliyordu. İçimdeki her şey –kanım, tükürüğüm, küskünlüğüm– yoğunlaşmış gibi geliyordu.

"Evet." Çabucak gülümsedim. "İyiyim."

Dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu –başka *herhangi bir şeye*. Bir şey arıyormuş gibi yaparak gidip buzdolabını açtım. Geri döndüğünden beri onunla bire bir konuşmaktan başarıyla kaçınmıştım. Şu anda bunu yapmak içimden gelmiyordu. Özellikle de doğum günümde.

Mutfak kapısı hızla açıldı, Chris ızgaradan yeni çıkmış bir tava burgerle içeri girdi. Buzdolabını kapatıp arkasından ileri geri sallanmaya devam eden mutfak kapısına baktım.

Bu kapıdan, bu evin diğer yerlerinden daha fazla nefret ediyordum.

Yanlış anlaşılmasın, ev için müteşekkirdim. Chris'in annesiyle babası Florida'ya taşınırken bize düğün hediyesi olarak vermişti. Ama bu Chris'in, babasının ve büyükbabasının büyüdüğü evdi. Ev, önündeki küçük beyaz tabelayla tarihi bir semboldü. 1918'de inşa edilmişti ve bana her gün bir asırdan eski olduğunu hatırlatıyordu. Döşeme tahtaları gıcırdıyor, tesisat sürekli tamirat gerektiriyordu. Altı yıl önce yeniden yapılandırdıktan sonra bile, yaşı hâlâ her fırsatta bağırıyordu.

Chris, tadilattan sonra orijinal kat planını korumak istemişti, bu nedenle çoğu armatür yeni olsa da, bu evdeki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://kantey.org

her odanın diğer odalardan kopuk ve izole olmasını engelleyememişti. Ben açık bir kat planı istiyordum. Bazen tüm bu duvarlarla bu evde nefes alamıyormuşum gibi geliyordu.

Jenny'yle Clara'nın konuşmasını istediğim gibi dinleyemiyordum.

Chris burger tavasını ocağa koydu. "Geri kalanları almalıyım, sonra hazır olacak. Clara eve gelmek üzere mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Jenny'ye sor."

Chris kıskançlığımı hissederek kaşlarını kaldırdı. Mutfaktan çıktı, kapı sallanmaya devam ediyordu. Jonah ayağıyla durdurarak sebzeleri kesmeye geri döndü.

Eskiden dördümüz çok iyi arkadaş olsak da Jonah bazen bana yabancı gibi geliyordu. Çoğunlukla aynı görünüyordu ama belli belirsiz farklılıklar vardı. Gençliğimizde saçları daha uzundu. O kadar uzundu ki, bazen geriye çekip atkuyruğu yapıyordu. Şimdi kısa ve daha koyu kahverengiydi. Her yaz sonu ortaya çıkan bal rengi tutamların bir kısmı kaybolmuştu ama daha koyu renk, gözlerindeki maviyi daha da ortaya çıkarıyordu. Bakışları kızgın olduğu zamanlarda bile yumuşaktı. Kızgın olduğu sadece köşeli çenesi gergin olduğu zaman anlaşılıyordu.

Chris onun tam tersiydi. Sarı saçları, zümrüt yeşili gözleri ve kirli sakalın arkasına saklamadığı bir çene çizgisi vardı. Chris'in işi traşlı olmasını gerektiriyordu, bu yüzden pürüzsüz cildi onu gerçekte olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Ve gülümsediğinde çenesinin ortasında beliren çok güzel bir gamzesi vardı. Bunca yıllık evlilikten sonra bile gülümsemesine bayılıyordum.

İkisini karşılaştırdığımda hem Jonah'ın hem de Chris'in otuz beş yaşında olduğuna inanmak zordu. Chris hâlâ bebek yüzlüydü, yirmili yaşlarında olduğu zannedilebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jonah tam otuz beşinde görünüyordu ve liseden beri birkaç santim uzamış gibiydi.

Bu durum şimdi gençliğimden ne kadar farklı göründüğümü merak etmeme yol açmıştı. Hâlâ Chris kadar genç göründüğümü düşünmek isterdim ama kesinlikle otuz üç yaşından çok daha yaşlı hissediyordum.

Pekâlâ. Artık otuz *dört.*

Jonah dolaptan tabak almak için sürtünerek yanımdan geçti. Geçerken bana bir bakış attı ve bakmaya devam etti. Yüzündeki ifadeden söyleyeceği bir şey olduğunu söyleyebilirdim ama muhtemelen söylemeyecekti çünkü her zaman kafasının içinde yaşardı. Konuşmaktan çok düşünüyordu.

"Ne?" dedim ona bakarak –bir cevap bekliyordum.

Başını iki yana sallayarak arkasını döndü. "Hiç. Boş ver."

"Bana öyle bakıp da söyleyeceklerini söylemeden duramazsın."

İçini çekti, sırtı hâlâ bana dönüktü, marulun başını tutup bıçağı batırdı. "Bugün doğum günün. Doğum gününde bu konuyu açmak istemiyorum."

"Bunun için çok geç."

Gözlerinde tereddütlü bir ifadeyle tekrar bana döndü ama kabul ederek düşüncelerini söyledi. "Geri döndüğümden beri benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Vay. Lafı dolandırmadan konuya girmişti. Dile getirilmesinin utancıyla göğsümün ve boynumun yandığını hissedebiliyordum. Boğazımı temizledim. "Şu anda seninle konuşuyorum."

Jonah bana karşı sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu farklı. Her şey farklı geliyor." Sözleri mutfakta dönüp duruyordu, geçiştirmek istiyordum ama mutfak çok küçüktü.

"Neden farklı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerini bulaşık bezine sildi. "Eski hâlinden. Ben gitmeden önce. Hep konuşurduk."

Bu saçma sözlerle neredeyse dalga geçecektim. Tabii ki her şey farklıydı. Artık yetişkindik, hayatlarımız, çocuklarımız, sorumluluklarımız vardı. O zamanlardaki kaygısız arkadaşlıklara geri dönemezdik. "On yedi yıldan fazla oldu. Geri geleceğini ve dördümüzün hemen eski hâlimize döneceğimizi mi düşünüyordun?"

Omuz silkti. "Chris'le ikimiz için her şey yerli yerine oturdu. Benimle Jenny için de öyle. Sadece seninle ikimiz için öyle olmadı."

Mutfaktan kaçma isteği ve o kadar bencilce çekip gittiğinden beri ona bağırmak istediğim her şeyi bağırmak arasında gidip geliyordum.

Cevabımı geciktirmek için şarabımdan bir yudum aldım. Bir cevap formüle ederken bakışları hayal kırıklığıyla dolu bana bakıyordu. Veya belki de bana teessüfle bakıyordu. Her ne hissediyorsa, yıllar önce çekip gitmeden birkaç saniye önce bana attığı bakışın aynısıydı.

Ve tıpkı o zamanki gibi, hayal kırıklığının içe mi dışa mı yönlendirildiğini bilmiyordum. İç çekti, söylenmemiş tüm düşüncelerinin ağırlığını hissedebiliyordum.

"O şekilde çekip gittiğim için üzgünüm. Ama sonsuza dek bana kızgın kalamazsın Morgan." Sanki kimsenin konuşmamızı duymasını istemiyormuş gibi, sözlerini usulca söylemişti. Sonra mutfaktan çıkarak buna son verdi.

Jonah etraftayken hissettiğim ağırlığı şu âna kadar hatırlamıyordum. O zamanlar onunla aynı havayı paylaşmak bazen boğucu gelirdi, sanki bencilce ihtiyacı olandan fazlasını alıyordu ve bana neredeyse hiç hava kalmıyordu.

Aynı boğucu duygu geri dönmüş, beni kendi mutfağımda kuşatmıştı.

Artık mutfakta olmamasına ve kapının ileri geri sallan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

masına rağmen göğsüme çöken ağırlığı hâlâ hissedebiliyordum.

Ayağımla sallanan mutfak kapısını durdurur durdurmaz, Jenny tekrar iterek kapıyı açtı. Jonah'la katılmayı reddettiğim konuşmayı daha sonra düşünmek için zihnimin bir köşesine ittim çünkü artık Clara'nın kız kardeşime söylediği her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Önemli bir şey değildi," dedi Jenny uçarı bir ifadeyle. "Okuldan bir çocuğu evine bırakmış ve çocuk onu Instagram'da takip etmeye başlamış. Çocukla flört edip etmediğinden emin değildi."

"Hangi çocuk?"

Jenny omuz silkti. "Morris? Miller? Hatırlayamıyorum. Soyadı Adams."

Chris şimdi mutfakta ocağa başka bir tava koyuyordu. "Miller Adams mı? Neden Miller Adams'tan bahsediyoruz?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Chris bana Miller Adams'ın kim olduğunu kesinlikle bilmem gerektiğini belirten bir bakış attı ama isim hiçbir şey çağrıştırmıyordu. "Hank'in oğlu."

"Hank mi? Bu dünyada hâlâ *Hank* adında birileri var mı?"

Chris gözlerini devirdi. "Morgan, hadi ama. Hank Adams? Onunla okula gidiyorduk."

"Bu ismi hayal meyal hatırlıyorum."

Chris başını iki yana salladı. "Bana esrar satan çocuktu. Üçüncü sınıfta okulu bırakmıştı. Fen bilgisi öğretmeninin arabasını çaldığı için tutuklanmıştı. Ve bir sürü başka saçmalık. Birkaç yıldır hapiste olduğundan oldukça eminim." Chris dikkatini Jenny'ye çevirdi. "Madde etkisi altındayken araç kullanmak falan gibi nedenlerle pek çok kez tutuklan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ma. Neden oğlundan bahsediyoruz? Clara onunla çıkmıyor değil mi?"

Jenny buzdolabından buzlu çay sürahisini alarak kapıyı kalçasıyla kapattı. "Hayır. Miller Adams adında bir ünlüden bahsediyoruz. Siz yerel birinden bahsediyorsunuz. Farklı kişiler."

Chris derin bir oh çekti. "Tanrı'ya şükür. Bu ilgilenebileceği son aile."

Kızıyla bir delikanlıyı ilgilendiren konular Chris için hiç kolay değildi. Çayı Jenny'den alıp yemek masasına koymak için mutfaktan çıktı.

Chris'in işitme menzilinden çıktığından emin olunca güldüm. "Ünlü biri mi?"

Jenny omuz silkti. "Clara'nın başını belaya sokmak istemiyorum."

Jenny yalan atmakta her zaman hızlı olmuştu. Anında uydurmakta ürkütücü derecede iyiydi.

Kapalı olduğundan emin olmak için kapıya göz attıktan sonra ona baktım. "Jonah ondan nefret ettiğimi düşünüyor."

Jenny omuz silkti. "Bazen öyle geliyor."

"Ondan hiçbir zaman nefret etmedim. Bunu biliyorsun. Sadece... onu pek tanımıyorsun."

"Birlikte bir çocuğumuz var."

"Bebek yapmak otuz saniye sürüyor."

Jenny güldü. "Gerçekten bilmek istiyorsan, daha ziyade üç saat kadardı."

Gözlerimi devirdim. "Bilmek *istemiyorum.*"

Chris yemek odasından seslenerek yemeğin hazır olduğunu haber verdi. Jenny burgerlerle mutfaktan çıktı, ben de kalan sebzeleri tabağa alıp masaya götürdüm.

Chris Jenny'nin karşısında, ben de Chris'in yanında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oturuyordum. Yani Jonah tam karşımdaydı. Tabaklarımızı hazırlarken başarıyla göz temasından kaçındık. Yemeğin geri kalanı da aynı şekilde geçer diye umuyordum. Doğum günüm için tek isteğim buydu –Jonah Sullivan'la çok az göz teması kurmak veya hiç kurmamak.

"Yarın için heyecanlı mısın?" diye sordu Chris Jenny'ye.

Jenny şiddetle başını salladı. "Tahmin bile edemezsin."

Chris'in kalite kontrol müdürü olduğu hastanede hemşireydi. Elijah altı hafta önce doğduğundan beri doğum izninindeydi ve yarın geri dönüşünün ilk günüydü.

Ön kapı hızla açılarak Clara'nın en iyi arkadaşı Lexie içeri girdi. "Yemeğe bensiz mi başladınız?"

"Daima geç kalıyorsun. Hep sensiz başlıyoruz. Clara nerede?"

"Yolda sanırım," dedi Lexie. "Onun arabasıyla gelecektim ama annem arabayı kullanmama izin verdi." Lexie kimlerin olduğunu anlamak için masada etrafına bakındı. Jonah'ı başıyla selamladı. "Merhaba Öğretmen Enişte."

"Merhaba Lexie," dedi Jonah, kendisine taktığı lakaptan rahatsız olmuş görünüyordu.

Jonah geri döndüğünde Clara'nın okulunda tarih öğretmeni olarak işe başlamıştı. Öğretmen olduğuna hâlâ inanamıyordum. Öğretmen *olmak* istediğinden bahsettiğini hiç hatırlamıyordum. Ama sanırım geri dönüp Jenny'ye Elijah konusunda yardım etmeye karar verdiğinde küçük Doğu Teksas kentimizde pek fazla seçenek yoktu. İş dünyasından geliyordu ama burada öğretmen olmak için gereken tek şey lisans diploması ve başvuruydu. Berbat ücret skalası yüzünden başvurular yetersizdi.

"Bu hafta Elijah'ya bakmanın sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu bana Jenny.

"Hiç olmaz. Heyecanlanıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://antey.org

Gerçekten heyecanlanıyordum. Gelecek haftadan itibaren kreşe gidecekti, bu yüzden Jenny'nin bu hafta çalışacağı dört gün boyunca ona bakmayı kabul etmiştim.

Bazen Chris'le Clara'dan sonra başka çocuğumuz olmamasına şaşıyordum. Bunu konuşmuştuk ama hiçbir zaman aynı anda aynı görüşte olmamıştık. Bir çocuk daha istediğim bir süreç olmuştu ama Chris o kadar çalışıyordu ki hazır değildi. Daha sonra Clara on üç yaşlarındayken Chris bir çocuk daha yapma fikrini gündeme getirmişti ama aynı anda bir bebek ve bir ergen sahibi olma düşüncesi biraz ürkütücü gelmişti. O zamandan beri konuyu açmamıştık ve artık otuz dört yaşındaydım, baştan başlamak istediğimden emin değildim.

Elijah mükemmel bir çözümdü. Birlikte oynayıp eve geri yollayacağım yarı zamanlı bir bebek.

"Hâlâ lisede olmam çok kötü," dedi Lexie. "Harika bir bebek bakıcısı olurdum."

Jenny gözlerini devirdi. "Benim sandığın için arka bahçeme rasgele bir köpek bırakan sen değil miydin?"

"Senin köpeğine benziyordu."

"Benim köpeğim bile *yoktu*," dedi Jenny.

Lexie omuz silkti. "Eh, var zannediyordum. Fazla girişken davrandığım için özür dilerim." Lexie nihayet tabağını hazırlayarak yerine oturdu. "Fazla kalamayacağım. Bir Tinder randevum var."

"Tinder'da olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Jenny. "On altı yaşındasın. Hesap açmak için on sekiz yaşında olman gerekmiyor mu?"

Lexie sırıttı. "Tinder'da on sekiz *yaşındayım*. Ve bizi şaşırtan şeylerden bahsetmişken, aynı erkek arkadaşla bir geceden fazla birlikte olmana hâlâ şaşıyorum. Hiç sana göre değil." Jonah'a baktı. "Alınmaca yok."

"Hiç üstüme alınmadım," dedi Jonah ağzı dolu dolu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenny'yle Lexie her zaman bu tür şakalar yaparlardı. Daha ziyade birbirlerine çok benzedikleri için bunu eğlenceli buluyordum. Jenny'nin yirmili yaşlarındayken bir dizi erkek arkadaşı olmuştu ve o zamanlar Tinder olsaydı Jenny Tinder Kraliçesi olurdu.

Ben, pek öyle değildim. Chris, çıktığım tek erkekti. Şimdiye dek öpüştüğüm tek erkekti. Evleneceğiniz adamla bu kadar genç yaşta tanışınca böyle oluyordu. Tanrım, Chris'le tanıştığımda daha üniversitede ne okumak istediğimi bile bilmiyordum.

Ama sanırım önemli değildi çünkü üniversitede o kadar uzun süre kalmamıştım. Clara'yı bu kadar genç doğurmak kendimle ilgili tüm hayallerimi askıya almama sebep olmuştu.

Son zamanlarda bunu çok düşünüyordum. Artık Clara büyümüştü, tek yaptığım Chris ve Clara için yaşamaktı, sanki her geçen gün içimdeki havayı emip boşaltıyormuş gibi içimde kocaman bir boşluk hissediyordum.

Clara kendimi aşağılayan düşüncelerimin orta yerinde nihayet eve girdi. Parmağını telefon ekranında gezdirerek etrafındaki herkesi ve her şeyi görmezden gelip masadan iki metre kadar uzakta durdu.

"Nerede kaldın?" diye sordu Chris. Clara normalden sadece otuz dakika geç gelmişti ama Chris fark etmişti.

"Üzgünüm," diyerek telefonunu masada Lexie'ninkinin yanına koydu. Jonah'ın omzunun üzerinden uzanıp tabağını aldı. "Okuldan sonra tiyatro toplantısı vardı, sonra da sınıf arkadaşlarımdan birini arabayla evine bırakmam gerekti." Bana gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun anne."

"Teşekkür ederim."

"Kimi bırakman gerekti?" diye sordu Chris.

Clara, "Miller Adams," dediği anda Jenny'yle birbirimize baktık.

Lanet olsun.

Chris çatalını tabağına bıraktı.

Lexie, "*Pardon?* Bu konuda bana telefon edilmesi neredeydi?"

Chris ona yalan söylediğimiz için bizi azarlayacakmış gibi önce Jenny'ye sonra bana baktı. Masanın altından Chris'in bacağını tuttum. Bundan bahsettiğimizi söylemesini istemediğimi belirtiyordum. Jenny'nin kızımızın hayatında olup bitenler için iyi bir bilgi kaynağı olduğunu benim kadar o da biliyordu ve Jenny'nin konuşmayı bana anlattığı ortaya çıkarsa hepimiz sıkıntıya girecektik.

"Miller Adams'ı neden götürdün?" diye sordu Chris.

"Evet," dedi Lexie. "Miller Adams'ı neden götürdün? Tek bir detay atlama."

Clara, Lexie'yi duymazdan gelerek sadece babasına cevap verdi. "Bir buçuk kilometre kadardı. Neden bundan bu kadar rahatsız görünüyorsun?"

"Bir daha yapma," dedi Chris.

"Oyumu tekrar *yapman* için veriyorum," dedi Lexie.

Clara inanamayarak Chris'e baktı. "Hava çok sıcaktı, onu yürümesi için bırakamazdım."

Chris kaşını kaldırdı, bu pek sık yapmadığı bir şeydi bu yüzden yaptığı zaman daha da korkutucu oluyordu. "Ona bulaşmanı istemiyorum, Clara. Ve erkekleri arabaya almamalısın. Hiç güvenli değil."

"Baban haklı," dedi Lexie. "Seksi erkekleri sadece *ben* yanındayken arabaya al."

Clara kendini sandalyesine bırakarak gözlerini devirdi. "Tanrım, baba. O bir yabancı değil ve onunla çıkmıyorum. Bir yıldır aynı kızla çıkıyor."

"Evet, ama kız arkadaşı üniversitede, bu yüzden sana engel olacak gibi değil," dedi Lexie.

"Lexie?" Chris, adını daha ziyade bir uyarı olarak söylemişti.

Lexie başını sallayarak ağzına fermuar çekermiş gibi parmaklarını dudaklarına götürdü.

Clara'nın burada oturmuş sanki az önce Jenny'yi aramamış, çocuk kendisiyle flört ediyor diye hafiften havalara uçmamış gibi davranmasına şaşırmıştım. Hem Chris'e *hem de* Lexie'ye bunu önemsemiyormuş gibi davranıyordu. Ama Jenny sayesinde önemsediğini biliyordum. Clara'ya aksine davranma yeteneği için hayranlıkla baktım ama bu hayranlığa hafif bir rahatsızlık da eşlik ediyordu. *Jenny'nin* yalan söyleme yeteneği kadar Clara'nın yalan söyleme yeteneğinden de etkilenmiştim.

Bu ürkütücüydü. Hayatım buna bağlı olsa bile yalan söyleyemezdim. Tedirgin olmuştum, yanaklarım kızarmıştı. Çatışmadan kaçınmak için elimden geleni yapıyordum.

"Bekâr, evli ya da milyarder olması umurumda değil. Onu bir daha arabayla bir yere götürmezsen sevinirim."

Lexie dudaklarındaki hayali fermuarı açıyormuş gibi bir hareket yaptı. "Sen onun babasısın –böyle söylememelisin. Genç bir kıza bir erkeği yasaklarsan, bu onu daha çok istemesine neden olur."

Chris çatalını Lexie'ye doğrultarak masada etrafına bakındı. "Onu böyle şeylere kim davet edip duruyor?"

Güldüm ama Lexie'nin haklı olduğunu da biliyordum. Chris böyle devam ederse bu işin sonu iyi olmayacaktı. Bunu hissedebiliyordum. Clara bu çocuğa çoktan âşık olmuştu ve şimdi babası onu yasaklıyordu. Daha sonra Chris'i Hank Adams'ın Clara'nın müstakbel kayınpederi olmasını istemiyorsa bu konuyu bir daha açmaması için uyarmam gerekecekti.

"Kendimi konunun dışında hissediyorum," dedi Jonah. "Miller Adams'ın nesi bu kadar kötü?"

"Konu falan yok ve onun da kötü bir tarafı yok," dedi Clara ona. "Sadece annemle babam her zamanki gibi aşırı korumacı davranıyorlar."

Clara haklıydı. Annem çocukken beni hiçbir şekilde korumamıştı, Clara'ya on yedi yaşında hamile kalma nedenlerimden biri de buydu. Bu yüzden Chris'le bazen Clara konusunda aşırıya kaçıyorduk. Bunu kabul ediyorduk. Ama Clara tek çocuğumuzdu, bizim düştüğümüz duruma düşmesini istemiyorduk.

"Miller iyi bir çocuk," dedi Jonah. "Benim dersime giriyor. O yaştaki Hank'le hiç alakası yok."

"Onunla günde kırk dakika dersin var," dedi Chris. "O kadar iyi tanıyor olamazsın. Armut dibine düşer."

Jonah bu yanıttan sonra Chris'e baktı. Ama konuşmaya devam etmemeyi seçti. Chris bazen taşı gediğine koymak istediğinde, tartıştığı kişi pes edene kadar peşini bırakmazdı. Gençliğimizde Jonah'la ikisinin daima zıtlaştıklarını hatırlıyordum. Pes etmeyen ve Chris'in kazanmasına izin vermeyen tek kişi Jonah'dı.

Ama geri döndüğünden beri bir şeyler değişmişti. Chris'in yanında daha sessizdi. Hep son sözü söylemesine izin veriyordu. Ama bunun bir zayıflık göstergesi olduğunu düşünmüyordum. Aslında beni etkiliyordu. Chris bazen tanıştığım zamanki fevri genç oluyordu. Oysa Jonah bunun daha da ilerisinde görünüyordu. Sanki Chris'in yanıldığını kanıtlamaya çalışmak zaman kaybıymış gibiydi.

Belki de Jonah'ın dönmesinden hoşlanmamamın bir başka nedeni de buydu. Chris'i Jonah'ın gözünden görmek hoşuma gitmiyordu.

"Onun hakkında sana bunu söyleten ne? Armut dibine düşer," diye sordu Clara. "Miller'ın annesiyle babasında ne var ki?"

Chris başını iki yana salladı. "Bunu merak etme."

Clara omuz silkerek burgerinden bir lokma aldı. Lafı uzatmamasına sevinmiştim. Bazen hırçınlaşması Chris'e çok benziyordu. Onunla ne olacağını hiç bilemezdiniz.

Öte yandan ben hiç kavgacı değildim. Bu bazen Chris'i rahatsız ediyordu. Chris bir şeyleri ispatlamayı seviyordu, ben de kabul edip ona bu fırsatı vermediğimde ben kazanmışım gibi düşünüyordu.

Onunla evlendikten sonra ilk öğrendiğim şey bu olmuştu. Bazen kazanmak için kavgadan uzak durmak gerekiyordu.

Jonah da hepimiz gibi konuşmayı bitirmeye hazır görünüyordu. "UIL film projesi için başvurunu teslim etmedin."

"Biliyorum," dedi Clara.

"Yarın son gün."

"Birlikte kaydolacağım kimse bulamıyorum. Tek başıma üstesinden gelmek çok zor."

Jonah'ın Clara'nın bu fikrini beslemesi hiç hoşuma gitmiyordu. Clara üniversiteye giderek oyunculuk eğitimi almak istiyordu. Bunda iyi olacağından hiç şüphem yoktu çünkü sahnede olağanüstü oluyordu. Ama böylesine rekabetçi bir sektörde gerçekten başarılı olma ihtimalinin ne olduğunu da biliyordum. Başarılı birkaç kişiden biri olursanız şöhretin bedeliyle uğraşmak da cabasıydı. Bu kızım için istediğim bir şey değildi. Chris'le finansal olarak gerçekten ayakta durabileceği bir işin yedeği olarak oyunculuk yapmasını istiyorduk.

"Ona bu konuda yardım etmek istemiyor musun?" diye sordu Jonah, dikkati Lexie'nin üzerindeydi.

Lexie yüzünü ekşitti. "Hayır. Çok fazla çalışıyorum."

Jonah dikkatini Clara'ya çevirdi. "Yarın ilk ders başlamadan önce benimle buluş. Partner arayan başka bir öğrenci var, ilgilenip ilgilenmeyeceğine bir bakacağım."

Tam Clara başını sallarken Lexie burgerinin geri kalanını sarmaya başladı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Clara.

"Tinder randevusuna," diye onun yerine Jenny cevap verdi.

Clara güldü. "En azından bizim yaşlarımızda mı?"

"Tabii ki. Biliyorsun üniversiteli çocuklardan nefret ediyorum. Hepsi bira kokuyor." Lexie eğilip Clara'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Clara güldü ve Lexie çıkıp gitti.

Clara, Jonah'a film projesi gereksinimleri hakkında sorular sormaya başlamıştı. Jenny'yle Chris, Jenny doğum iznindeyken hastanede kaçırdığı şeyleri konuşarak kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Ben kimseyle konuşmadan yemeğimi atıştırıyordum.

Bugün doğum günümdü ve benim için önemli olan herkes etrafımdaydı ama nedense kendimi hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum. Şu anda mutlu olmalıydım ama bir şeyler eksikti. Ne olduğunu anlayamıyordum. Belki de sıkılmıştım.

Ya da daha kötüsü. Ben *sıkıcıydım*.

Doğum günleri insana bunu yapabiliyordu. Bütün gün hayatımı analiz etmiş, kendime ait bir şeye nasıl ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Clara'yı bu kadar genç yaşta doğurduktan sonra Chris'le evlenmiştik ve üniversiteden mezun olduğundan beri mali açıdan bize hep o bakmıştı. Ben hep evle ilgilenmiştim ama bir kaç ay sonra Clara on yedi yaşında olacaktı.

Jenny'nin bir kariyeri vardı, yeni bir çocuğu olmuştu ve yeni bir kocası olmak üzereydi.

Chris üç ay önce bir terfi almıştı, bu da artık ofiste daha çok zaman geçirmesi anlamına geliyordu.

Clara üniversiteye gittiğinde ben ne yapacaktım?

Akşam yemeğini bitirdikten bir saat sonra düşüncelerim hayatımın durumuna takılıp kalmıştı. Bulaşık makinesini doldururken mutfağa Jonah girdi. Kapı daha sallanmaya başla-

madan durdurdu. Onda bunu beğeniyordum. İyi bir babaydı ve mutfak kapımdan nefret ediyordu. *Bu iki şey ediyordu.*

Belki de arkadaşlığımız için hâlâ umut vardı.

Elijah'yı göğsünde tutuyordu. "Islak bez lütfen."

O sırada Jonah'ın gömleğinin her yerindeki tükürükleri gördüm. Bir bez alıp ıslatarak ona verdim. Üstünü başını temizlerken Elijah'yı ondan aldım.

Elijah'ya bakarak gülümsedim. Biraz bu yaşlardaki Clara'ya benziyordu. Güzel sarı saçlar, koyu mavi gözler, yuvarlak mükemmel bir küçük kafa. İleri geri sallamaya başladım. Çok iyi bir bebekti. Clara'dan usluydu. Clara zor bir bebekti ve sürekli ağlardı. Elijah yiyor, uyuyor ve o kadar az ağlıyordu ki ağladığı zaman bazen Jenny beni arıyor, keyifsiz olduğunda sesinin nasıl da tatlı geldiği üzerine methiyeler düzüyorduk.

Gözlerimi kaldırdığımda Jonah bizi izliyordu. Bakışlarını çevirip bebek bezi torbasına uzandı. "Sana bir doğum günü hediyesi aldım."

Şaşırmıştım. Yemekten önce benimle çok gergin görünüyordu. Şimdi de bana doğum günü hediyesi mi veriyordu? Bana paketlenmemiş bir hediye uzattı. Galon büyüklüğünde kilitli bir poşet... şekerle doluydu.

Kaç yaşındaydık biz, on iki mi?

Biraz zaman aldı, ama bunun koca bir torba karpuzlu Jolly Ranchers olduğunu görür görmez gülümsemek istedim. Ama bunun yerine kaşlarımı çattım.

Hatırlıyordu.

Jonah boğazını temizleyerek bezi lavaboya attı. Elijah'yı benden aldı. "Eve gitmek üzereyiz. Doğum günün kutlu olsun Morgan."

Gülümsedim, muhtemelen geri döndüğünden beri ona ilk kez içtenlikle gülümsüyordum.

Jonah mutfaktan çıkmadan önce aramızda –beş saniyelik bir bakış, onun gülümseyip benim baş salladığım– bir süreç oldu.

Bu beş saniyenin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ama belki bir tür ateşkes yapmıştık. Jonah gerçekten uğraşıyordu. Jenny'ye karşı, Elijah'ya karşı harikaydı, Clara'nın en sevdiği öğretmenlerden biriydi.

Neden –sevdiğim herkes için bu kadar harika biriyken– hayatımızda olmamasını diliyordum?

Jenny, Jonah ve Elijah gittikten sonra Clara odasına gitti. Çoğu akşamını orada geçiriyordu. Eskiden akşamlarını benimle geçirmek isterdi ama on dördüne geldiğinde bu sona ermişti.

Chris akşamlarını iPad'inde Netflix veya maç izleyerek geçiriyordu.

Ben akşamlarımı televizyon izleyerek geçiriyordum. Her gece aynı şovları izliyordum. Haftalarım çok rutin geçiyordu.

Her gece aynı saatte yatıyordum.

Her sabah aynı saatte uyanıyordum.

Aynı spor salonuna gidiyordum, aynı egzersiz rutinini tekrarlıyor, aynı işleri yapıyor ve aynı programlanmış yemekleri pişiriyordum.

Belki otuz dördüncü doğum günüm olduğu içindi ama bu bulutun sabah uyandığımdan beri üzerimde asılı durduğunu hissediyordum. Etrafımdaki herkesin bir amacı var gibi görünüyordu ama ben otuz dört yaşına geldiğimi ve Clara'yla Chris'ten başka hiçbir hayatım olmadığını hissediyordum. Bu kadar sıkıcı olmamalıydım. Liseden bazı arkadaşlarım henüz aile bile kurmamıştı oysa benim kızım yirmi bir ay sonra evden ayrılacaktı.

Chris mutfağa girip buzdolabından bir şişe su aldı. Jolly Ranchers torbasını alıp inceledi. "Neden en kötü lezzetlisinden koca bir poşet aldın ki?"

"Jonah hediye etti."

Chris gülerek poşeti tezgâha bıraktı. "Ne berbat bir hediye."

Karpuzun en sevdiğim lezzet olduğunu hatırlamamasının üstünde durmamaya çalıştım. İlk tanıştığımızda sevdiği her şeyi ben de elbette hatırlamıyordum.

"Yarın geç kalacağım. Akşam yemeği için uğraşma."

Başımı salladım ama yemekle çoktan uğraşmıştım. Yavaş pişiren elektrikli tenceredeydi ama bunu ona söylemedim. Mutfaktan çıkmaya davrandı. "Chris?"

Yürürken durup bana baktı.

"Üniversiteye geri dönmeyi düşünüyorum."

"Ne için?"

Omuz silktim. "Henüz bilmiyorum."

Başını yana eğdi. "Ama neden şimdi? Otuz dört yaşındasın."

Vay canına.

Chris, seçtiği kelimelerin beni ne kadar incittiğini görünce söylediğine hemen pişman olmuştu. Beni kendine çekip sarıldı. "Ağzımdan yanlışlıkla kaçtı. Özür dilerim." Başımın yan tarafından öptü. "Kendimize bakacak bunca para kazanırken bununla hâlâ ilgilendiğini bilmiyordum. Ama madem bir diploma istiyorsun"–alnımdan öptü– "git üniversiteye. Ben gidip duş alacağım."

Chris mutfaktan çıkınca sallanan mutfak kapısına baktım. *Bu kapıdan gerçekten nefret ediyordum.*

Evi satıp baştan başlamak istiyordum ama Chris bunu asla kabul etmezdi. Oysa enerjimi harcayacağım bir şey olurdu. Çünkü şu anda enerjim hapsolmuş durumdaydı. Yeni bir mutfak kapısını ne kadar istediğimi düşündükçe içim şişiyordu.

Yarın bütün kapıyı sökebilirdim. Gerektiği gibi işlev yapmayan bir kapıdansa hiç kapı olmamasını tercih ederdim. Kızdığınızda kapıları çarparak kapatabilmeliydiniz.

Bir Jolly Rancher açıp ağzıma attım. Tadı nostalji duygusu uyandırmıştı, sanırım hepimiz gençken, ben Chris'le arka koltukta, Jenny önde, dördümüzün Jonah'ın arabasıyla dolaşarak geçirmeye can attığımız geceleri hatırlatmıştı. Jonah'ın Jolly Ranchers'a karşı özel bir ilgisi vardı, bu yüzden konsolda her zaman bir torba bulundururdu.

Karpuzluları hiç yemezdi. Onun en sevmediği, benimse en sevdiğim onlardı, bu yüzden karpuzluları hep bana bırakırdı.

Yemeyeli bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyordum. Yemin ederim, bazen Clara'ya hamile kalmadan önce kim olduğumu ya da ne sevdiğimi unutuyordum. Sanki hamile olduğumu öğrendiğim gün başka biri olmuştum. Ama galiba anne olunca böyle oluyordu. Artık kendinize odaklanamıyordunuz. Yaşamınız tamamen dünyaya getirdiğiniz bu güzelim minik insandan ibaret oluyordu.

Clara mutfağa girdi; artık o güzel, minicik insan değildi. Güzeldi ve büyümüştü, bazen çocukluğunun kaybına üzülüyordum. Kucağıma oturmasını ya da yatağına kıvrılıp uyuyana kadar ona sarılmayı özlüyordum.

Clara poşetime uzandı. "Yaşasın. Jolly Ranchers." Bir şeker aldı, buzdolabına giderek açtı. "Bir kola alabilir miyim?"

"Geç oldu. Kafeine hiç ihtiyacın yok."

Clara arkasına dönüp bana baktı. "Ama senin doğum günün. Hâlâ doğum günü panosunu yapmadık."

Doğum günü panosunu unutmuştum. Bugün ilk kez gerçekten canlanıyordum. "Haklısın. Bana da bir tane ver."

Clara sırıttı, el sanatları dolabıma gidip doğum günü panomu çıkardım. Clara, sallayarak uyuturken yanımda

olamayacak kadar büyümüş olabilirdi ama en azından o da geleneklerimiz konusunda benim kadar heyecanlanıyordu. Buna Clara sekiz yaşındayken başlamıştık. Chris dahil olmuyordu, bu yüzden Clara'yla yılda iki kez yapıp gelenek hâline getirdiğimiz bir şeydi. Bu bir hayal panosu gibi bir şeydi ama her yıl yenisini yapmaktansa aynısına ekliyorduk. İkimizin de kendi panolarımız vardı, doğum günlerimizde herkes kendi panosuna ekleme yapıyordu. Clara'nın doğum gününe daha birkaç ay olduğu için kendi panomu alıp onunkini dolapta bıraktım.

Clara mutfak masasında yanıma oturup mor bir fosforlu kalem seçti. Yazmaya başlamadan önce yıllardır üzerine eklediklerimize baktı. Parmaklarını on bir yaşındayken panoma yazdığı bir şeyin üzerinde gezdirdi. *Umarım annem bu yıl hamile kalır.* Hatta küçük bir çıngırak resmi bile kesip dileğinin yanına yapıştırmıştı.

"Beni abla yapmak için hâlâ çok geç değil," dedi. "Daha otuz dört yaşındasın."

"Hayatta olmaz."

Clara güldü. Panoya bakarak geçen yıl kendim için yazdığım hedeflerden birini aradım. Tahtanın sol üst köşesine yapıştırdığım çiçek bahçesi resmini buldum, amacım arka bahçedeki çalıları kökünden söküp yeniden çiçekler dikmekti. İlkbaharda bu hedefi gerçekleştirmiştim.

Diğer hedefimi buldum, okuyunca kaşlarımı çattım. *Tüm boş köşeleri dolduracak bir şey bul.*

Eminim geçen sene yazdığımda Clara gerçekçi davrandığımı düşünmüştü. Aslında evimin her köşesini bir şeyle doldurmak istemiyordum. Daha çok kendi iç dünyamdan bahsediyordum. Geçen yıl bile doyumsuz hissediyordum. Kocamla ve kızımla gurur duyuyordum ama kendime ve hayatıma onlardan ayrı olarak baktığımda gurur duyabilece-

ğim pek bir şey bulamıyordum. Tüm bu kullanılmayan potansiyelle doluymuşum gibi geliyordu. Bazen içimde boşluk hissediyordum, sanki içimi dolduracak kadar önemli hiçbir şeyin olmadığı bir hayat yaşamışım gibi geliyordu. Kalbim güzelliklerle doluydu ama rahatsız edici bir ağırlık hisseden tek parçam yine kalbimdi.

Clara benim için hedefini yazmaya başlayınca eğilip okudum. *Kızının oyuncu olmak istediğini kabul et.* Fosforlu kalemin kapağını kapatıp paketinin içine geri koydu.

Clara'nın hedefi bana suçluluk hissettirmişti. Hayallerinin peşinden gitmesini istemiyor değildim. Sadece gerçekçi olmasını istiyordum. "Oyunculuk işi yolunda gitmezse kullanılmayan bir diplomayla ne yapacaksın?"

Clara omuz silkti. "Olmamış bir şey için endişelenmeyelim." Bacağını sandalyeye çekip çenesini dizine dayadı. "Peki ya sen? Benim yaşımdayken sen ne olmak istiyordun?"

Bu soruya cevap verebilir miyim diye merak ederek panoma baktım. Cevap veremezdim. "Hiçbir fikrim yoktu. Özel bir yeteneğim yoktu. Belirli bir konuda fazla bir ustalığım yoktu."

"Benim oyunculuk tutkum gibi bir tutkun var mıydı?"

Bir an sorusunu düşündüm ama aklıma bir şey gelmedi. "Arkadaşlarımla takılmayı seviyordum ve geleceği düşünmüyordum. Bunu üniversitede çözerim sanıyordum."

Clara başıyla panoyu işaret etti. "Bence bu yılın hedefi bu olmalı. Neye tutkun olduğunu bulmalısın. Çünkü ev hanımı olmak *olamaz.*"

"Olabilir," dedim. "Bazıları bu rolü mükemmel bir şekilde yerine getiriyor." *Eskiden* ben de öyleydim. Sadece artık değildim.

Clara kolasından bir yudum daha aldı. Önerisini not aldım. *Tutkumu bulmak.*

Clara bunu bilmek istemeyebilirdi ama bana onun yaşındaki kendi hâlimi hatırlatıyordu. Kendimden emindim. Her şeyi bildiğimi sanıyordum. Onu tek kelimeyle tarif etmem gerekseydi bu kesinlikle kendinden emin olurdu. Eskiden ben de kendimden emindim ama şimdi... bilmiyordum bile. Kendimi bugünkü davranışımdan yola çıkarak tek kelimeyle tanımlamam gerekseydi, bu *ağlak* olurdu.

"Beni düşündüğünde aklına hangi kelime geliyor?"

"Anne," dedi hemen. "Ev kadını. *Aşırı korumacı.*" Son sözlere güldü.

"Ciddiyim ben. Kişiliğimi tanımlamak için hangi kelimeyi kullanırdın?"

Clara başını yana eğerek birkaç saniye dikkatle bana baktı. Sonra çok dürüst ve ciddi bir tonla, "Öngörülebilir," dedi.

Kırgınlıkla ağzım açık kalmıştı. "Öngörülebilir mi?"

"Demek istediğim... kötü bir şekilde değil."

Öngörülebilir olmak insanı *iyi* bir şekilde tanımlayabilir miydi? Dünyada öngörülebilir olarak özetlenmek isteyecek tek bir kişi düşünemiyordum.

"Belki de *güvenilir* demek istemiştim," dedi Clara. Eğilip bana sarıldı. "İyi geceler anne. Doğum günün kutlu olsun."

"İyi geceler."

Clara odasına gitti, beni bilmeden bir yığın kırgınlık duygusuyla bıraktığının farkında değildi.

Kabalık etmek istediğini sanmıyordum ama öngörülebilirlik duymak istediğim bir şey değildi. Çünkü bu kendimde bildiğim ve öyle olmasından korktuğum her şeydi.

4. Bölüm

CLARA

Muhtemelen dün gece anneme öngörülebilir dememeliydim çünkü uzun zamandır ilk kez okul için uyandığımda onu mutfakta kahvaltı hazırlarken bulamamıştım.

Belki özür dilemeliydim çünkü açlıktan ölüyordum.

Onu oturma odasında hâlâ pijamalarıyla *Gerçek Ev Kadınları*'nın bir bölümünü izlerken buldum. "Kahvaltıda ne var?"

"Canım hazırlamak istemedi. Pop-Tart bisküvilerinden ye."

Ona kesinlikle öngörülebilir dememeliydim.

Babam kravatını düzelterek oturma odasından geçiyordu. Annemi kanepede yatarken görünce duraksadı. "İyi misin sen?"

Annem kanepedeki rahat pozisyonundan başını çevirerek bize baktı. "İyiyim. Sadece canım kahvaltı hazırlamak istemedi."

Dikkatini yeniden televizyona çevirince babamla bakıştık. Babam tek kaşını kaldırarak annemin yanına gitti, alnına bir öpücük kondurdu. "Akşama görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi annem.

Babamın peşinden mutfağa gittim. Pop-Tart'ları alıp birini ona verdim. "Sanırım bu benim hatam."

"Kahvaltı hazırlamaması mı?"

Başımı salladım. "Dün gece ona öngörülebilir olduğunu söyledim."

Babam burnunu kırıştırdı. "Ah. Evet, bu hiç hoş olmamış."

"Kötü anlamda söylemedim. Onu tek kelimeyle tarif etmemi isteyince aklıma ilk gelen bu oldu."

Babam kendisine bir fincan kahve doldurup düşünceli düşünceli tezgâha yaslandı. "Yani... haksız değilsin. Annen rutinden hoşlanıyor."

"Her sabah altıda uyanıyor. Saat yedide kahvaltı hazır oluyor."

"Her akşam yedi buçukta akşam yemeği," dedi babam.

"Sıralı menüler."

"Her sabah saat onda spor salonu."

"Pazartesi günleri market alışverişi," diye ekledim.

"Çarşaflar her çarşamba yıkanıyor."

"Gördün mü?" dedim savunarak. "Öngörülebilir biri. Hakaretten ziyade bir gerçek."

"Eh," dedi babam, "bir keresinde eve geldiğimde Jenny'yle kumarhaneye gittiğini söyleyen bir not bırakmıştı."

"Hatırlıyorum. Annemin kaçırıldığını düşünmüştük."

Gerçekten öyle düşünmüştük. Aylar öncesinden plan yapmadan kendiliğinden bir gecelik geziye çıkması hiç ona göre değildi, bu yüzden notu yazanın annem olduğundan emin olmak için ikisini de aramıştık.

Babam gülerek beni çekip kucakladı. Sarılmalarına bayılıyordum. İş için yumuşacık beyaz düğmeli gömlekler giyiyordu ve bazen kollarını bana doladığında, sıcacık bir battaniyeye sarınmış gibi oluyordum. Üstelik bu battaniye

açık hava kokuyor, bazen sizi disipline ediyordu. "Gitmem gerek." Beni bırakıp saçlarımı okşadı. "Okulda iyi eğlenceler."

"İşinde iyi eğlenceler."

Babamın peşinden mutfaktan çıktığımda annemi artık kanepede değil, televizyonun karşısında dururken buldum. Kumandayı televizyon ekranına doğrultmuştu. "Görüntü dondu."

"Muhtemelen kumandadandır," dedi babam.

"Ya da sinyal," dedim uzaktan kumandayı annemden alarak. Hep yanlış düğmeye basıyor, şovuna geri dönmek için hangi düğmeye basacağını hatırlayamıyordu. Tüm düğmelere bastım, hiçbir şey çalışmayınca hepsini kapattım.

Annem için televizyonu tekrar açmaya çalışırken Jenny teyze eve girdi. "Tak, tak," diyerek kapıyı açtı. Babam Elijah'nın araba koltuğunu ve bir kucak dolusu eşyayı taşımasına yardım etti. Televizyonu tekrar açtım ama hiç hareket yoktu.

"Galiba bozulmuş."

"Aman *Tanrım*," dedi annem, sanki bütün gün evde bir bebekle ve televizyonsuz olma fikri bir varoluş kâbusuymuş gibi.

Jenny teyze Elijah'nın bez çantasını anneme uzattı. "Hâlâ kablolu televizyonunuz mu var? Artık kimsede kablolu yok."

Jenny teyzeyle annem arasında sadece bir yaş fark vardı ama bazen annem ikimizin de annesiymiş gibi geliyordu.

"Ona anlatmaya çalışıyoruz ama devam etmekte ısrar ediyor," dedim.

"Şovlarımı iPad'ten izlemek istemiyorum," dedi annem savunarak.

"Televizyonumuzda Netflix var," dedi babam. "Yine televizyonda seyredebilirsin."

"Netflix'te Bravo yok," diye cevap verdi annem. "Kabloluya devam edeceğiz."

Bu konuşma başımı ağrıtıyordu, bu yüzden okula gitmeden önce biraz vakit geçirmek için Elijah'yı araba koltuğundan aldım.

Jenny teyzenin hamile olduğunu öğrendiğimde çok heyecanlanmıştım. Hep bir kardeş istemiştim ama annemle babam ben doğduktan sonra başka çocuk istememişlerdi. Elijah erkek kardeşim olabilecek en yakın kişiydi, bu yüzden bana alışmasını istiyordum. Beni herkesten fazla sevmesini istiyordum.

"Biraz ben alayım," dedi babam Elijah'yı benden alarak. Babamın yeğenini bu kadar sevmesi hoşuma gidiyordu. Keşke *annemle* ikisinin bir çocukları daha olsa diye düşündürüyordu. Çok geç değildi. Annem daha otuz dört yaşındaydı. Dün gece doğum günü panosuna bunu tekrar yazmalıydım.

Jenny teyze anneme yazılı talimatların bir listesini verdi. "Beslenme saatleri burada. Ve anne sütünün nasıl ısıtılacağı. Ve sende cep telefonu numaramın olduğunu biliyorum ama telefonun bozulur diye tekrar yazdım. Jonah'ın numarasını da yazdım."

"Daha önce bir çocuk yetiştirdim ben," dedi annem.

"Evet, ama uzun zaman önceydi," dedi Jenny teyze. "O zamandan beri değişmiş olabilir." Babamın yanına gidip Elijah'nın başına bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal tatlım. Annen seni seviyor."

Jenny teyze yürümeye başlayınca aceleyle sırt çantamı aldım çünkü onunla konuşmam gereken bir şey vardı. Peşinden dışarı çıktım ama neredeyse arabasına varana kadar arkasında olduğumu fark etmedi.

"Miller dün gece Instagram'da beni takip etmeyi bırakt1."

Ani varlığımla irkilerek arkasına döndü. "Şimdiden mi?" Arabasının kapısını açarak tutundu. "Onu kızdıracak bir şey mi söyledin?"

"Hayır, evinden ayrıldığımdan beri konuşmadık. Hiçbir şey yayınlamadım. Fotoğraflarından birine yorum bile yapmadım. Hiç anlamıyorum. Neden beni takip edip birkaç saat sonra takibi bırakıyor?"

"Sosyal medya çok karmaşık."

"Erkekler de öyle."

"Bizim kadar karmaşık değiller," dedi. Başını yana eğerek bana baktı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Ona yalan söyleyemezdim. "Bilmiyorum. Hoşlanmamaya çalışıyorum ama okulumdaki tüm diğer erkeklerden çok farklı. Beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ve daima lolipop yiyor. Ve büyükbabasıyla ilişkisi çok tuhaf."

"Yani... seni görmezden geldiği, lolipop yediği ve garip bir büyükbabası olduğu için mi ondan hoşlanıyorsun?" Jenny teyzenin yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "Bu... bunlar tuhaf sebepler, Clara."

Omuz silktim. "Yani, aynı zamanda sevimli. Ve görünüşe göre üniversitede sinema bölümüne gitmek istiyor. Bu ortak noktamız."

"Bu işe yarar. Ama demek istediğim, onu neredeyse hiç tanımıyorsun gibi geliyor. Ben olsam takibi bırakmayı fazla kişisel almazdım."

"Biliyorum." İnleyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çekicilik çok aptalca. Ve beni takibi bıraktığını bilmek beni şimdiden berbat bir ruh hâline soktu, hem de saat daha sabahın yedisi."

"Belki de kız arkadaşı takibi gördü ve hoşlanmadı," dedi Jenny teyze.

Bu sabah kısa bir an bu ihtimali düşünmüştüm. Ama Miller'la kız arkadaşının beni tartışması fikrinden hoşlanmamıştım.

Babam ön kapıdan çıkınca Jenny teyze bana sarılıp vedalaşarak gitmeye hazırlandı çünkü ikimizin de arkasına park etmişti. Arabama bindim, Jenny'nin arkamda garaj yolundan çıkmasını beklerken Lexie'ye mesaj attım.

Umarım dün gece seni yarım saat erken alacağımla ilgili mesajımı almışsındır. Hiç cevap vermedin.

Lexie'nin garaj yoluna girdiğimde hâlâ cevap vermemişti.

Tam onu aramak üzereyken, dirseğinden sarkan sırt çantasıyla, bir ayakkabısını giymeye çalışarak evinden fırladı. Ayakkabı giymeyi tamamlamak için durup arabanın kaportasına tutunmak zorunda kaldı. Kapıya doğru tökezledi, saçları darmadağınıktı, gözlerinin altında hâlâ rimel vardı. Sarhoş bir kasırga gibiydi.

Arabaya binip kapıyı kapatarak sırt çantasını yere koydu. Makyaj çantasını çıkardı.

"Yeni mi uyandın?"

"Evet, dört dakika önce attığın mesajla. Üzgünüm."

"*Tinder* randevusu nasıl geçti?" dedim alayla.

Lexie güldü. "Annenlerin bir Tinder hesabım olduğuna inanmasına hâlâ inanamıyorum."

"Onlara hesabım var diye hep yalan söylüyorsun. Aksine neden inansınlar ki?"

"Çok fazla çalışıyorum. Sadece okul, iş ve şansım varsa belki duş almak için zamanım oluyor." Makyaj çantasını açtı. "Aklıma gelmişken. Miller ve Shelby'yi duydun mu?"

Başımı hızla ona çevirdim. "Hayır. Ne olmuş onlara?"

Dur işaretine yaklaşırken maskarasını açtı. "Burada bir saniye dur." Maskarasını sürmeye başlayınca Miller Adams'la kız arkadaşı hakkında söyleyeceklerini tamamlamasını bekledim. Dün Miller'ı bıraktığımdan beri tek düşündüğüm şeyin ve Lexie'nin ilk bahsettiğinin bu olması ne tesadüftü.

"Ne olmuş Miller'la Shelby'ye?"

Lexie maskara çubuğunu diğer gözüne götürdü. Bana cevap vermemişti, bu yüzden tekrar sordum. "Lexie, ne olmuş?"

"Tanrım," dedi maskara çubuğunu yeniden tüpe sokarken. "Bana bir saniye izin ver." Yola devam etmemi işaret ederek rujunu çıkardı. "Dün gece ayrılmışlar."

Bu, Lexie'nin ağzından çıkan en sevdiğim cümleydi.

"Nereden biliyorsun?"

"Bana Emily söyledi. Shelby onu aramış."

"Neden ayrılmışlar?" Önemsememeye çalışıyordum. *Gerçekten* çalışıyordum.

"Görünüşe göre senin yüzünden."

"Benim mi?" Tekrar yola baktım. "Bu çok saçma. Onu evine bıraktım. Arabamda topu topu üç dakika kaldı."

"Shelby kendisini seninle aldattığını düşünüyor."

"Shelby'nin güven sorunları varmış gibi görünüyor."

"Gerçekten hepsi bu kadar mı?" diye sordu Lexie. "Evine bırakmak mı?"

"Evet. *O kadar* önemsizdi."

"Miller'dan hoşlanıyor musun?" diye sordu Lexie.

"Yok. Tabii ki hayır. Pisliğin biri."

"Değil. Çok iyi biri. Can sıkacak kadar iyi."

Lexie haklıydı. Öyleydi. *Sadece benim için pisliğin biriydi.* "Babamın onun kötü biri olduğunu düşünmesi garip değil mi?"

Lexie omuz silkti. "Pek sayılmaz. Baban benden bile hoşlanmıyor ve ben harikayım,"

"Senden hoşlanıyor," dedim. "Sadece sevdiklerine takılır."

"Belki Miller da öyledir," dedi Lexie. "Belki sadece hoşlandığı kişileri görmezden geliyordur."

Bu sözleri duymazdan geldim. Lexie makyaj yapmaya odaklandı ama düşüncelerim dönüp duruyordu. *Kavgaları gerçekten aptal bir araba yolculuğuyla mı ilgiliydi?*

Muhtemelen Instagram takipiyle birleşen araba yolculuğuydu. Bu dün gece beni takip etmeyi neden bırak ığını açıklıyordu. Shelby'yi geri kazanmaya çalıştığını kanıtlıyordu.

"Sence ayrılıkları devam eder mi?"

Lexie bana bakarak sırıttı. "Senin için ne fark eder ki? *Önemsiz* değil miydi."

* * *

Jonah okulda kendisine Bay Sullivan dedirtiyordu. Eminim okul dışında Jonah enişte desem hoşuna giderdi ama o benim için sadece Jonah'tı. Jenny teyzemden yeni bir bebeği olmasına rağmen onu henüz eniştem gibi hissedecek kadar uzun zamandır tanımıyordum. Belki gerçekten evlendikten sonra kelimeyi eklerdim. Ama şimdilik, onun hakkında bildiklerim sadece ailemden duyduklarımdı – lisede Jenny teyzenin kalbini kırmış ve haber vermeden çekip gitmişti. Jenny teyzeden neden ayrıldığını kimseye sormamıştım. Sanırım pek umursamamıştım ama nedense bugün merak ediyordum.

İçeri girdiğimde Jonah masasında kâğıtlara not veriyordu.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın." İlk dersim onunlaydı, bu yüzden sırt çantamı her zamanki yerime attım ama masasının tam karşısındaki yere oturdum.

"Jenny, Elijah'yı annene bıraktı mı?" diye sordu.

"Evet. Her zamanki gibi çok tatlı."

"Gerçekten öyle. Tıpkı babasına benziyor."

"Ha. Hayır. Tıpkı *bana* benziyor," diye düzelttim.

Jonah kâğıtlarını toparlayıp bir kenara bıraktı. Film projesi konusuna girmeden önce merakıma yenildim. "Lisedeyken Jenny teyzeyle neden ayrıldınız?"

Jonah hızla başını kaldırıp kuşkuyla baktı. Sinirli sinirli güldü, benimle bunu konuşmak istemiyormuş gibiydi. Ya da hiç kimseyle. "Çok gençtik. Hatırladığımdan bile emin değilim."

"Geçen sene Jenny teyzeyi hamile bıraktığında annem hiç mutlu olmamıştı."

"Eminim olmamıştır. Pek düşünülmeden olmuştu."

"Beni on yedi yaşındayken doğurduğu düşünülürse biraz ikiyüzlülük oluyor."

Jonah omuz silkti. "İtiraz ettiği eylem itirazdan *sonra* olmadıkça ikiyüzlülük olmaz."

"Bu da her ne demekse."

"Hata yapanlar genellikle hatalarından ders alır demek. Bu onları ikiyüzlü yapmaz. Tecrübeli yapar."

"Size üniversitede sabah zili çalmadan hayat dersi vermemeyi öğretmediler mi?"

Jonah gözlerinde bir eğlenme ifadesiyle koltuğunda arkasına yaslandı. "Bana senin yaşındaki anneni hatırlatıyorsun."

"Aman Tanrım."

"Bu bir iltifat."

"Nasıl?

Jonah güldü. "Bilsen şaşardın."

"Bırak bana hakaret etmeyi."

Jonah tekrar güldü ama ben yarı şaka olarak söylemiştim. Annemi seviyordum ama annem gibi *olmaya* niyetim yoktu.

Masasındaki iki dosyadan birini alıp bana verdi. "Sonunda yapmayacak bile olsan lütfen bunu doldur. İlk sırada olursan sinema okulu başvurularını yapmak harika olacak. Oyunculuk için çekimlerin olması da cabası."

Dosyayı açıp gözden geçirdim. "Peki partner arayan kim?"

"Miller Adams." İsmi söyleyince hızla başımı kaldırdım. Jonah konuşmaya devam ediyordu. "Dün gece ondan bahsedilirken, geçen yıl bu programa sponsor olan öğretmenin notlarında Miller'ın sıralamada yer alan bir takımda olduğunu okuduğumu hatırladım. Bu tecrübesi olduğu anlamına gelir. Bu yıl kaydolmasını istedim ama sonuçta reddetti. Çok meşgul olduğunu, bunun büyük bir sorumluluk olduğunu söyledi. Ama ikiniz birlikte yaparsanız ilgilenebilir."

Yalan söyleyecek değildim – özellikle bana filmle ilgilendiğini söylediği için, içten içe Miller Adams olmasını umuyordum. *Ama Jonah dün gece bulunduğum yemekte değil miydi?*

"Babamın söylediklerinden sonra neden bir projede beni onunla eşleştirmeye çalıştın ki?"

"Ben öğretmenim, çöpçatan değil. Miller bu konuda mükemmel bir partner. Ve iyi bir çocuk. Baban yanlış bilgilendirilmiş."

"Her hâlükârda babam katı sınırlar koydu." Şimdiden uymayacağımı bildiğim kurallar.

Jonah bir an düşünceli düşünceli bana baktıktan sonra

masanın üzerinde kollarını kavuşturdu. "Biliyorum. Dinle, bu sadece bir öneri. Projenin senin için iyi olacağını düşünüyorum ama baban yapmanı istemiyorsa yapabileceğim fazla bir şey yok. Ama... kaydolmak için ebeveynin izni gerekmiyor. Sadece başvuru için gerekiyor ve buna daha birkaç ay var."

Jonah'ın beni babama itaat etmemeye yüreklendirmesi hoşuma gitmişti. Belki Jenny teyzeyle birbirleri için gerçekten mükemmellerdir.

Kapı açıldı, içeri Miller Adams girdi. *Uyardığın için teşekkürler Jonah.*

İlk fark ettiğim kıpkırmızı, şişmiş gözleri oldu. Hiç uyumamış gibi görünüyordu. Gömleği buruşuktu; saçları dağınıktı.

Miller, Jonah'tan bana, benden Jonah'a baktı. Kapıda durdu, Jonah'a bakarak elini bana doğru salladı. "Birlikte kaydolmamı istediğin kişi *bu* mu?"

Jonah başını salladı, Miller'ın tepkisine şaşırmıştı. *Ben* şaşırmamıştım. Benimle bir şey yapmak istememesine alışmıştım.

"Üzgünüm, ama bu yürümez," dedi Miller. Bana baktı. "Gücenmek yok Clara. Sebebini anlayacağından eminim."

Sanırım sebebi gerçekten kız *arkadaşıydı*. "Instagram'da beni takibe başladıktan beş saat sonra takibi bırakmandan anlamıştım."

Miller biraz daha içeri girdi, sırt çantasını bir masanın üzerine bırakarak kendini sandalyeye attı. "Shelby'ye göre, en başından seni takip etmemeliymişim."

Güldüm. "Kız arkadaşın seni otuz sekiz derece havada arabaya aldığım için senden ayrıldı. Bunda bir tuhaflık var."

"Bu konuda ona yalan söylediğim için benden ayrıldı."

"Evet. Ama öğrenirse senden ayrılacağını bildiğin için yalan söyledin. Asıl mesele bu."

Jonah öne eğilip aramızda ileri geri bakarak sohbetimize dahil oldu. Koltuğunu geriye iterek ayağa kalktı. "Kahveye ihtiyacım var." Diğer dosyayı Miller'ın masasına atarak sınıfın kapısına yürüdü. "Siz ikiniz bunu çözün ve günün sonunda neye karar verdiğinizi bana bildirin."

Jonah çıkıp odada sadece Miller'la ikimiz kalınca birbirimize baktık. Bakışlarını çevirip dosyanın içindekilere baktı.

Gerçekten bu fazladan dakikaları kullanıp biraz daha uyuyabilirdi. Jonah onu bu kadar erken çağırdığı için üzülmüştüm. Dün onu evine bırakmamla bu sabah uyanması arasında üzerinden kamyon geçmişe benziyordu. Shelby'yle nasıl bir kavga yapmışlarsa onu kötü etkilediğini görebiliyordum.

"Gerçekten çok üzgün görünüyorsun," dedim.

"Öyleyim," dedi donuk bir ses tonuyla.

"Eh... her şey kaybolmuş sayılmaz. Kalp kırıklığı karakter oluşturur."

Bu kuru kuru da olsa Miller'ı güldürmüştü. Dosyayı kapatıp bana baktı. "Shelby bu film sunumunda seninle çalıştığımı öğrenirse beni asla affetmez."

"Yani bu bir evet mi?"

Miller buna gülmedi. Aslında üzüntüsüne rağmen şaka yaptığım için biraz üzülmüş görünüyordu. Belli ki o havada değildi. Ve dürüst olmak gerekirse Shelby'yi onu terk ettiği için suçlamıyordum. Erkek arkadaşım arabada başka bir kızla birlikteyken bana yalan söyleyip bir de kızı Instagram'da takip etseydi benim de eski erkek arkadaşım olurdu.

"Üzgünüm Miller. Eminim harika bir kızdır. Herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem –belki hikâyeni destekleyebilirim– bana haber ver."

Miller bana minnetle gülümseyerek ayağa kalkıp sınıfın kapısına yürüdü. Dosyayı masaya bıraktı. "Ne olursa olsun projeyi yapmalısın."

Başımı salladım ama tek başıma kaydolmak istemiyordum. Umutlu geçen birkaç saniye projede Miller'la çalışabileceğim için heyecanlanmıştım. Bu düşüncenin tadını almışken diğer tüm seçeneklerin tadı acı geliyordu.

Saniyeler sonra Miller gitmişti.

Masadaki dosyasına baktım, sonra dosyayı alıp gene de formu doldurdum. Hiç belli olmazdı –Shelby'yle Miller bir daha bir araya gelmeyebilirdi, o zaman sırf kız arkadaşı kıskançlık sorunları yaşadığı için kaydolmaması yazık olurdu.

Tam iki formu da bitirdiğim sırada Jonah iki kahveyle geri döndü. Kahvelerden birini bana vererek kayıtsızca masasına yaslandı.

Birkaç aydır buralardaydı ve kahveden ne kadar nefret ettiğimi hâlâ bilmiyordu. İşte bu yüzden ona Jonah *enişte* demiyordum.

"Bütün bunlar neyle ilgiliydi?" diye sordu.

"Kız arkadaşı benden nefret ediyor. Yani... *eski* kız arkadaşı." Nazik olmak için kahveden bir yudum aldım. Leş gibi kokuyordu.

"O hâlde sorun olmamalı, değil mi?"

Güldüm. "Öyle olması beklenirdi." Her iki dosyayı da ona verdim. "Ben yine de doldurdum. Bundan Miller'a bahsetme. Fikrini değiştirirse en azından son kayıt tarihine yetişmiş oluruz."

"Düşünme şeklini beğendim," dedi Jonah. Kahvesini masasına koyup bir parça tebeşir aldı. Tahtaya tarihi yazarken içeri iki sınıf arkadaşım girdi.

Yerime geri döndüm. Sınıf dolmaya başladığında Jonah arkasına dönerek masamdaki kahveye baktı. "Clara.

Öğrencilerin sınıfta içmesi yasak. Bir daha yaparsan ceza veririm."

Gözlerimi ona çevirdim ama benimle oyun oynasa bile öğretmen moduna bu kadar kolay geçebilmesine gülmek istiyordum. "Peki Bay Sullivan," dedim alayla.

Kahveyi çöpe attım, yerime dönerken telefonumu çıkarıp Jenny teyzeme mesaj attım.

Ben: Meşgul müsün?

Jenny teyze: İşe gidiyorum.

Ben: Sadece bir saniyeni alacak. İki şey. Bebeğinin babası ukalanın biri. Ayrıca Miller'la Shelby ayrılmış. Ne kadar sürer bilmiyorum.

Jenny teyze: Neden ayrılmışlar? Sen evine bıraktığın için mi?

Ben: Görünüşe göre Instagram takibi sebep olmuş.

Jenny teyze: Bu iyi haber! Artık tuhaf büyükbabalı adamla çıkacaksın.

Ben: Büyükbabasının tuhaf olduğunu söylemedim. İlişkilerinin çok tuhaf olduğunu söyledim. Ayrıca kız arkadaşıyla barışmaya çalışıyor, bu yüzden şansım var mı bilmiyorum.

Jenny teyze: Ah, bu çok kötü. O hâlde onun peşine düşme. Diğer kız olmak istemezsin. İnan bana.

Ben: Bir zamanlar diğer kız mıydın? Bu hikâyeyi duymam lazım. Jonah'la lisede bu yüzden mi ayrıldınız?

Telefonumdaki noktalar Jenny teyzenin yazdığını gösteriyordu. Merakla gençlik dramasını okumak için bekledim ama noktalar durdu.

Ben: Ben sana her şeyi anlatıyorum. Bir ilişkin olduğunu çıtlatıp sonra da detayşarı atlayamazsın.

Ben: Jenny?

Ben: Jenny teyze?

"Clara, bırak telefonu."

Telefonumu büyük bir hızla sırt çantama koydum. Jenny teyzenin kimi aldattığını bilmiyordum ama Jonah'ın haberi yoksa telefonumu ele geçirip mesajlarımı okumasının ilişkileri için iyi olacağını sanmıyordum.

Onu öğle yemeğinde arayıp anlatması için zorlayacaktım. Jonah'la bile ilgili olsa öğrenmek istiyordum.

5. Bölüm

MORGAN

Bir keresinde birinin kötü bir haber almaya sadece bir telefon görüşmesi uzakta olduğumuzu söylediğini duymuştum.

Bu mutlak bir gerçekti. Titrek bir fısıltıyla, "O iyi mi?" diye sordum.

Hattın diğer ucundaki hemşirenin Chris'in iyi olduğunu söylemesini bekliyordum. Ama tüm edindiğim uzun bir sessizlik oldu. Sanki biri sırtımı ıslak bir havlu gibi sıkıyordu. Acıdan iki büklüm olmak istiyordum ama acı fiziksel değildi. Bu, ölümcül gibi gelen soyut bir ıstıraptı.

"Detayları bilmiyorum," dedi hemşire. "Tek bildiğim buraya birkaç dakika önce getirildiği, bu yüzden bir an önce buraya gelmeye çalışın."

Boğulur gibi tamam dedikten sonra telefonu kapattım ama haberler daha iyi olsaydı bana daha fazla bilgi vereceğinden neredeyse emindim.

Haberler daha iyi olsaydı Chris beni kendisi ararda.

Kucağımda Elijah vardı. Telefon çaldığında kucağımdaydı ama şimdi daha da sıkı tutuyordum, hâlâ dizlerimin üstündeydi. En az bir dakika oturma odamın zemininde donup kaldım. Ama o sırada Elijah'nın esnemesi beni acı gerçeğe geri döndürdü.

Önce Jenny'yi aradım ama telefonu sesli mesaja geçiyordu. İşe dönüşünün ilk günüydü. Telefonu öğle tatiline kadar yanında olmayacaktı. Ama hastanede haber çabuk yayılırdı, yakında öğrenecekti.

Sonra gelip Elijah'yı alması için Jonah'ı aramaya kalkıştım ama telefon numarası telefonumda kayıtlı bile değildi. Jenny'nin bu sabah bana bıraktığı kâğıda koşturdum ve Jonah'a ulaşmak için yazdığı numarayı tuşladım. Doğrudan sesli mesaja geçti. *Dersteydi.*

Birazdan onunla iletişime geçmek için okulu arayacaktım ama biriyle iletişime geçmek için harcadığım her saniye hastaneye gitmemi bir saniye daha geciktiriyordu. Elijah'yı araba koltuğuna bağladım, bebek bezi çantasıyla anahtarlarımı alıp çıktım.

Hastaneye yolculuk bulanıktı. Fısıltıyla dualar ederek, direksiyonu kavrayarak, yolcu koltuğunda duran telefona kaçamak bakışlar atıp Jenny'nin geri aramasını bekleyerek geçti.

Clara'yı henüz okuldan aramamıştım. Onu endişelendirmeden önce Chris'in iyi olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Jenny'ye Chris'in kaza geçirdiğini henüz bildirmedilerse içeri girdiğimde ona çağrı yapmalarını isteyecektim. O zaman Elijah'yı benden alabilirdi.

Şimdilik benimleydi, bu yüzden bebek bezi çantasıyla araba koltuğunu alıp girişe doğru koştum. Acil servisin otomatik kayar kapılarından daha hızlıydım. Geçebileceğim kadar açılabilmesi için koşumu birkaç saniye durakatmak zorunda kaldım. İçeri girer girmez doğruca hemşire bankosuna gittim. Tanımadığım bir hemşire vardı. Eskiden bu hastanedeki hemen hemen herkesi tanırdım çünkü Chris'in ofis partilerinde herkesi tanımanın Chris'e hoş görünmemi sağlayacağını düşünüyordum ama o kadar sık gelip gidiyorlardı ki artık ayak uydurmaya bile çalışmıyordum.

"Kocam nerede?" Sözcükler ağzımdam panik içinde dökülmüştü. Hemşire anlayışla baktı.

"Kocanız kim?"

"Chris," dedim soluk soluğa. "Chris Grant. Burada çalışıyor ve yeni getirildi."

İsmi söyleyince hemşirenin ifadesi değişti. "Size yardım edebilecek birini bulayım. Vardiyaya yeni başladım."

"Kız kardeşime çağrı yapabilir misiniz? O da burada çalışıyor. Jenny Davidson."

Hemşire başını salladı ama Jenny'ye çağrı yapmadan pencereden uzaklaştı.

Elijah'nın araba koltuğunu en yakındaki koltuğa koydum. Önce Jenny'yi, sonra Jonah'ın cep telefonunu tekrar denedim ama ikisi de doğruca sesli mesaja geçiyordu.

Hemşirenin birilerini bulmasını bekleyecek vaktim yoktu. Hastaneyi arayıp Doğum bölümünü bağlamasını istedim. Hayatımdaki en dayanılmaz otuz saniyelik bekletme süresinden sonra beni bağladılar.

"Doğum bölümü, aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Jenny Davidson'la konuşmam gerekiyor. Hemşirelerinizden biri. Acil bir durum."

"Lütfen hatta kalın."

Elijah ağlamaya başlayınca telefonumu hoparlöre alıp koltuğa koyarak onu araba koltuğundan aldım. İleri geri yürüyerek Jenny'den yanıt, bir hemşire, bir doktor bekledim, *bekledim, bekledim, bekledim.*

"Bayan?"

Telefonumu aldım. "Evet?"

"Jenny yarına kadar programda değil. Doğum izninde."

Hüsranla başımı iki yana salladım. Elijah gitgide daha huzursuzlanıyordu. Acıkmıştı. "Hayır, bu sabah işe başladı."

Hattın öbür ucundaki kadın bir an tereddüt ettikten sonra sözlerini tekrarladı. "Yarına kadar programda değil. Bütün gün buradaydım ve o burada değil."

Daha onunla tartışmaya girmeden dış kapılar açıldı, Jonah içeri daldı. Sanki beni burada görmeyi hiç beklemiyormuş gibi bir an duraksadı. Telefonu kapatıp koltuğa attım. "Tanrı'ya şükür," diyerek Elijah'yı ona verdim. Çantadan bir emzik çıkardım. Elijah'nın ağzına koyduktan sonra pencereye geri dönerek zili üç kez çaldım.

Jonah şimdi yanımda duruyordu. "Ne biliyorsun?"

"Hiç," dedim bezgin bezgin. "Telefonda bana sadece bir araba kazası olduğu söylendi."

Sonunda Jonah'a baktım, onu hiç böyle görmemiştim. Solgundu. İfadesizdi. Bir an kendimden çok onun için endişelendim ve Elijah'yı ondan aldım. Gerileyerek bir koltuğa oturdu. İçimdeki histerinin orta yerinde kızgınlık ortaya çıkmaya başlamıştı. Chris benim kocamdı. Jonah şu anda kendisinden çok benim için endişelenmeliydi.

Bekleme odası endişe verecek kadar boştu. Elijah daha da huysuzlanmaya başlayınca Jonah'tan üç koltuk öteye otururak Elijah'nın bez çantasından bir biberon çıkardım. Soğuktu ama vermem gerekiyordu. Biberonu ağzına koyduğum anda huysuzlanmayı keserek içmeye başladı.

Bebek pudrası kokuyordu. Gözlerimi kapatıp yanağımı sıcacık başına yasladım, bu oyalanmanın yıkılmamı engelleyeceğini umuyordum. İçimden bunun iyi gitmeyebileceğini hissediyordum. Chris'i görmemize izin vermiyorlarsa, bu muhtemelen ameliyatta olduğu anlamına geliyordu. Önemsiz bir şey için olduğunu umuyordum.

Kardeşimi istiyordum. Jonah böyle bir zamanda beni rahatlatacak kişi değildi. Aslında burada olmamasını tercih ederdim ama Jenny'yle temas kurabilirsem durumu iyileş-

tirebilirdi. Ve muhtemelen Chris hakkında daha fazla bilgi edinebilirdi. Belki de Jonah onunla çoktan konuşmuştu.

"Jenny geliyor mu?" Tam başımı kaldırırken Jonah bakışlarını bana çevirdi. Soruma cevap vermedi. Sadece kaşlarını çatmış bana bakıyordu, bu yüzden lafa devam ettim. "Onu aramayı denedim ama Doğum bölümünde telefonu her kim açtıysa, bana onun bugün programda olmadığını söyleyip durdu."

Jonah gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Kafam karıştı," dedi.

"Biliyorum. Ona bugün işe döndüğünü söyledim ama kadın benimle tartışmaya kalkıştı."

"Jenny'yi neden aramaya çalışıyorsun?" Şimdi ayağa kalkmıştı. Ondan yayılan şaşkınlık beni olduğumdan da fazla geriyordu.

"O benim kardeşim. Tabii ki onu arayıp Chris'i anlatacaktım." Jonah başını iki yana salladı. "*Ne oldu ki* Chris'e?"

Chris'e ne mi oldu?

Çok şaşkındım. "Ne demek istiyorsun? Beni arayıp Chris'in kaza geçirdiğini söylediler. Başka neden burada olayım ki?"

Jonah yutkundu, elini yüzünden geçirdi. Nedense gözleri daha da kaygıyla dolmuştu. "Morgan." Bana yaklaştı. "Buraya *Jenny* kaza geçirdiği için geldim."

Oturuyor olmasaydım, düşerdim.

Hiç ses çıkarmadım. Sadece ona bakıyor, olup biteni anlamaya çalışıyordum. Başımı iki yana sallayarak konuşmaya çalıştım ama sesim çok zayıftı. "Onları yanlış anlamış olmalısın. İkisi de olamaz..."

"Burada bekle," dedi Jonah. Bankoya gidip zili çaldı. Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Jenny'nin numarasını

tuşladım. Gene sesli mesaja geçti. Chris'in numarasını aradım. Onun telefonu da sesli mesaja geçiyordu.

Bir yanlışlık olmalıydı.

Kimseden bir iz olmadan birkaç saniye geçince Jonah acil servise açılan kapılara gitti. Nihayet pencerede biri görününceye kadar kapıya vurdu. Hemşireyi hemen tanıdım. Adı Sierra'ydı. Clara'nın sınıfında bir kızı vardı. Bana baktı, sonra gözleri Jonah üzerinde durdu.

"Sanırım bir yanlışlık oldu," dedi Jonah.

Şimdi kucağımda Elijah'yla yanında duruyordum. Bacaklarımı hissedemiyordum. Hatta koltuktan buraya kadar nasıl yürüdüğümü bile bilmiyordum. "Kim kaza geçirdi? Buraya kim getirildi?" Ağzımdan dökülen soruları durduramıyordum. "Kocam mı yoksa kız kardeşim mi?"

Sierra'nın gözleri benden Jonah'a, sonra önündeki masaya çevrildi. "Sana yardım edebilecek birini bulayım Morgan."

Sierra uzaklaşırken Jonah elini saçlarına götürdü. *"Kahretsin."*

Kimsenin bizim yanımızda olmak istememesi anlaşılabilir değildi. Bizden kaçınıyorlardı ve bu beni korkutuyordu. Kimse kötü haber vermek istemiyordu.

"İkisi de yaralanmış olamaz," diye fısıldadım. "Olamazlar."

"Değiller," dedi Jonah. Sesi öylesine güvenliydi ki neredeyse ona inanacaktım. Ama sonra alnını ovuşturarak destek almak için duvara yaslandı. "Seni kim aradı? Ne dediler?"

"Hastaneden aradılar. Yirmi dakika kadar önce. Özel olarak Chris dediler. Jenny'den söz eden olmadı."

"Aynısı ama bana Jenny dediler."

Tam o sırada, Sierra bu sefer kapılardan yeniden göründü. "Benimle gelebilirsiniz."

Bizi bir hastane odasına götürmedi. Acil servisin daha iç tarafındaki başka bir bekleme odasına götürdü.

Elijah şimdi Jonah'ın kucağındaydı. Benden aldığını bile fark etmemiştim. Sierra oturmamızı söyledi ama ikimiz de oturmadık.

"Durumları hakkında henüz bir haber yok."

"Yani *iki*si de mi?" diye sordu Jonah. "Jenny *ve* Chris?"

Sierra başını salladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Başımı ellerimin arasına aldım. Yanağımdan aşağı koca iki damla yaş süzüldü.

"Çok üzgünüm Morgan," dedi Sierra. "Burada bekleyebilirsiniz, bir şey öğrenir öğrenmez geri döneceğim." Sierra odadan çıkarak kapıyı kapattı.

Jonah yanıma oturdu.

Acil servise geleli on dakika olmamıştı ama hâlâ hiçbir şey bilmiyorduk bu yüzden saatler geçmiş gibi geliyordu.

"Belki ikisinden birinin arabası bozulmuştur," diye mırıldandı Jonah. "Muhtemelen bu yüzden birlikteydiler."

Başımı salladım ama aklım şu anda bu cümleyi algılamıyordu bile. Neden aynı arabada, birlikte olduklarını bilmiyordum. Jenny'nin bize neden yalan söylediğini, neden bugün çalışacağım dediğini bilmiyordum. Umurumda bile değildi. Sadece iyi olduklarını öğrenmek istiyordum.

Jonah uyuyan Elijah'yı araba koltuğuna oturttu, sonra ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. Cep telefonumda saate baktım. Clara'yı alması için birini aramam gerekiyordu. Arkadaşlarımdan birini. Ya da Lexie'yi. Kazayı başka birinden öğrenmeden önce birinin Clara'ya ulaşmasını istiyordum.

Chris'in ailesini aramalıydım.

Hayır, bekleyecektim. Önce iyi olduğundan emin olacaktım. Annesiyle babası Florida'da yaşıyorlardı. Orada

gereksiz yere endişelenmekten başka yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

Jonah annesini arayarak Elijah'yı almaya gelip gelemeyeceğini sordu. Telefonu kapatmadan önce dikkatini çektim. "Zahmet olmazsa gidip Clara'yı alabilir mi?"

Jonah anlayışla başını sallayarak annesinden Clara'yı okuldan almasını istedi. Sonra okulu arayarak telefonunu bana verdi. Okula Clara'yı annesinin alacağını bildirdim.

Clara, Jonah'ın annesiyle birkaç kez karşılaşmıştı ama şaşıracaktı, Jonah'ın annesi Clara'yı okuldan alacaklar listesinden biri değildi. Sadece Clara'nın arabayla buraya tek başına gelmesini istemiyordum. Endişe ve panik içinde olacaktı ve bunca zamandır ehliyeti yoktu.

Birkaç dakika geçti. Jonah bu süreyi karakolu arayıp kaza hakkında bilgi almaya çalışarak geçirdi. Ona fazla bir şey söylemediler. Olaya karışan aracın modelini sordu. Jenny'nin arabasıydı. Toyota Highlander. Bir erkek kullanıyordu. Ama tüm söyledikleri bu kadardı.

"Arabasını neden Chris kullanıyormuş?" diye sordu Jonah. Bunu lafın gelişi bir soru gibi almıştım ama başka bir soru mırıldandı. "Bugün çalışmak konusunda neden yalan söyledi?"

Sanki Jenny ya da Chris beni arayıp iyi olduklarını söyleyecekmiş gibi telefonuma bakmaya devam ediyordum.

"Morgan," dedi Jonah.

Ona bakmadım.

"Sence... onların yaşadığı bir şey–"

"Sakın söyleme," dedim.

Bunu duymak istemiyordum. Ya da düşünmek. Bu çok saçmaydı. Akıl almazdı.

Ayağa kalktım, odanın Jonah'ın henüz volta atmadığı kısmında volta atmaya başladım. Daha önce seslerden hiç

bu kadar rahatsız olmamıştım. Koridordan gelen biplemeler, Jenny'yle Chris'in telefonlarına mesaj yazan Jonah'ın parmaklarının telefon ekranına vurması, doktorları ve hemşireleri bir yerden bir yere çağıran çağrı sistemi, ayakkabılarımın ahşap zeminde çıkardığı gıcırtılar. Her şeyden inanılmaz derecede rahatsız oluyordum ama şu anda kafamda olmasını istediğim tek şey seslerin kakofonisiydi. Chris'le Jenny'nin neden birlikte olduklarını düşünmek istemiyordum.

"Clara birazdan burada olur. Annem de," dedi Jonah. "Chris'le Jenny'nin birlikte olmasına bir neden bulmalıyız."

"Onlara neden yalan söyleyelim? İşle alakalı bir şey olduğundan eminim."

Jonah yere bakıyordu ama yüzündeki ifadenin kuşku dolu olduğunu görebiliyordum. Kaygı. *Korku.*

Gözyaşlarımı silip başımı salladım çünkü haklı olabilirdi. Yanıldığına inanmayı seçmiştim ama annesi ve Clara bize sorular sormaya başlayabilirdi. Ayrıntıları isteyecekler ya da Jonah ve benimle aynı şeyleri düşünmeye başlayacaklardı. Onlara neden birlikte olduklarını bilmediğimizi söyleyemezdik. Clara'da gereksiz şüpheler uyandırabilirdi.

"Onlara Chris'in lastiğinin patladığını, Jenny'nin onu işe götürdüğünü söyleyebiliriz," dedim. "En azından Jenny'yle Chris kendileri açıklayana kadar."

Birbirimize baktık... Jonah acil servise girdiğinden beri bunu neredeyse hiç yapmamıştık. Jonah dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı, bakışlarındaki bir şey beni çökertti.

Jonah sanki yıkılmak... pes etmek üzere olduğumu hissetmiş gibi yanıma geldi, kendine çekerek teselli etmek için sarıldı. Gözlerim sımsıkı kapalı, korku içinde ona tutunduğum sırada kapılar nihayet açıldı.

Birbirimizden ayrıldık. Jonah öne çıktı ama ben doktorun yüzündeki ifadeyi görünce geri çekildim.

Doktor konuşmaya başlamıştı ama tam olarak ne söylediğini anlamıyordum çünkü sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Cevabımızı özür dileyen gözlerinden anlayabiliyordum. Dudak köşelerinin aşağı doğru kıvrıldığını görebiliyordum. Vicdan azabı çeken davranışından anlıyordum.

Doktor yapabilecekleri bir şey olmadığını söyleyince Jonah bir koltuğa doğru düşüp oturdu. Ben ise sadece... *düştüm.*

6. Bölüm

CLARA

Küçükken kar küresi toplardım. Yatak odamda bir rafa dizilmişlerdi, bazen onları birbiri ardına sallar, sonra yatağıma oturur ve camın içinde ince ince yağan karlarla parıltıların dönmesini izlerdim.

Sonunda kürenin içindekiler yerleşmeye başlardı. Her şey hareketsiz kalınca rafımdaki küreler sessiz, sakin hâllerine geri dönerdi.

Onları seviyordum çünkü bana hayatı hatırlatıyorlardı. Tıpkı bazen birilerinin çevrenizdeki dünyayı sarsması gibiydi, üzerinize her yönden bir şeyler gelir ama yeterince beklerseniz her şey sakinleşmeye başlardı. İçerideki fırtınanın eninde sonunda dindiğini bilmenin verdiği duyguyu seviyordum.

Bu hafta bana bazen fırtınanın dinmediğini kanıtlamıştı. Bazen hasar tamir edilemeyecek kadar yıkıcı oluyordu.

Jonah'ın annesinin okuluma gelip beni hastaneye götürmesinden beri geçen beş gündür birinin sallayıp sonra düşürdüğü bir kar küresinin içindeymişim gibi geliyordu. Hayatıma anlam veren her şey paramparça olmuş, parçalarım ahşap zemine saçılmış gibi geliyordu.

Kendimi onarılamayacak kadar kırılmış hissediyordum.

Ve onlara olanlar için kendimden başkasını suçlayamazdım.

Bir olayın... tek bir saniyenin... etrafınızdaki dünyayı sarsabilmesi hiç adil değildi. Her şeyi tepetaklak etmesi haksızlıktı. Dünyayı sarsan o âna kadarki her mutlu âni mahvetmesi haksızlıktı.

Hepimiz boğazlarımızı lav kaplamış gibi dolanıyorduk. Acı verecek kadar sessiz.

Annem durmadan iyi olup olmadığımı soruyor ama tek yapabildiğim başımı sallamak oluyordu. Bu sözlerin dışında benim kadar sessizdi. Sanki bir kâbusun –yemek, içmek veya konuşmak istemediğimiz– içinde yaşıyorduk. Tek yapmak istediğimizin çığlık atmak olduğu ama boğazımızdan hiç sesin çıkmadığı bir kâbustu.

Kolay ağlayan biri değildim. Sanırım bunu annemden almıştım. Hastanede birlikte ağlamıştık. Jonah'la annesi de öyle. Ama hastaneden çıkıp cenaze evine gider gitmez annem herkesin ondan beklediği gibi dengeli ve sakin bir hâl almıştı. Toplum içinde cesur görünmekte ustaydı, gözyaşlarını yatak odasına saklıyordu. Biliyordum çünkü ben de aynı şeyi yapıyordum.

Babamın annesiyle babası üç gün önce uçakla Florida'dan gelmişlerdi. Bizimle kalıyorlardı. Büyükannem ev işlerine yardım ediyordu, bunun anneme iyi geldiğinden emindim. Annemin sadece kocasının değil, kız kardeşinin de cenaze hazırlıklarıyla uğraşması gerekmişti.

Jenny teyzenin cenazesi dündü. Babamınki şu anda.

Annem ayrı ayrı olması için ısrar etmiş, bu da beni kızdırmıştı. Kimse bunu iki gün üst üste izlemek istemezdi. Hatta ölüler bile.

Hangisinin daha yorucu olduğundan emin değildim. Gündüzler mi yoksa geceler mi? Kazadan bu yana geçen günlerde evimizin kapısı sürekli açılıp kapanıyordu. Ye-

mek getiren, başsağlığı dileyen, kontrol etmek için uğrayan insanlar. Çoğunlukla babamla ve Jenny teyzemle birlikte hastanede çalışan kişilerdi.

Geceler sırılsıklam yastığıma yüzümü gömerek geçiyordu.

Annemin bunların bitmesini istediğini biliyordum. Kayınvalidesiyle kayınpederinin eve gitmesine hazırdı.

Ben eve gitmeye hazırdım.

Törenin büyük bir bölümünde Elijah bendeydi. Olaydan beri onu kucağıma almayı neden bu kadar istediğimi bilmiyordum. Belki de tüm bu ölümün ortasında onun taze liğinde bir nevi teselli buluyordum.

Kollarımda huysuzlanmaya başlamıştı. Aç değildi –Jonah'ın annesi daha yeni yedirmişti. Ayin başlamadan hemen önce altını değiştirmiştim. Belki de gürültüden hoşlanmamıştı. Annemin töreni yönetmesi için seçtiği vaiz mikrofon tutmayı bilmiyor gibi görünüyordu. Dudakları mikrofona değip duruyordu. Hoparlöre her yaklaştığında cızırtılar çıkıyordu.

Elijah iyice ağlamaya başlayınca Jonah'ı bulmak için önce koridorun sonuna baktım ama önceden oturduğu koltuk artık boştu. Neyse ki kilise sırasının kenarında, duvara en yakın yerde oturuyordum. Koridorun ortasından yürümek zorunda kalmadan sessizce oradan çıktım. Zaten tören de sona yaklaşmaya başlamıştı. Dua edecekler, sonra herkes tabutun yanından geçerek bize sarılacak, sonra da her şey bitecekti.

Dün Jenny Teyze'nin cenazesinde aynı insanların çoğuna sarılmıştım. Her şeyi yeniden yapmak içimden gelmiyordu. Elijah'yı almakta ısrar etmemin nedenlerinden biri de buydu. Kollarım bebek kuzenimle meşgulken insanlara pek sarılamazdım.

Şapelden çıkıp fuayeye geri dönünce Elijah'yı puseti-ne koyup dışarı çıkardım. İronik bir şekilde çok güzel bir gündü. Güneş tenimi ısıtıyordu ama kendimi iyi hissetmi-yordum. Haksızlık gibi geliyordu. Babam böyle günleri se-verdi. Bir seferinde sırf hava güzel diye hastalık izni alarak beni balık tutmaya götürmüştü.

"Elijah iyi mi?"

Sol tarafıma baktım, Jonah gölgede binaya yaslanmış duruyordu. Duvardan uzaklaşarak bize doğru yürüdü. Şu anda içeride olmaması garip gelmişti. Babamla Jonah güya en yakın arkadaşlardı oysa töreninden mi kaçıyordu?

Sanırım bunu söyleyecek durumda değildim. Ben de bu-radaydım.

"Huysuzlanıyordu, bu yüzden dışarı çıkardım."

Jonah avucunu Elijah'nın başına koyarak başparmağıy-la alnına dokundu. "İçeri dönebilirsin. Muhtemelen şimdi onu eve götüreceğim."

Gitmesini kıskanmıştım. *Ben* de gitmek istiyordum.

İçeriye geri dönmedim. Şapelin ön kapısının hemen dı-şındaki bir banka oturup Jonah'ın puseti iterek park yerin-den geçirmesini izledim. Jonah, Elijah'yı araba koltuğuna bağlayıp puseti bagajına koydu, arabaya binerken bana kısaca bir el salladı.

El sallayarak karşılık verirken ifademdeki empatiyi giz-leyememiştim. Elijah daha iki aylık bile değildi ve Jonah onu artık tek başına büyütecekti.

Elijah, Jenny teyzenin nasıl biri olduğunu hiç bilemeye-cekti.

Belki de Jenny teyzeyi unutmaya başlamadan onunla il-gili en sevdiğim anılardan bazılarını yazmalıydım.

Bu düşünce kederime yeni bir soluk getirmişti. Anıları unutmaya başlayacaktım. İlk başta olmayacağına emindim

ama zamanla olacaktı. Babamın çimleri her biçtiğinde avaz avaz John Denver şarkıları söylerken sesinin nasıl detone olduğunu unutacaktım. Annem baskıcı tarafını açığa vuran bir şey söylediğinde, Jenny teyzemin bana nasıl göz kırptığını unutacaktım. Babamın her zaman kahve ya da taze çim koktuğunu, Jenny teyzemin bal koktuğunu unutmaya başlayacaktım ve daha ne olduğunu anlamadan seslerinin nasıl olduğunu, yüzlerinin nasıl göründüğünü unutacaktım.

Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı, sonra bir damla daha süzüldü. Banka uzanıp bacaklarımı kıvırarak topladım. Gözlerimi kapattım, daha fazla suçluluk duygusuna kapılmamaya çalışıyordum. Ama suçluluk duygusu beni sarmalıyor, ciğerlerimdeki nefesi sıkıştırıyordu. Kaza geçirdiklerini öğrendiğim andan beri içten içe neyin sebep olduğunu biliyordum.

Jenny teyzeye mesaj atıyordum.

Önce mesajıma cevap yazıyordu... ve sonra yazmamıştı. Ondan bir daha haber almamıştım, iki saat sonra da kazayı öğrenmiştim.

Benim hatam olmadığına inanmak isterdim ama mesaj attığımda Jenny teyze yolda olduğunu, işe gittiğini söylemişti. Araba kullanırken mesajlarımı okumamasını daha fazla önemsemeliydim ama sadece kendimi ve sorunlarımı önemsemiştim.

Annem kazaya Jenny'yle konuşmamın sebep olduğunu biliyor mu diye merak ediyordum. O anda ona mesaj yazmasaydım –sadece işe gidene kadar bekleseydim– annem hem kardeşini hem kocasını kaybetmezdi. Şu anda hayatındaki en önemli iki kişiyi gömmek zorunda kalmakla uğraşmazdı.

Jonah, Jenny'yi kaybetmezdi. Elijah annesini kaybetmezdi. Ben babamı –sevdiğim tek erkeği – kaybetmezdim.

Jenny teyzenin telefonuna bakmışlar mıydı? Araba kullanırken mesaj attığını belirleyebilirler miydi?

Annem Jenny teyzenin araba kullandığını bildiğim hâlde mesajlarımı okumasını ve bana yanıt vermesini istediğim için böyle olduğunu öğrenirse bu onun acısını daha da artırırdı.

Bu bilgi, içe akıtılan her bir damla gözyaşının benim yüzümden olduğu bir cenazede bulunmak istemememe neden oluyordu.

"Selam."

Sesini duyunca gözlerim birden açılıverdi. Miller elleri pantolon ceplerinde tepemde duruyordu. Bankta doğrulup oturdum, bacaklarım kapansın diye elbisemi düzeltim. Onu görünce şaşırmıştım. Üstünde takım elbise vardı. Tepeden tırnağa siyahtı. Bunca kederi hissederken Miller yanıma gelir gelmez çekim dürtüsüyle bedenim tetiklenebildiği için kendimi berbat hissediyordum. Avuçlarımla yüzümdeki yaşları sildim. "Selam."

Dudaklarını birbirine bastırıp, sanki bu korktuğum kadar rahatsız edici bir şeymiş gibi etrafına bakındı. "Uğramak istedim. Nasıl olduğunu görmek için."

İyi değildim. Hiç iyi değildim. Ona bunu söylemek istiyordum ama ağzımdan çıkan tek şey, "Burada olmak istemiyorum," oldu. Ondan beni bir yere götürmesini istemiyordum. Sadece şu anda hissettiklerim konusunda dürüst davranıyordum. Ama başıyla otoparkı işaret etti.

"Gidelim o zaman."

* * *

Miller, onu bıraktığım gün evlerinin önünde duran eski mavi kamyoneti kullanıyordu. Ne tür bir kamyonet oldu-

ğunu bile bilmiyordum ama gökyüzünün şu andaki rengiyle aynı maviydi. Camları inikti, bu yüzden klimasının artık çalışmadığını tahmin ettim. Belki de sadece araba kullanırken camların açık olmasını seviyordu. Saçlarım yüzüme savrulmasın diye yukarı çekip topuz yaptım. Uçuşanları kulaklarımın arkasına sıkıştırıp çenemi koluma yaslayarak pencereden dışarı baktım.

Ona nereye gittiğimizi sormadım. Hiç umurumda değildi. Tek bildiğim, benimle o cenaze evi arasına koyduğu her kilometrede göğsümdeki baskının gitgide azaldığını hissetmemdi.

Bir şarkı çalıyordu, Miller'dan sesini açmasını istedim. Daha önce hiç duymamıştım ama çok güzeldi, yaşadığım düşüncelerle hiç ilgisi yoktu ve şarkıcının sesi o kadar rahatlatıcıydı ki sargı bezi gibi gelmişti. Şarkı biter bitmez tekrar çalmasını istedim.

"Çalamam," dedi Miller. "Radyodaydı. Kamyonet Bluetooth için çok eski."

"Hangi şarkıydı?"

"'*Dark Four Door*' Billy Raffoul'dan."

"Hoşuma gitti." Tam tekrar pencereden dışarı bakarken başka bir şarkı çalmaya başladı. Müzik zevkini sevmiştim. Keşke bunu her gün, bütün gün yapabilseydim. Miller araba sürerken hüzünlü şarkılar dinleyerek dolaşabilseydim. Her nedense müzikteki hüzün ruhumdaki hüznü yatıştırıyordu. Bir şarkıdaki ıstırap ne kadar kötüyse kendimi o kadar iyi hissediyordum. Sanırım dramatik şarkılar uyuşturucu gibi geliyordu. Senin için gerçekten kötü olsa da kendini iyi hissettiriyorlardı.

Bilmiyordum. Daha önce hiç uyuşturucu kullanmamıştım, bu yüzden bu belirli kıyaslamayı hiç test etmemiştim. Hiç sarhoş bile olmamıştım. Gençken *yaptıkları* hataların

bedelini fazlasıyla ödeyen iki ebeveyniniz olunca normalde asi gençlerin davranışlarını yapmak zordu.

"Aç mısın?" diye sordu Miller. "Susadın mı?"

Pencereden çekilerek dönüp ona baktım. "Hayır. Ama bir şekilde kafa bulmak istiyorum."

Gözlerini hızla yoldan bana çevirdi. Hafifçe gülümsedi. "Eminim öyledir."

"Ben ciddiyim," dedim daha dik oturarak. "Daha önce hiç denemedim ve bugün gerçekten beynimden kazımak istiyorum. Sende ot var mı?"

"Hayır," dedi.

Tekrar koltuğuma gömüldüm, hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ama nereden bulabileceğini biliyorum."

* * *

On dakika sonra yerel sinema salonuna yanaştı. Bana kamyonette beklememi söyledi. Ona az kalsın boşvermesini, sadece öylesine düşünce olduğunu söyleyecektim. Bir yandan da üzüntüme faydası olup olmayacağını merak ediyordum. Bu noktada her şeyi deneyecektim.

Miller sinemaya girdi, daha bir dakika geçmeden bizden biraz daha büyük görünen bir adamla dışarı çıktı. Belki yirmili yaşlarındaydı. Onu tanımıyordum. Adamın arabasına yürüdüler ve on beş saniye içinde parayla esrar değiş tokuş edildi. *Hepsi bu kadardı.* Çok kolay görünüyordu ama içim tedirginlikle dolmuştu. Teksas'ta ot yasal değildi, olsa bile Miller daha on yedi yaşındaydı.

Ayrıca, bu eski kamyonette yepyeni bir araç kamerası vardı. Kameranın alışverişi yakalamadığından emindim ama Miller şu anda tutuklanacak olursa, polis kamyoneti

arayacak ve muhtemelen videoyu seyrederek uyuşturucunun benim için olduğunu duyacaktı.

Gergin gergin dizimi sallarken Miller kamyonete bindi.

Kamyoneti sinemanın yan tarafına sürerek tüm park yerini görecek şekilde yüzünü yola çevirdi. Cebinden bir poşet çıkardı. İçinde önceden hazırlanmış esrarlı sigara vardı.

Kamyonet o kadar eskiydi ki gömme çakmaklardan vardı. Isınması için bastırdıktan sonra esrarı bana verdi. Ne yapacağımı bilemeyerek baktım. Beklentiyle Miller'a bakıyordum. "Benim için yakmayacak mısın?"

Miller başını iki yana salladı. "Ben içmiyorum."

"Ama... bir satıcın var."

Miller güldü. "Adı Steven. İş arkadaşım, satıcı değil. Ama yanında her zaman ot vardır."

"Aman, kahretsin. Bunu kendim yapmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemişti. Daha önce sigara bile yakmadım." Telefonumu çıkarıp YouTube'u açtım. Esrarın nasıl yakılacağını araştırıp bularak videoyu oynatmaya başladım.

"YouTube'da ot içme eğitimleri mi var?" diye sordu Miller.

"Şoke edici, biliyorum."

Miller bunu eğlenceli bulmuştu. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Yanıma yaklaşarak benimle birlikte videoyu izledi. "Kafa bulmak istediğinden emin misin? Ellerin titriyor." Telefonu elimden aldı.

"Şimdi fikrimi değiştirmek kabalık olur. Parasını zaten ödedin."

Miller ikimize telefonu tutmaya devam ediyordu. Video bitince çakmağı yerinden çıkarıp tereddütle baktım.

"Bana ver. Ben bir deneyeyim."

Çakmağı ona verdim, profesyonelmiş gibi yaktı. Bu ilk iddiasını sorgulamama neden olmuştu. Bir kez içine çekip

dumanı benden uzağa, açık camından dışarı üfledi. Sonra bana verdi ama içime çekmeye çalışınca öksürerek hepsini dışarı püskürttüm. Hiç Miller kadar zarafetle davranamamıştım.

"Esrar içmiyorsan nasıl bu kadar kolay yaptın?"

Miller güldü. "Hiç denemedim demedim. Sadece daha önce hiç esrarlı sigara yakmamıştım."

Tekrar denedim ama yine doğru dürüst yapamadım. "Çok iğrenç," dedim boğulur gibi.

"Yenebilir ürünler daha iyi."

"O hâlde neden bana yenebilir bir şey almadın?"

"Steven'da yoktu ve uyuşturucu pek bana göre değil."

Esrarı parmaklarımın arasında tutarak baktım, babamın cenazesinde olmam gerekirken nasıl oldu da buraya geldiğimi merak ediyordum. Sanırım uyuşturucu bana göre de değildi. Çok anormal geliyordu. "Sana göre *olan* ne?" diye sordum tekrar Miller'a bakarak.

Başını geriye koltuğuna yaslayarak biraz düşündü. "Buzlu çay. Ve mısır ekmeği. Mısır ekmeğine bayılırım."

Güldüm. Beklediğim gibi değildi. Biraz bekledikten sonra bir nefes daha aldım. Lexie beni şu anda görseydi dehşete düşerdi.

Kahretsin. Lexie.

Ona cenazeden ayrılacağımı bile söylememiştim. Telefonuma baktım, mesaj atmamıştı. Sadece annemden mesaj vardı, on beş dakika önce atılmıştı.

Annem: Neredesin?

Telefonumu ters çevirdim. Mesajı göremiyorsam, yok demekti.

"Ya sen?" diye sordu Miller. "Sen neyi seviyorsun?"

"Oyunculuk. Ama bunu zaten biliyorsun."

Bir surat yaptı. "Bana ne sevdiğimi sorduğunda, nedense tüketmeyi sevdiğimiz şeylerden bahsettiğimizi sandım."

Bu beni gülümsetti. "Hayır, buna her şey dahil. En çok neyle ilgileniyorsun? Hayatta asla vazgeçmek istemeyeceğin tek şey nedir?" *Muhtemelen Shelby diyecekti.*

"Fotoğrafçılık," dedi çabucak. "Çekim, kurgu. Beni kamera arkasına koyan her şey." Başını yana eğerek bana gülümsedi. "Ama bunu zaten biliyorsun."

"Bu yüzden mi araç kameran var?" dedim kamerayı işaret ederek. "Araba kullanırken bile mi kamera arkasında olmak istiyorsun?"

Başını salladı. "Bende bu da var." Torpido gözünü açıp bir GoPro çıkardı. "Yanımda her zaman bir çeşit kamera oluyor. Mükemmel bir fotoğraf ânı ne zaman ortaya çıkar hiç bilinmez."

Bence Miller, fotoğrafçılık söz konusu olduğunda benim oyunculuğa ilgi duyduğum kadar ilgi duyuyor olabilirdi. "Eski sevgilinin film projesinde birlikte çalışmamıza izin vermemesi çok kötü. Aslında iyi bir ekip olabiliriz." Hiç hoşlanmadığım hâlde esrarı yeniden ağzıma götürdüm. "Uyuşmak için ne kadar esrar içmem gerekir?"

"Uyuşmuş *hissettirmeyebilir*. Gergin ve paranoyak hissetmene de neden olabilir."

Hayal kırıklığıyla esrara baktım. "Eh, saçmalık." Söndürmek için bir yer aradım ama kamyonette kül tablası yoktu. "Ne yapayım bunu? Hoşuma gitmedi."

Miller benden alıp ucunu parmaklarıyla sıktı. Kamyonetten inip bir çöp bidonuna attıktan sonra tekrar bindi.

Tam bir centilmendi. Bana ot alıyor, sonra da benim için atıyordu.

Ne tuhaf bir gündü. Ve henüz hiçbir şey hissetmiyordum. İçim hâlâ sadece acıyla doluydu.

"Shelby'yle yeniden birlikteyim."

Lafımı geri alıyorum. Bunu hissetmiştim.

"Bu kötü," dedim.

"Pek sayılmaz."

Başımı çevirip ona anlamlı anlamlı baktım. "Hayır... öyle. Kötü. Bunu gündeme bile getirmemeliydin."

"Ben yapmadım," dedi. "Sen yaptın. Bir dakika önce ona eski sevgilim dedin ve tekrar bir araya geldiğimizi açıklamam gerektiğini hissettim."

Bana bunu neden anlattığını bile bilmiyordum. Gözlerimi kısarak başımı yana eğdim. "Senden hoşlandığımı mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi birlikteyken bana ilişki durumundan bahsedip duruyorsun?"

Miller gülümsedi. "İnsanı çok yıpratıyorsun."

Güldüm, gülüşümün gözyaşlarıyla sonuçlanmasından korkarak yüzümü başka tarafa çevirdim. Ama komikti. Üzücü ve komikti çünkü annem de babama çok yıpratıcı olduğunu söylerdi. Sanırım babamın ağacında da armut dibinden pek uzağa düşmemişti.

Miller bana hakaret ettiğini düşünüyor olmalıydı çünkü dikkatimi çekmeye çalışarak biraz öne eğilmişti. "Bunu olumsuz anlamda söylemedim."

Gücenmediğimi göstermek için bir el hareketiyle geçiştirdim. "Sorun değil. Haklısın. Yıpratıyorum. Hatalı olduğumu bilsem bile tartışmayı seviyorum." Yüzümü ona döndüm. "Ama daha iyiye gidiyorum. Bazen kazanmak için kavgadan uzak durmak gerektiğini öğreniyorum." *Bir keresinde bana bunu Jenny teyzem söylemişti. Savunmaya geçtiğimi her hissettiğimde bunu hatırlamaya çalışıyordum.*

Miller bana tatlı tatlı gülümseyince nihayet esrar mı devreye girdi yoksa gülümsemesi mi başımı döndürdü, bilemedim. Her iki şekilde de beş gündür onca ağlamadan çektiğim baş ağrısı geçmeye başlamıştı.

"Madem Shelby'yle tekrar birliktesiniz, neden şu anda beni kontrol ediyorsun? Shelby'nin bunu onaylamayacağından eminim."

Yüzünden bir an bir suçluluk ifadesi geçti. Direksiyonunu kavradı, sonra ellerini aşağı kaydırdı. "Seni kontrol *etmeseydim,* kendimi daha da suçlu hissederdim."

Bu sözleri uzun uzun düşünmek isterdim ama yanımıza yanaşan bir arabanın araya girmesiyle konuşmamız kesildi. Açık penceremden dışarı baktım, sonra doğrulup dimdik oturdum. "Rezalet."

"Arabaya bin, Clara." Annem sözleri sert ve yüksek sesle söylemişti ama bunun nedeni camların inik olması olabilirdi, Miller'ın kamyonetine o kadar yaklaşmıştı ki kapıyı açabileceğimden emin değilim.

"Annen mi?" diye fısıldadı Miller.

"Evet." Ama garip bir şekilde beni beklediğim kadar şaşırtmamıştı. Belki de esrarın gerçekten yardımı oluyordu ama annemin burada olmasına gerçekten kahkaha atmak istiyordum. "Uygulamamız olduğunu unutmuştum. Her yerde izimi bulabilir."

"Clara," dedi tekrar annem.

Miller kuşkuyla baktı. "İyi şanslar."

Ona dudaklarım birbirine kenetlenmiş bir tebessümle gülümseyerek kapıyı açtım. Haklıydım –dışarı çıkamıyordum. "Çok yakına park etmişsin anne."

Annem yavaşça derin bir nefes aldıktan sonra arabayı geri vitese taktı. Kapıyı açabileceğim belli olunca dönüp Miller'a bakmadım bile. Annemin arabasına gidip bindim. Annem sinemadan uzaklaşmaya başlarken hiçbir şey söylemedi.

Ta ki "Kimdi o?" diyene kadar.

"Miller Adams."

Sessizliğine rağmen onaylamadığını hissedebiliyordum. Birkaç saniye sonra başını benim tarafıma çevirdi. "Aman Tanrım. Kafan mı güzel senin?"

"Ha?"

"Demin o adamla kafayı mı buluyordun?"

"Hayır. Sadece konuşuyorduk." *Hiç inandırıcı konuşmamıştım.*

Hmm diye bir ses çıkararak, "Esrar kokuyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Elbisemi kokladım ama bu çok aptalcaydı çünkü esrar kokmadığını bilen biri esrar kokup kokmadığını anlamak için kendini koklamazdı.

Annemle göz göze gelince çenesi daha da kasıldı. Bir şey beni tamamen ele vermişti. Siperliği indirip aynada kan çanağına dönmüş gözlerime baktım. *Vay canına, çok hızlı olmuştu.* Siperliği kaldırdım.

"Kafayı bulmak için babanın cenazesini kaçırdığına inanamıyorum."

"Büyük kısmında oradaydım."

"Bu babanın *cenazesiydi* Clara!"

Şu anda çok kızgındı. İçimi çekerek penceremden dışarı baktım. "Cezam ne kadar sürecek?"

Hüsranla bir soluk aldı. "Sana haber veririm babanla –" Ne söyleyeceğini fark edince birden ağzını kapattı.

Camdan dışarı baktığım için emin değildim ama sanırım eve gidene kadar yol boyu ağladı.

7. Bölüm

MORGAN

İki yıl, altı ay, on üç gün. Yaşantımıza aynı şekilde devam edersek, Clara'yla ikimiz Chris'in hayat sigortası poliçesiyle tam olarak bu kadar geçinebilirdik. Sosyal Güvenlik çeki Chris'in gerçek maaş çekinin yanına bile yaklaşmıyordu, bu da bazı kararların verilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Mali durumun yeniden yapılandırılması gerekiyordu. Clara'nın üniversite fonunun azaltılması gerekebilirdi. Bir iş bulmam gerekiyordu. Bir *kariyer.*

Ama... yataktan ya da kanepeden kalkıp bunlarla yüzleşecek durumda değildim. Kazayla şimdi arasına ne kadar fazla saat koyabilirsem acı o kadar iyi olacakmış gibi geliyordu. Acım hafiflediğinde, belki de yapılması gerekenleri halletmek konusundaki isteksizliğim azalırdı.

A noktasından (keder) B noktasına (daha az keder) ulaşmanın en hızlı yolunun, durumu uyuyarak atlatmak olduğunu düşünüyordum. Sanırım Clara da aynı şekilde hissediyordu çünkü ikimiz de hafta sonunun büyük kısmını uyuyarak geçirmiştik.

Cenazeden beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Esrar içtiğini öğrenir öğrenmez telefonunu almıştım. Ama son günlerde ben de konuşacak havada değildim, bu yüzden onu zorlamamıştım.

Onu zorlamıyordum ama ona sarılıyordum. Bu sarılmalar kendim ihtiyaç duyduğum için miydi yoksa Clara olayları nasıl karşılıyor diye endişelendiğim için miydi, bilmiyordum. Salı günü kazanın üzerinden bir hafta geçmiş olacaktı ve yarın okula geri dönecek mi yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacı vardı hiç bilmiyordum. Şayet ihtiyacı varsa ona daha fazla zaman tanırdım ama bunu henüz konuşmamıştık.

İyi olduğundan emin olmak için odasına göz attım. Onunla birlikte bu tür bir kederle nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum. Hiç bu kadar korkunç bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamıştık. Chris'siz kendimi kaybolmuş hissediyordum. Hatta Jenny'siz. Clara'ya ebeveynlik konusunda içimi dökmeye veya güvenceye ihtiyacım olduğunda her zaman onlara başvururdum.

Annem birkaç yıl önce ölmüştü ama zaten annelik tavsiyesi almak isteyeceğim son kişiydi. Arkadaşlarım vardı ama hiçbiri bu düzeyde beklenmedik bir kayıp yaşamamıştı. Tanıdığım hiç kimsenin bilmediği sularda geziniyormuşum gibi geliyordu. Clara'yı terapiye yollamayı planlıyordum ama belki bir ay daha başlamazdı. Onu yapmak istemeyeceğini bildiğim bir şeye zorlamadan önce, kederin en acı veren kısmını atlatması için zaman vermek istiyordum.

Ev hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Arka planı dolduran televizyon sesi bile yoktu çünkü lanet televizyon hâlâ bozuktu. Tüm faturalarla Chris ilgilenirdi, bu yüzden kablo şirketimizin adından bile emin değildim. Eninde sonunda halledecektim.

Oturma odasında yere oturdum. Karanlıktı, meditasyon yapmaya çalışıyordum, gerçekte tek yaptığım Chris ya da Jenny'yle alakalı olmayan şeyleri düşünmekti ama zor oluyordu. Neredeyse tüm anılarım onlarla alakalıydı.

İkisi de hayatımdaki her bir dönüm noktasının veya olayın bir parçasıydı. Clara'ya hamileliğimin tamamı. Doğumu. Düğünümüz, yıldönümlerimiz, mezuniyetlerimiz, aile tatillerimiz, doğum günü yemeklerimiz, film randevularımız, balık tutma ve kamp gezilerimiz, Elijah'nın doğumu.

Hayatımın her önemli anında ikisi vardı. Onlar benim tüm dünyamdı, ben de onların. Bu yüzden neden birlikte olduklarını daha fazla düşünmeyi reddediyordum. Bana böyle ihanet etmeleri mümkün değildi. *Clara'ya* böyle ihanet etmeleri imkânsızdı. Anlardım.

Kesinlikle anlardım.

Kapı zili çalınca düşüncelerim bölündü.

Ön kapıya giderken pencereden Jonah'ın arabasını gördüm. Onu görünce içim rahatlamamıştı, hiç ziyaretçim olmamasını tercih ediyordum ama kapıyı açtığımda genellikle onu gördüğümde hissettiğim rahatsızlığı da hissetmemiştim. Durumu için hissettiğim anlayış rahatsızlığımı gölgede bırakıyordu. Tabii ki Jenny'yle Chris için yıkılmıştım ama bunun Jonah'ı benden daha fazla etkilediğini bilecek kadar mantıklıydım. Büyütecek bir bebeği vardı.

Benim için en azından Clara'ya yardım edecek Chris, Jenny ve Chris'in ailesi olmuştu.

Jonah'ın sadece annesi vardı.

Sanırım ben de vardım. Ama şu anda pek yardım edemiyordum.

Kapıyı açınca gördüklerim karşısında şoke oldum. Jonah birkaç gündür tıraş olmamıştı. Duş almış gibi bile görünmüyordu. Hatta uyumuş gibi bile. Muhtemelen uyumamıştı çünkü ben de uyuyamamıştım ve bakılacak bir bebeğim falan da yoktu.

"Merhaba," dedi tatsız bir sesle.

Kapıyı açıp onu içeri aldım. "Elijah nerede?"

"Birkaç saatliğine annem istedi."

Buna memnun olmuştum. Jonah'ın bir molaya ihtiyacı vardı.

Neden geldiğini bilmiyordum ama olanlar hakkında konuşmak istemesinden korkuyordum. Muhtemelen neden birlikte olduklarını incelemek için buradaydı. Bana kalsa bundan hiç bahsetmezdim. Olmamış gibi davranmak istiyordum. Onları kaybetmenin acısı yeterliydi. Bunun üzerine öfke ve ihanet duygularını yığmak istemiyordum.

Onları sadece özlemek istiyordum. Onlardan nefret edecek kadar gücüm kaldığını sanmıyordum.

Oturma odasında sadece beş saniye sessiz sessiz durmuştuk ama sanki daha uzunmuş gibi geliyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Arka verandaya götürüp oturtmalı mıydım? Onunla birlikte yemek masasına mı otursaydım? Kanepeye? Bu garip geliyordu çünkü artık Jonah'la o kadar rahat değildim. Geri geldiğinden beri onunla olan rutinim kaçınmak olmuştu ve şu anda ondan gerçekten kaçınamayacağım için bu tamamen yeni bir alanmış gibi geliyordu.

"Clara evde mi?"

Başımı salladım. "Evet. Odasında."

Koridora göz attı. "Vaktin varsa seninle özel konuşmak istiyorum."

Oturma odası Clara'nın yatak odasına en uzak noktaydı. Koridoru doğrudan görüyordum, odasından çıkarsa onu görebilirdim, bu yüzden iki kişilik kanepeyi işaret ederek kendim koridora bakan kanepeye oturdum.

Öne eğildi, parmakları çene hizasında, dirseklerini dizlerine dayadı. Derin derin iç geçirdi. "Bunu konuşmak için çok mu erken bilmiyorum," dedi, "ama pek çok sorum var."

"Bunu *kesinlikle* konuşmak istemiyorum."

İçini çekerek kanepeye yaslandı. "Morgan."

Adımı bu şekilde söylemesi hiç hoşuma gitmemişti. Hayal kırıklığıyla doluydu. "Bu ne işe yarayacak Jonah? Neden birlikte olduklarını bilmiyoruz. Bunu kurcalamaya başlarsak istemediğimiz cevaplar bulabiliriz."

Jonah çenesini sıktı. Bir süre mutlak, rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk. Daha sonra sanki yepyeni bir düşünceymiş gibi gözlerini gözlerime çevirdi. "Chris'in arabası nerede?" Jonah gözlerimi kaçırmamdan bunun kaçınmaya çalıştığım başka bir konu olduğunu anlayabiliyordu. "O sabah buradan kendi arabasıyla ayrıldı, öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

Arabasının nerede olduğunu merak ediyordum ama yerini bulmak için hiçbir şey yapmamıştım. Yerinin kanıtlayacaklarından korkuyordum. Bir otele park edildiğini öğrenmektense yerini sonsuza dek bilmemeyi tercih ediyordum.

"Chris'in OnStar uygulaması var mıydı?"

Başımı evet anlamında salladım. Jonah cep telefonunu çıkarıp bir görüşme yapmak için dışarı çıktı. Alelacele mutfağa gittim, içecek bir şeye ihtiyacım vardı. Midem bulanıyordu. Jonah'la Jenny'nin geçen hafta doğum günüm için getirdikleri şarabı buldum. Önceden kalma bir şişemiz olduğu için açmaya gerek olmamıştı. Mantarı çıkarıp kendime bir bardak hazırladım.

Jonah mutfağa girdiğinde bardak neredeyse boşalmıştı.

Yüzünün rengi tamamen çekilmişti, yüzüne bir saniyeliğine bakmış olsam da iyi bir şey olmadığını anlamıştım. Muhtemelen en büyük korkum gerçek olmak üzereydi, öğrenmek istemediğim hâlde sormaktan kendimi alamadım.

Tereddütle elimi ağzıma götürdüm. "Neredeymiş?" diye fısıldadım.

Yüz ifadesi sözler daha ağzından çıkmadan kendini belli ediyordu. "Langford'ta park edilmiş."

Elim ağzımdan karnıma gitti. Bayılacak gibi görünüyor olmalıydım çünkü Jonah şarabı elimden alıp dikkatle tezgâhın üzerine koydu.

"Oteli aradım," diye devam etti Jonah. "Chris'in telefonuna sesli mesajlar bırakmışlar. Gidip anahtarları ve odalarında kalan eşyaları alabileceğimizi söylediler."

Onların odası.

Kız kardeşimle kocamın odası.

"Yapamam, Jonah." Sesim acı dolu bir fısıltıyla çıkmıştı.

Şimdi yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. Ellerini omuzlarıma koyup başını eğdi. "Yapmak zorundasın. Bu gece almazsak yarın arabası çekilecek. Arabasına ihtiyacın var Morgan."

Gözlerim yaşla doldu. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Tamam ama odada ne olduğunu öğrenmek istemiyorum."

"Sorun değil. Sen Chris'in arabasını eve getirirsin, gerisini ben hallederim."

* * *

Chris'le bir kez Langford'ta kalmıştık. İkinci yıldönümümüzdü ve sonunda üniversiteyi bırakmamdan önceydi. Chris hafta sonu işinden izin alamamış, bize çarşamba gecesi için yer ayırtmıştı. Clara'ya annem bakmış, bütün geceyi yatakta birlikte geçirmiştik. *Uyuyarak.*

Cennet gibiydi.

İkimiz de küçük çocuk sahibi olmaktan ve okulu bitirmeye çalışmaktan yorulmuştuk, bu yüzden bir anlık huzur bulur bulmaz bundan faydalanmıştık. Daha on dokuz ve yirmi yaşlarındaydık. Alkol alacak yaşta bile değildik ama şimdiden yaşımızın iki katı kadar yorgunduk.

Sonunda öyle bir noktaya gelmiştik ki kreş yarı zamanlı işimde kazandığımdan daha pahalıya geliyordu, zar zor geçiniyorduk ve o zamanki tek mantıklı çözüm benim Clara'yla evde kalmamdı. Chris kendisi üniversiteyi bitirip diplomasını aldıktan sonra benim de bitirebileceğimi söylemişti ama ben bir daha hiç kayıt olmamıştım. Chris bir iş bulunca maddi zorluklar geçmiş, rahat bir rutine girmiştik.

Hayatımdan memnundum. İkimizin de memnun olduğumuzu düşünüyordum. Ama belki de Chris sandığım kadar memnun değildi.

Jonah'ın arabasında oturuyordum. Chris'in arabasının yanına park etmiştik. Jonah resepsiyondan anahtarı alıp Chris'in araba anahtarını bulmak için otel odasına girmişti. Beş dakikadır oradaydı. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatmış içimden dua ediyordum. Gelip bulduklarının yanlış yolda olduğumuzu kanıtladığını söylemesini umuyordum. Ama çoktan biliyordum. İçten içe bana zarar vereceğini hiç düşünmediğim tek kişi tarafından mümkün olan en kötü şekilde ihanete uğradığımı biliyordum.

Kız kardeşim. En iyi arkadaşım.

Chris'in böyle bir şey yapması kalbime bir bıçak saplamıştı.

Ama Jenny? Bu ruhumun yok olmasıydı.

Jonah tekrar sürücü koltuğuna oturduğunda, Jenny'nin spor çantasını arkaya fırlattı. Chris'le ona geçen yıl Noel'de aldığımız çantaydı. Jonah, Chris'in araba anahtarlarını bana verdi.

Jenny neden ihtiyaç duymuş olabilir diye merak ederek çantaya dik dik baktım. O sabah on iki saatlik vardiya için evinden ayrılmıştı –geceleyeceği bir gezi için değil. Neden seyahat çantasına gerek duymuştu ki?

"Çantası neden oradaydı?"

Jonah cevap vermedi. İleri bakarken çenesi beton gibiydi.

"Çantaya neden gerek duymuş Jonah? Sana işe gideceğini söylemişti, öyle değil mi? Gece hiçbir yerde kalmıyordu."

"Hemşire önlükleri oradaydı," dedi Jonah. Ama söyleme şekli bana yalan söylediğini düşündürmüştü.

Seyahat çantasını evden ayrıldıktan sonra önlüklerini *değiştirebilmek* için almıştı. Ama önlüğü neyle değiştiriyordu?

Arka koltuğa uzandım, Jonah bileğimden tutarak beni durdurdu. Ondan uzaklaştım, koltuğumda arkaya dönüp tekrar spor çantasına uzanmaya çalıştım. Koluyla beni engelleyince sonraki birkaç saniyeyi arabanın içinde itişip kakışarak geçirdik, sonunda iki koluyla beni sararak koltuğuma geri çekmeye çalıştı ama fermuarı çoktan açmıştım.

Zarif bir iç çamaşırının kenarındaki siyah dantel süsü görür görmez ön koltuğa geri çöktüm. Bakışlarımı çantadan olabildiğince uzağa, ileriye çevirdim. Hareketsizdim. Görüntülerin aklımdan geçmesini önlemeye çalışıyordum ama kız kardeşimin kocam için iç çamaşırı giymeyi planladığını bilmek muhtemelen akla gelebilecek en kötü şeylerden biriydi.

Jonah da kıpırdamıyordu.

İkimiz de sessizce bunun ne anlama geldiği gerçeğiyle boğuşuyorduk. Kuşkularım acımasız gerçekle yok olmuştu. Dizlerimi göğsüme çekerek cenin şeklini aldım.

"Neden?" Sesim boğaz çeperlerimi zorluyordu. Jonah teselli etmek için kolunu uzattı ama onu itip uzaklaştırdım. "Eve götür beni."

Bir an kıpırdamadı. "Ama... Chris'in arabası."

"*Kahrolası* arabayı istemiyorum!"

Jonah bir an beni süzdükten sonra bir kez başını tamam dercesine salladı. Arabayı çalıştırdı, park yerinden geri geri çıkarak Chris'in arabasını geçen hafta dokunulmadan dur-

duğu yerde bıraktı. Umarım araba çekilirdi. Chris'in üstüneydi –benim değildi. Arabayı evimde görmek istemiyordum. Bildiğim kadarıyla banka arabaya el koyabilirdi.

* * *

Jonah garaj yolumda durur durmaz hızla yolcu kapısını açtım. Langford'tan ayrıldığımızdan beri nefesimi tutmuşum gibi geliyordu ama arabadan inip temiz gece havasına adım atmak ciğerlerimi doldurmaya yetmemişti.

Jonah'ın arabadan inmesini beklemiyordum ama indi. Bahçemde beni takip etmeye başladı ama ön kapımı açmadan önce ona döndüm. "İlişkilerinden haberin var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır."

Göğsüm inip kalkıyordu. Kızgındım ama Jonah'a değildi. Sanmıyordum. Her şeye kızgındım. Chris'e, Jenny'ye, birlikte olduklarıyla alakalı hatırladığım her anıya. Kızgındım çünkü bunun artık yeni takıntım olduğunu biliyordum. Ne zaman başladığını, her bakışın ne anlama geldiğini, aralarındaki her konuşmanın ne anlama geldiğini sürekli merak edecektim. Kendi aralarında şakaları var mıydı? Bunları benim yanımdayken söylemişler miydi? Aralarında olup bitenleri anlayamadığım için bana gülmüşler miydi?

Jonah tereddütle bir adım attı. Şimdi ağlıyordum ama bu gözyaşları, geçen hafta boyunca çektiğim acıdan kaynaklanmıyordu. Bu gözyaşları, eğer böyle bir şey mümkünse daha doğuştan gelen bir ıstıraptan kaynaklanıyordu.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim tıkanmış gibiydi. Jonah beni izlerken endişesi artmıştı, biraz daha yaklaşarak kişisel alanıma girince nefes almam daha da zorlaştı.

"Üzgünüm," dedi içimdeki paniği yatıştırmaya çalı-

şarak. Onu uzaklaştırdım ama daha içeri girmiyordum. Clara'nın beni böyle görmesini istemiyordum. Artık duyulabilir şekilde soluyordum ama gözyaşlarımı durdurmaya faydası olmuyordu. Jonah beni ön verandadaki bir koltuğa götürerek oturmaya zorladı.

"Yapamıyorum..." Soluğum kesildi. "Nefes alamıyorum."

"Gidip sana su getireyim." Eve girdi, kapı kapanır kapanmaz hıçkırıklara boğuldum. İki elimle ağzımı kapadım, durdurmak istiyordum. Acı çekmek istemiyordum. Veya kızmak. Sadece uyuşmak istiyordum.

Göz ucuyla bir şey görünce yandaki eve baktım. Bayan Nettle oturma odası perdelerinin arkasından bana bakıyor, ağlarken beni izliyordu.

Gelmiş geçmiş en meraklı komşumuzdu. Şu anda beni izlemesine kızmıştım, muhtemelen beni panik atak ortasında görmekten zevk alıyordu.

Üç yıl önce taşındığında kendi bahçesindeki çimlerle uyuşmadığı için bizim bahçedeki çimlerin rengini beğenmemişti. Ev sahipleri derneğine bizi bahçemize yengeç çimi yerine yonca dikmeye zorlaması için dilekçe vermeye çalışmıştı.

Ve bunlar sadece buraya taşındığı ilk ayda olmuştu. O zamandan beri çok daha kötüye gitmişti.

Tanrım, seksen yaşındaki komşuma duyduğum rasgele öfke nefes almayı daha da zorlaştırıyordu.

Şu anda kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki boğazımda atıyormuş gibi geliyordu. Tam elimi göğsüme götürdüğüm sırada Jonah suyla geri döndü. Yanıma oturup bir yudum almamı sağladı. Sonra bir yudum daha içtim. Bardağı aramızdaki masaya bıraktı.

"Öne eğil ve başını dizlerinin arasına sok," dedi.

Sorgusuz sualsiz dediğini yaptım.

Jonah yavaş yavaş nefes alıp onu taklit etmemi istedi. Yaptım. Kalp atışlarım önemli ölçüde yavaşlayana kadar yaklaşık on kez tekrarladı. Kalp krizinin eşiğinde olmadığımı hissedince başımı kaldırdım, arkama yaslanıp ciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım. Uzun bir iç çektikten sonra yandaki eve baktım. Bayan Nettle perdenin arkasından bize bakmaya devam ediyordu.

Her işe burnunu soktuğunu gizlemeye bile çalışmıyordu. Ona orta parmağımı gösterince işe yaradı. Perdelerini çekip oturma odasının ışığını söndürdü.

Jonah gülmek istiyormuş gibi genzinden bir ses çıkardı. Belki de seksen yaşında birine hareket çekmem komik gelmişti. Ama şu anda içimde bir nebze olsun gülecek gücü bulmam mümkün değildi.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordum ona.

Jonah bana yan yan bakarak koltuğunda arkasına yaslandı. "Sakin değilim," dedi. "Canım yanıyor. Kızgınım. Ama ben senin kadar alakalı değilim, bu yüzden farklı tepkiler vermemizin doğal olduğunu düşünüyorum."

"Benim kadar alakalı değil misin?"

"Chris kardeşim değildi," dedi gerçekçi bir şekilde. "Jenny, hayatımın yarısında evli olduğum biri değildi. Sana benden daha büyük bir darbe indirdiler."

Jonah'tan başka tarafa baktım çünkü sözleri acıyla yüzümü buruşturma isteği uyandırmıştı. Bu açıklama hoşuma gitmemişti. *"Sana darbe indirdiler..."*

Bu hissettiklerimin mükemmel bir açıklamasıydı ama bana bunu hissettirecek kişilerin Jenny'yle Chris olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Bundan sonra Jonah'la bir süre konuşmadık. Artık ağlamıyordum, tehlike kalmadığına göre muhtemelen içeri girmeliydim. Duygularımı Clara'dan saklamaya çalışıyor-

dum. Üzüntüyü değil. Üzüntü doğaldı. Onun yanındayken üzgün olmayı önemsemiyordum. Ama öfkemi hissetmesini istemiyordum. Clara'nın Jenny'yle Chris'in yaptıklarını öğrenmesini kesinlikle istemiyordum. Yeterince acı çekmişti.

Onlar hakkındaki gerçek ortaya çıkarsa nasıl tepki vereceğini kimse bilemezdi. Hiç ona göre olmayan davranışlarla zaten yeterince tepki vermişti.

"Clara, Chris'in cenazesinden erken ayrıldı. Onu sinemada şu adamla kafayı bulurken buldum. Miller Adams. Senin iyi dediğin çocuktu, değil mi?" *Sanki bir şekilde Jonah'ın hatasıymış gibi, o son kısmı neden ortaya attığımı bilmiyordum.*

Jonah içini çekti. "Vay canına."

"Biliyorum. Ve en kötü yanı, bununla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum. Veya ona ne süreyle ceza vereceğimi."

Jonah koltuktan kalkıp ayakta durdu. "Clara acı çekiyor. Hepimiz öyle. Farklı koşullar altında olsaydı bunu yapacağından kuşkum var. Belki bu haftaki davranışlarını görmezden gelebilirsin."

Başımı salladım ama ona katılmıyordum. Uyuşturucu kullanmaktan daha hafif bir şey için görmezden gelmek uygun olurdu. Sokağa çıkma yasağını çiğnemek gibi bir şey için daha uygun olabilirdi. Kafayı bulmak için Chris'in cenazesinden ayrılmasını geçiştiremezdim. Babasının birlikte vakit geçirmemesini söylediği bir çocukla birlikte olması da cabasıydı. Bunları geçiştirecek olursam, bu hoşgörü neye yol açardı?

Ayağa kalktım, içeri girmeye hazırdım. Ön kapıyı açtım, dönüp Jonah'a baktım. Şimdi kapı eşiğinde duruyordu, ayaklarına bakarak, "Elijah'yı almam gerekiyor," dedi. Gözlerini kaldırdı, gözyaşlarını mı tutuyordu yoksa Jonah

Sullivan'a bu kadar yakınken gözlerindeki mavinin akışkanlaştığını mı unutmuştum bilemiyordum. "İyi olacak mısın?"

Yarım ağız güldüm. Yanaklarımdaki yaşlar hâlâ kurumamıştı, bir de bana iyi olup olmayacağımı mı soruyordu?

Bir haftadır iyi değildim. Şimdi de iyi değildim. Ama omuz silkerek, "Atlatacağım," dedim.

Bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi duraksadı. Ama söylemedi. Arabasına gidince ön kapıyı kapattım.

"Neyin nesiydi bu?"

Arkama dönünce Clara'nın koridorun girişinde durduğunu gördüm. "Hiç," dedim biraz fazla hızlı.

"Jonah iyi mi?"

"Evet, sadece... mücadele veriyor. Elijah'yı tek başına büyütüyor. Soruları vardı."

Bu ailede iyi bir yalancı değildim ama teknik olarak bu yalan değildi. Jonah'ın *mücadele*

verdiğinden emindim. İlk çocuğuydu. Jenny'yi yeni kaybetmişti. Clara'nın bebekliğini, Chris'in tam zamanlı öğrenci olduğu ve dersi olmadığı tüm günlerde çalıştığı zamanları hatırlıyordum. Her şeyi tek başına yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ben de o yollardan geçmiştim.

Kuşkusuz Elijah Clara'dan daha kolay bir bebekti. Birbirlerine ikiz kadar benziyorlardı, ama karakterleri hiç benzemiyordu.

"Elijah kimdeymiş?" diye sordu Clara.

Clara'nın sorusunu duymuştum, ama cevap veremiyordum, çünkü düşüncelerim yol almıyordu. Aklımdan geçen son konuya takılıp kalmıştı.

Birbirlerine ikiz kadar benziyorlardı.

Ağır bir farkındalıkla sarsılınca duvara tutundum. "Neden Jonah'la birlikte evden ayrıldın?" diye sordu Clara. "Nereye gittiniz?"

Elijah, Jonah'a hiç benzemiyordu. Tıpkı Clara'ya benziyordu.

"Anne," dedi Clara biraz daha üstüne basarak, benden cevap almaya çalışıyordu.

Ve Clara tıpkı Chris'e benziyordu..

Karşımdaki duvarlar titreşmeye başlamıştı. Clara'ya elimle uzaklaşmasını işaret ettim çünkü berbat bir yalancı olduğumu biliyordum ve bunu anlayacağından korkuyordum. "Hâlâ cezalısın. Odana geri dön."

"*Oturma odasına* girmek için de mi cezalıyım?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Clara, *git*," dedim sertçe, tam karşısında hepten yıkılmadan önce oradan çıkmasını istiyordum.

Clara fırtına gibi çekip gitti.

Alelacele kendi odama gidip kapıyı çarparak kapattım.

Sanki ölümleri yetmezmiş gibi darbeler gelmeye devam ediyor ve gittikçe şiddetleniyordu.

8. Bölüm

CLARA

Annem yatak odasına gidip kapısını çarpar çarpmaz evden çıktım. Gitmememem gerekiyordu, bu yüzden ceza süremin uzayacağından emindim ama bu noktada umurumda değildi. O evde bir dakika daha tıkılıp kalamazdım. Her şey bana babamı hatırlatıyordu. Ve ne zaman anneme baksam, bir yerlerde sessizce oturuyor, boş boş bakıyordu.

Ya da bana çemkiriyordu.

Acı çektiğini biliyordum ama acı çeken bir tek o değildi. Tek yaptığım ona Elijah'nın nerede olduğunu ve neden Jonah'la birlikte evden ayrıldığını sormaktı ama çok aşırı tepki vermişti.

Bundan sonra böyle mi olacaktı? Babam ölmüştü, bu yüzden şimdi onun yokluğunu telafi etmesi, bana karşı daha katı olması gerektiğini mi düşünüyordu? *Kim kendi oturma odasından men edilirdi ki?*

Cep telefonumdan men edilmiştim, bu yüzden annem nerede olduğumu göremeyecekti. Polisi arayacağından korktuğum için çıkmadan önce ona bir not yazdım: *Gerçekten canım yanıyor. Birkaç saatliğine Lexie'ye gidiyorum ama saat onda evde olurum.* "Canım yanıyor" kısmını eklersem

belki kızmayacağını biliyordum. Keder bir canavardı ama aynı zamanda da harika bir bahaneydi.

Kendi evimden ayrıldıktan sonra Lexie'nin evine gitmiştim, evde olmasını umuyordum ama değildi.

Şimdi sinemanın park yerinde oturmuş Miller'ın kamyonetine bakıyordum. Buraya gelmiştim çünkü karanlık sinemada bir buçuk saat oturup dış dünyanın varlığını bile unutmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyordum. Ama şimdi Miller'ın bu gece çalıştığını öğrendiğim için içeri girmek istediğimden emin değildim. Buraya onu aramak için bilerek gelmişim gibi görünecekti.

Acaba öyle mi yapmıştım? Bunu bile bilmiyordum.

Her iki durumda da sırf bir kız arkadaşı var diye Miller çalışırken sinemaya gitmekten vazgeçmeyecektim. Ayrıca sırf garip görüneceğinden endişelendiğim için de gitmeyi bırakmayacaktım.

Demek istediğim, çocuk bana uyuşturucu almıştı. Bundan daha garip olamazdı.

Dışarıdaki bilet gişesi penceresi kapalıydı ama Miller içerideydi. Bir an cam kapılardan ona baktım. Ona ot satan adam, Steven oraya buraya dökülen patlamış mısırları süpürürken, o da büfe tezgâhlarını siliyordu.

İçeri girdiğimde sinemanın lobisi sessizdi, bu yüzden kapının açıldığını duyunca ikisi de başlarını kaldırıp baktılar.

Miller beni görünce hafifçe gülümseyerek temizlemeyi bıraktı. Aniden tahminimden fazla gerilmiştim.

Ben yaklaşırken Miller avuçlarını tezgâha bastırarak öne eğildi. "Cezalı olacağını düşünmüştüm."

Omuz silktim. "Cezalıyım. Telefonumu aldı ve beni yatak odama sürgün etti. "Başının yukarısındaki listeye baktım. "Kaçtım."

Miller güldü. "Son gösterimler otuz ila kırk beş dakika önce başladı ama istediğini seçebilirsin. Dördüncü salon en boş olan."

"Dördüncü salonda ne oynuyor?"

"*Bilinmeyen Yol*. Bir aksiyon filmi."

"Tamam. Onu alayım." Çantamdan para çıkardım ama eliyle uzaklaştırdı.

"Merak etme. Aileden olanlar bedava giriyor. Birisi soracak olursa kız kardeşim olduğunu söylersin."

"Kardeşmişiz gibi davranmaktansa para ödemeyi tercih ederim."

Miller gülerek büyük bir kupa aldı. "Ne içmek istersin?"

"Sprite."

Bana Sprite'ı verdikten sonra arkasındaki lavaboda bir miktar peçete ıslattı. Bana ıslak peçeteleri verirken şaşkın şaşkın ona baktım.

"Leke yapmış," dedi parmağını yanağından aşağı sürterek. "Makyaj. Ağlamaktan."

"Oh." Yanaklarımı sildim. Bugün maskara sürdüğümü bile hatırlamıyordum. Aslında yaşamsal hareketlerin hiçbirini yaşarak yapmıyormuş gibiydim. Buraya gelirken yol boyu ağladığımı bile fark etmemiştim. Kahretsin, muhtemelen hâlâ ağlıyordum. Artık bunu bile bilmiyordum. Kazanın Jenny teyzeme mesaj attığım anda olmasından duyduğum suçluluk duygusu, ikisi için de hissettiğim açık kayıpla birleştiğinde hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Sadece geceleri akıyormuş gibi görünen gözyaşlarım gündüzleri de peşimi bırakmamaya başlamıştı. Zamanın her şeyi iyileştireceğini düşünmüştüm ama zaman şu ana kadar duygularımın gitgide gelişmesine yol açmıştı. Yüreğim şişmiş, sanki ufak bir trajedi daha olursa patlayacakmış gibi geliyordu.

Ben rimelleri silerken Miller bana büyük bir patlamış mısır torbası hazırladı.

"Tereyağı ister misin?"

"Bol olsun." Hepsini silip silmediğime aldırmadan peçeteyi yakındaki bir çöp kutusuna attım. Miller patlamış mısırları tereyağına buladı.

"Unutma. Görevlilerden biri bilet isterse, sen benim kardeşimsin," dedi patlamış mısırları bana uzatırken.

Geri çekilirken ağzıma birkaç parça patlamış mısır attım. "Teşekkürler birader."

Ona böyle hitap edince sanki kötü bir düşünceymiş gibi acı dolu bir surat yaptı. Akraba olmamız düşüncesinin ona itici gelmesi hoşuma gitmişti. Bu, ikimizi tamamen farklı bir nitelikte hayal etme ihtimali olduğu anlamına geliyordu.

* * *

Patlamış mısır bayattı.

Eminim bana torbayı hazırlarken büfe kapanıyordu. Gecenin sonunda taze patlamış mısır bekleyemezdim. Ama o kadar kötüydü ki bu patlamış mısırın, bu sabah ilk patladığından beri makinenin dibinde el değmeden kalmış ıskarta kısmı olduğundan emindim.

Yine de yedim.

Arka sırada köşede oturmayı seçmiştim çünkü içeride sadece iki kişi daha vardı, onlar da ortada oturuyorlardı. Önlerinde oturmak istememiştim, film boyunca ağlamayı planlamıştım ama aslında kafamı dağıtacak kadar ilginç bir filmdi.

Güzel bir film olduğunu söylemiyorum. Sadece ilginçti.

En azından ana karakter ilginçti. Her hareketinde dalgalanıp savrulan omuz boyu saçlarıyla, sınır tanımayan güçlü bir kadındı. Olay örgüsünden ziyade kadının saçlarına odaklandım. Saçlarım uzundu, sırtımın ortasına kadar geliyordu. Babam saçlarımı uzun severdi ve ne zaman kı-

saltmak istesem vazgeçirmek için dil dökerdi.

Saçımın bir tutamını çekip parmaklarımı boydan boya kaydırdım. Bundan bıkmıştım. Sanırım yakında kestirecektim. Bir değişiklik yapmam gerekiyordu.

"Selam," diye fısıldadı Miller. Tam başımı kaldırıp bakarken yanıma oturdu. "Film nasıl?"

"Bilmiyorum. Saçlarımı kestirmeyi düşünüyorum."

Patlamış mısırıma uzanıp bir avuç aldı, koltuğuna yaslanarak ayaklarını önündeki koltuğa dayadı. "Büfe tezgâhının arkasında makasım var."

"Şu anda demek istemedim."

"Ha. Tamam, ne zaman hazır olursan. Makas burada duruyor, gelirsin, keserim."

Güldüm. "*Senin* kesmeni istediğimi de söylemedim."

"Tamam ama önemli bir uyarı. Steven patlamış mısırları süpürüp ot satmada saç kesmekten daha iyidir."

Gözlerimi devirip ayaklarımı önümdeki koltuğa uzattım. "Yeni parmak arası terlikler mi?" diye sordu ayaklarıma bakarak.

"Evet. Bunlar için gerçekten tehlikeli işler yaptım."

Miller bir avuç daha patlamış mısır aldı ve sonraki birkaç dakika konuşmadık. Film sona erdi, jenerik akmaya başlayınca sinemadaki diğer kişiler kalkıp çıktılar. Miller elini tekrar patlamış mısırlara daldırdı.

Yanlış bir şey yapmıyorduk ama yapıyormuşuz gibi geliyordu. Miller yanıma oturmadan önce kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum ama şimdi vücudum adrenalinle dolmuştu. Kollarımız bile değmiyordu. Her iki kol dayanağını işgal etmiştim, Miller muhtemelen herhangi bir temastan kaçınmak için benden uzağa kaymıştı.

Ama yine de yanlış geliyordu. Yanına oturmaması gerektiğini ikimizin de bildiği tek kızın yanında oturuyordu. Ve bu suçlu hissetmeme rağmen hoşuma da gidiyordu.

Jenerik devam ederken Miller, "Bu patlamış mısırlar amma bayat," dedi.

"Yediğim en berbat patlamış mısırdı."

"Neredeyse bitmiş," dedi Miller torbayı işaret ederek. "Pek aldırmışa benzemiyorsun."

Omuz silktim. "Seçici değilim."

Aramızda bir süre daha sessizlik oldu. Bana gülümseyince içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Patlamış mısır torbasının içine bakıp iyi bir parça bulmaya çalışıyormuş gibi yaptım çünkü ona bakmak ve sevgilisi olan biri için bunları hissetmek istemiyordum. Bunu kimse için hissetmek istemiyordum. Geçen haftanın koşulları düşünüldüğünde biraz iyi bir şeyler hissetmek kendimi kötü biri gibi hissettiriyordu. Ama hâlâ bana bakıyordu, henüz gitmek için bir hamle yapmamıştı ve koridorla aramda oturup engellediği için kendimi sohbet etmek zorunda hissediyordum.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Bir yıldır." Koltuğuna biraz daha yerleşti. "Hoşuma gidiyor. Bence sinemada çalışma fikri, gerçekten çalışmaktan daha heyecan verici. Çoğunlukla sadece çok fazla temizlik işi var."

"Ama istediğin tüm filmleri izleyebiliyorsun, değil mi?"

"Bu yüzden hâlâ burada çalışıyorum. Başladığımdan beri vizyona giren her filmi izledim. Bunu kariyerime hazırlık olarak görüyorum. Araştırma olarak."

"En sevdiğin film hangisi?"

"Tüm zamanların mı?" diye sordu.

"Son on yıldan birini seç."

"Yapamam," dedi. "Pek çok harika film var ve hepsini farklı nedenlerle seviyorum. *Birdman*'in teknik yönünü seviyorum. *Beni Adınla Çağır* filmindeki performanslara bayılıyorum. *Yaman Tilki* en sevdiğim çizgi film çünkü Wes

Anderson müthiş bir dâhi." Bana baktı. "Ya seninki?"

"Bence *Yaman Tilki* sayılmaz. On yıldan daha eski görünüyor." Başımı arkaya yaslayıp tavana baktım. Bu zor bir soruydu. "Ben de senin gibiyim. En sevdiğim film var mı bilmiyorum. Olay örgüsünden ziyade yetenekleri değerlendirmeye meyilliyim. Sanırım en sevdiğim aktris Emma Stone. Ve Adam Driver zamanımızın en iyi aktörü ama henüz hayatının rolünü oynamadığını düşünüyorum. *Karanlıkla Karşı Karşıya* filminde harikaydı ama oynadığı diğer bazı filmlere pek bayılmıyorum."

"Ama Kylo Ren karakterini gördün mü?"

"Evet!" dedim doğrularak."*SNL programındaki mi?* Tanrım, çok komikti." Gülümsüyordum ama gülümsemek hiç hoşuma gitmiyordu. Üzüntü içindeyken gülümsemek garip geliyordu ama Miller yanında olduğum her an bana böyle hissettiriyordu. Aklımdakileri uzaklaştırabilen tek kişi Miller'dı oysa birlikte takılamadığım tek kişi de oydu. *Bunun için teşekkürler Shelby.*

Berbat bir şeydi. Şu anda birlikte olmamıza rağmen bunu düşünmekten hoşlanmıyordum. Sonunda okula döndüğümde her şey eskisi gibi olacaktı. Miller mesafesini koruyacaktı. Shelby'yle ilişkisine saygı gösterecek, bu da ona daha fazla saygı duymama neden olacaktı.

Ve ben sadece iç karartan bir bunalım içinde yaşamaya devam edecektim.

"Gitmem gerek," dedim.

Miller harekete geçmeden önce tereddüt etti. "Evet, sanırım molam on dakika önce bitti." İkimiz de ayağa kalktık ama yolumu kapattığı için koridora çıkamıyordum, bana bakıyor, çekilmek için çaba göstermiyordu. Sadece bana bakıyordu, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibiydi. Ya da başka bir şey *yapmak* istiyormuş gibi.

"Olanlar için gerçekten üzgünüm," dedi.

İlk başta neden bahsettiğinden emin değildim ama sonra anladım. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim çünkü bu konuşmak ya da düşünmek istediğim son şeydi.

"Bunu geçen gün söylemeliydim. Cenazede."

"Önemli değil," dedim. "İyiyim ben. Veya en azından iyi *olacağım*. Eninde sonunda." İçimi çektim. "Umarım."

Bana sarılmak istermiş gibi bakıyordu ve keşke öyle olsaydı. Ama bunun yerine dönüp koridordan çıkışa doğru yürüdü.

Dışarı çıkarken tuvalette durdum. Miller bir çöp tenekesi alıp az önce çıktığımız sinemaya doğru çekmeye başladı.

"Görüşürüz Clara."

Ona veda etmedim. Bir dahaki görüşmemizde aramızda her şey aynı olacakmış gibi davranmaya zahmet bile etmeden tuvalete girdim. Tamamen sadık ve berbat davranarak ya da *her neyse*, benden kaçınacaktı. Sorun değildi. Zaten onunla ilişki kurmaya son vermem gerekiyordu çünkü onun yanındayken ne kadar iyi hissedersem yanında olmadığım zaman da o kadar acı vermeye başlıyordu. Ve zaten var olan dayanılmaz duygularıma acı veren başka bir şeyin daha eklenmesine hiç ihtiyacım yoktu.

* * *

Eve döndüğümde, annemin beni beklediğini, sinirli ve tartışmaya hazır olduğunu düşünüyordum. Bunun yerine evde sessizlik vardı. Annemin odasındaki ışıklar sönüktü.

Kendi yatak odama girdğimde cep telefonumu yastığımın üzerinde bulunca şaşırdım.

Bir barış teklifiydi. Beklenmedik bir şeydi.

Yatağıma uzanıp mesajlarıma baktım. Lexie yarın okula gidip gitmeyeceğimi öğrenmek istiyordu. Okula bu ka-

dar erken dönmeyi planlamıyordum ama bu evde olma düşüncesi okuldan çok daha kötü geliyordu, bu yüzden ona gideceğimi söyledim.

Instagram'ı açıp Miller'ın profiline göz attım. Onunla etkileşimi keseceğim söylediğimi biliyordum ve öyle yapacaktım. Ama önce ona bir mesaj atmam gerekiyordu. Sadece bir mesaj. Sonra aramızdaki ilişki geçen yılki durumuna geri dönebilirdi. Var olmayan hâline.

Bedava film ve berbat patlamış mısırlar için teşekkür etmek istedim. Sen sahip olduğum en iyi kardeşsin.

Beni takip etmiyordu, bu yüzden filtrelenmiş mesajlarına gitmesini ve okumasının bir ay sürmesini bekliyordum ama birkaç dakika içinde yanıtladı.

Miller: Telefonu geri mi aldın?

Mesajı geldiğinde sırıtarak yüzüstü döndüm.

Ben: Evet. Eve geldiğimde yastığımın üzerindeydi. Sanırım bu bir barış teklifi.

Miller: İyi bir anne gibi görünüyor.

Gözlerimi devirdim. *İyi* çok cömert bir söz oluyordu.

Ben: Evet. Harikadır.

Yanıtımı daha inandırıcı kılmak için o gülen yüz emojilerinden birini bile koydum.

Miller: Yarın okula geri dönüyor musun?

Ben: Sanırım.

Miller: Çok iyi olur. Seninle burada konuşmayı kessem iyi olacak.

Sanırım Shelby şifremi biliyor.

Ben: Vay canına. Bu bir sonraki seviyeye benziyor. Yakında evlenme mi teklif edeceksin?

Miller: İlişkimle dalga geçmeye bayılıyorsun.

Ben: Bu en sevdiğim eğlence.

Miller: Sanırım bunu kolaylaştırıyorum.

Ben: Hep böyle kıskanç biri miydi? Yoksa bu hâle gelmesi için bir şey mi yaptın?

Miller: Kıskanç biri değil. Sadece söz konusu sen olunca kıskanıyor.

Ben: Ne?! Neden?

Miller: Uzun hikâye. Sıkıcı bir konu. İyi geceler Clara."

Sıkıcı bir hikâye miydi? *Her neyse.* Miller'ın beni de dahil eden bir hikâyesi olduğu, gecenin geri kalanında düşünebileceğim tek şey olacaktı.

Ben: İyi geceler. Bu mesajları silmeyi unutma.

Miller: Çoktan yaptım.

Telefonuma baktım, kesmem gerektiğini biliyordum ama ona bir mesaj daha yolladım.

Ben: Kalbin tekrar kırılırsa diye numaramı yolluyorum.

Ona numaramı yolladım ama cevap vermedi. Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Sayfasına geri dönerek resimleri arasında gezindim. Sayfasını daha önce incelemiştim ama onunla gerçek bir sohbet yaptığımdan bu yana bakmamıştım. Miller kamera konusunda iyiydi. Miller'ın Shelby'yle birkaç fotoğrafı vardı ancak çoğu rasgele fotoğraflardı. Hiçbirinde tek başına

değildi, bu nedense hoşuma gitmişti.

Gözüme çarpan resim, şehir sınırı tabelasını çektiği siyah beyaz bir fotoğraftı. Bu beni güldürünce beğeni yapmak için resme iki kez tıkladım.

Kaydırarak gezinirken tanımadığım bir numaradan bir mesaj geldi.

Baş belası.

Mesajına güldüm. Doğrusu resmi beğenirken kötü bir niyetim yoktu. Gerçekten komik olduğunu düşünmüştüm ve bir an için beğeni göndermenin bile Shelby'nin onu sorguya çekmesine neden olacağını unutmuştum.

Numarasını hemen rehberime kaydettim. Telefon numaramı gerçek adımla mı yoksa sahte bir isimle mı kaydedeceğini merak ediyordum. Shelby telefonunda benim numaram olduğunu öğrenirse çılgına dönerdi. Ve Shelby onun Instagram şifresini biliyorsa, muhtemelen telefonunu da kontrol ediyordu.

Ben: Başını belaya sokmamak için numaramı sahte isimle mi kaydediyorsun?

Miller: Öyle düşünüyordum. Jason nasıl olur?

Ben: Jason güzel bir isim. Herkesin Jason diye bir tanıdığı vardır. Shelby kuşkulanmayacaktır.

Gülümsedim ama çok kısa sürdü. Jenny teyzenin bana son attığı mesajı hatırlamıştım. *"Diğer kız olmak istemezsin. İnan bana."*

Haklıydı. Jenny teyze her zaman haklıydı. *Ne yapıyordum ben?*

Ben: Boş ver. Beni sahte isimle kaydetme. Telefonunda Jason olmak istemiyorum, sinemada sahte kardeşin olmak istemiyorum. Beni Clara olabileceğim bir gün ara.

Telefonumda noktalar belirdi. Noktalar kayboldu.

Bana geri mesaj atmadı.

Birkaç dakika sonra mesajlarımızın ekran görüntüsünü alıp numarasını sildim.

9. Bölüm

MORGAN

Hafif bir uykuya yeni dalmıştım ki kapıya vurulduğunu duyunca irkildim. Yatağın içinde doğrulup oturdum, sarsıp uyandırmak için Chris'e uzandım.

Yatakta onun tarafı boştu.

Böyle şeylerin ne zaman son bulacağını merak ederek oraya baktım. Ölümlerinin üzerinden iki haftaya yakın zaman geçmişti ama onu ya da Jenny'yi aramak için en az beş kez telefonumu almıştım. Unutmam çok doğaldı. O zaman acıyı yeniden yaşamak zorunda kalıyordum.

Kapı bir kez daha vuruldu. Başımı gürültüden tarafa çevirdim. Kalp atışlarım hızlanmıştı çünkü hazırlıklı olsam da olmasam da bununla uğraşmak zorunda kalacaktım. Geçmişte gecenin bir yarısında beklenmedik bir şey olduğunda hep Chris ilgilenirdi.

Üzerime bir sabahlık alıp gelen her kimse Clara'yı uyandırmadan kapıya koşturdum. Kapıya o kadar aralıksız vuruluyordu ki kızmaya başlamıştım. Beni bir şeyler için suçlamaya gelen yan komşum Bayan Nettle olmasa iyi olurdu. Bir keresinde arka bahçemizde bir ağaçtaki sincaptan şikayet etmek için bizi sabahın ikisinde uyandırmıştı.

Verandanın ışığını açtım, gözetleme deliğine bakıp Bayan Nettle olmadığını görünce rahatladım. Jonah'tı, üstü

başı darmadağınıktı, Elijah'yı sımsıkı göğsüne bastırmıştı. Ama gece yarısı olduğunu ve Jonah'ın gece yarısı geçerken uğramadığını fark edince rahatlamam çok kısa sürdü. Elijah'da bir sorun olmalıydı.

Çabucak kapıyı açtım. "Her şey yolunda mı?"

Jonah başını iki yana salladı, çılgın gibi bakışlarla yanımdan geçti. "Hayır."

Kapıyı kapatıp yanlarına gittim. "Ateşi var mı?"

"Hayır, Elijah iyi."

Kafam karışmıştı. "Az önce iyi olmadığını söyledin."

"*Elijah* iyi. *Ben* iyi değilim." Elijah'yı bana verince yine de alnından ateşini kontrol ettim. Ateşi yoktu, bu yüzden kızarıklık olup olmadığını kontrol etmeye başladım. Gecenin bu geç saatinde buraya gelmesi için başka bir sebep düşünemiyordum. "O *iyi*," diye tekrarladı Jonah. "Çok iyi durumda, mutlu, doyuruldu ve ben..." Başını iki yana sallayarak Elijah olmadan ön kapıya geri yürüdü. "Benim işim bitti. Bunu yapamam."

İçimi kötü bir his kapladı. Jonah'ın peşinden koştum, sırtımı ön kapıya dayayarak onu durdurdum. "Bunu *yapamam* ne demek oluyor?"

Jonah bir adım geri çekilerek yüzünü diğer tarafa çevirdi. Başının arkasında ellerini kavuşturdu. Başlangıçta korku olarak düşündüğüm şeyin yıkımdan başka bir şey olmadığını anlamıştım. Jonah'ın neden bu kadar üzgün olduğunu söylemesine bile gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Dönüp tekrar bana baktı, acıyla dolu gözleri yaşlarla kaplıydı. Elini Elijah'ya doğru salladı. "Bu gece ilk kez gülümsedi." Az sonra söyleyecekleri kelimelere dökülemeyecek kadar acı veriyormuş gibi duraksadı. "Elijah'nın – *oğlumun*– gülümsemesi tıpkı Chris'in ***gülümsemesine*** benziyor."

Hayır hayır hayır. Başımı iki yana salladım, ondan yayılan ıstırabı hissedebiliyordum. "Jonah–"Tüm bunların anlamını daha kavrayamadan Clara'nın yatak odası kapısının açıldığını duydum. Anlayışlı ifadem hemen yalvaran bir ifadeye dönüştü. "Lütfen bunu şimdi yapma," diye fısıldayarak yalvardım. "Yaptıklarını öğrenmesini istemiyorum. Bu onu yıkar."

Jonah bakışlarını benden öteye çevirdi. Clara'ya olduğunu tahmin ettim.

"Neler oluyor?" diye sordu Clara.

Arkamı döndüm, Clara koridorun girişinde durmuş, uykulu uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Jonah mırıldandı, "Bunu yapamam. Üzgünüm," diye fısıldayarak kapıyı açtı. Çıkıp gitti.

Clara'nın yanına gidip Elijah'yı kucağına verdim. "Hemen dönerim."

Ön kapıyı kapatıp peşinden koştururken Jonah neredeyse arabasına varmıştı. Peşinden geldiğimi duyunca arkasına döndü. "Jenny neden bu kadar *büyük* bir şey hakkında bana yalan söyledi ki?" Acı içindeydi, saçlarını kavradı, sonra ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi avuçlarını arabaya vurdu. Yenilgiyle başını omuzlarının arasına sarkıttı. "Bir ilişkisi olması önemli ama ya beni *çocuğunun* babası olduğuma inandırmak? Bunu kim *yapar*, Morgan?"

Arabadan uzaklaşıp yanıma yürüdü. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, bu yüzden kendimi geriye doğru küçük adımlar atarken buldum.

"Benim çocuğum olmadığını biliyor muydun?" Bana bir şekilde bu işin içindeymişim gibi bakıyordu. "Bu yüzden mi geçen sene durup dururken babamın cenazesine geldi? Onu gerçekten kimin hamile bıraktığını örtbas etmek mi istiyordu? Bu çirkin bir plan mıydı?"

Sözleri biraz canımı yakmıştı çünkü tabii ki bunların hiçbirini bilmiyordum. Chris'in Elijah'nın babası olabileceğinden daha yeni yeni şüpheleniyordum ama bu şüpheye kapıldığımdan beri Jonah'ı ilk kez görüyordum. "Gerçekten bunun yanlarına kâr kalmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Hüsranla başının iki yanını kavradı, sonra iki kolunu yana açtı. "Bilmiyorum! Hayatının yarısını Chris'le geçirdin. Onun Elijah'nın babası olduğundan nasıl *şüphelenmezsin?*" Arabasına geri yürüyordu ama o sırada aklına muhtemelen beni daha da kızdıracak başka bir şey gelmişti. "Yattıklarını biliyordun Morgan. Derinlerde bir yerde bilmen gerekirdi ama gözünün önündeki gerçeği görmezden gelmekte ne kadar iyi olduğunu ikimiz de biliyoruz!"

Evet. Kesinlikle on saniye öncesinden daha kızgındım.

Jonah sanki kendi sözleri bumerang gibi kendine dönmüşçesine geriye adım attı. Öfkesi, gözlerindeki özür dileyen bakışla hemen yok olmuştu.

"Bitirdin mi?" diye sordum.

Başını salladı ama belli belirsiz.

"Elijah'nın bez çantası nerede?"

Jonah arabaya gidip arka kapıyı açtı. Bez çantasını bana verdi. Ayaklarının altındaki betona bakarak benim uzaklaşmamı bekliyordu.

"Onun *sahip olduğu tek şey* sensin, Jonah."

Başını kaldırdı, bir an bana baktıktan sonra yavaş yavaş başını iki yana salladı. "Aslında tek sahip olduğu *sensin.* Senin kız kardeşinin çocuğu. Kesinlikle benden aldığı hiçbir şey yok." Sözleri daha önce içinden geçen intikam duygusuyla çıkmıyordu. Şimdi sadece sakin ve kırıktı.

Ona yalvararak baktım. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum, bu yüzden tepkisini

yargılamamak için elimden geleni yapıyordum ama Elijah'yı seviyordu. Şu anda ne kadar acı çekerse çeksin, iki aydır büyüttüğü bir çocuğu bırakıp gitmesi mümkün değildi. Sonunda buna pişman olacaktı. Sesimi yumuşatarak konuştum. "Bildiği tek ebeveyn sensin. Eve git. Uyuyarak bunu atlat. Sabaha gelip onu al."

Evime geri döndüm. Kapıyı çarpmak istemiyordum ama çarptım ve bu Elijah'yı ürküttü. Ağlamaya başladı. Clara onunla kanepede oturuyordu, yatağına geri dönebilsin diye çocuğu kucağından aldım.

"Jonah'ın nesi var?" diye sordu. "Kızgın görünüyordu."

Berbat bir yalancı olduğumu bilmeme rağmen elimden geldiğince hafife aldım. "Sadece çok yorgun. Dinlensin diye Elijah'nın bu gece burada kalmasını teklif ettim."

Clara bir an dikkatle bana baktı. Yalan söylediğimi biliyordu ama beni sıkıştırmadı. Yine de yanımdan geçerken gözlerini devirdi.

Clara odasına dönünce Elijah'yı yatak odama götürdüm, kucağımda Elijah'yla yatağa oturdum. Şimdi iyice uyanmıştı ama ağlamıyordu.

Gülümsüyordu.

Ve Jonah haklıydı. Gülümsediği zaman çenesinin ortasında derin bir gamze oluşuyordu.

Tıpkı Chris'e benziyordu.

10. Bölüm

CLARA

Herkes Jonah'ın pazartesi günü derslerine geri döneceğini düşünüyordu ama dönmedi. Annem Jonah'ın Pazartesi Elijah'yı alacağını söylemişti ama bugün Çarşamba'ydı ve almamıştı.

Neler olduğunu bilmiyordum, annem bana hiçbir şey söylemiyordu, bu yüzden Lexie son dersten sonra dolabıma gelip, "Öğretmen Enişte'ye ne oluyor?" diye sorunca ne diyeceğimi bilemedim.

Dolabımı kapatıp omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım bir çöküntü yaşıyor. Pazar gecesi Elijah'yı bize bıraktı ve fırtına gibi çıkmadan önce ondan tek duyduğum, '*Bunu yapamam. Üzgünüm*,' oldu."

"Kahretsin. Yani Elijah hâlâ annende mi?" Lexie'nin sakız çiğnemesi, Jonah'ın muhtemelen küçük oğlunu terk etmesinden ziyade alışveriş merkezine gitmeyi konuşuyormuşuz gibi görünüyordu.

"Evet."

Lexie yanımda dolaba yaslandı. "Bu hiç iyi değil."

"Önemi yok. Muhtemelen bugün alacaktır. Sanırım sadece uyumaya ihtiyacı vardı."

Lexie bahaneler uydurduğumu anlayabiliyordu. Omuz

silkerek sakızıyla balon patlattı. "Evet, olabilir. Ama önemli bir uyarı. Babam on üç yıldır *uyku ihtiyacını gideriyor.*"

Esprisine gülerek karşılık verdim ama Jonah, Lexie'nin babasına hiç benzemiyordu. Biyolojik babasını tanıdığımdan değildi. Ama Jonah, Elijah'ya asla böyle bir şey yapmazdı.

"Annem Noel'in ertesi günü 'Benim işim bitti!' diye bağırarak fırtına gibi evden fırlayıp gittiğini söyledi. Bir daha geri dönmedi." Lexie bir balon daha patlattı. "Babamın iyi olduğu bir şey varsa, o da işinin bitmesi. On üç yıldır *işi* bitti." Birden elini ağzına götürüp omuzumun üzerinden baktı. Şimdi başka bir şeye odaklanmıştı. Ya da başka *birine.*

Arkama dönünce Miller'ın bizim taraftan yürüdüğünü gördüm. Gözleri gözlerime takılınca üç saniye kadar bakıştık. Bana o kadar yoğun odaklanmıştı ki yanımızdan geçerken neredeyse zorla başka tarafa bakmak için biraz boynunu uzatmak zorunda kaldı.

O geceden beri mesajlaşıp konuşmamıştık. Beni takip etmemesinden memnundum ama aynı zamanda hiç hoşuma gitmiyordu. Onun iyi bir insan olmasını istiyordum ama şu anki ilişkisini bu kadar önemsememesini de çok isterdim.

Lexie bir ıslık sesi çıkardı. "Bunu ben bile hissettim."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, hissetmedin."

"Ettim. Sana attığı o bakış... şey gibiydi..."

"Jonah'a dönelim," dedim dolabımdan uzaklaşarak. "İyi bir baba. Sadece biraz araya ihtiyacı vardı."

"Elli dolar, geri dönmeyeceğini söylüyorum." Lexie otopark çıkışına doğru beni takip etti.

"Nereye geri dönmeyecek?" diye sordum. "Okula mı? Yoksa Elijah'ya mı?"

"İkisine de. Buraya sadece Jenny hamile olduğu için taşınmamış mıydı? Muhtemelen bu şehrin dışında geri dönmek isteyeceği bir hayatı vardı. Baştan başlar. Geçen yıl hiç yaşanmamış gibi davranır."

"Korkunçsun."

"Hayır. *Erkekler* korkunç. *En* korkunçları babalar," dedi.

Sözleriyle hafifçe omuzlarım sarktı. Babamı düşünerek içimi çektim. "Benimki öyle değildi. Babam en iyisiydi."

Lexie adımlarını durdurdu. "Clara, çok üzgünüm. Aptalın biriyim ben."

Geri adım atıp elini tuttum, kendimle birlikte ileriye doğru çektim. "Önemli değil. Ama Jonah konusunda yanılıyorsun. O babam gibi. İyi babalardan biri. Elijah'yı öylece bırakıp gidemeyecek kadar çok seviyor."

Birkaç metre daha yürümüştük ki Lexie tekrar durarak beni de durdurdu. Arkamı döndüm, sırtım otoparka dönük, gözlerim ondaydı. "Ne oldu?"

"Hemen bakma ama Miller az önce arabanın yanına geldi."

Gözlerim irileşti. "Öyle mi?"

"Evet. Ve beni eve götürmeni istiyorum ama seninle konuşmak istiyorsa tuhaf bir duruma sokmak istemiyorum, bu yüzden okula geri dönüyorum. Dışarı çıkmak güvenli olduğunda bana mesaj at."

"Tamam." İçim karman çorman, başımı salladım.

"Ayrıca yalancısın. Ondan çok hoşlanıyorsun. Bir daha onunla alakalı *önemsiz* dersen seni tokatlarım."

"Tamam."

Lexie okula geri yürüyünce derin bir nefes aldım. Arkama dönerek arabama yürüdüm, sürücü koltuğuna gidene kadar Miller'ın kamyonetini fark etmemiş gibi davrandım.

Camları kapalıydı, motoru çalışıyordu ama Miller ağzından sarkan bir lolipopla oturmuş ileriye bakıyordu. Benimle ilgilenmedi bile.

Muhtemelen yanıma park ettiğini bile bilmiyordu oysa ben bilerek olduğunu düşünmüştüm. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Arkamı dönüp arabamın kapısını açmaya giriştim ama Miller yolcu kapısının kilidini açınca birden durdum.

O sırada tembel tembel başını çevirip sanki kamyonetine binmem gerekiyormuş gibi beklentiyle bana baktı.

Biraz durup düşündüm. Yanında hissettiklerim hoşuma gidiyordu, bu yüzden ona tek bir bakışla beni kamyonetine çağırabilme zevkini tattırmamam gerektiğini bilsem de kamyonetine bindim. Bu kadar zavallıydım.

Kapıyı kapattığımda, sanki bizimle birlikte kamyonetin içine bir elektrik kablosu kıstırmışım gibi geldi. Aramızdaki sessizlik sadece duyguyu daha belirgin hâle getiriyordu. Kalbim sanki tüm gövdemi dolduracak kadar şişmiş de boğazımda atıyormuş gibiydi.

Miller başını koltuğuna yaslamıştı, vücudu öne dönüktü ama gözleri benim üzerimdeydi. Ben de ona aynı şekilde bakıyordum ama o kadar rahat değildim. Sırtım dimdik koltuğunun derisine dayalıydı.

Kamyonetine son bindiğimde düşündüklerimin aksine kliması vardı. İyice açmıştı, saçlarımı ağzıma doğru üfürüyordu. Hava deliğini hafifçe iterek kapatıp parmaklarımla dudaklarıma düşen bir tutam saçı çektim. Miller gözleriyle hareketlerimi takip ederken bir süre dudaklarımda oyalandı.

Bana bakışları doğru dürüst nefes almayı zorlaştırıyordu. Yanında olmaya fiziksel bir tepki verdiğimi anlamışçasına, kısaca da olsa gözleri inip kalkan göğsüme indi. Lolipopunu ağzından çıkarıp direksiyonu tutarak benden

başka tarafa baktı. "Fikrimi değiştirdim. Kamyonetimden inmeni istiyorum."

Sözleriyle afallamıştım. Ayrıca iyice kafam karışmıştı. "Ne konuda fikrini değiştirdin?"

Yine bana baktı, nedense çok üzgün görünüyordu. Yavaşça derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Senin yanındayken gerçekten kafam karışıyor."

Miller'ın *benim* yanımda kafası mı karışıyordu? Buna gülümsedim. Gülümsemem kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

Şu anda neler olduğunu bile bilmiyordum. Bundan hoşlanmış mıydım bilmiyordum ama onun yanındayken bana böyle hissettiren her neyse, bu duyguyla uzun bir süre mücadele edeceğimi biliyordum. Miller sanki mücadelesinin sonuna gelmiş gibi tekrar bana baktı.

"Sorununu gerçekten çözmen gerekiyor Miller."

Başını salladı. "İnan bana. Biliyorum. İşte bu yüzden kamyonetimden inmeni istiyorum."

Tüm bu etkileşim o kadar tuhaftı ki buna ancak gülebilirdim. Gülmem sonunda onu da gülümsetti. Ama sonra inleyerek direksiyonu kavrayıp alnını direksiyona yasladı.

"*Lütfen* kamyonetimden in Clara," diye fısıldadı.

Şu anda bir tür ahlaki mücadele veriyor olmasından nefret etmeliydim. Bu duyguyu –benden hoşlanabileceğini düşünmeyi– benden nefret ettiğini düşünmekten çok daha fazla seviyordum.

Shelby'yi aklımın ön saflarında tutmaya çalışıyordum. Sevdiği ve değer verdiği bir kız arkadaşı olduğunu bilmek beni bu koltuktan uzanıp onu istediğim gibi öpmekten alıkoyuyordu. Ama aynı dürtüyü hissetmesini engellemek için hiçbir şey yapmadığımı biliyordum çünkü en az üç kez inmemi istemesine rağmen hâlâ kamyonetinde oturuyordum.

Hatta uzanıp lolipopunu elinden çekince durumu daha da kötüleştirmiş olabilirdim. "Miller?" Alnı direksiyona dayalı, başını yana yatırarak bana baktı. "Sen de benim kafamı karıştırıyorsun." Lolipopunu ağzıma sokup kapı kolunu tuttum.

Miller kafasını eğik tutarak kamyonetinden inmemi izledi. Kapıyı kapar kapamaz kilitledi, benden yeterince çabuk uzaklaşamıyormuş gibi kamyoneti geri vitese aldı.

Arabama bindim, Jenny teyzenin bir konuda yanıldığına tam anlamıyla inanıyordum. Kızların erkeklerden daha fazla kafa karıştırdığını söylemişti. Buna bir an bile inanmıyordum.

Miller gittikten sonra park yerinden geri geri çıktım. Yola çıktığımda telefonum çaldı. Lexie arıyordu.

Kahretsin. Lexie.

Telefonu açtım. "Özür dilerim. Geri dönüyorum."

"Beni unuttun."

"Biliyorum. Berbatım. Hemen geri geliyorum."

11. Bölüm

MORGAN

İki yıl, altı ay, on üç gün. Hesaplamayı yaptığımda Chris'in hayat sigortasının en kötü senaryoda bu kadar sürmesi *gerekiyordu*. Ancak karışıma bir bebek eklemek bizi yoksulluk düzeyine düşürecekti. Bebeğim olursa iş bulamazdım. Bir iş bulsam da kreşe param yetmezdi. Jonah'a nafaka davası açamazdım çünkü babası bile değildi.

Elijah ağlamaya başlayınca evrakları toparlayıp onunla ilgilenmeye gittim. *Tekrar.* Elijah'nın bu yaştaki Clara'ya hiç benzemediğini düşünmüştüm ama yanıldığımı düşünmeye başlıyordum. Çünkü son birkaç gündür tek yaptığı ağlamak olmuştu. Ara sıra uyuklasa da çoğunlukla ağlıyordu. Ona tanıdık gelmediğim için ağladığından emindim. Jenny'ye alışıktı ve belli bir süredir hiç sesini duymamıştı. Pazar gecesinden beri Jonah'ın sesini duymamıştı. Tüm bunlar yoluna girecekmiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum ama olmayacağından endişelenmeye başlamıştım çünkü Jonah mesajlarımın hiçbirine cevap vermemişti.

Jonah pekâlâ geri gelmeyebilirdi. Onu suçlayabilir miydim? Haklıydı –bu bebekle kan bağı olan bendim. Jonah değildi. Sanki artık Elijah daha ziyade benim *sorumlulu-*

ğumdaydı. Doğum belgesinde olmasına rağmen Jonah'ın aslında kız kardeşim ve kocam tarafından dünyaya getirilmiş bir çocuğu yetiştirme yükümlülüğü yoktu.

Jonah'ın Elijah'yla geçirdiği iki ayın ebeveyn ve çocuk arasındaki kopmaz bağı kurmaya yeterli olacağını, aklı başına gelip özür dileyerek ve kalbi kırık bir şekilde ortaya çıkacağını umuyordum. Ama öyle bir şey olmamıştı. Dördüncü gün oluyordu ve işte buradaydım, muhtemelen bu kaosun ortasında yeni doğmuş bir bebek büyütmek üzereydim.

Dün gece oturma odasında kucağımda bir saat boyunca bağırıp çağıran Elijah'yla otururken bunları düşünmeden edememiştim. Aslında tüm bu çığlıkların ortasında histerik bir şekilde gülmeye başlamıştım. Acaba deliriyor muyum diye merak etmiştim. Televizyonda delileri hep böyle gösteriyorlardı. Zorlu durumlarda, daha uygun tepki vermeleri gerekirken gülmek. Ama tek yapabildiğim gülmekti çünkü hayatım tam anlamıyla berbat olmuştu. Berbat. Berbat. Berbat. Kocam ölmüştü. Kardeşim ölmüştü. Kendi kızım benimle neredeyse hiç konuşmazken gayrimeşru çocuklarını yetiştirmem için bana teslim etmişlerdi. Buna hazırlıklı değildim.

Ve bu berbat hayattan kaçmak için televizyon da seyredemiyordum çünkü lanet televizyon hâlâ bozuktu. "Onları aramam lazım."

"Kimi arayacaksın?"

Arkamı dönüp de Clara'yı evde bulunca şoke oldum. Kapıdan girdiğini bile duymamıştım. "Kimi arayacaksın?" diye tekrarladı.

Bunu sesli söylediğimi fark etmemiştim. "Kablo televizyon şirketini. Televizyonu özledim."

Clara, *Kablonun modası geçti anne*, demek istercesine başını iki yana salladı. Ama bir şey söylemedi. Yanıma gelip Elijah'yı benden aldı.

Bu şehirde iki kablo şirketi vardı ama şansım yaver gitti ve önce hesabımız olanı aramıştım. Nihayet bir randevu onaylanana kadar sonsuza kadar beklemede kalmıştım. Telefonu kapattığımda Clara oturduğu yerden bana baktı.

"Hiç uyudun mu?"

Tahminimce bunu üstümde dünkü kıyafetim olduğu ve saçlarımı taramadığım için sormuştu. Dişlerimi fırçalayıp fırçalamadığımı bile hatırlamıyordum. Bunu daha ziyade yatmadan önce ve kalkar kalkmaz yapardım ama ikisini de yapmamıştım çünkü Clara haklıydı. *Hiç* uyumamıştım. İnsanın uyumadan ne kadar dayanabileceğini merak ettim.

Görünüşe göre Elijah için yedi saatti çünkü son uykusuyla bu uyku arasında bu kadar zaman geçmişti.

"Jonah'ı ara ve gelip oğlunu almasını söyle. Yığılacakmış gibi görünüyorsun."

Sözlerine cevap vermekten kaçınarak Elijah'yı onun kucağından aldım. "Bir koşu markete gidip bebek bezi alabilir misin? Sadece bir tane kaldı ve altının değiştirilmesi gerekiyor."

"Jonah sana daha fazlasını getiremez mi?" diye sordu Clara. "Bu onun sorumluluğu değil mi?"

Clara'dan gözlerimi kaçırdım çünkü bana sanki suymuşum da içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu. "Jonah'ı biraz rahat bırak," dedim ona. "Tüm dünyası altüst oldu."

"Bizim dünyamız da altüst oldu. Bu bir bebeği terk etmek anlamına gelmiyor."

"Sen anlamazsın. Jonah'ın zamana ihtiyacı var. Cüzdanım mutfakta," dedim, ne kadar istesem de Jonah'ı sırtından bıçaklamamaya devam ediyordum.

Clara benden para alıp markete gitti.

Elijah'yla ikimiz kalınca onun için hazırladığım şilteye yatırdım. Sonunda uyumuştu, ne kadar süreceğini bilme-

diğim için bu fırsattan yararlanarak zamanı mutfağa gidip biberonlarını çalkalamak için kullandım.

Jenny öldüğünden beri anne sütü almamıştı ama mamayı oldukça sevmiş gibi görünüyordu. Sadece çok fazla bulaşık çıkıyordu.

Biberonlardan birini ovalarken oldu.

Ağlamaya başladım.

Son zamanlarda ağlamaya başlayınca durduramıyordum. Geceleri Elijah'yla ağlıyordum. Gündüzleri bütün gün onunla ağlıyordum. Duşta ağlıyordum. Arabamda ağlıyordum.

Sürekli bir baş ağrım ve sürekli bir kalp sızım vardı, bazen bunun bitmesini diliyordum. Hepsinin. Tüm dünyanın.

Biberonları elde yıkarken kıyamet kopsun diye dua ettiğinizde hayatınızın berbat olduğunu anlıyordunuz.

12. Bölüm

CLARA

Evimden markete, okula veya evimden şehrin herhangi bir yerine gitmek için kullanabileceğim birkaç yol vardı. Bunlardan biri şehir merkezinden geçen anayoldu ve en kısa yoldu. Diğeri, yolumun dışında olan virajlı yoldu ama yine de neredeyse iki haftadır bir yere gitmek için sadece bu yolu kullanıyordum.

Çünkü beni Miller Adams'ın evine götüren tek yol buydu.

Şehir sınırı tabelası biraz daha hareket etmişti, şimdi neden azar azar taşıdığını anlayabiliyordum. Yer değiştirip değiştirmediğini incelemediğiniz sürece, her hafta beş metrelik bir değişimi fark etmek zor olacaktı. Ama ben fark etmiştim. Ve her seferinde farklı bir yerde görmek beni gülümsetiyordu.

Miller'ın yol kenarında olmasını, durmak için bir bahanem olmasını umarak bu yoldan gidiyordum. Ama hiç yol kenarında olmuyordu.

Ne tür çocuk bezi veya ne beden alacağımı hiç bilmesem de çocuk bezi almak için markete doğru yola devam ettim. Markete vardığımda anneme attığım mesajlar cevapsız kalmıştı. Elijah'yla meşgul olmalıydı.

Jonah'ın numarasını buldum. Telefona bakarken annemin bebek bezi için neden onu aramadığını merak ettim. Annemin Elijah'yı neden bu kadar uzun süre yanında tuttuğunu da merak ediyordum.

Annem Jonah'ın sadece bir molaya ihtiyaç duyduğunu söylerken bana yalan söylediğini anlamıştım. Annemin gözlerinden görebiliyordum. Endişeliydi. Jonah'ın *tüm* ihtiyacının bir mola olmasını umuyordu.

Peki ya Lexie haklıysa? Ya Jonah, Elijah için geri dönmemeye karar vermişse?

Eğer durum buysa sorumlu olduğum uzun trajediler listesine eklenecek bir şey daha vardı. Jonah stresliydi çünkü çocuğunun annesini kaybetmişti ve onu tek başına nasıl büyüteceğini bilmiyordu, halbuki ben olmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

Olan biteni düzeltmem gerekiyordu ama tam olarak ne olduğunu bilmeden bunu yapamazdım.

Jonah'ı aramamaya karar verdim. Telefonumu cebime koydum, dükkândan çocuk bezi almadan çıkıp doğruca Jonah'ın evine gittim çünkü bana cevapları verecek Jenny teyze yoktu ve annem bana karşı kesinlikle dürüst davranmıyordu. Cevap almak için doğrudan kaynağa gitmekten daha iyi bir yol yoktu.

Jonah'ın ön kapısına yaklaştığımda televizyon sesi duydum. Televizyon açık olduğuna göre şehri terk etmediğini anlayınca biraz rahatlamıştım. *Henüz.* Zili çalınca evin içinde hışırtılar duydum. Sonra da ayak sesleri.

Ayak sesleri hafifliyordu, sanki uzaklaşıyor, ziyaretçisinden kaçınmaya çalışıyordu. Kapıya vurmaya başladım, kapıyı açana kadar hiçbir yere gitmeyeceğimi anlamasını istiyordum. Mecbur kalırsam pencereden girerdim.

"Jonah!" diye bağırdım.

Hiçbir şey olmadı. Kapı kolunu yokladım ama kilitliydi, sağ elimle tekrar kapıya vururken sol elimle zili çalmaya başladım. Bunu otuz saniye kadar yaptıktan sonra yeniden ayak sesleri duydum.

Kapı açılıverdi. Jonah üstüne bir tişört giyiyordu. "İnsana giyinecek zaman ver," dedi.

Kapıyı iterek açtım, yanından geçip izin almadan evine girdim. Buraya Jenny ölmeden bir hafta önce geldiğimden beri bir daha gelmemiştim. Bir insanın bu kadar çabuk bir şeylerin boka sarmasına izin vermesi inanılmazdı.

İğrenç bir noktaya gelmiş değildi ama kesinlikle acınası bir noktaya ulaşmıştı. Giysiler yerdeydi. Tezgâhın üzerinde boş pizza kutuları vardı. Kanepede iki açık cips poşeti duruyordu. Jonathan sanki evinin durumundan utanmış gibi *ki utanması gerekiyordu,* çöpleri toplayıp mutfağa götürmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Çöp kutusunun pedalına basınca kapak açıldı. Sanırım çöpleri çöp kutusuna atmayı planlamıştı ama kutu bunu yapamayacağı kadar dolu olduğu için pedalı bırakıp çöpleri bir yığın başka çöple birlikte mutfak tezgâhına koydu. "Temizliyorum," dedi. Çöp kutusunun kapağını açıp torbayı bağlamaya başladı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden Elijah pazar gününden beri annemde?"

Jonah tenekeden çöp poşetini çıkarıp garaja açılan mutfak kapısının yanına koydu. Bir an durup sanki dürüstçe cevap verebilirmiş gibi bana baktı. Ama sonra başını iki yana salladı. "Sen anlamazsın."

Bu sözleri duymaktan çok bıkmıştım. Sanki yetişkinler on altı yaşında olmanın İngilizce anlamayı engellediğini düşünüyorlardı. Dünyada bir ebeveyni çocuğundan uzak

tutacak hiçbir şeyin olmadığını bilecek kadar anlıyordum. Hatta kederin bile.

"Elijah'yı hiç merak etmiyor musun?"

Jonah soruma gücenmiş gibi görünüyordu. "Tabii ki ediyorum."

"Bunu gösterme şeklin çok tuhaf."

"İyi bir durumda değilim."

Güldüm. "Evet. Annem de değil. Kocasını ve kardeşini kaybetti."

Jonah'ın cevabı yavandı. "Ben de en iyi arkadaşımı, nişanlımı ve oğlumun annesini kaybettim."

"Şimdi de oğlun seni kaybetti. Bu adil görünüyor."

Jonah içini çekerek tezgâha yaslandı. Yere bakıyordu, burada olmamın onu suçlu hissettirdiğini görebiliyordum. *İyi* olmuştu. Suçluluk hissetmeyi hak ediyordu. Üstelik ben daha bitirmemiştim.

"Annemden fazla mı acı çektiğini düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. İnandırıcı bir ifadeyle.

"O hâlde neden kendi sorumluluklarını ona yüklüyorsun? Ondan fazla acı çekiyor değilsin, üstüne üstlük senin kederin onun yaşadıklarından daha önemliymiş gibi çocuğunu ona bıraktın."

Jonah söylediklerimi düşündü. İçine işlediğini görebiliyordum çünkü suçlu görünüyordu. Tezgâhtan uzaklaşarak yüzünü benden başka tarafa çevirdi, sadece varlığım bile ona pişmanlık hissettiriyormuş gibiydi.

"Elijah dün gece yatakta kendi kendine döndü," dedim.

Jonah döndü, gözleri hızla gözlerime çevrildi. "Gerçekten yaptı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama yakında yapacak ve sen bunu kaçıracaksın."

Jonah'ın çenesi kasıldı. Çenesi kasılmadan saniyeler önce ondaki değişimi görmüştüm. "Ne halt ediyorum

ben?" diye fısıldadı. Alelacele yemek masasına gidip anahtarlarını aldı. Garaj kapısına yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Jonah duraksayarak bana baktı. "Oğlumu almaya."

Garaj kapısını açtı, çıkmadan önce arkasından seslendim. "Elli dolara burada kalıp evini temizlerim!"

Jonah oturma odasına geri dönerek cebinden cüzdanını çıkardı. İki yirmilik bir onluk banknot çıkararak üçünü bana verdi. Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Eğilip alnıma çabucak bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, yoğun bir ifadeyle bana bakıyordu. "Teşekkür ederim Clara."

Gülümseyip elimdeki üç banknotu salladım ama bana kalıp evini temizleyeceğim için teşekkür etmediğini biliyordum. Bana aklını başına getirdiğim için teşekkür ediyordu.

13. Bölüm

MORGAN

Çamaşır odasında Elijah'nın birkaç giysisini yıkarken ön kapının açılıp kapandığını duydum. Clara çocuk beziyle dükkândan dönmüş olmalıydı. Hâlâ ağlıyordum. Büyük bir sürpriz. Gözlerimi sildim, kurutma makinesini çalıştırdıktan sonra oturma odasına geri döndüm.

Köşeyi dönünce durdum.

Oturma odamda Jonah duruyordu.

Elijah'yı kucağına almıştı. Göğsüne yaslamış, tekrar tekrar başının tepesinden öpüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadığını duydum. "Baba çok ama çok üzgün."

Bu anı bölmek istemedim. Yüreğim ısınmıştı ki bu garipti çünkü daha birkaç dakika önce içim büyük bir öfkeyle doluydu. Ama Jonah'ın ifadesinden Elijah'dan öylece uzaklaşamayacağını fark ettiğini görebiliyordum. Babası kim olursa olsun onu Jonah büyütmüştü. Elijah'nın tanıdığı ve sevdiği kişi Jonah'dı. Jonah en büyük korkularımı gerçeğe dönüştürmediği için mutluydum.

Onlara biraz zaman tanımak için yatak odama giderek Elijah'nın bez çantasını yeniden hazırladım. Oturma odasına döndüğümde Jonah yerinden kıpırdamamıştı. Sanki ye-

terince özür dileyemiyormuş gibi Elijah hâlâ kucağındaydı. Sanki Elijah olup bitenleri anlıyormuş gibiydi.

Jonah başını kaldırınca göz göze geldik. Şu anda Elijah'ya duyduğu sevginin paylaştıkları veya paylaşmadıkları tüm DNA'ları aştığını bilmek beni ne kadar rahatlatsa da, aklını başına toplamasının neredeyse dört gün sürmesine hâlâ biraz kızgındım.

"Onu bir daha terk edersen, velayet davası açarım."

Jonah bir saniye bile kaybetmeden odayı geçip kolunu bana doladı, başımı çenesinin altına soktu. "Üzgünüm Morgan. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Sanki onu affetmeyebilirmişim gibi sesi umutsuzdu. "Çok üzgünüm."

Mesele şu ki... Onu *suçlamıyordum* bile.

Chris'le Jenny zaten ölmemiş olsalardı Jonah'a bunu yaptıkları için onları öldürürdüm. Son birkaç gündür tek düşünebildiğim buydu. Jenny, Chris'in Elijah'nın babası olma ihtimalini biliyor olmalıydı. Ve Jenny biliyorsa, *Chris* de biliyordu. Kendime Jonah'ın kendisinden olmayan bir çocuğun babası olduğunu bir saniye bile düşünmesine neden izin verdiklerini soruyordum. Aklıma gelen tek sebep pek iyi değildi.

Gerçeğin getireceği sonuçlardan korktukları için bunu bir sır olarak sakladıklarına inanıyordum. Clara onları asla affetmezdi. Bence Jenny'yle Chris gerçeği Clara'dan saklamak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Bu, Jonah'ı yalanın içine çekmek pahasına olsa bile.

Clara adına saklayarak bu kadar iyi bir iş çıkardıkları için memnundum.

Ama Jonah –ve Elijah– adına çok kızgındım.

Bu yüzden Jonah'a kendisini suçlu hissettirecek başka bir şey söylemedim. Böylesi travmatik haberlere alışması için zamana ihtiyacı vardı. Suçluluk hissetmesi gerekmi-

yordu. Geri dönmüştü ve pişmandı, şu anda önemli olan tek şey buydu.

Jonah bana sarılmaya devam ediyor, sanki Elijah'dan ziyade benim bir özre ihtiyacım varmış gibi özür diliyordu. İhtiyacım yoktu. Kesinlikle anlıyordum. Sadece Elijah'ın babasız büyümek zorunda kalmayacağını bilmek içimi rahatlatmıştı. En büyük korkum buydu.

Jonah'tan uzaklaşıp ona Elijah'nın bez çantasını verdim. "Kurutma makinesinde bir sürü tulumu var. Bu hafta daha sonra gelip alabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi. Gitmeden önce bir an Elijah'ya bakarak tekrar alnından öptü. Oturma odasında onu takip ettim. Jonah ön kapıya vardığında arkasını döndü, daha da içtenlikle aynı şeyi tekrarladı. "*Teşekkür* ederim."

Başımı iki yana salladım. "Önemli değil Jonah. Gerçekten."

Kapı kapanınca rahatlayarak kendimi koltuğa attım. Hiç bu kadar yorulduğumu sanmıyordum. Hayattan. Ölümden. *Her şeyden.*

Bir saat sonra Clara nihayet eve döndüğünde aynı pozisyonda uyandım.

Yanında çocuk bezi olmadan dönmüştü.

İstediğim gibi bebek bezi almadıysa nerede olduğunu merak ederek uykulu uykulu gözlerimi ovuşturdum. Sanki bütün hafta bebek bakmak yeterince yorucu değilmiş gibi, bir de babasının cenaze gününde asi dönemini başlatmaya karar veren bir ergene sahip olmaktan kötüsü yoktu.

Peşinden mutfağa gittim. Clara buzdolabını açarken arkasında durup tekrar esrar kokup kokmadığını anlamaya çalıştım. Kokmuyordu ama bugünlerde hepsi o sakızlardan çiğniyordu. Gizlemek daha kolaydı.

Clara omzunun üzerinden kuşkuyla bana baktı. "Demin beni mi kokladın?"

"Neredeydin? Çocuk bezi almaya gitmen gerekiyordu."

"Elijah hâlâ burada mı?"

"Hayır. Jonah gelip aldı."

Etrafımdan dolandı. "O hâlde bebek bezine ihtiyacımız olmayacak." Cebinden bez parasını çıkarıp tezgâha koydu. Mutfak kapısına yürüdü ama ona fazla yumuşak davranmıştım. On altısındaydı. Nerede olduğunu bilmeye hakkım vardı.

Mutfaktan çıkmasını engelledim. "O çocukla mı birlikteydin?"

"Hangi çocuk?"

"Babanın cenazesinde sana ot içiren çocuk."

"Bunu geçtiğimizi sanıyordum. Ve hayır."

Tekrar etrafımdan dolanmaya çalıştı ama önünde durarak kapıyı bloke etmeye devam ettim. "Artık onunla görüşemezsin."

"Of. *Görüşmüyorum.* Ama görüşsek bile kötü biri değil. Artık odama gidebilir miyim lütfen?"

"Bana nerede olduğunu söyledikten sonra."

Pes ederek ellerini havaya kaldırdı. "Jonah'ın evini temizliyordum! Neden otomatik olarak en kötüsünü düşünüyorsun?"

Bana yalan söylüyormuş gibi geliyordu. Neden Jonah'ın evini temizleyecekti ki?

"Bana inanmıyorsan uygulamayı kontrol et. Jonah'ı ara." Sıkışarak yanımdan geçti, mutfak kapısını iterek açtı.

Uygulamayı kontrol edebilirdim. Uygulamayla bile neyin peşinde olduğunu anlayamazmışım gibi geliyordu. Uygulaması Chris'in cenaze gününde sinemada olduğunu göstermişti ama oradayken uyuşturucu kullandığını söyle-

memişti. Bu noktada uygulamanın işe yaramayacağını düşünüyordum.

Muhtemelen uygulamayı iptal etmeliydim çünkü maliyeti vardı. Ama bizi Chris uygulamaya abone etmişti ve Chris'in telefonu muhtemelen kazada parçalanmıştı. Jenny'nin arabasından bize verdikleri eşya kutusunda yoktu.

Telefonu *bulsaydım* bile şifresini bilmiyordum. Benden pek çok şey sakladığına dair ilk ipucu bu olmalıydı. Ama dedektiflik yapma gereğinin farkında bile değilken kimin ipucuna ihtiyacı olurdu ki? Ters giden bir şeyler olduğundan bile hiç şüphelenmemiştim.

İşte tekrar başlıyordum.

Keşke Elijah hâlâ burada olsaydı. Aklımı meşgul ediyordu. Her dakikayı Elijah'yla geçirince Jenny'yle Chris'in yaptıklarını düşünmeye gerek olmuyordu. Jonah bu konuda şanslıydı. Elijah muhtemelen onu o kadar meşgul edip bitkin düşürecekti ki beyninin başka bir şey için pek zamanı olmayacaktı.

Kendime şarap hazırlayacaktım. Belki bir köpük banyosu yapardım. Bunun faydası olabilirdi.

Clara buradan tam otuz saniye önce fırlayıp çıkmıştı ama mutfak kapısı hâlâ ileri geri sallanıyordu. Kapıyı tuttum, avucumu kapıya dayadığım elimin tersine baktım. Nikâh yüzüğüme bakıyordum. Chris bana bunu onuncu yıl dönümümüzde vermişti. Bana gençken aldığı altın halkanın yerini almıştı.

Chris'in bu yüzüğü seçmesine Jenny yardım etmişti.

O zamanlar ilişkileri var mıydı?

Bu yüzüğü taktığım günden beri ilk kez çıkarmak istiyordum. Parmağımdan çıkarıp kapıya fırlattım. Nereye düştüğünü bilmiyordum, umurumda da değildi.

Mutfak kapısını itip açtım, hayatımdaki en az *bir* sorunu çözebilecek bir şeyler bulmak için garaja gittim.

Aslında bir pala ya da balta istiyordum ama tek bulduğum bir çekiç olmuştu. Bu lanet kapıyı sonsuza dek halletmek için çekici mutfağa götürdüm.

Çekici kapıya savurdum. Güzel bir göçük oluştu.

Kapıyı neden menteşelerinden sökmeye çalışmadığımı merak ederek tekrar savurdum. Belki de aslında saldırganlığımı üzerimden atacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ahşap parçalanmaya başlayana kadar kapının aynı noktasına tekrar tekrar vurdum. Sonunda bir delik oluşmaya başlamıştı, mutfaktan oturma odasına kadar görebiliyordum. İyi gelmişti. İyi gelmesi de beni endişelendirdi.

Ama vurmaya devam ettim. Çekici her savurduğumda kapı sallanarak benden uzaklaşıyordu. Kapı geri gelince tekrar vuruyordum. Çekicimle ben kapıyla aynı ritmi yakalayınca en az otuz santim çapında bir delik açıldı.

Bir sonraki darbe için tüm gücümü topladım ama çekiç ahşaba saplanıp kaldı ve elimden kayıp kurtuldu. Kapı yeniden sallanarak bana doğru gelince ayağımla durdurdum. Kapıdaki delikten Clara'yı görebiliyordum. Oturma odasında durmuş bana bakıyordu.

Afallamış görünüyordu.

Şimdi ellerim belimdeydi. Bu deliği açmak için harcadığım fiziksel efor yüzünden hızlı hızlı soluyordum. Alnımdaki terleri sildim.

"Resmen aklını kaybetmişsin," dedi Clara. "Evsiz bir kaçak olsam daha iyi olurdu."

Kapıyı itip elimle açık tuttum. Madem burada benimle olmanın bu kadar kötü olduğunu düşünüyordu... "Kaç o zaman, Clara," dedim kesin bir ifadeyle.

Sanki hayal kırıklığı yaratan *benmişim* gibi başını iki yana salladıktan sonra yatak odasına geri döndü. "Sokak kapısına oradan gidilmiyor!" diye bağırdım.

Clara odasının kapısını çarptı, ona bağırdığıma pişman olmam sadece üç saniye sürmüştü. Eğer benim o yaşlarımdaki hâlime birazcık benziyorsa *–ki benziyordu–* muhtemelen çantasını hazırlıyordu ve penceresinden çıkmak üzereydi.

Ciddi değildim. Sadece hüsrana uğramıştım. Öfkemi ondan çıkarmaya son vermem gerekiyordu, ama bana karşı tavrı onu kolay bir hedef hâline getiriyordu.

Clara'nın odasına gidip kapıyı açtım. Çanta toplamıyordu. Sadece yatağına uzanmış tavana bakıyordu. *Ağlıyordu.*

Suçluluk duygusuyla kalbim sıkıştı. Ona terslendiğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Yatağına oturup özür dilercesine ellerimi başında gezdirdim. "Özür dilerim Kaçıp gitmeni gerçekten istemiyorum."

Clara dramatik bir şekilde yuvarlanarak öbür tarafa döndü. Yastığı göğsüne çekti. "Biraz *uyu* anne. Lütfen."

14. Bölüm

CLARA

İlk dolu fincan kahvemi iki hafta kadar önce, annemin mutfak kapımızda gelişigüzel bir delik açmasından sonraki sabah içip bitirmiştim. O zamandan beri, beni bir aydır devam eden depresyonumdan çıkarabilecek tek şeyi keşfetmiştim.

Starbucks.

Daha önce Starbucks'a hiç gitmemiş değildim. Sadece kafelerde hep çay sipariş eden bir genç olmuştum. Ama artık uykusuzluğun nasıl bir şey olduğunu bildiğim için menüdeki hemen hemen her içeceği içmiş ve hangisinin favorim olduğunu tam olarak öğrenmiştim. Klasik Venti Karamelli Macchiato, eşi benzeri yoktu.

İçeceğimi son iki haftadır neredeyse her gün oturduğum boş bir köşe masasına götürdüm. Okuldan sonra Lexie'nin evinde değilsem burada oluyordum. Evde durumlar o kadar gerginleşmişti ki orada olmak bile istemiyordum. Ev ödevim olmadığı sürece okul geceleri sokağa çıkma yasağımın başladığı saat ondu. Hafta sonları sokağa çıkma yasağım gece yarısı başlıyordu. Özetle, annemle son kavgamızdan bu yana akşam saat ondan önce eve girmiyordum.

Nerede ve kiminle olduğumu öğrenmek istemiyorsa ya da uyuşturucu belirtileri için beni koklamıyorsa, bunalım takılarak evde dolanıyor, kapılarda gelişigüzel delik açıyordu.

Ayrıca konuşmadığımız konular vardı. Öldükleri sırada Jenny'ye mesaj atıyor olmamı konuşmamıştık. Ve Jonah'la evden birlikte çıktıklarında nereye gittiklerini biliyordum — Langford. Uygulamada görmüştüm. Anneme o gece nereye gittiklerini sormuştum ama söylememişti. Şimdi konuyu açarsam bana yalan söyleyeceğini hissediyordum.

Onunla her şey dengesiz geliyordu. Aynı görüşte değildik. Babamla Jenny öldükten sonra birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmiyorduk.

Belki de benim yüzümdendi. Bilemiyordum. Sadece şu anda evimizde olmaya katlanamadığımı biliyordum. Oradayken hissettiğim duygudan nefret ediyordum. Orada babamın olmaması garip geliyordu, bir daha hiç eskisi gibi olmayacağından korkuyordum. Eskiden yuva gibi gelirdi. Şimdi bir tımarhaneymiş de, tek hastalar annemle benmişiz gibi geliyordu.

Starbucks'ta kendimi evimden daha rahat hissetmem üzücüydü. Lexie haftanın beş günü Taco Bell'de çalışıyordu ve bu akşam işine geri dönmüştü, ben de Kafein Diyarı'ndaki küçük sessiz köşemde rahatlayarak bir kitap açtım.

Daha birkaç sayfa okumuştum ki masanın üzerinde duran telefonum titredi. Ters çevirip yeni Instagram bildirimine baktım.

Miller Adams seni takip etmeye başladı.

Bir süre telefona bakarak bunun anlamını çözmeye çalıştım. Shelby ondan tekrar mi ayrılmıştı? Bu Miller'ın ondan intikam alma yolu muydu?

Dudaklarımda bir tebessümün kıpraştığını hissettim ama kendimi tuttum çünkü bu birbirine zıt hareketler sarsıntı geçiriyormuşum gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Kamyonetime bin. Kamyonetimden in. Instagram'da arkadaş olalım. Hayır, arkadaş olmayalım. Evet, tamam, arkadaş olalım.

Ne olduğunu anlayıncaya kadar kendime bu konuda mutlu olma izni vermeyecektim. Numarasını sildiğim için Instagram mesajlarımızı açıp ona bir mesaj yolladım.

Ben: Yine mi kalbin kırıldı?
Miller: Sanırım bu sefer ben kalp kırdım.

Bu sefer gülümsememi bastıramadım. Bastıramayacağım kadar dudaklarım genişlemişti.

Miller: Şu anda ne yapıyorsun?
Ben: Hiç.
Miller: Oraya gelebilir miyim?

Evim onu isteyeceğim *son* yerdi.

Ben: Benimle Starbucks'ta buluş.
Miller: Geliyorum.

Telefonumu kapatıp tekrar kitabımı aldım ama onu beklerken kelimelere konsantre olamayacağımı biliyordum. Ama önemli değildi çünkü beş saniye sonra Miller boş bir sandalyeyi masama çekiyordu. Sandalyeye ata biner gibi ters oturdu. Kitabımı göğsüme çekip ona baktım.

"Zaten burada mıydın?"

Sırıttı. "Sana mesaj attığımda kahve almak için sırada bekliyordum."

Bu da muhtemelen beni aptal aptal sırıtırken gördüğü anlamına geliyordu.

"Bu biraz özel hayat ihlali gibi geliyor."

"Çevrenden tamamen bihaber olman benim suçum değil."

Haklıydı. Buradayken etrafımda olup bitenleri hiç fark etmiyordum. Bazen burada iki saat oturup kitap okuyordum ve kitabı kapatıp başımı kaldırdığımda evde olmadığımı görünce şaşırıyordum.

Kitabı çantama koyup kahvemden bir yudum aldım. Sonra sandalyeme yaslanarak bakışlarımı Miller'ın üzerinde gezdirdim. Daha iyi görünüyordu. Bu sefer o kadar üzgün değildi. Aslında hâlinden memnun görünüyordu ama Shelby'yi özlediğini anlayıp beni Instagram'da takip etmeyi tekrar bırakması ne kadar sürerdi bilmiyordum.

"Kız arkadaşınla işler her kötüye gittiğinde yedek planın olma konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Sen yedek plan değilsin. Seninle konuşmayı seviyorum. Artık bir kız arkadaşım yok, bu yüzden seninle konuştuğum için kendimi suçlu hissetmiyorum."

"Aslında yedek plan budur. Öncelik işlemez... ikinci aşamaya geç."

Bir barista Miller'a seslendi ama Miller masadan kalkıp kahvesini almaya gitmeden önce beş saniye bana baktı. Geri geldiğinde, konuşmaya devam etmedi. Konuyu tamamen değiştirdi.

"Gezintiye çıkmak ister misin?" Kahvesinden bir yudum aldı, hoş bir çocuğun kahvesini yudumlaması kadar basit bir şey nasıl bu kadar çekici olabiliyordu bilmiyordum ama öyleydi, bu yüzden çantamı alıp ayağa kalktım.

"Tabii ki."

* * *

Geçen sene annemle babamın izni olmadan Aaron adında biriyle çıktığım birkaç randevu dışında başka kimseyle çıkmamıştım. Bu her neyse, gerçek bir randevu olarak düşündüğüm yoktu ama geçmişte yaşadığım küçük deneyimle karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. Annemle babam aşırı korumacıydı, bu yüzden biriyle çıkıp çıkamayacağımı sormak zahmetine girmiyordum. Kural her zaman on altı yaşında flört edebileceğim olmuştu ama neredeyse bir yıldır on altı yaşındaydım ve bundan kaçınmıştım. Birini evime ailemle tanışmaya getirme fikri her zaman korkunç gelmişti, bu yüzden biriyle takılmak istediğimde genellikle Lexie'nin yardımıyla onlardan gizli yapıyordum.

Sessizliğin randevuların düşmanı olduğunu bilecek kadar bilgim vardı. Kimsenin aslında cevaplamak istemediği önemsiz sorular sorarak sessizliği doldurmaya çalışıyordunuz, sonra korkunç cevapları aşabilirseniz gecenin sonunda öpüşebiliyordunuz.

Ama Miller'la aramdaki her neyse, bu bir randevu *değildi*. Buna yakın bile değildi. Kamyonete bineli yarım saatten fazla geçmesine rağmen birbirimize tek kelime etmemiştik. Miller beni sorulmasını istemediğim soruları yanıtlamaya zorlamıyordu, ben de onu Shelby'den ayrılmasıyla ilgili bilgi almak için zorlamıyordum. Sadece müzik dinleyen, sessizliğin *tadını çıkaran* iki kişiydik.

Buna bayılmıştım. Starbucks'taki rahat köşemden bile daha iyiydi.

"Bu büyükbabamın kamyonetiydi," dedi Miller rahat sessizliğimizi bozarak. Ama sessizliğin bozulması keyfimi kaçırmamıştı. Aslında neden bu kadar eski bir kamyoneti kullandığını, arkasında bir hikâyesi olup olmadığını merak ediyordum. "Yirmi beş yaşındayken yepyeni hâlde satın almış. Hayatı boyunca bunu kullandı."

"Kaç kilometrede?"

"Tümüyle tükenip her şey yenisiyle değiştirilmeden önce iki yüz bin kilometreden biraz fazlaydı. Şimdiyse..." Elini çekip direksiyonun arkasındaki gösterge paneline baktı. "On dokuz bin iki yüz on iki."

"Büyükbaban bunu hâlâ kullanıyor mu?"

Miller başını iki yana salladı. "Hayır. Araç kullanacak durumda değil."

"Bana oldukça iyi durumdaymış gibi geldi."

Miller çenesini kaşıdı. "Kanser hastası. Doktorlar ona en fazla altı ay veriyorlar."

Bu mideme acımasız bir yumruk gibi gelmişti oysa adamla sadece bir kez karşılaşmıştım.

"Böyle bir şey yokmuş, iyiymiş gibi davranmayı seviyor. Ama korktuğunu anlayabiliyorum."

Bu Miller'ın ailesini daha fazla merak etmeme neden olmuştu. Mesela annesi nasıl biriydi, babam neden babasından bu kadar nefret ediyordu?

"İkiniz çok mu yakınsınız?"

Miller sadece başını salladı. Soruma sözlü cevap vermemesinden bu gerçekleştiğinde çok zorlanacağını söyleyebilirdim. Onun için üzülmüştüm.

"Her şeyi yazmalısın."

Bana yan yan bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hepsini yaz. Onun hakkında hatırlamak istediğin her şeyi. Her şeyi ne kadar çabuk unutmaya başladığına şaşıracaksın."

Miller bana minnetle gülümsedi. "Yazacağım," dedi. "Söz veriyorum. Ama çoğu zaman tam da bu nedenle yüzüne kamera doğrultuyorum."

Gülümseyerek karşılık verdikten sonra pencereden dışarı baktım. On beş dakika sonra Starbucks otoparkına geri dönene kadar aramızda konuşulanların hepsi bu kadardı.

Önce sırtımı, ardından kollarımı gerdikten sonra emniyet kemerimi çözdüm. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Benim de," dedi Miller. Sürücü kapısına yaslanıp başını eline dayamış, çantamı toplayıp kapımı açmamı izliyordu.

"İyi bir müzik zevkin var."

"Biliyorum," dedi dudaklarında hafif bir tebessüm eşliğinde. "Yarın okulda görüşür müyüz?"

"Görüşürüz."

Bana bakışları gitmemi istemediğini düşündürmüştü ama aksini gösterecek bir şey söylemeyince kamyonetten indim. Kapıyı kapatıp arabama döndüm, anahtarlarımı ararken kamyonetten indiğini duydum.

Şimdi arabama dayanmış yanımda duruyordu. Miller'ın bakışları yoğundu. Her yerimde hissediyordum. "Tekrar takılalım. Yarın akşam işin var mı?"

Anahtarlarımı aramayı bırakıp ona baktım. Yarın akşam kulağa hoş geliyordu ama bu akşam daha iyi olurdu. Eve dönmeme daha bir saat vardı. "Hemen şimdi takılalım."

"Nereye gitmek istersin?"

Starbucks'ın kapısına baktım, şimdiden biraz daha kafein için can atıyordum. "Bir kahve daha gerçekten iyi olur."

* * *

Tüm küçük masalar doluydu, bu da altı sandalyeli bir masa veya ikili koltuk arasında seçim yapma mecburiyeti anlamına geliyordu.

Miller ikili koltuğa gidince hiç üzülmedim. İkimiz de koltuğa rahatça yerleştik, yüzlerimiz birbirine dönük hâlde başımızı arkaya mindere yasladık. Ben bacaklarımı koltuğa çekerken Miller tek bacağını koydu.

Dizlerimiz birbirine değiyordu.

Şimdiye dek Starbucks'ın büyük kısmı boşalmış, kahvem neredeyse bitmişti ama konuşup gülmeyi birkaç saniye bile bırakmamıştık. Bu hâlimiz daha önce kamyonetteki hâlimizden çok farklıydı ama aynı derecede rahattı.

Onunla her şey doğal geliyordu. Susmak, konuşmak, gülmek. Hepsi çok rahat oluyordu ve bu yoksun olduğumu bile bilmediğim bir şeydi. Ama yoksundum. Kazadan bu yana, hayatımdaki her şey keskin köşelerle çevrelenmiş gibi geliyor, son bir aydır bu karanlık dünyada parmak uçlarımda dolaşarak yara almamaya çalışıyordum.

Ne olduğunu merak etmeme rağmen ayrılığı hakkında konuşmamıştık. Kazadan ve o zamandan beri olup bitenlerden bahsetmekten kaçınacağımızı umuyordum ama bana annemin nasıl olduğunu sordu.

"Sanırım iyi." Kahvemin son yudumunu içtim. "Onu sebepsiz yere çekiçle mutfak kapısını kırmaya çalışırken buldum. Şimdi iki haftadır kapımızın orta yerinde koskoca bir delik var."

Miller gülümsedi ama anlayışlı bir gülümsemeydi. "Ya sen?" diye sordu. "Senin açından bir yıkım oldu mu?"

Omuz silktim. "Hayır. İyiyim ben. Demek istediğim... daha sadece bir aydan biraz fazla oldu. Hâlâ her gece ağlıyorum. Ama artık yataktan kalkamayacakmışım gibi hissetmiyorum." Boş kahve kupamı salladım. "Kahve tadı almak iyi geldi."

"Bir tane daha ister misin?"

Başımı hayır diye sallayarak bardağımı yanımdaki masaya koydum. Sonra daha rahat edebilmek için kanepeye yeniden yerleştim. Miller da aynı şeyi yaptı, şimdi daha yakındık.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

"Ne olduğuna bağlı."

"Bir gün ünlü bir yönetmen olduğunda, sahnede oyuncuların elinde kahve fincanı olduğunda fincanlarında gerçekten sıvı olmasını sağlar mısın?"

Miller buna güldü. Yüksek sesle. "Bu benim de en sinir olduğum şey," dedi. "Hep boş oluyor. Ve ellerinden bırakırken bardak masaya değdiğinde boş olduğunu duyabiliyorsun."

"Bir film izlemiştim, aktör sinirliydi, elinde bir fincan kahve vardı, kahveyi savurarak dolanıyor, tek bir damlası bile dökülmüyordu. Bu tüm ilgimi dağıtmış, benim için tüm filmi mahvetmişti."

Miller gülümseyerek dizimi sıktı. "Söz veriyorum. Setimdeki her kahve fincanı dolu olacak." Elini dizimden çekmedi. Fark etmemiş gibi yapamayacak kadar heyecanlanmıştım ama denedim. Önüme bakmaya devam ettim. Elini orada görmek hoşuma gidiyordu. Başparmağını ileri geri sürtmesinden hoşlanıyordum.

Onunlayken hissettiklerimi seviyordum. Emin değildim ama sanırım o da benim hissettirdiklerimden hoşlanıyordu. İkimiz de gülümsemeye devam ediyorduk. Konuşmamız sırasında üç kez kızardığımı fark etmiştim.

İkimiz de ilgilendiğimizi biliyorduk, bu yüzden bilmezden gelmeye bile çalışmıyorduk. Benim için sadece aklının nerede olduğu bilmemek bir problemdi. Ne düşündüğünü... Shelby'yi düşünüp düşünmediğini bilmiyordum.

"Ee," dedi. "Bir üniversiteye karar verdin mi? Hâlâ oyunculuk branşını mı planlıyorsun?"

Bu soru derin derin iç çekmeme neden oldu. " Gerçekten istiyorum ama annem çok karşı çıkıyor. Babam da öyleydi."

"Neden?"

"Bu konuda şansın benim tarafımda olduğunu düşünmüyorlar, bu yüzden daha pratik bir şey yapmamı istiyorlar."

"Seni rol yaparken gördüm. Sen bunun için doğmuşsun."

Biraz daha dik oturdum. "Gerçekten mi? Beni hangi rolde gördün?" Her yıl okulda tiyatroda rol alırdım ama daha önce Miller'ı orada hiç fark etmemiştim.

"Hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Sadece seni sahnede hatırlayabiliyorum."

Yine kızardığımı hissettim. Kanepede arkama yaslanıp utangaç utangaç gülümsedim. "Ya sen? En azından UT'ye başvurdun mu? Ya da başka bir yere?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Böyle bir okulun parasını karşılayamayız ve dürüst olmak gerekirse burada kalmam gerek. Büyükbabam için."

Ona bununla ilgili daha fazla soru sormak istiyordum ama bu konuyu konuşurken üzgün görünüyordu. Taşınacak olsa büyükbabasına bakacak başka kimse olmadığı için miydi yoksa onu ne olursa olsun terk etmeyeceği için miydi bilmiyordum. Muhtemelen ikisi birdendi.

Bu konuşmanın aklını o tarafa yönlendirmesinden hoşlanmamıştım, bu yüzden düşüncelerini yeniden yönlendirmeye çalıştım. "Bir itirafım var."

Bana beklentiyle bakarak söylememi bekledi.

"Film sunumu formunu doldurdum."

Miller gülümsedi. "İyi. Yapmazsın diye korkmuştum."

"Senin için de doldurmuş olabilirim."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Shelby'den ayrılırsam diye mi?"

Başımı salladım.

Hafifçe gülerek, "Teşekkür ederim," dedi. Bir duraksama oldu. "Yani bu partner olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Omuz silktim. "Olmak istersen. Ama söylemek istediğim, sonunda Shelby'yle yeniden bir araya gelirsen, yapamazsan anlarım–"

Miller öne eğildi, başını eğerek bana baktı. "Onunla tekrar bir araya gelmeyeceğim. Bunu aklından çıkar."

Kısa bir cümle ama önemli bir beyandı. İçimi ısıtan bir açıklamaydı.

Gözlerinde o kadar ciddi bir ifade vardı ki tekrar konuşmaya başlayınca gerildim. "Daha önce kendine yedek plan dediğinde gülmek istedim. Çünkü aksine Shelby *senin* için yedek planımdı." Yüzüne çekingen bir gülümseme yayıldı. "Neredeyse üç yıldır senden hoşlanıyordum."

Sözleriyle donakalarak bir an konuşamadım. Sonra şaşkın şaşkın başımı iki yana salladım.. "Üç yıl mı? Neden bu konuda hiçbir şey yapmadın?"

"Zamanlama," dedi çabucak. "Bir seferinde neredeyse yapıyordum ama sonra sen o çocukla çıkmaya başladın..."

"Aaron."

"Evet. *Aaron.* O zaman ben de Shelby'yle çıkmaya başladım. Derken iki ay sonra siz Aaron'la ayrıldınız."

"Sonra da sen çaba harcayarak benden kaçınmaya başladın."

Miller bunları söyleyince özür diler gibi baktı. "Fark etmiş miydin?"

Başımı salladım. "Bu yıl okulun ilk gününde dolap değiştirmek için birine yirmi dolar ödedin. Bunu çok kişisel algılamıştım." Bunu gülerek ama tamamen açık bir şekilde söylemiştim.

"Mesafemi korumaya çalışıyordum. Çıkmaya başlamadan önce Shelby'yle arkadaştık, bu yüzden sana karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordu."

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. "Bu yüzden mi diğer kızları değil, sadece beni kıskandığını söylemiştin?"

"Evet." Miller gelişigüzel bir tavırla yeniden kanepeye yaslanıp başını kanepenin arkasına dayadı. Az önce söyle-

diklerini düşünmemi izliyordu. Bana çok savunmasız bir şekilde bakıyordu –sanki yaptıklarını itiraf etmek çok büyük bir cesaret gerektirmiş, benim verebileceğim tepkiden gerilmiş gibiydi.

Nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyordum. Konuyu değiştirmek istiyordum çünkü şu anda kendimi garip hissediyordum. Onu etkileyecek ya da sözlerinin bana hissettirdiği kadar iyi hissettirecek hiçbir şey söyleyemezdim. Bu yüzden ağzımdan gelişigüzel sözler çıktı. "Kamyonetinin bir adı var mı?"

Miller neden bahsettiğimi merak ediyormuş gibi gözlerini kıstı. Sonra güldü; son derece harika, çok derin bir kahkahaydı. "Evet. Nora."

"Neden Nora?"

Tereddüt etti. Dudaklarında oynaşan tebessüme bayılıyordum. "Bu bir Beatles şarkısı."

Yatak odasında asılı Beatles posterini hatırlıyordum. "Yani Beatles hayranı mısın?"

Başını evet anlamında salladı. "Bir sürü favori grubum var. Müziği severim. Ruhumu besliyor."

"En sevdiğin şarkı sözleri hangisi?"

Tereddüt bile etmedi. "Beatles'tan değil."

"Kimden?"

"Sedir Sesleri adlı bir grup."

"Onları hiç duymadım ama isim hoşuma gitti."

"Sana onların en sevdiğim şarkı sözlerini söylersem, yazdıkları her şarkıyı dinlemek istersin."

Umutla gülümsedim. "İyi. Birkaç satırını söylesene."

Birazcık eğilip gülümseyerek şarkı sözlerini tekrarladı. "Seninle tanıştığım andan beri sana inanmıştım. Sonunda seni terk ettiğim için artık kendime inanıyorum."

Sözler içime işlerken birbirimize baktık. Bunların Shelby'den yeni ayrıldığı için mi yoksa ondan önce de mi

favori sözleri olup olmadığını merak ettim. Ama ona soracak değildim. Bunun yerine içimi çektim.

"Vay," diye fısıldadım. "Bu sözler hem trajik, *hem de* ilham veriyor."

Hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."

Şu anda bana nasıl hissettirdiğini gizleyemiyordum. Onunla birlikteyken kederimi hafifilettiği için ona minnettardım. Olmadığı biri gibi davranmadığı için minnettardım. Bana bir hamle yapmadan önce kız arkadaşından ayrıldığı için minnettardım. Ve onu çok iyi tanımıyor olmama rağmen içinde çok fazla iyilik olduğunu söyleyebilecek kadar tanıyordum.

Bu yönünden ciddi şekilde etkileniyordum –sırf bana bakmak için babamın cenazesine gelen yanından. Bu özelliğinden, görünüşünden, mizah anlayışından veya korkunç şarkı sesinden bile fazla etkileniyordum.

Şu anda içimde dönüp duran o kadar fazla duygu vardı ki denge merkezimi bulamazsam oda dönmeye başlayacak diye korkuyordum. Sadece kendimi dengelemek için eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Hızlı bir öpücüktü. Sanırım ikimiz için de beklenmedik bir şeydi. Geri çekilince bunu yapmalı mıydım diye düşünerek gergin gergin dudağımı ısırdım. Başımı kanepeye dayayıp tepkisini bekledim. Gözlerini benden ayırmıyordu.

"İlk öpüşmemizin böyle olacağını düşünmemiştim," dedi usulca.

"Ne gibi?"

"Tatlı."

"Nasıl olacağını düşünmüştün?"

Gözlerini oyalanan birkaç müşteride gezdirdi. "Burada gösteremem."

Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, tembel

gülümsemesindeki memnuniyet içimi güvenle doldurdu. "Öyleyse kamyonetine gidelim."

İkinci öpüşme beklentisi beni ilkinden bile fazla germişti. Starbucks'tan çıkarken el ele tutuştuk. Miller kamyonete yürüyüp bana yolcu kapısını açtı. Binince kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçti.

Şu anda neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Muhtemelen bu gerçekten olduğu içindi. Ben ve Miller. Miller ve ben. Birleşik takma adımız ne olurdu? Cliller? Millerra?

Of. İkisi de kulağa korkunç geliyordu.

Miller kapısını kapattı. "Bu bakış da ne?"

"Ne bakışı?"

Yüzümü işaret etti. "Bu."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Hiç. Aceleci davrandım."

Elimi tutup beni kendisine çekti. Koltuğun orta yerinde buluştuk. Bu eski kamyonetlerde olan bir şeydi. Koltuklar uzun oluyor, yolcuları ayıran konsollar bulunmuyordu. Şimdi kanepedekinden bile daha yakındık. Yüzlerimiz daha yakındı, vücutlarımız daha yakındı. Her şey çok daha yakındı. Eli uyluğumun dış tarafındaydı, dudaklarından hangi lolipopun tadını alacağımı merak ediyordum.

"Acele davrandım da ne demek? Beni öptüğüne pişman mısın?"

Güldüm çünkü bu pişman olacağım son şeydi. "Hayır. Birleşik takma adımızın ne olacağını düşünüyordum."

Yüz ifadesinden içinin rahatladığını görebiliyordum. Ama o sırada göz kenarları kırıştı. "Oh. Evet. Korkunçlar."

"Göbek adın ne?"

"Jeremiah. Seninki?"

"Tipik bir isim, *Nicole*."

"Gerçekten uzun bir göbek adıymış."

Güldüm. "Ukala."

Gözlerinin ardında dönen çarkları görebiliyordum. "Jerecole?"

"Bu çok kötü." Bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum. Küçük bir öpüşme yaşamıştık. Miller başka birine bağlı olmadan, sadece bir akşamın bir kısmını birlikte geçirmiştik ama burada oturmuş takma isim konuşuyorduk. Bana hissettirdiklerine inanmak istiyordum ama gerçek şu ki Shelby'den ayrılalı bunun bir yere varmasını isteyip istemediğine karar verecek kadar bile zaman geçmemişti.

"Yüzünde yine o ifade var," dedi Miller.

İçimi çekerek gözlerimi ondan ayırdım. Önüme bakarak elini tuttum. "Üzgünüm. Ben sadece..." Bir an durduktan sonra tekrar ona baktım. "Bundan emin misin? Demek istediğim, Shelby'den daha bugün ayrıldın. Ya da dün. Öyle ya da böyle, ne zaman olduğunu bile bilmek istemiyorum. Bir hafta içinde vazgeçeceksen başlamak istemiyorum."

Konuşmamı bitirdikten sonraki sessizlik kamyonette kendimi rahat hissedemeyeceğim kadar uzun sürdü. Hâlâ el eleydik, Miller hafif hafif uyluğumu okşuyordu. İstemediğim kadar derinden içini çekti. Bu tür bir iç çekmeyi genellikle iyi olmayan sözler takip ederdi.

"Kamyonette bana sorunumu çözmem gerektiğini söylediğin günü hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Shelby'den o gün ayrılmıştım. Bugün veya dün değildi. Haftalar önceydi. Ve doğruyu söylemek gerekirse sorunum o günden çok önce çözülmüştü. Sadece onu incitmek istemiyordum."

Sözlü olarak başka bir şey konuşmadık. Her şey bakışlarla söyleniyordu. Gözleri o kadar yoğun bir dürüstlükle gözlerimi delip geçiyordu ki nefesim kesildi. Elini bacağımdan dirseğime kaydırdı, sonra parmaklarını yavaşça kolumdan ve boynumdan yukarı götürüp yanağımda durdu.

Kesik kesik nefesler alarak yüzümde dolaşan, dudaklarımda duraklayan gözlerini izledim.

"Nicomiah kulağa güzel geliyor," diye fısıldadım.

Bu an kahkahasıyla bölündü. Elini başımın arkasına götürüp beni ağzına çekti, hâlâ sırıtıyordu. İlk başta tıpkı onu içeride öptüğüm gibi tatlı bir öpüşmeydi. Ama sonra dili dudaklarımın arasından kayıp dilime değince tatlılık kayboldu.

İş ciddileşiyordu.

Neredeyse utanç verecek bir açlıkla karşılık vererek onu kendime çektim, onun ve öpüşünün içimde hâlâ dolaşan son keder damlacıklarını da alıp götürmesini istiyordum. Şimdi ellerim Miller'ın saçlarındaydı, ellerinden biri sırtımdan aşağı kayıyordu.

Daha önce hiç bu kadar güzel, bu kadar mükemmel bir şey hissetmemiştim. İçimde bu öpüşmenin eninde sonunda biteceğini bilmekten doğan korkuyu hissedebiliyordum.

Belimden tutup beni biraz daha yaklaştırınca ata biner gibi üzerine oturdum. Miller yeni pozisyonumuzla inleyince onu daha da derinden öpmeme neden oldu. Ona doyamıyordum. Ağzında lolipoptan ziyade kahve tadı vardı ama aldırmadım çünkü şu anda kahve tadı daha fazla hoşuma gidiyordu.

Parmakları sırtımın alt kısmına sürtündü, bu kadar küçük bir dokunuşun böylesine büyük bir tepkiye neden olmasına şaşırmıştım. Dudaklarımı yaratacağı duygudan korkarak dudaklarından ayırdım. Bu yoğunluk. Bu benim için yeniydi, biraz sarsıldığımı hissettim.

Miller beni kendine çekerek yüzünü boynuma gömdü. Kollarımı ona dolayıp yanağımı başının üstüne yasladım. Boynuma gelen şiddetli, sıcak nefes dalgalarını hissediyordum.

İçini çekerek bana daha sıkı sarıldı. "Bu beklediğim türden ilk öpüşmeye daha çok benziyor.""

Güldüm. "Yaa, öyle mi? Daha önceki tatlı öpmemi beğenmedin mi?"

Başını iki yana sallayıp bana bakabilmek için aramıza biraz mesafe koydu." Hayır. O tatlı öpücüğe de bayıldım."

Gülümsedim, dudaklarımı dudaklarına hafifçe değdirerek tekrar tatlı tatlı öptüm.

Dudaklarımda içini çekip öperek karşılık verdi, dili yoktu, sadece yumuşak dudaklar ve hafif bir soluk vardı. Omuzumun üzerinden başını uzatıp radyosuna baktı, sonra arkasına yaslandı.

"Evde olman gereken saati geçirdin." Biraz korkuyla söylemişti, sanki bütün gece kamyonetinde kalmamı istiyor gibiydi.

"Ne kadar geçirdim?"

"On beş dakika."

"Tüh, kahretsin."

Miller beni üzerinden indirip kamyonetten indi. Kapımı açıp indim, Miller parmaklarını parmaklarıma geçirerek beni arabama götürdü. Bana kapımı açıp kolunu kapının üstüne dayadı. Bir kez daha öpüştükten sonra arabama bindim.

Şu anda bu kadar duygu hissettiğime inanamıyordum. Bugün buraya gelmeden önce hayatımda Miller olmadan öylece yaşayıp gidiyordum. Şimdi onsuz geçireceğim her dakika işkence olacakmış gibi geliyordu.

"İyi geceler Clara."

"İyi geceler."

Bir an bana baktıktan sonra kapımı kapattı. O sırada inledi. "Şu anda yarın on yıl sonra gibi hissettiriyor."

Mükemmel bir dizi kelimeyle hissettiklerimi tam olarak ifade etmesine bayılmıştım. Kapımı kapatıp birkaç adım geri çekildi. Ama kamyonetine dönmedi, park yerinden çıkıp... geç kalarak ev yoluna koyulana kadar beni izlemeyi bırakmadı.

Bu eğlenceli olacaktı.

15. Bölüm

MORGAN

Arka verandada oturmuş, düşünüyordum. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Aklım pinpon topu gibi Chris hakkındaki düşüncelerden iş başvurusuna başlamam gerektiğine, üniversiteye geri dönmeye, Clara'ya ve evde olması gereken saati geçirmesine dair düşüncelere sıçrayıp duruyordu. Saat neredeyse on buçuk olmuştu, bu yüzden ona mesaj attım. *Tekrar.*

Geç kaldın. Lütfen eve gel.

Çok fazla dışarıda kalıyordu ve kiminle olduğunu hiç bilmiyordum çünkü artık benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Evdeyken yatak odasında oluyordu. Uygulama hep Lexie'lerde ya da Starbucks'ta olduğunu gösteriyordu ama kim bir kafede bu kadar zaman geçirirdi ki?

Arka veranda kapım hafifçe vurulunca başımı kaldırıp baktım, Jonah'ın son yirmi dakikadır burada olduğunu, mutfak kapısını tamir ettiğini neredeyse unutmuştum. Jonah dışarı çıkarken ayağa kalkıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

"Pense var mı?"

"Chris'te olduğundan eminim ama alet kutusunun üzerinde kilit var. Ama bende yedeği olabilir." Eve girip çamaşır odasına gittim. Kendi alet kutumu Chris ortalıkta yokken bir şeyleri tamir etmem gerektiğinde kullanmak için saklıyordum. Pembe ve siyahtı. Chris bana bir Noel'de almıştı.

Bir tane de Jenny için almıştı. Bu düşünce içimi delip geçti.

Bazen acının hafiflediğini düşünüyordum ama sonra en basit anılar bana hâlâ ne kadar berbat olduğunu hatırlatıyordu. Alet kutumu indirip Jonah'a verdim.

Jonah kutuyu açıp içini karıştırdı. İstediğini bulamamıştı. "Menteşeler çok eski," dedi. "Sonuncusunu çıkaramıyorum, çok kötü ezilmiş. Evde işe yarayacak bir şey var ama geç oldu, bu yüzden yarın geleyim, sakıncası yoksa?"

Bunu sorar gibi söylemişti, başımı salladım."Evet. Tabii ki."

Dün ona mesaj atarak mutfak kapısını menteşelerinden çıkaramadığımı söylemiş, yardım edip edemeyeceğini sormuştum. Bu gece geleceğini ama kız kardeşini havaalanından alacağı için geç olacağını söylemişti. Kapıyı menteşelerinden neden çıkarmak istediğimi bile sormamıştı. İlk geldiğinde kapıda neden koskoca bir delik olduğunu sormamıştı. Doğruca kapıya gidip işe koyulmuştu.

Ön kapıya yürürken ne olduğunu sormasını bekledim ama sormadı. Suskunluktan hoşlanmadığım için cevabı umurumda bile olmayan bir soru ortaya attım.

"Kız kardeşin burada ne kadar kalacak?"

"Pazar gününe kadar. Seni görmeyi çok isterdi. Sadece o... biliyorsun. Birini görmek ister misin emin olamadı."

İstemiyordum ama her nedense gülümsedim ve "Onu görmeyi çok isterim," dedim.

Jonah güldü. "Hayır, istemiyorsun."

Omuz silktim çünkü haklıydı. Kız kardeşini pek tanımıyordum. Gençliğimizde sadece bir kez karşılaşmıştım, Elijah doğduktan sonraki gün birkaç dakika görmüştüm. Her iki cenazeye de gelmişti. Ama ilişkimizin boyutu bu kadardı. "Haklısın. Nezaketen söylemiştim."

"Nazik olmak zorunda değilsin," dedi Jonah. "Ben de öyle. Bu durumdan çıkacak tek olumlu sonuç bu. Pislik yapmak için en az altı ay iznimiz var." Gülümsedim, Jonah başıyla arabasını işaret etti. "Beni geçirir misin?"

Onu arabasına kadar takip ettim ama binmeden önce sırtını sürücü kapısına yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu konuda konuşmayı senin de benim kadar istemediğini biliyorum. Ama bu çocuklarımızı etkiliyor, bu yüzden..."

Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum. İçimi çekip gece gökyüzüne baktım. "Biliyorum. Bunu konuşmamız lazım. Çünkü eğer doğruysa..."

"Bu Clara'yla Elijah'yı üvey kardeş yapıyor," dedi Jonah.

Bunun dile getirildiğini duymak tuhaftı. Hafifçe bir nefes aldım, bu sözlerin anlamıyla gerilmiştim. "Günün birinde Elijah'ya söylemeyi planlıyor musun?"

Jonah yavaşça başını salladı. "Bir gün. Eğer sorarsa. Sohbet arasında konusu açılırsa." İçini çekti. "Doğrusu bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun? Clara'nın öğrenmesini istiyor musun?"

Kollarımı kendime doladım. Dışarısı soğuk değildi ama nedense üşüyordum. "Hayır. Clara'nın öğrenmesini hiç istemiyorum. Bu onu mahveder."

Jonah, ondan Elijah'ya gerçeği söylememesini istememe kızmış görünmüyordu. Durumumuzu anlayışla karşılıyor-

du. "Bu karmaşayı temizlemeyi bize bırakmalarından nefret ediyorum."

Bu konuda ona katılıyordum. Bu felaket bir karmaşaydı. Hâlâ kavramaya çalışıyordum. Şu anda konuşmak istemeyeceğim kadar fazla düşünecek şey vardı ve fazla erkendi. Konuyu değiştirdim çünkü öyle ya da böyle kararlar bu gece verilmeyecekti.

"Clara'nın doğum günü iki hafta sonra. Piknik geleneğini devam ettirmek istiyorum ama isteyip istemediğinden emin değilim. Onlar yokken aynısı olmayacak."

"Kendisine sormalısın," dedi Jonah.

Yarım ağız güldüm. "Şu anda aramız pek iyi değil. Diken üstünde hissediyorum. Önerdiğim her şeye karşı çıkacaktır."

"Neredeyse on yedi yaşında. İkiniz arasında her şey mükemmel olsaydı daha olağandışı olurdu."

Söylediklerine memnun olmuştum ama tam anlamıyla doğru olmadığını da biliyordum. Ergenlik çağındaki çocuklarıyla gayet iyi anlaşan pek çok anne tanıyordum. Ben sadece şanslılardan biri değildim. Veya belki de bu şansla ilgili değildi. Belki de bir yerde yanlış bir şeyler yapmıştım.

"On yedi yaşına geldiğine inanamıyorum," dedi Jonah. "Ona hamile olduğunu öğrendiğin günü hatırlıyorum."

Ben de hatırlıyordum. *Çekip gitmesinden önceki gündü.*

Bakışlarımı ayağımın altındaki betona çevirdim. Ona bakmak çok fazla duyguyu geri getiriyordu ve bu noktada duygulardan gerçekten bıkmıştım. Farlar etrafımızdaki bahçeyi aydınlatınca boğazımı temizleyip bir adım geri çekildim. Clara'nın nihayet garaj yoluna girdiğini gördüm.

Jonah bunu gitmek için bir işaret olarak alıp arabasının kapısını açtı. "İyi geceler Morgan." Clara'ya el salladıktan sonra arabasına bindi. Ona sessizce el sallayarak uzaklaş-

masını izledim. Clara arabasından indiğinde çoktan bizim sokağın sonuna varmıştı.

Kollarımı tekrar göğsümde kavuşturup beklentiyle Clara'ya baktım.

Kapısını kapatıp beni başıyla selamladı ama ön kapıya doğru yürüdü. Peşinden eve girdim, ayakkabılarını çıkarıp kanepenin yanında bıraktı. "O da neydi?" diye sordu.

"Ne neydi?"

Elini ön bahçeye doğru savurdu. "Sen ve Jonah. Karanlıkta. Biraz tuhaftı."

Gözlerimi kısarak ona baktım, şu anda konuyu saptırmaya mı çalışıyor diye merak etmiştim. "Sokak yasağı saatini neden geçirdin?"

Telefonuna baktı. "Geciktim mi?"

"Evet. Sana mesaj attım. İki kere."

Ekranda parmağını kaydırdı. "Oh. Mesaj sesini duymamışım." Telefonunu arka cebine soktu. "Üzgünüm. Starbucks'ta okuyordum... zaman kavramını yitirmişim. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim." Koridora doğru dönerken omzunun üzerinden işaret etti. "Duş almam lazım."

Daha dürüst bir cevap için zorlama zahmetine bile girmedim. Nasıl olsa vermeyecekti.

Mutfağa gidip bir Jolly Rancher aldım. Tezgâha yaslanıp dalgın dalgın mutfak kapımdaki deliğe baktım, Jonah'ın hamileliğimi öğrendiğim günü sanki hayatımın en kötü günlerinden biri değilmiş gibi neden bu kadar gelişigüzel gündeme getirdiğini merak ediyordum.

Belki ertesi gün gitmesi ona geride kalan bizlere olduğu kadar önemli gelmediği için konuyu açmıştı.

O zamandan beri kendimi o haftayı düşünmemeye zorlamıştım ama şimdi Jonah konuyu açınca o günün her ânı aklımdan geçmeye başlamıştı.

Göle gitmiştik. Onlar yüzüyor, ben çimlerde bir battaniyenin üzerinde oturmuş kitap okuyordum. Gölden hepsi aynı anda çıkmışlardı ama bana doğru yürüyen tek kişi Jonah olmuştu. Chris'le Jenny kıyıdan oyun alanına koşturmuşlardı.

"Morgan!" diye seslenmişti Jenny. "Bizimle sallanmaya gelsene!" Geri geri tepeye koşarken beni kandırmaya çalışıyordu.

Başımı iki yana sallayıp ona elimle devam etmesini işaret etmiştim. O gün gülüp oynayacak havada değildim. Hatta ilk başta göle gitmeyi bile istememiştim ama Chris ısrar etmişti. Jonah'la Jenny peşimize takılmadan, onunla yalnız bir gece geçirmek istiyordum. Onunla özel olarak konuşmam gerekiyordu ama o gün bir saniye bile mahremiyetimiz olmamıştı. Chris bazen benim ruh hâlimden bihaber oluyordu oysa bir gece önce adetimin geciktiğini fark ettiğimden beri moralim çok bozuktu.

"Bugün canını sıkan bir şey mi oldu?" demişti Jonah çimenlerde yanıma otururken. "Tuhaf davranıyorsun."

Zamanlamasına az kalsın gülecektim. "Chris seni benden laf almaya mı yolladı?"

Jonah bana sanki ona hakaret etmişim gibi bakmıştı. "Chris mutlu bir umursamazlık içinde yaşıyor."

Jonah'ın cevabı beni şaşırtmıştı. Chris'e laf çarptığını fark etmiştim. Küçük dokundurmalar. Zararsız iğnelemeler. Ama fark etmiştim. "İkinizin en yakın arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," demişti Jonah. "Onun için her şeyi yaparım."

"Bazen ondan hiç hoşlanmıyormuşsun gibi davranıyorsun."

Jonah bunu inkar etmemişti. Bunun yerine, sanki sözlerim onu düşünmeye zorlamış gibi dikkatini karşımızdaki göle çevirmişti.

Bir çakıl alıp göle doğru fırlatmıştım. Suya değmemişti bile.

"İçeceklerimiz bitti," demişti Chris bize doğru koşarak. Kendini dramatik bir şekilde çimlere atarak beni kendisine çekmişti. Beni öpmüştü. "Bir koşu markete gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Sonunda onunla biraz yalnız kalacağım için rahatlamıştım. Konuşacağımız çok şey vardı.

"Tabii ki."

"Çişim geldi," demişti Jenny. "Ben de geliyorum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutmak zorunda kalmıştım ama ne zaman Chris'le başıma gelenler hakkında konuşmak için biraz yalnız kalabileceğimi düşünsem, bir şey ya da biri sahneye girivériyordu. "Jenny'yi götür," demiştim içimi çekerek. "Ben burada beklerim."

"Emin misin?" diye sormuştu Chris alelacele ayağa kalkarak.

Başımı sallamıştım. "Acele etsen iyi olur –Jenny çoktan tepeye çıkıyor."

Chris arkasına bakmış, ardından hızla koşmaya başlamıştı. "Hilekâr!"

Arkama dönüp battaniyeyi benimle paylaşan Jonah'a bakmıştım, dizlerini yukarı çekmiş, kollarını dizlerine dayamıştı. Göle bakıyordu. İçinde bir şeylerin kaynadığını hissedebiliyordum.

"Bugün asıl *senin* canını sıkan bir şey mi oldu?" demiştim kendi sorusunu tekrarlayarak.

Gözlerini gözlerime çevirmişti. "Yok bir şey."

"Bir şey var," demiştim.

Bana o andaki bakışlarıyla yüreğim duracaktı. Bana her baktığında hissetmeye başladığım duygunun aynısıydı – sanki bir şekilde gözlerimin ötesine ulaşıp içime yayılıyor gibiydi.

Karşımızdaki gölün yansıması gözlerini sıvılaşmış gibi gösteriyordu. Kendim de ona aynı şekilde bakmaya başladığımı fark edince, gözlerimi ondan ayırmıştım.

Jonah derin derin içini çekerek, "Yanlış yapıyor olmamızdan korkuyorum," diye fısıldamıştı.

Sözleri nefesimi kesmişti. Neyi yanlış yaptığımızı sormamıştım çünkü cevabından korkuyordum.

Birlikte olmamız gereken kişiyle olmadığımızı söylemesinden korkuyordum. Tabii ki başka herhangi bir şey söylemek üzere de olabilirdi ama aklım oraya gitmişti çünkü başka neden bana bazen öyle bakıyordu ki? Bunu göz ardı etmeye çalışmıştım çünkü Jonah'la hiçbir şekilde romantizm yaşamamıştık. Ama bir bağımız vardı –Chris'le bile olmayan bir bağımız vardı.

Bu hiç hoşuma gitmiyordu. Canımı sıkan bir şey olduğunda Jonah her zaman fark ederken Chris'in hiç farkında olmaması hiç hoşuma gitmiyordu. Jonah'la bir bakışta birbirimizin ne düşündüğünü anlayabilmemizden hoşlanmıyordum. Benim için daima karpuzlu Jolly Ranchers'ı bulundurmasından hoşlanmıyordum çünkü bu çok tatlı bir jestti ve sevgilimin en iyi arkadaşının benim için tatlı jestler yapması hiç hoşuma gitmiyordu. Ayrıca Jenny'yle ikisi yeni çıkmaya başlamışlardı. Jenny'nin aksine ben kız kardeşime asla ihanet etmezdim.

İşte bu yüzden Jonah o gün gölün kıyısında, *"Yanlış yapıyor olmamızdan korkuyorum,"* diye fısıldadığında, ikimize de haddimizi bildirecek tek şeyi söylemiştim.

"Ben hamileyim."

Jonah şaşkın şaşkın sessizce bana bakmıştı. Yüzünün renginin çekildiğini görmüştüm. İtirafım onu sarsmıştı.

Ayağa kalkıp benden birkaç adım uzaklaşmıştı. Sanki tüm keşkeler bir anda içine gömülmüştü. Tekrar yanıma yürürken sanki beş santim küçülmüş gibiydi. "Chris biliyor mu?"

Başımı iki yana sallarken gözlerinin birkaç saniye içinde nasıl sıvılaşmadan donmaya geçtiğini görmüştüm. "Hayır. Ona daha söylemedim."

Jonah bir an altdudağını kemirerek düşünceli düşünceli başını sallamıştı. Kızgın görünüyordu. Ya da yıkılmış.

Gözlerimde yaşlarla arkasını dönüp kumlardan yürüyerek suya girmesini izlemiştim. Güneş batıyor, göl bulanık görünüyordu. Ne kadar uzağa yüzdüğünü göremiyordum. Ama suda o kadar uzun kalmıştı ki, sonunda kıyıya geri dönmeye başladığında, Chris'le Jenny park yerine geri dönüyorlardı.

Jonah tekrar battaniyeme oturmuştu, sırılsıklam ve nefes nefeseydi. Ağzından damlayan damlaları izlediğimi hatırlıyordum. "Jenny'den ayrılıyorum."

İtirafıyla donakalmıştım. Sonra sanki söyleyecekleri hayatında konuşacağı en önemli sözlermiş gibi bana anlamlı anlamlı bakmıştı. "Harika bir anne olacaksın Morgan. Chris çok şanslı." Sözleri tatlıydı ama gözlerindeki bakışlar acı doluydu. Ve nedense, bu sözler henüz gerçekten de veda olduğunu öğrenmeden veda gibi gelmişti.

Bundan sonra çimenlerden kalkıp park yerine yürümüştü.

Başım dönüyordu. Peşinden koşmak istiyordum ama tüm günün ağırlığı beni olduğum yere çivilemişti. Tek yapabildiğim Jenny'ye gitmeye hazır olduğunu söylerken izlemek olmuştu. Arabasına binip uzaklaşmalarını izlemiştim.

Chris tepeden aşağı inmeye başladığında, sonunda onunla yalnız kalacağım için rahatlamış olmalıydım ama perişandım. Chris battaniyede yanıma oturup bana bir şişe su vermişti.

Chris'i seviyordum. Ona henüz söylememiş olsam da onun bebeğini doğuracaktım. Ama kendimi suçlu hissediyordum çünkü Chris'le çıktığımız onca zaman bir kez ol-

sun bana heyecandan içimi ürperten bir bakış atmamıştı. Böyle bir şeyi bir daha hiç hissetmemekten korkuyordum. Yanılıyor olmaktan korkuyordum, belki de Chris'i seviyordum ama ona *âşık* değildim.

Bana kolunu dolamıştı. "Bebeğim? Neyin var?"

Gözlerimi silip derin bir nefes alarak, "Hamileyim," demiştim.

Chris'in tepkisini beklememiştim. Hemen ayağa kalkıp arabasına gidene kadar ağlamıştım. O zaman bile gözyaşlarını hormonlara bağlıyordum. Hamile olduğumu öğrenmeme bağlıyordum. Gözyaşlarımın gerçek sebebi dışında her şeyi suçluyordum.

Jonah ertesi gün Jenny'ye kız kardeşinin yanına taşınmak ve Minnesota'da üniversiteye gitmek istediğini söylemişti. Eşyalarını toplamış, uçak biletini almış ve gelip ne bana ne de Chris'e veda bile etmemişti.

Chris'le Jenny, Jonah'ın bencilce çekip gitmesine çok üzülmüşlerdi ama hamile olduğumu öğrenmek aklımı daha fazla karıştırdığı için, Jonah'ın gitmesini umursayacak zamanım olmamıştı. Sonraki birkaç hafta boyunca Jenny'nin gönül yarasını iyileştirmiş, Chris'i en iyi arkadaşının terk etmesi yerine bize ve hamileliğime odaklanmaya zorlamıştım. Jonah'ı bir daha düşünmemeye çalışmıştım.

Bu rutinin uzun süre devam edeceği hiç aklıma gelmemişti. Ben Chris'in sadık karısı olacak, eviyle, kızıyla ve onun ihtiyaçlarıyla ilgilenecektim. Küçük kız kardeşime bağlı kalacak, hemşirelik okulunda okumasına yardım edecek, yirmili yaşlarında yaptığı pislikleri temizleyecek, birkaç yılda bir ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı olduğunda ona kalacak bir yer verecektim.

Hamile olduğumu öğrendiğim gün, kendim için yaşamayı bırakmıştım.

Sanırım hayatımı başka birileri için yaşamaya başlamadan önce kim olmam gerektiğini anlamanın zamanı gelmişti.

16. Bölüm

CLARA

Sokağa çıkma yasağını yarım saat geçirerek annemi kızdırdığımı bilsem de gülümsemeden edemiyordum. Miller'la o öpüşme buna değerdi. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Geçmişte öpüştüğüm kişilerin hepsi aceleleri varmış, ben fikrimi değiştirmeden dillerini ağzıma sokmak istiyorlarmış gibi görünüyordu.

Miller tam tersiydi. Çok sabırlıydı ama kaotik bir şekilde. Sanki beni öpmeyi o kadar sık düşünmüştü ki her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordu.

O öpüşmeyi düşündüğümde gülümsemeden durabilir miydim bilmiyordum. Bu yarınki okul için beni biraz tedirgin ediyordu. O öpüşmenin bizi nereye götüreceğinden emin değildim ama sanki bir söz gibi gelmişti. Sadece bu neyin sözüydü tam olarak bilmiyordum.

Arka cebimde telefonum titredi. Yan dönüp telefonu çıkardım, sonra tekrar sırt üstü uzandım. Miller'dan mesaj gelmişti.

Miller: Seni bilmem ama ben bazen önemli bir şey olduğunda eve gidip farklı olmasını dilediğim şeyleri düşünürüm. Keşke söyleseydim dediğim şeyleri düşünürüm.

Ben: Şimdi öyle mi oluyor?

Miller: Evet. Seninle tam anlamıyla açık konuşmuşum gibi gelmiyor.

İçimden geçen çalkantıyı dindirmeyi umarak yüzüstü döndüm. O kadar iyi gidiyordu...

Ben: Hangi konuda dürüst davranmadın?

Miller: Dürüst davrandım. Bir farkı varsa, sadece yeterince açık değildim. Konuşmamızda bilmeni istediğim pek çok şeyi atladım.

Ben: Ne gibi?

Miller: Senden bunca zamandır neden hoşlandığım gibi mesela.

Detaylandırmasını bekliyordum ama yapmadı. Telefonuma o kadar dikkatle bakıyordum ki beklenmedik bir şekilde çalınca neredeyse fırlatacaktım. Miller'ın telefon numarasıydı. Cevap vermeden önce tereddüt ettim çünkü telefonla pek konuşmuyordum. Mesajlaşmayı tercih ediyordum. Ama telefonumun elimde olduğunu biliyordu, bu yüzden onu sesli mesaja gönderemezdim. Parmağımı ekranda kaydırıp yataktan kalktım, daha fazla mahremiyet için banyoma gittim. Küvetin kenarına oturdum.

"Alo?"

"Selam," dedi. "Üzgünüm. Mesajda yazamayacak kadar fazla."

"Bütün bu imalarla beni korkutuyorsun."

"Oh. Hayır, her şey yolunda. Tedirgin olma. Sadece bunları sana şahsen söylemem gerekiyordu." Miller derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya başladı. "On beş yaşımdayken seni bir okul piyesinde izlemiştim. Başroldeydin ve bir noktada iki dakika kadar devam eden bir monologun vardı. O kadar inandırıcıydın, o kadar üzgün görünüyordun ki sahneye çıkıp sana sarılmaya hazırdım.

Nihayet oyun bitip oyuncular tekrar sahneye çıktığında gülümsüyor, gülüyordun, o karakterden tek bir iz kalmamıştı. Hayran olmuştum Clara. Öyle bir enerjin var ki farkında olduğunu sanmıyorum ama büyüleyici. İkinci sınıftayken sıska bir çocuktum, senden bir yaş büyük olmama rağmen henüz tam olarak formumu bulmamıştım, sivilcelerim vardı ve kendimi senden aşağı hissediyordum, bu yüzden sana yaklaşma cesaretini bulamadım. Bir yıl daha geçti, sana uzaktan hayran olmaya devam ediyordum. Okul saymanlığına aday olduğunda sahneden çıkarken sendelediğin zaman, ayağa fırlayıp şu tuhaf küçük tekmeyi yapmış, kollarını havaya kaldırarak tüm seyirciyi güldürmüştün. Ya da Mark Avery koridorda sutyen askını indirdiği zaman, bunu yapmasından o kadar bıkmıştın ki onu sınıfına kadar takip etmiştin, kapüşonunun içine uzanıp sutyenini çıkararak ona fırlatmıştın. *'Madem bir sutyene bu kadar dokunmak istiyorsun, sende kalsın, seni sapık!'* gibi bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Sonra fırtına gibi dışarı çıkmıştın. Bu bir efsaneydi. Yaptığın her şey efsane, Clara. Bu yüzden sana yaklaşma cesaretini hiç bulamadım çünkü efsane bir kızın eşit derecede efsane bir erkeğe ihtiyacı vardır ve sanırım kendimi senin için hiçbir zaman yeterince efsane gibi hissetmedim. Son on beş saniyede çok fazla *efsane* dedim –çok üzgünüm."

Nihayet konuşmayı bitirdiğinde soluksuz kalmıştı.

O kadar gülümsemiştim ki yanaklarım acıyordu. Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. *Hiçbir* fikrim yoktu.

Bitirdiğinden emin olmak için birkaç saniye bekledim, sonra cevap verdim. Sesimden gülümsediğimi anladığından emindim. "Her şeyden önce, bir zamanlar özgüvensiz olduğuna inanmak zor. İkincisi, sen de gayet efsanesin Miller. Hep öyleydin. Hatta sivilceli ve sıska olduğun zamanlarda bile."

Hafifçe güldü. "Öyle mi?"

"Öyle."

İç çektiğini duydum. "Bunu aklımdan çıkardığıma sevindim. Yarın okulda görüşürüz değil mi?"

"İyi geceler."

Telefonu kapattık, ne kadar oturup telefonuma baktım bilmiyordum. Bunun ciddiyetini düşünemiyordum bile. Bana karşı ciddi hisler besliyordu. Bana karşı hisleri *vardı*. Bundan bu kadar habersiz olduğuma inanamıyordum.

Sonunda ekran kilidini açtım çünkü Jenny teyzeyi arayıp ona bu konuşmanın her parçasını anlatmam gerekiyordu. Rehberi kaydırırken birden aklıma geldi.

Onu *arayamazdım*. Onu bir daha hiç arayamayacaktım.

Bu ne zaman kafama girecekti?

* * *

Lexie daha emniyet kemerini bağlayacak fırsat bulamadan haberlerle saldırıya geçtim. "Miller Adams'la öpüştüm, sanırım artık birlikteyiz."

"Vay canına. İyi," dedi başını sallayarak. "Ama... ya Shelby?"

"Ondan iki hafta önce ayrılmış."

Anlaması zaman aldı. Arabayı geri geri garaj yolundan çıkarırken ileriye bakıyor, enine boyuna düşünüyordu. Sonra bana baktı ve, "Bilemiyorum Clara. Biraz hızlı görünüyor, sanki bir tepki gibi."

"Biliyorum. Bu benim de aklıma geldi ama hiç öyle gelmiyor. Bunu açıklayamam ama... bilemiyorum. Shelby'yle böyle bir bağı olmadığını hissediyorum."

Bana baktığını hissettim. "Ben senin arkadaşınım, bu yüzden bunu söyleme gereği duyuyorum ama şu anda biraz deli gibi konuşuyorsun. Bir yıl boyunca Shelby'yle çıktı.

Sen onunla bir kez öpüştün ve sana karşı Shelby'den daha fazla şey hissettiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Çılgınca görünüyordu ama Lexie'nin kafası basmıyordu. "Beni herkesten iyi tanıyorsun Lex. Böyle adamlara kendimi kaptırmayacağımı biliyorsun. Bence beni biraz daha ciddiye almalısın."

"Özür dilerim," dedi. "Belki de sen haklısın. Belki Miller Adams sana delicesine âşıktı ve Shelby'yle on iki aylık ilişkisi seni kıskandırmak için bir tür hamleydi."

"Şimdi benimle hepten dalga geçiyorsun."

"Sadece bir öpüşmeydi Clara! İkiniz şimdiden resmileşmişsiniz gibi davranıyorsun. Tabii ki seninle dalga geçiyorum."

Onun bakış açısından saçma olduğunu anlıyordum. Ama yine de yanıldığını düşünüyordum. Konuyu kapattım çünkü anlamayacaktı. "Ama inanılmaz bir öpüşmeydi," dedim gülümseyerek.

Lexie gözlerini devirdi. "Aferin sana. Sadece daha resmileştirme. Resmi *değil*, öyle değil mi?"

"Hayır. Sanırım değil. Tek yaptığımız öpüşmekti. Hatta bana çıkma bile teklif etmedi."

"İyi. Teklif ettiğinde meşgulmüşsün gibi davran."

"Neden?"

"Böylece ondan çok hoşlanıyormuşsun gibi görünmez."

Tavsiyesi kafa karıştırıyordu. "Ondan hoşlandığımı bilmesini neden istemeyeyim ki?"

"Çünkü ilgisini kaybedebilir. Onu korkutup kaçırırsın."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Erkekler böyle oluyor."

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Eğer ben bir erkekten hoşlanıyorsam, o da benden hoşlanıyorsa, birbirimizden hoşlanmıyormuş gibi mi davranmalıyız yoksa birbirimizden hoşlanmayı mı bırakmalıyız?"

"Hey, kuralları ben koymadım," dedi Lexie. Kendini yığılır gibi koltukta geriye bıraktı. "Buna inanamıyorum. Birlikteyken hiçbir zaman sevgilimiz yoktu. Bu arkadaşlığımızı değiştirecek."

"Hayır, değiştirmeyecek."

"Değiştirecek," dedi. "Öğle yemeklerinde onun yanına oturacaksın. Okuldan önce ve sonra seninle görüşmeye başlayacak. Hafta sonları benimle takılamayacak kadar meşgul olacaksın."

"Zaten her zaman çalışıyorsun."

"Evet ama bir gün izinli olabilirim ve artık benimle geçirmek istemeyeceksin."

"Bir dahaki sefere izin günün olduğunda, seninle geçireceğim."

"Söz mü?"

Tam okul otoparkına girerken serçe parmağımı kaldırdım, o da tuttu.

Lexie başıyla işaret etti. "İğrenç. Seni bekliyor.

Miller her zaman park ettiğim yerin yanındaki park yerinde kamyonetinin yanında duruyordu. Sadece beni beklediğini görmek beni gülümsetmişti. Lexie, Miller'ın bana gülümsediğini görünce homurdandı. "Bundan şimdiden nefret ediyorum," dedi.

Arabayı park eder etmez inerek kaputun üzerinden Miller'a baktı. "İkinizin arasındaki bu mesele ne kadar ciddi?"

Aman Tanrım. Arabadan inip irileşmiş gözlerle Miller'a baktım. "Buna cevap verme." Lexie'ye döndüm. "*Kes* şunu."

Lexie benden öteye, Miller'a baktı. "Benimkini çaldığına göre sevgilisi olmayan arkadaşın var mı?"

Miller güldü. "Eminim bir iki kişi bulabilirim."

Lexie kapısını kapattı. "Sadece bir iki kişi mi?" Bana göz kırptıktan sonra tek başına okula yürümeye başladı.

Kendimi kötü hissediyordum çünkü haklıydı. Aramızdaki işler biraz değişecekti.

"Geceyi nasıl geçirdin?" diye sordu Miller dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

"Uyuyamadım."

"Ben de öyle," diyerek sırt çantasını omzunda biraz daha yukarıya çekti. Eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Bütün gece uyumayıp beni mi düşündün?"

Tek omuzumu kaldırdım. "Olabilir."

Benimle birlikte okula yürüdü. "Lexie ciddi mi? Gerçekten bir erkek arkadaş istiyor mu?"

"Bilmiyorum. En yakın arkadaşım ama ne zaman şaka yapıyor, ne zaman ciddi hâlâ anlayamıyorum."

"Yani sadece ben değil miyim?"

Miller benim için kapıyı açarken başımı iki yana salladım. Koridora girince aramıza uzanıp alışkanlıkmış gibi elimi tuttu. Erken karar veriyor olabilirim ama bu kadar uymamız hoşuma gitmişti. Benden en az on santim uzundu ama ellerimiz rahatça birbirine kenetleniyordu.

Çok doğru geliyordu... *ta ki olmayana kadar.*

Kırk beş gün. İkisi öleli bu kadar olmuştu ve bu koridorlarda hayatımdaki en önemli iki kişiyi kaybetmemişim gibi nasıl gülümseyerek yürüyebileceğimi hiç bilmiyordum. Bu içimi suçlulukla dolduruyordu çünkü annem artık hiç gülümsemiyordu. Jonah da öyle. Jenny teyze araba kullanırken güvenliğini hiçe sayarak sadece hayatını çalmakla kalmamış, bir de babamla Jenny teyzenin geride bıraktığı tüm insanların gülümsemelerini çalmıştım.

Jonah'ın sınıfına yürürken Miller da benimle yürüdü, oraya varınca benim için kapıyı tuttu. El ele sınıfa girdiğimizde içeride sadece Jonah vardı.

Jonah ellerimize bakarken içimden yine suçluluk duygusu geçtiğini hissettim. Mutlu olduğum için suçluluk hisset-

memem ne kadar sürecekti? Günün her saniyesi üzülmem gerekmiyor muydu? Sadece ara sıra değil, sürekli? Elimi Miller'ın elinden çekip eşyalarımı masaya koydum.

Jonah merakla başını yana eğdi. "İkiniz artık çıkıyor musunuz?"

"Buna da cevap verme," dedim Miller'a.

"*Tamam* o zaman," dedi Jonah, dikkatini yeniden önündeki işe vererek. "Film projesinde ilerlediniz mi?"

"Hayır. Miller'a onu da kaydettiğimi daha dün akşam söyledim."

Jonah, Miller'a baktı. "Hâlâ kız arkadaşından izin mi bekliyorsun."

"Artık bir kız arkadaşım yok." Miller bana baktı. "Ya da yeni birisi olabilir mi?" Dikkatini yeniden Jonah'a çevirdiğinde şaşkın görünüyordu. "İnsanlara artık sevgili olduğumuzu söylememi istemiyor gibi görünüyor."

"Öyle miyiz?" diye sordum. "Sevgili miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Miller. "Bana cevap verme deyip duran sensin."

"Sadece bizi tanımlamak için baskı hissetmeni istemedim."

"Şimdi bizi *tanımlamadığım* için baskı hissediyorum."

"Eh, Lexie senden hoşlanıyormuş gibi davranırsam bunun seni korkutup kaçıracağını söyledi."

Miller kuşkuyla baktı. "Dün geceki telefon seni korkutmadıysa, bence sorunumuz yok. Benden hoşlanıyorsan, benden hoşlanıyormuş gibi davranmanı isterim, yoksa kafamı karıştırırsın."

"Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Kafan karışmasın."

"Güzel," dedi Miller. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Güzel," diye karşılık verdim.

"*Güzel*," dedi Jonah bize orada olduğunu hatırlatarak. "Proje dönem bitmeden teslim edilecek. Başlayın."

"Tamam," dedik Miller'la bir ağızdan.

Jonah gözlerini devirerek etrafından dolanıp masasına geri döndü. Miller benden uzaklaştı. "Dersten sonra görüşürüz."

Gülümsedim.

O da bana gülümsedi ama Miller odadan çıkınca gülümsemem kaşlarımı çatmaya dönüştü. Bir kez daha, gülümsediğim için bile kendimi suçlu hissediyordum.

"Vay."

Jonah'a baktım. "Ne?"

"Yüzündeki ifade. Gülümsemen belirirken yok oldu. İyi misin?"

Başımı salladım ama detaya girmedim. Ama Jonah peşini bırakmadı. "Clara. Neyin var?"

Başımı iki yana salladım, çünkü bu çok saçmaydı. "Bilmiyorum. Ben sadece... kendimi suçlu hissediyorum."

"Neden?"

"Daha sadece kırk beş gün oldu ve bugün mutlu uyandım. Bir an bile iyi hissetsem kendimi berbat bir insan gibi hissediyorum." *Özellikle de kazaları benim hatam olduğu için.* Ama bu kısmı itirafımın dışında bıraktım.

"Eğlence parkına hoş geldin," dedi Jonah.

Ona sorgularcasına bakınca açıklamaya başladı.

"Trajik bir şey olduktan hemen sonra, bir uçurumdan düşmüş gibi hissedersin. Ancak trajedi idrak edilince uçurumdan düşmediğini anlarsın. Dibe yeni ulaşan sonsuz bir hız trenindesindir. Artık uzun, çok uzun bir süre bir yukarı bir aşağı inip çıkacak, baş aşağı duracaktır. Belki de sonsuza kadar."

"Bunun kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Jonah omuz silkti. "Burada seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum. Ben de seninle aynı hız trenindeyim."

Kapı açıldı, öğrenciler içeri girmeye başladı. Jonah'a

bakmaktan kendimi alamıyordum. Göz kenarları kırışmış, dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştı.

Onu stresli, üzgün ya da ifadesi her neyse, böyle görmek yüreğimi sızlatmıştı. Hiç hoşuma gitmemişti. Jonah her zaman sakin ve biraz ciddiydi ama gözleri daima mutlu görünürdü. Sanırım kazadan bu yana ona ne kadar değiştiğini görecek kadar uzun bakmamıştım.

Bu durum olayların annemi ne kadar değiştirdiğini merak etmeme yol açtı. Artık ona da pek bakmıyordum.

Bunun benim yüzümden mi olduğunu merak ettim.

* * *

Miller söylediği gibi dersten sonra beni beklemiyordu. İlk dersinin nerede olduğunu bile bilmiyordum, bu yüzden koridorda biraz oyalanıp onu bekledim.

"Clara?"

Annemin sesiyle arkama döndüm. Bir elinde bir dosya, diğerinde Louis Vuitton çantası vardı. Louis'yi sadece özel günlerde ortaya çıkarıyordu, bu yüzden burada ne yaptığını ve Louis'yi neden çıkardığını bilmiyordum ama bu beni anında tedirgin etmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Dosyayı yukarı kaldırdı. "İş başvurusu."

"Burada mı?"

"Yedek öğretmenler alıyorlar. Birkaç aylığına yapabilirim diye düşündüm. Bakalım hoşuma gidecek mi? Üniversiteye geri dönmeye karar verdim."

Koridor boşalmaya başlamıştı. Yakınımızda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındım. "*Ciddi misin sen?*"

Bana sanki onu kırmışım gibi baktı. "Üniversiteye gitmemin nesi var?"

Onu kırmak istememiştim. Üniversiteye gitmek istiyorsa onun adına mutlu olurdum. Ama annemin her gün gittiğim okulda nabız yoklaması istediğim son şeydi. Evde zaten anlaşamıyorduk. Onu derste görmeyi hayal bile edemiyordum.

Başımı iki yana salladım. "Öyle demek istemedim–" Yanağıma dudaklar değip bir kol belime sarılınca sözlerim yarıda kaldı.

"Seni bulmaya çalışıyordum. Ders çalışmaya nereye gidiyorsun"

Gözlerim irileşerek Miller'a baktım. Dönüp anneme baktım. Yüz ifadem Miller'ın bakışlarını benden anneme çevirmesine yol açtı. Kasıldığını hissettim, sonra kolunu yana indirdi. Miller'ın telaşlandığını ilk kez görüyordum. Kendini resmen tanıtmak için anneme elini uzattı. Annem sadece eline, sonra bana baktı.

Miller özür mırıldanmaya başladı. "Özür dilerim Bayan Grant. Sadece sizi Clara'nın arkadaşlarından biri sandım. Siz... çok genç görünüyorsunuz."

Annem onu görmezden gelerek kötü kötü bana baktı.

"Annem gerçekten genç," dedim Miller'a. "Beni on yedisindeyken doğurmuş."

Annem hiç sektirmeden Miller'a hitap etti. "Biz çok doğurgan kadınlarız. Dikkatli ol."

Aman Tanrım.

Bir an gözlerimi ellerimle örttüm. Miller'ın yüzüne bile bakamadan, "Öğle yemeğinde görüşürüz," dedim.

Göz ucuyla başını sallayarak hızla ters yöne yürüdüğünü gördüm. "Ona bunları söylediğine inanamıyorum."

"Onunla artık çıkıyor musun?" dedi annem omzumun üzerinden işaret ederek. "Bir kız arkadaşı var dediğini sanıyordum."

"Ondan ayrıldı."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü hoşuna gitmeyeceğini biliyordum."

"Haklısın –hoşuma gitmiyor." Şimdi sesini yükseltiyordu. Koridor boş olduğu için seviniyordum. "Onunla takılmaya başladığın günden beri babanın cenazesini kaçırdın, uyuşturucu kullandın, eve hiç gelmiyorsun, sokak yasağı saatini geçiriyorsun. Senin için iyi biri değil, Clara."

Şu anda onunla tartışmak istemiyordum. Ama Miller hakkında bundan fazla yanılamazdı. Davranışlarımın sorumluluğunu kırk beş gün önce olanlar neticesinde aldığım birkaç kötü karar yerine onun üstüne atması beni kızdırmıştı. Bunun –tüm bu korkunç duruma Jenny teyzeye mesaj atmamın sebep olduğunu bilmenin– üzerimde bir erkek arkadaştan çok daha fazla etkisi olmuştu.

"Hayatında olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Artık her küçük sırrı sana anlatacak Jenny teyze olmadığı için mi?"

Sanki Jenny teyzenin ona her şeyi anlattığının farkında olmadığımı sanıyormuş gibi öfkesinin yerini bir şok ifadesi almıştı. Sonra sadece kızgın bir ifade belirdi. İncinmişti.

"Bana neden her şeyi anlattı sanıyorsun Clara? Çünkü sana verdiği tüm tavsiyeler benden geliyordu. Son beş yılını benim yazdığım metinleri kesip yapıştırarak geçirdi, sonra da onları sana nakledip onunmuş gibi yapıyordu."

"Bu doğru değil," diye terslendim.

"Bu *doğru*. Bu yüzden bana senin için neyin iyi olduğunu ya da neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi davranmayı bırak."

Jenny teyze için söyledikleri doğru değildi.

Ve doğru bile olsa... Jenny bana verdiği tavsiyelerin çoğunu annemden aktarmışsa bile, neden bunu benim için

mahvediyordu ki? Jenny benim sayemde bir daha hiç geri dönmeyecekti ve annem teyzemin en değer verdiğim yönünü bir blendera atıp karıştırarak beni bununla besliyordu.

Ağlamak üzere olduğumu hissetmek hiç hoşuma gitmemişti. Anneme çok kızgındım. Kendime kızgındım. Ceza alacak bir şey söylemeden gitmek için arkamı döndüm ama annem kolumdan tuttu.

"Clara."

Kolumu hızla elinden çektim. Dönüp ona doğru hamle yaparak bir adım attım. "Teşekkür ederim anne. Teyzemin en sevdiğim özelliklerinden birini alıp *mahvettiğin* için teşekkür ederim!"

Ona sürtük demeyi gerçekten istiyordum ama kızdırmak da istemiyordum. Suçlu hissettirmek istiyordum. Benim kazadan beri hissettiğim kadar suçlu hissetmesini istiyordum.

İşe yaramıştı çünkü Jenny teyzeyle yakın ilişkimden kendine pay çıkardığı için hemen utanmış görünüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Onu koridorda tek başına bırakarak uzaklaştım.

17. Bölüm

MORGAN

Tüm bunları neden söylemiştim ki? Artık Jenny olmadığı hâlde kendime pay çıkarmaya neden gerek duymuştum?

Sebebini biliyordum. Jenny'nin bana yaptıklarına kızgındım ve acı çekiyordum, bir de Clara'nın onu hâlâ azize gibi gördüğünü bilmek daha da acı veriyordu. Clara'nın, Jenny'nin olgun tavsiyeler konusunda hiçbir fikri olmadığını, Jenny'den öğrendiği her şeyi Jenny'nin benden öğrendiğini bilmesini istiyordum. Her nedense bunda pay sahibi olmak istiyordum. İhtiyacım olmayan bir pay. Jenny'yle Chris'e duyduğum tüm öfkeyi alıyor, Clara'nın da onlara karşı öfke duymasını istiyordum.

Kendimi berbat hissediyordum. Clara haklıydı. Onu üzmüş, Jenny'ye dair bir hatırasını mahvetmiştim ve tüm bunlar bencil nedenlerle olmuştu. Çünkü Jenny'ye kızgındım. Çünkü Jenny *beni* üzmüştü.

Bu, Jenny'yle Chris'in yaptıklarını Clara'nın öğrenmesine izin veremeyeceğimin bir başka kanıtıydı. Sadece bu küçük şeyi öğrenmek bile onu mahvetmişti. Söylediğim anda az kalsın ağlayacaktı.

Tanrım, bu acı veriyordu. Her şey o kadar acı veriyordu ki buradan gitmek istiyordum. Bu binadan çıkmak istiyor-

dum. Eve gitmek istiyordum. Burada işe başvurmayı asla düşünmemeliydim. Hangi genç bütün gününü, her gününü annesiyle geçirmek isterdi ki?

Dönüp koridorda aceleyle yürümeye başladım, dışarı çıkana kadar gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Kapıya iki üç metre kalmıştı.

"Morgan?"

Adımı duyunca donup kaldım. Hızla arkama döndüm, Jonah kapının eşiğinde duruyordu. İyi olmadığımı hemen anlamıştı. "Buraya gel," diyerek beni boş sınıfa aldı. Büyük bir parçamla yürümeye devam etmek ama küçük bir parçamla bir yere sığınmak istiyordum ve boş sınıf bunu yapmak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Bir elini sırtıma koyarak beni bir yere oturttu. Bir kâğıt mendil verdi. Alıp gözlerimi silerek gözyaşlarımı bastırdım. Nereden çıkmıştı bilmiyordum ama son birkaç haftadır sanki Clara'nın kontrolünü kaybediyormuşum gibi geliyordu, bu yüzden Jonah'ı geçici terapistim olmak zorunda bıraktım. Rasgele konuşmaya başladım.

"Her zaman iyi bir anne olduğumu düşünürdüm. On yedi yaşımdan beri tek işim bu oldu. Chris hastanede çalışıyordu, benim işim de Clara'yı büyütmekti. Bu yüzden ne zaman iyi bir şey yapsa ya da bizi bir şekilde şaşırtsa, gurur duyuyordum. Onu bu harika küçük insana ben dönüştürmüştüm ve onunla çok gurur duyuyordum. Kendimle gurur duyuyordum. Ama Chris öldüğü günden beri, onun tüm güzel yanlarıyla belki de hiçbir ilgim olmadığını düşünmeye başladım. Chris ölmeden önce hiç arıza çıkarmamıştı. Uyuşturucu kullanmamış veya gittiği yer ya da erkek arkadaşı konusunda hiç yalan söylememişti. Peki ya bunca zaman ben harika bir anne olduğum için onun harika olduğunu düşünmüşsem ama tüm bu süre boyunca onun en iyi

yanını ortaya çıkaran Chris olmuşsa? Çünkü şimdi Chris yokken birbirimizin en kötü yanlarını ortaya çıkarıyoruz."

Ben bunları söylemeye başladığımda Jonah masasına yaslanmıştı ama şimdi karşımdaki masada oturuyordu. Eğilip dizlerinin arasında ellerini kavuşturdu. "Morgan, dinle beni."

Bir nefes alıp dikkatimi ona çevirdim.

"Sen de ben de otuzlu yaşlardayız... Hayatlarımızda makul ölçüde bir trajediye hazırlıklı olabiliriz. Ama Clara daha on altısında. Onun yaşındaki hiç kimse bu kadar hasar yaratan bir şeyle uğraşmamalı. Şu anda keder içinde kaybolmuş bir durumda. Bana yaptığın gibi onun da yolunu bulmasına imkân vermelisin."

Şu anda Jonah'ın sesi o kadar yumuşaktı ki sözlerinden bir nevi teselli buluyordum. Başımı salladım, beni sınıfa soktuğu için minnettardım. Uzanıp elimi güven verici bir şekilde iki elinin arasına alarak sıktı. "Clara artık Chris olmadığı için zorluk çekmiyor. Bir daha hiç gelmeyeceği için zorluk çekiyor. Arada fark var."

Yanağımdan aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü. Jonah'ın beni daha iyi hissettirmesini beklemiyordum ama haklıydı. Clara konusunda haklıydı ve bu söylediklerinin aynı zamanda benim için de geçerli olduğunu düşünmeme neden olmuştu. Chris'in varlığı, yokluğu kadar etkileyici olmamıştı.

Jonah iki eliyle ellerimi tutmuş dururken sınıfın kapısı açıldı. Gelen Miller'dı. Sınıfa girdi ve benden birkaç adım ötede durdu. Bana sanki Clara onu yakalayıp koridorda ne kadar üzdüğümü anlatmış gibi bakıyordu.

Uyarıyla kaşımı kaldırdım."Umarım bana kızımı nasıl yetiştireceğimi söylemezsin."

Miller aniden geriye küçük bir adım attı. Gözlerini

benden Jonah'a çevirdi. Gergin bir ifadeyle, "Hımm. Hayır efendim. Ben sadece..." Oturduğum masayı işaret etti. "Benim yerimde oturuyorsunuz."

Oh. Ders için gelmişti.

Teyit için Jonah'a baktım. Jonah başını sallayarak, "Miller haklı. Burası onun yeri," dedi.

Bugün kendimi daha ne kadar utandırabilirdim?

"Önemli değil, başka bir yere oturabilirim," dedi Miller.

Ayağa kalkıp sandalyeyi işaret ettim. Miller tereddütle gidip oturdu. "Deli değilim ben," dedim Miller'a, az önce yaptığım davranışı mazur göstererek. Ve belki daha önce koridordaki davranışımı. "Sadece gerçekten kötü bir gün geçiriyorum."

Miller teyit için Jonah'a baktı. Jonah başını sallayarak, "Morgan haklı. Deli değil," dedi.

Miller kuşkuyla bakarak yerine çöküp cebinden cep telefonunu çıkardı, konuşmamızın tamamen dışında kalmak istiyordu.

Sınıfa başka öğrenciler de girmeye başlayınca Jonah beni kapıya kadar geçirdi. "Daha sonra uğrayıp kapıyı menteşelerden sökmeyi bitiririm."

"Teşekkür ederim." Dışarı çıkmaya davrandım ama eve tek başıma gidip günün utancını düşünmekten ne kadar korktuğumu fark ettim. Bunu sadece Elijah aklımdan çıkarabilirdi. "Elijah'yı kreşten almamın sakıncası var mı? Onu özledim."

"Buna bayılır. Kreşten alacaklar listesinde adın zaten var. Okul biter bitmez gelirim."

Dudaklarım gergin, gülümseyerek arkamı döndüm. Arabama yürüdüm, Jonah'a sarılmadığım ya da ona daha fazla teşekkür etmediğim için pişmanlık duyuyordum. Bunu hak ediyordu.

18. Bölüm

CLARA

Miller tepsisini masada yanıma kaydırdı. "Annen benden nefret ediyor." Kayıtsızca bir kola açarak yudumladı.

Üstünü kapatıp yanıldığını söylemeyecektim. "İkimiz de öyle."

Başını hızla benden tarafa çevirdi. "*İkiniz* de mi benden nefret ediyorsunuz?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Annem *ikimizden* nefret ediyor." Dalgın dalgın masada su şişemi döndürdüm. "Sen gittikten sonra tartıştık. Seninle ilgili değil. Sadece... bazı konularla alakalı. Benim duygularımı incitti."

Miller artık o kadar kayıtsız değildi. Canımın sıkkın olduğumu anlamıştı, önündeki yemeği görmezden gelerek bana döndü. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Sadece bir döngüye girdik."

Miller eğilip alnını başımın yan tarafına dayadı. "Bu yılın berbat geçtiği için üzgünüm." Başımın yan tarafına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi, tabağından turşu dilimini alıp benimkine koydu. "Turşumu alabilirsin. Belki yardımı dokunur?"

"Turşu sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Miller hafifçe gülümsedi. "Sen öğle yemeği yerken sana bakmamaya çalışarak üç yıl geçirdim. Ürkütücü, biliyorum."

"Ama aynı zamanda tatlı."

Sırıttı. "Özetle ben buyum. Tatlı ve ürkütücü biri."

"*Çok* tatlı ve ürkütücü biri."

Lexie tepsisini masada karşımıza koydu. "Tatlı garip birini istiyorum. Bana bir erkek arkadaş buldun mu?"

"Daha değil," dedi Miller. "Talep edeli sadece dört saat oldu."

Lexie gözlerini devirdi. "Seni duyan da zaman önemli sanır. Bir yıldır çıktığın kızı terk edip dakikalar içinde en iyi arkadaşımı öpen sensin."

İnledim. "Kibar ol Lexie. Miller henüz seni alay konusu olacak kadar iyi tanımıyor."

"Bu alay değil. Kelimenin tam anlamıyla kız arkadaşını terk etti ve seninle bir ilişkiye daldı." Miller'a baktı. "Bu yanlış mı?"

Miller söylediklerine sinirlenmiş görünmüyordu. Ağzına bir patates kızartması attı. "Oldukça doğru," dedi. Bana bakarak göz kırptı. "Ama Clara neler olduğunu biliyor."

"Eh, ben bilmiyorum," dedi Lexie. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Göbek adını bile bilmiyorum. O da mı bir bira markası?"

Sorusu kafama dank edince Miller'a döndüm. "Ah, vay be. Adının ve soyadının bira markası olduğunu fark etmemiştim."

"Bilerek değilmiş. Miller annemin kızlık soyadıydı." Lexie'ye baktı. "Jeremiah dedi."

"Çok *normal,*" dedi Lexie hayal kırıklığına uğramış gibi. Bir kaşık puding yiyerek kaşığı bir an ağzında tuttu.

Ağzından çıkarıp Miller'a doğrulttu. "En iyi arkadaşın kim Miller Jeremiah Adams? Seksi mi? Kız arkadaşı var mu?"

"Hepsi seksi ve sevgilileri yok," dedi Miller. "Tam olarak ne istiyorsun?"

Lexie omuz silkti. "Seçici değilim. Mavi gözlü sarışın erkekleri tercih ediyorum. Kuru espri anlayışı olan biri. Biraz kaba. İnsanlarla vakit geçirmekten hiç hoşlanmayan. Alışveriş bağımlısı olan ve her konuda haklı olmayı seven bir kız arkadaşta sakınca görmeyen. Atletik. Boyu bir seksenden uzun. Ve Katolik."

Güldüm. "Sen Katolik bile değilsin ki."

"Evet, ama Katolikler katı ve pek çok şeyi itiraf etmek zorunda oluyorlar, bu yüzden mesela bir Baptist'ten daha az günah işleyebilir."

"Tespitin çok ama çok kusurlu," dedim.

"Böyle birini tanıyorum," dedi Miller ayağa kalkarak. "Gidip getirmemi ister misin?"

"Şu anda mı?" diye sordu Lexie, canlanmıştı.

"Hemen dönerim." Miller gidince Lexie bana bakarak kaşlarını oynattı.

"Belki sevgilini sevebilirim. En iyi arkadaşını önemsiyor."

"Ondan henüz erkek arkadaşım olarak bahsetmememi söyledin sanıyordum."

"Bu sözleri söylediğimde bir tereddüt vardı," dedi. "Erkek... *arkadaşını* sevdim."

Miller'ın her zamanki yemek masasına oturduğunu gördük. Efren adında biriyle konuşuyordu. Onu tiyatrodan tanıyordum ama Lexie'nin isteklerinin hiçbirine uymuyordu. Ya da daha doğrusu *taleplerine.*

Efren siyah saçlıydı, Lexie'den kısaydı ve kesinlikle atletik değildi. Buraya birkaç yıl evvel liseye başlamadan önce

Filipinler'den taşınmıştı. Efren yemekhanenin öbür tarafından ona gülümseyince Lexie inleyerek elini yüzüne götürüp onu görmeyi engelledi.

"Şu anda ciddi mi? Efren Beltran mı?"

"Tiyatroda onunlaydım. Gerçekten hoş biri. Ve sevimli."

Lexie'nin gözleri sanki ona ihanet ediyormuşum gibi kocaman açıldı. "Boyu bir yetmiş gibi!" Parmaklarının arasından baktı ve Miller'ın Efren'ı masaya getirdiğini gördü. İnleyerek elini indirdi ama Miller'ın seçiminden duyduğu hayal kırıklığını gizlemedi.

"Bu Efren," dedi Miller. "Efren, bu da Lexie."

Lexie gözlerini kısarak Miller'dan tarafa baktıktan sonra Efren'a çevirdi. "Katolik misin bari?"

Efren, Lexie'nin yanına oturdu. Lexie'nin tepkisini hakaretten ziyade eğlenceli bulmuş gibiydi. "Hayır, ama bir Katolik kilisesinden bir kilometre uzakta yaşıyorum. İnanç değiştirmeye karşı değilim."

Ondan şimdiden hoşlanmıştım ama içimde Lexie açısından o kadar kolay olmayacağına dair bir his vardı. "Biraz deneyimsiz görünüyorsun," dedi Lexie neredeyse suçlayarak. "Daha önce hiç kız arkadaşın oldu mu ki?"

"İnternetten olsa sayılır mı?" diye sordu Efren.

"Hayır. Kesinlikle sayılmaz."

"O hâlde... Hayır."

Lexie başını iki yana salladı.

Miller, Efren'a bakarak söze girdi. "Ashton'la bir süre çıktığınızı sanıyordum. Bu sayılır, değil mi?"

Efren başını iki yana sallayarak bunun sayılmadığını belirtti. "Daha başlamadan fiyaskoyla sonuçlandı."

"Kötü bir deneyim," dedi Miller.

"Babanın boyu kaç?" diye sordu Lexie. "Sence uzaman bitmiş midir?"

"Bilmiyorum," dedi Efren omuz silkerek. "Babam ben üç yaşındayken terk etmiş. Neye benzediğini hiç bilmiyorum."

Çok belli belirsiz olsa da, Lexie'nin kaşının kalktığını görebiliyordum. "Benimki de. Noel günü."

"Bu tavrını açıklıyor," dedi Efren.

Lexie omuz silkti. "Bilemiyorum. Sanırım üç yaşımdan önce de böyle bir tavrım vardı. Muhtemelen bu yüzden gitmiştir."

Efren başıyla onayladı. "Muhtemelen. Çıkmaya başlarsak sakın yanında olmama alışma çünkü muhtemelen tavrından bıkıp ben de giderim."

Lexie buna gülümsememeye çalıştı ama Efren'ın esprisinin boyunun uzun olmasından daha seksi geldiğinden emindim.

Doğrusu bunun bir yere varmasını beklememiştim ama iğneleme konusunda eşit düzeydeydiler. Belki de Lexie kendisini bir randevuya çıkarmasına izin verirdi.

Yüzümü onlardan çevirip Miller'a baktım. Muzip muzip gülümsedikten sonra kıtır kıtır bir patates kızartması daha yemeye başladı. "Gerçekten iyi çocuktur," diye fısıldadı. "Lexie ona bir şans verirse şaşırabilir." Bir kızartma alıp ağzıma yaklaştırdı. Yedim, sonra eğilip beni öptü.

Sadece bir buseydi –iki saniye sürmüştü– ama bu iki saniye çok uzundu çünkü bir an sonra birisi hafifçe omzumuza vurdu. İkimiz de bakınca ters ters bize bakan yemekhane gözetmenini gördük.

"Yemekhanede açık sevgi gösterisi yok. Tepsilerinizi bırakıp benimle gelin. Öğle yemeği cezası."

Miller'a bakıp başımı iki yana salladım. "Seninle daha on dört saattir çıkıyorum ve şimdiden başımı belaya sokmaya başladın."

Miller güldü. "On dört saatten çok daha önce benimle yasadışı işler yapıyordun. Tabelayı unuttun mu?"

"Hadi *kalkın*," dedi yemekhane gözetmeni.

Tepsilerimizi kaldırırken bizi takip etti. Miller kadın bakmadığı sırada tepsimdeki cips torbasını alıp kotunun önüne tıkıştırarak tişörtüyle üstünü örttü.

Gözetmen hanım bizi kütüphaneye götürerek öğle yemeği cezası için kaydetti. Hayatımda hiç yemek cezası almamıştım. Bu ilkti ama aslında biraz heyecanlanmıştım.

Boş bir masaya oturduk. Cezayı gözeten öğretmen ayağını masaya kaldırmış telefonunda oyun oynuyordu. Bizimle hiç ilgilenmiyordu.

Miller fark edilmemesi için sandalyesini azar azar hareket ettirmeye başlamıştı. Bana şehir sınırı işaretini taşımasını hatırlatıyordu.

Bana o kadar yakın oturdu ki bacaklarımız ve kollarımız birbirine değiyordu. Yakınlığı çok güzeldi. Ona yakın olmanın hissettirdiklerini seviyordum. Kokusunu da seviyordum. Normalde duş jeli kokuyordu. Axe marka belki. Bazen lolipop kokuyordu. Ama şu anda Doritos kokuyordu.

Midem guruldayınca Miller dikkatle koltuğuna yaslanıp elini kot pantolonuna soktu. Cips poşetini çıkarıp hışırtı sesini bastırmak için biraz öksürerek açtı.

Ceza gözetmeni bizden tarafa baktı. Miller masaya bakıyor, masum görünmeye çalışıyordu. Kadın oyununa geri dönünce Miller cips poşetini bana doğru tuttu. Hepsi ezilmişti, bu yüzden bulabildiğim en sağlamını alıp öğretmene fark ettirmeden ağzıma tıkıştırdım.

Bütün poşeti bu şekilde yedik, cipsleri sırayla gizlice alıyor, çok gürültülü çıtırdatmamak için ıslanana kadar emiyorduk. Poşettekiler bitince ellerimi kotuma silip kolumu kaldırdım. "Pardon? "

Ceza gözetmeni başını kaldırıp baktı.

"Raftan okumak için bir kitap alabilir miyiz?"

"Alabilirsiniz. Altmış saniyeniz var."

Birkaç saniye sonra kendimizi aynı koridorda bulduk, Miller'ın dudakları dudaklarımda, sırtım kitaplarla dolu bir duvara dayalıydı. Öpüşürken gülüyor, sessiz olmak için her türlü çabayı gösteriyorduk. "Yine ceza alacağız," diye fısıldadım.

"Umarım." Dudakları tekrar dudaklarımla buluştu, şimdi ikimiz de Doritos tadı alıyorduk. Elleri yanaklarımdan belime kaydı. Dili yumuşak ama öpücükleri hızlıydı. "Acele etsek iyi olur. Sadece otuz saniyemiz kaldı."

Başımı salladım ama kollarımı boynuna dolayıp onu daha da yakına çektim. On saniye kadar daha öpüştükten sonra onu iterek uzaklaştırdım. Elleri belimde kalmıştı.

"Bu akşam sinemaya gel," diye fısıldadı.

"Çalışıyor musun?"

Başını salladı. "Evet ama seni bedava sokabilirim. Bu sefer taze patlamış mısır yaparım."

"Kabul."

Yanağıma öpücük kondurarak arkamdaki raftan rasgele bir kitap aldı. Ben de bir kitap aldım ve ikimiz de yerlerimize döndük.

Artık hareketsiz oturmak zordu. Beni iyice heyecanlandırmıştı, elini tutmak veya tekrar öpmek istiyordum ama bunun yerine masa altından ayak dokundurmakla yetinmemiz gerekiyordu. Bir süre sonra eğilerek fısıldadı, "Kitapları takas edelim mi?"

Elindeki kitaba bakınca kapağını okumam için kitabı kapattı. *Kadın Üreme Döngüsü için Resimli Bir Kılavuz.*

Gülmemi elimle örtüp kitabımı ona kaydırdım.

* * *

Cezadan sonra dolabıma döndüğümüzde, Lexie belirdi. Miller'la aramıza girdi. "Komik biri." Sanırım Efren'dan bahsediyordu. "Kısa boylu ama komik."

"Siz ikiniz bu gece benimle sinemaya gelmelisiniz," dedim.

Lexie öğürme sesi çıkardı. "Beni tanıdığın bunca yıl seninle hiç sinemaya gittim mi?"

Bunu düşündüm, gitmemişti. Sadece hiç bunu önermemiştim.

"Sinemaya karşı bir şeyin mi var?" diye sordu Miller.

"Ufff, *evet*. İğrenç oluyorlar. Bir sinema koltuğunda ne kadar meni olduğunu biliyor musun?"

"İğrenç," dedim. "Ne kadar?"

"Bilmiyorum ama muhtemelen araştırılması gerekir." Dolaptan uzaklaşarak çekip gitti. Miller'la ona baktık.

"İlginç bir kız," dedi Miller.

"Öyledir. Ama artık bu gece sinemaya gelmek istediğimden pek emin değilim."

Miller bana doğru eğildi. "Sinemayı ben temizliyorum ve tertemiz. Gelmen iyi olur. Yedi?"

"Tamam. Geleceğim. Ama her salonun arka sırasını Lysol'le dezenfekte edersen harika olur." Miller bana veda öpücüğü vermek için öne eğildi ama elimle yüzünü ittim. "Tekrar ceza yemek istemiyorum."

Miller gülerek geri çekildi. "Altı saat sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Gidememe ihtimalim olduğunu ona söylemedim. Bu konuda annemle henüz konuşmamıştım. Bugün koridorda olanlardan sonra Miller'la çıkmamı istemeyeceği belliydi. Muhtemelen okuldan sonra bir süre Lexie'lerde takılacak, ona yalan söyleyerek sinemaya gideceğimizi söyleyecektim.

Anneme yalan söylemekte iyice ustalaşıyordum. Ona doğruyu söylemekten daha kolaydı.

19. Bölüm

MORGAN

Jonah ön kapıya hafifçe vurduktan sonra açtı.

İçeri girdiğinde uyuyan Elijah'yla kanepedeydim.

"Onu tam uykuya yatıracakları sırada aldım," diye fısıldadım.

Jonah, Elijah'ya bakarak gülümsedi. "Bu yaşta çok uyuyorlar. Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Usulca güldüm. "Uyumayı reddetmeye başlayınca bunu özleyeceksin."

Jonah başıyla garajı işaret etti. "İşten sonra eve gidecek vaktim olmadı. Chris'in alet çantasını açmamın sakıncası var mı?" Başımı iki yana salladım. Jonah o tarafa gidince Elijah'yı beşiğine koydum. Mutfaktan gelen gürültü uyandırmasın diye oturma odasının uzak tarafına taşıdım.

Jonah, Chris'in alet kutusuyla evi geçip mutfağa götürdü. Kapıya yardım etmek için peşinden gittim.

Ona bir bıçak verdim, kilidi açması sadece birkaç saniye sürdü. Kapağı açtıktan sonra, alt kısımdaki daha geniş bölmede arama yapabilmek için üst tepsiyi çıkardı.

Yüzünde aniden şaşkın bir ifade belirdi. Bu ifadeyi görünce gidip alet kutusunun içine baktım.

İkimiz de üst tepsinin altına gizlenmiş malzemeye bakıyorduk.

Zarflar. Mektuplar. Kartlar. Pek çok, hepsi Chris'e yazılmıştı.

"Bunlar senden mi?" diye sordu Jonah.

Başımı iki yana sallayarak sanki mesafe onları yok edecekmiş gibi bir adım geri çekildim. Ne zaman pek çok yaramdan birinin iyileşmeye başladığını hissetsem, yarayı tekrar açacak bir şey oluyordu.

Tüm açık zarfların üstüne Jenny'nin el yazısıyla Chris'in adı yazılmıştı. Jonah gözden geçiriyordu.

O zarfların içinde tüm sorularımızın cevapları olabileceğini anlayınca kalbim hızla atmaya başladı. Ne zaman başlamıştı? Neden? Chris ona âşık mıydı? Jenny'yi benden fazla mı seviyordu?

"Bunları okuyacak mısın?" diye sordum.

Jonah kendinden emin bir ifadeyle başını iki yana salladı. Kararı çok kesindi. Merak etmemesine imrenmiştim. Hepsini bana verdi. "Sen yapman gerekeni yap ama ne yaşadıklarını öğrenmek umurumda değil."

Elimdeki mektuplara baktım.

Jonah gerek duyduklarını aldıktan sonra alet kutusunu kenara itip son inatçı kapı menteşesi üzerinde çalışmaya başladı.

Mektupları odama götürüp yatağın üstüne bıraktım. Sadece elimde tutmak bile çok acı veriyordu. Mektuplara Jonah buradayken bakmak istemiyordum, yatak odamdan çıkıp kapıyı kapattım. Onlarla daha sonra yüzleşecektim.

Mutfakta kendimi tezgâhın üzerine çekip ayaklarıma baktım, başka bir şey düşünmeye ne kadar çalışırsam çalışayım, mektuplardan başka bir şey düşünemiyordum.

Mektupları okursam, bana bir son verme duygusu verir miydi? Yoksa sadece yarayı mı derinleştirirdi?

Bir yanımla durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyordum. Küçük anılar her şeyi yeterince kötü yapıyordu,

tıpkı bu sabah yaşadığım ve neredeyse beni ağlatacak olan anı gibi.

Jenny'yle geçen yıl Chris'in doğum gününden bir hafta önce şehir merkezine gitmiştik. Chris'e bir mağazada asılı gördüğü belirli bir soyut tabloyu almakta ısrarlıydı. Chris'le evli olduğum onca yıl resimle ilgilendiğini hiç bilmiyordum. Ama resim Jenny'ye nedense Chris'i hatırlatmıştı. Bu konuda fazla düşünmemiştim. Ne de olsa Chris'in baldızıydı. İyi geçinmeleri çok hoşuma gidiyordu.

Tablo duvara dayadığım portatif mutfak adasının üzerinde asılı duruyordu. Şu anda tabloya bakıyordum.

"Jenny, Chris'e geçen yıl doğum gününde bu tabloyu almakta çok kararlıydı."

Jonah yaptığı işi durdurup omzunun üzerinden tabloya baktı. Sonra bakışlarını üzerimden geçirerek dikkatini tekrar kapıya çevirdi.

"Ona bu tablodan nefret edeceğini söylediğimde bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?" diye sordu Jonah.

"*Sen onu benim kadar tanımıyorsun,* dedi."

Jonah'ın omuzları gerildi ama buna cevap vermedi.

"Ona güldüğümü hatırlıyorum, çünkü şaka yaptığını düşünmüştüm. Ama şimdi, bildiklerimizi öğrenince bunda ciddi olduğunu düşünüyorum. Kocamı benden daha iyi tanıma konusunda ciddiydi ve bunu sesli söylemek istediğini sanmıyorum. Şimdi o tabloya her baktığımda nasıl bir hikâye barındırdığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Chris resmi ilk gördüğünde birlikte miydiler? Chris ona beğendiğini mi söylemişti? Onlara dair her anım normaldi. Ama bunu –onları– düşündükçe anılar şekil değiştiriyor. Ve bundan nefret ediyorum."

Jonah sonunda kapıyı menteşelerinden çıkardı. Duvara

yasladı, sonra tezgâha dayanarak bir Jolly Rancher aldı. Ağzına atınca şaşırdım.

"Sen karpuzludan nefret edersin."

"Ha?"

"Demin karpuzlu Jolly Rancher yedin. Eskiden hiç sevmezdin."

Gözlemime cevap vermedi. Konuşmaya başladığında tabloya bakıyordu. "Ölmelerinden önceki gece hepimiz masada yemek yiyorduk ya? Chris ona ertesi gün için heyecanlı olup olmadığını sormuştu. Jenny, *'Tahmin bile edemezsin,'* dediğinde aklıma hiçbir şey gelmemişti çünkü ertesi gün sözüm ona işe başlayacaktı, bundan bahsettiklerini düşünmüştüm. Ama Langford'da birlikte kalmaktan bahsediyorlarmış. Bunu gözümüzün önünde konuşuyorlardı."

O anı hiç düşünmemiştim. Ama Jonah haklıydı. Jenny, Chris'in gözlerinin içine bakarak neredeyse onunla yatacağı için heyecanlı olduğunu söylemişti. Kollarımda bir ürperti dolaşınca ovalayarak geçiştirdim. "Onlardan nefret ediyorum. Elijah hakkında sana yalan söyledikleri için onlardan nefret ediyorum. Bizi buna bulaştırdıkları için onlardan nefret ediyorum."

Şimdi ikimiz de tabloya bakıyorduk. "Çok çirkin bir tablo," dedi Jonah.

"Gerçekten öyle. Muhtemelen Elijah bile daha iyi bir resim yapabilirdi."

Jonah buzdolabını açıp bir karton yumurta çıkardı. Buzdolabının kapısı kapanınca yumurtaları açıp bir tane çıkararak ellerinin arasına aldı. Sonra yumurtayı tabloya fırlattı. Yumurta sarısının sağ taraftan akarak yere düşmesini izledim.

Umarım bunu temizlemeyi biliyordu.

Jonah şimdi önümde durmuş bir yumurta uzatıyordu. "İyi geliyor. Denesene."

Yumurtayı alıp tezgâhtan indim. Softbol atıyormuşum gibi kolumu geriye çektim ve yumurtayı tabloya fırlattım. Jonah haklıydı. Jenny'yle Chris'in birlikte oluşturdukları bir hatıranın üzerine sıçramasını izlemek iyi gelmişti. Kutudan bir yumurta daha alıp fırlattım. Sonra bir tane daha.

Ne yazık ki başlangıçta kutuda sadece dört yumurta olduğu için şimdi bitmişti, ama daha yeni başlıyormuşum gibi hissediyordum. "Başka bir şey bul," diyerek Jonah'ın buzdolabını açmasını istedim. Anılarından birini yok ederken bir şeyler beni eksikliğini bile bilmediğim bir adrenalin patlamasıyla doldurmuştu. Parmak uçlarımda sekerek başka bir şey fırlatmaya hazırlanırken Jonah bana plastik bir kase çikolatalı puding verdi. Kâseye baktım, omuz silktim ve tabloya fırlattım. Plastiğin bir parçası tuvali deldi.

"Pudingi *açmanı* istemiştim ama bu da işe yarıyor."

Gülerek ondan başka bir puding alıp üstündeki kâğıdı yırtarak açtım. Pudingi tabloya fırlatmaya çalıştım, ama çok yoğundu, yerinden çıkması zordu. Yumurta kadar tatmin edici olmayınca parmaklarımı kâseye daldırıp tablonun yanına gittim. Pudingi tuvalin her tarafına sürdüm.

Jonah bana başka bir şey uzattı. "Al. Bunu kullan."

Mayonez kavanozuna bakarak gülümsedim. "Chris mayonezden nefret ederdi."

"Biliyorum," dedi Jonah sırıtarak.

Tüm elimi daldırıp soğuk bir mayonez topağı çıkardım, elimden geldiğince tablonun her tarafına sürdüm. Şimdi Jonah yanımda durmuş tuvale hardal fışkırtıyordu. Normalde çıkardığımız karmaşadan deliye dönerdim ama bundan duyduğum tatmin duygusu nihai temizlik korkusundan çok daha ağır basıyordu.

Ayrıca gerçekten gülüyordum. Bu ses o kadar yabancıydı ki sırf bu duyguyu sürdürmek için evin her tarafına mayonez sürebilirdim.

Resme neredeyse tüm kavanozdaki mayonezi sürdüğüm sırada Jonah bir şişe ketçapla işe girişti.

Tanrım, çok iyi geliyordu.

Daha şimdiden bu evde ikisi arasındaki gizli hatıraları barındıran, yok edebileceğimiz başka ne olabilir diye düşünmeye başlamıştım. Eminim Jenny'yle Jonah'ın evinde de bir şeyler vardı. Ve Jonah'da bendekinden fazla yumurta olabilirdi.

Mayonez kavanozu sonunda boşalmıştı. Fırlatacak başka bir şey bulabilmek için arkamı dönmeye çalıştım ama çıplak ayak, yumurta sarısı ve karo zemin kombinasyonu güvenilir bir yüzey oluşturmuyordu. Kaydım, düşerken Jonah'ın koluna tutundum. Birkaç saniye içinde, ikimiz de sırtüstü mutfak zeminindeydik. Jonah yerden kalkmaya çalışıyordu ama yaptığımız karmaşa her tarafa dağılmıştı. Jonah'ın zeminde avucu kayınca tekrar sırtüstü düştü.

O kadar güldüm ki cenin pozisyonunda yan yattım, sanki daha önce hiç kullanmadığım gülme kasları kullanıyordum. Chris'le Jenny öldüğünden beri ilk kez gülüyordum.

Onlar öldüğünden bu yana Jonah'ın da güldüğünü ilk kez duymuştum.

Aslında... Jonah'ın güldüğünü gençliğimizden beri duymamıştım.

Kahkahalarımız dinmeye başlamıştı. Tam içimi çekerken Jonah başını çevirdi.

Artık gülmüyordu. Hatta tebessüm bile etmiyordu. Aslında göz göze geldiğimizde şu anda komik gelen her şey unutulmuş gibiydi, artık ortalık çok sessizdi.

İçimde dolaşan adrenalin şekil değiştirmeye başlamış, bir tabloyu yok etme isteğinden tamamen farklı bir isteğe

dönüşmüştü. Böyle eğlenceli bir süreçten bu kadar ciddi bir sürece geçmek sarsıcıydı. Neden bu kadar ciddi bir hâl aldığını bilmiyordum ama öyle olmuştu.

Jonah yutkundu, sonra pürüzlü bir fısıltıyla, "Karpuzlu Jolly Ranchers'tan hiçbir zaman nefret etmedim. Sadece senin favorin olduğu için sana saklıyordum."

Bu sözler içime işleyerek yavaş yavaş en soğuk yanlarımı ısıttı. Sessizce ona baktım, nutkum tutulduğundan değil, bir erkekten duyduğum en tatlı sözler olduğu içindi, üstelik kocamdan bile gelmiyordu.

Jonah elini uzatıp yanağıma yapışmış bir tutam saçı çekti. Bana dokunur dokunmaz göl kenarında çimlerin üzerinde battaniyede birlikte oturduğumuz geceye geri döndüm. Bana, "*Yanlış yapıyor olmamızdan korkuyorum*," diye fısıldamadan hemen önce baktığı gibi bakıyordu.

Beni öpecekmiş gibi geliyordu ama ne yapacağımı hiç bilmiyordum çünkü buna hazır değildim. Hatta *istemiyordum*. Aramızda bir öpüşme bir sürü kafa karışıklığını da beraberinde getirirdi.

Peki neden ona doğru eğiliyordum?

Neden eli saçlarımdaydı?

Neden tadının nasıl olabileceği düşüncesine kendimi kaptırmıştım?

Nefeslerimizin hızlanması dışında mutfak sessizdi. O kadar sessizdi ki Clara'nın arabası garaj yoluna girerken motor uğultusunu duyabildim.

Jonah beni bırakıp hızla sırtüstü döndü.

Nefes nefese bir çırpıda doğrulup oturdum. İkimiz de hemen yerden kalkıp üstümüzü başımızı temizlemeye başladık.

20. Bölüm

CLARA

Garaj yolunda Jonah'ın arabası duruyordu. Tekrar aklını kaybedip Elijah'yı bir hafta daha buraya bırakmak için gelmediğini umuyordum. Şu anda annemle bana son gereken şey buydu.

Neye ihtiyacımız var bilmiyordum ama bir şeylere ihtiyacımız vardı. Bir aracı mı? Ayrı ayrı tatil yapmak mı?

Bugün okulda olanları unutmaya benim kadar hazır olduğunu umuyordum. Annem hakkında sevdiğim bir şey varsa o da bir şey düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunda çatışmadan kaçınma becerisiydi. Bu gece evde kalıp bunu konuşmak istemiyordum, tek istediğim içeri girip üstümü değiştirmek ve sinemaya giderek Miller'ı görmekti. *Ama bunun kolay olacağından kuşkum vardı.*

Eve girdiğimde Elijah'nın duvarın yanındaki beşikte uyuduğunu gördüm. Hızlı bir öpücük kondurmak için ona doğru yürümeye başladım ama dikkatim mutfağa çekildi.

Kapı artık yerinde yoktu ama işin tuhaf kısmı bu değildi.

Tuhaf kısım, annemle Jonah'dı. Ve dağınıklıktı.

Annem elleri ve dizleri üzerinde, kâğıt havlularla yerleri siliyordu. Jonah, Jenny teyzenin babama doğum günü için aldığı tabloyu indiriyordu. Her tarafta karmaşa vardı.

Başımı eğerek daha yakından bakmaya çalıştım ama tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım.

Yiyecekler miydi?

Her şeyi tam kavrayamadan mutfağa doğru birkaç adım attım. Tezgâhta boş bir mayonez kavanozu vardı. Yerde boş puding kâseleri duruyordu. Tezgâhta boş bir yumurta kutusu. Jonah'ın gömleğinde ve annemin saçlarında yiyecekler vardı.

Neler oluyordu?

"Az önce *yemek* kavgası mı yaptınız?"

Annem başını hızla bana çevirdi. Orada olduğumun farkında bile değildi. Jonah arkasına dönerken az kalsın kayıyordu. Tabloyu düşürdü ama tezgâha tutunarak kendini kurtardı. Annemle birbirlerine baktılar, sonra ikisi de bana baktı.

"Of," dedi Jonah kekeleyerek. "Biz, şey... aslında bunun için makul bir açıklamamız yok."

Kuşkuyla baktım ama düşüncelerimi kendime sakladım. Garip davrandıkları için onları yargılamazsam belki onlar da burada olmak istemediğim için beni yargılamazlardı.

"Tamam. İyi... Ben Lexie'yle sinemaya gidiyorum."

Annemin itiraz etmesini bekliyordum ama tam tersini yaptı. "Paraya ihtiyacın varsa çantam kanepenin üzerinde."

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. *Bu bir tür test miydi?* Belki de bugün bana söyledikleri için kendini suçlu hissediyordu.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı ama biraz daha burada dursam annem de fark edebilirdi. Arkamı dönüp üstümü değiştirmek için odama gittim. Annemin çantasından para alma zahmetine girmedim. Miller zaten benden hiçbir şey için para almıyordu.

* * *

Binaya girer girmez Miller'ın tüm yüzü aydınlandı, elindeki işi bırakıp tezgâhın etrafından dolandı. Etrafta kimse yoktu, beni kendine çekip sarılarak öptü. "Benimle 1 no'lu sinema salonunda buluş. Beş dakikada oradayım."

"Ama..." Büfe tezgâhını işaret ettim. "Patlamış mısır."

Miller güldü. "Ben getiririm sana."

1 no'lu salona giderken tamamen boş olduğunu ve ışıkların yandığını görünce şaşırdım. Perdede hiçbir şey görünmüyordu. Her zamanki gibi en üst sıraya oturarak Miller'ı bekledim. Bu arada, birinci salonda ne oynuyor diye telefonumdan sinema rehberine baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Son gösteri bir çizgi filmdi ve bir saat önce bitmişti.

Miller'a mesaj attım.

Ben: Birinci salon mu demiştin? Bu gece oynayan hiçbir şey yok.
Miller: Orada kal. Geliyorum.

Miller birkaç dakika sonra elinde bir yiyecek tepsisiyle köşeyi döndü. Cips, sosisli sandviç, patlamış mısır ve iki içecek. Üst sıraya gelip yanıma oturdu. "Bugün okulda kötü muamele görmüşüz gibi geliyor," dedi. "Öğrencilerin yemek yemesi gerektiğine dair bir yasa olduğundan eminim. Bu cezadayken yiyeceğimizi yanımıza almak anlamına gelse bile." Bana bir içecek vererek önümüzdeki koltukların arkalığında duran yiyecek tepsisini dengeledi. "Steven'ın bana yaklaşık beş iyilik borcu var, bu yüzden önümüzdeki bir saat boyunca büfede o duracak."

Bir sosisli sandviçle bir paket hardal aldım. "Güzel. Bu bir randevu demek mi oluyor?"

"Buna alışma. Normalde bu kadar emek harcamam."

Sonraki birkaç dakikayı yemek yiyip konuşarak geçirdik. Konuşmanın büyük kısmını ona bıraktım çünkü çok hoştu. Canlı canlı konuşuyor, bol bol gülümsüyordu ve bana her dokunduğunda içim pır pır ediyordu.

Miller yemeyi bitirince cebinden bir lolipop çıkardı. "Bir tane ister misin?" Elimi uzatınca bir tane daha çıkarıp bana verdi.

"Yanında lolipop zulası mı taşıyorsun? Hep lolipop yiyorsun."

"Diş sıkıp gıcırdatma sorunum var. Lolipoplar yardımcı oluyor."

"Bu hızda yemeye devam edersen, gıcırdatacak dişin kalmayacak."

"Tek bir dişim bile eksik değil. Ve tadım hoşuna gitmiyormuş gibi davranma."

Sırıttım. "Tadın bayağı güzel."

"Shelby lolipop alışkanlığımdan nefret ediyordu," dedi. "Dudaklarımı yapış yapış yaptığını söylüyordu."

"Kim?" Bunu sorarken sadece dalga geçiyordum ama ondan bahsettiği için hakarete uğramışım gibi algılamıştı.

"Özür dilerim. Öyle yapmak istememiştim. Durmadan eski sevgilisinden bahseden bir erkek arkadaş olmak istemiyorum."

"Aslında bir sürü sorum var ama sana eski sevgilinden söz ettiren kız arkadaş olmak istemiyorum."

Lolipopu ağzından çıkardı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Bir an soruyu düşündüm. Öğrenmek istediğim çok şey vardı, ama en acil soruyu sordum. "O gün seni arabayla bıraktıktan sonra Shelby senden ayrıldığında neden o kadar üzgün görünüyordun?" O gün o kadar etkilenmiş görünürken şimdi nasıl böyle sorun etmediğini merak etmiştim. Bir şeyler saklıyor diye endişeleniyordum.

Parmağını hafifçe elimin üstüne sürttü. "Benden ayrılmasına üzülmemiştim. Onu aldattığımı düşündüğü için üzülmüştüm. Öyle düşünmesini istemiyordum, bu yüzden onu kendime inandırmak için yanıp tutuşuyordum."

"Kendisinden benim için ayrıldığını biliyor mu?"

"Ondan senin için ayrılmadım."

"Oh," dedim biraz afallayarak. "Öyleymiş gibi konuşmuştun."

Miller koltuğunda yeniden yerleşerek parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Ondan ayrıldım çünkü gece uyurken onu düşünmüyordum. Sabah uyandığımda onu düşünmüyordum. Ama ondan sırf seninle çıkabilmek için ayrılmadım. Seninle birlikte olsak da olmasak da ondan ayrılacaktım."

Birinden başkası *için* ya da başkası *yüzünden* ayrılmak arasında pek bir fark yok gibi görünüyordu ama Miller açıklayınca çok büyük bir fark yaratacakmış gibi gelmişti.

"Uyum sağlamak tuhaf geldi mi? İkiniz uzun süredir birlikteydiniz."

Miller omuz silkti. "Farklıydı. Annesi hafta sonları geceyi onlarda geçirmemi hiç sorun etmezdi, bu yüzden cumartesi gecelerini evde büyükbabamla geçirmeye alışmak biraz zaman alıyor."

"Annesi evlerinde uyumana izin mi veriyordu? Yani... onun yatağında mı?"

"Bu alışılmadık bir şey, biliyorum. Ama annesiyle babası birçok alanda oldukça hoşgörülü. Shelby teknik olarak üniversiteli bir yetişkin. Sanırım bununla çok ilgisi vardı."

"Annem geceyi geçirmene asla izin vermez. Bunu bildireyim."

Miller güldü. "İnan bana ondan bu havayı aldım. Seni güpegündüz ziyaret etmeme izin verirse şaşarım."

Böyle hissetmesinden hoşlanmamıştım. Annemin ona böyle *hissettirmesi* hiç hoşuma gitmiyordu. Ve doğruyu söyleyecek olursam, annem onu erkek arkadaşım olarak kabul etmezse gelecekte bir zaman Miller'ın rota değiştirmesinden korkuyordum.

Bunu söylediğime bile inanamıyordum. Miller Adams benim *sevgilimdi.*

Şimdi ikimiz de yüz yüzeydik, sinema koltuklarında vücutlarımız birbirine dönük oturuyorduk. İçerisi o kadar sessizdi ki duvarın diğer tarafında oynayan filmin uğultusunu duyabiliyorduk.

Az önce söylediklerini düşünmemeye çalışıyordum çünkü şimdi onca zaman Shelby'nin evinde kaldığı için endişeleniyordum. Onca zaman Shelby'nin yatağında uyumuştu. Sonunda bunu özler miydi? Hiç seks yapmamıştım ve annemin davranışlarına bakılırsa Miller'ın ziyarete gelmesine izin vereceğinden hiç emin değildim. Sırf bizi ayırmak için dışarı çıkmama bile son verebilirdi. Öyle olmayacağını umuyordum ama geçen ayki davranışlarıyla, böyle bir şey yapmasına hiç şaşırmazdım.

Miller'ın bana karşı tamamen dürüst olduğunu düşündüğüm için ben de aynısını yapmak istiyordum. Lolipopu ağzımdan çıkarıp baktım. "Pekâlâ. Sırf bilesin diye. Ben bakireyim."

"Bunun için bir çare biliyorum," dedi Miller.

Gözlerimi hızla ona çevirince güldü. "Şaka yapıyorum Clara." Bana doğru eğilip omzumdan öptü. "Bana söylemene sevindim. Ama hiç acelem yok. Hem de hiç."

"Her neyse. Her hafta sonu buna alışmışsın. Sonunda seks yapmamaktan sıkılıp ona geri döneceksin." Elimle hemen ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, neden bu kadar güvensiz konuşuyorum ki? Lütfen tüm bunları söylememişim gibi davran."

Hafifçe güldü ama sonra dikkatle bana baktı. "Endişelenmene gerek yok. Seninle seks *yapmasam* da, daha şimdiden onunla tüm ilişkim boyunca aldığımdan daha fazla zevk alıyorum."

Ondan çok hoşlanıyordum. Düşündüğümden çok daha fazla. Birlikte geçirdiğimiz her dakika, bir önceki dakikadan daha fazla hoşlanmama yol açıyordu. "Hazır olduğuma karar verdiğimde... umarım seninle olur."

Miller buna gülümsedi. "İnan bana –seni bundan caydırmayacağım."

İlk seferimizin nasıl olabileceğini düşündüm. *Ne zaman* olacağını. Ona bakıp sırıttım. "İlk öpüşmemiz klişe bir kafe öpüşmesiydi. Belki bekâretimi kaybetmek de klişe olmalı."

Miller kuşkuyla baktı. "Bilemiyorum. Bize Starbucks'ı yasaklayabilirler."

Güldüm. "Ben mezuniyet balosundan bahsediyorum. Şu andan itibaren beş ay var. Eğer hâlâ birlikteysek balodan sonra klişe bir bekâret kaybetme isterdim."

Sözcük seçimim Miller'ı güldürdü. Lolipopunu ağzından çıkardı, benimkini de elimden alarak yemek tepsisine koydu. Sonra eğilip beni kısaca öptü. Geri çekildiğinde, "Çok ileri gidiyorsun. Daha baloya davet bile etmedim."

"O hâlde etmelisin."

"Şu ayrıntılı tekliflerden birinden istemiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Balo davetleri aptalca. Ayrıntılı bir şey istemiyorum."

Tereddüt ediyordu, sanki bana inanmıyormuş gibiydi. Sonra bir kez başını sallayarak, "Tamam o zaman," dedi. "Clara Grant, benimle baloya gelir misin ve balodan sonra benimle klişe seks yapar mısın?"

"Çok isterim."

Miller sırıtarak beni öptü. Gülümseyerek onu öptüm ama bir yanım da çöküyormuş gibi hissediyordum.

Jenny teyze bu hikâyeye bayılırdı.

21. Bölüm

MORGAN

Mutfağım hiç olmadığı kadar temiz görünüyordu. Jonah mükemmel bir temizlikçi olduğu için miydi (büyük kısmını o temizlemişti) yoksa mutfakta o neredeyse öpüşmeyi hatırlatan bir şey kalmasın diye tüm kanıtları silmeye çalıştığı için miydi emin değildim.

Clara sinemaya gitmek için çıktığından beri suçluluğum çok belirgindi. Jonah da aynı şeyi hissediyor olmalıydı çünkü temizlik yaparken ikimiz de konuşmamıştık. Elijah uyanmaya başlar başlamaz onu doyurmayı teklif etmiştim çünkü hayatımda doğru yaptığımı hissettiğim tek şey Elijah'ydı. Görünüşe göre beni tanımaya başlıyordu çünkü beni görünce gülümsüyordu.

Onu bir saattir oturma odasında oyalıyordum. Jonah tüm mutfağı temizlemişti. Bunu yapmasını beklemiyordum, hatta bir ara bunun için endişelenmemesini söylemiştim ama temizlemeye devam etmişti. Kendim yapardım ama açıkçası Elijah uyandığında rahatlamıştım. Şu anda Jonah'la aynı odada olmamayı tercih ediyordum.

Elijah güçleniyordu. Kanepeye geri oturdum, onu yukarı kaldırınca bacaklarını karnıma bastırıyordu. Ben ona bebek sesleri çıkarırken Jonah mutfak kapısını garaja götürdü.

Elijah esneyince onu göğsüme çekip hafif hafif sırtına vurmaya başladım. Uyku saati geçmişti, Jonah'la ikimiz mutfağı altüst ederken yarım saat kestirmesine rağmen Elijah yine de kendinden geçmeye hazır gibiydi. Uyuklamaya başlarken göğsümde gitgide gevşiyordu. Yanağımı başının tepesine dayadım, ona sunulan hayata üzülmemeyi her şeyden çok istiyordum.

Jonah olduğu için şanslıydı. Babası olmama ihtimalinin çok yüksek olduğunu bile bile adım atan bir adamdı. Elijah öğrendiğinde Jonah'a içerlemeyeceğini umuyordum. Bunun Elijah'nın Jonah'ı daha çok takdir etmesini sağlayacağını umuyordum.

Jonah oturma odasına girdi, Elijah'nın göğsümde uyuduğunu görünce gülümsedi. Kanepede yanımıza oturup Elijah'nın sırtını sıvazladı. Jonah sessizce içini çekince ona baktım, o da bana bakıyordu. O kadar yakın oturuyordu ki bacaklarımız birbirine değiyordu.

Mutfaktayken beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan duygular yeniden uyanmaya başlayınca sarsıldım. Bunun bir tesadüf olduğunu, Jonah'ın bende uyandırdığı bu tepkinin şu an itibariyle etkisiz olacağını umuyordum.

"Kenara kay," diye fısıldadım.

Jonah sanki söylediğimi anlamamış gibi gözlerini kısarak baktı.

"Fazla yakınsın. Alana ihtiyacım var."

Jonah bunu anlamıştı. Tepkime biraz şaşırmış görünüyordu. Dramatik bir gösteriyle kanepenin diğer ucuna geçti. Şimdi ona hakaret etmişim gibi geliyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Ben sadece... kafam karıştı."

"Önemli değil," dedi Jonah.

Boynumu büküp Elijah'ya baktım. O kadar gevşemişti ki muhtemelen onu beşiğe geri götürebilirdim. Öyle yaptım

çünkü temiz havaya ihtiyacım vardı. Onu yavaşça şilteye yerleştirdikten sonra uyanmayacağından emin olmak için biraz bekledim, sonra üstünü örttüm.

Arka verandaya giderken Jonah'a hiç bakmadım bile. Ondan istesem de istemesem de peşimden geleceğinden emindim. Ve dürüst olmak gerekirse, mutfakta az kalsın olacaklar hakkında konuşmamız gerekiyordu çünkü Jonah'ın herhangi bir ihtimal olduğunu düşünmesi ihtiyacım olan son şeydi.

Jonah peşimden dışarı çıkınca kaydırarak cam kapıyı kapattı. Arka verandada volta atarken ayaklarımın altındaki taşlara bakıyordum. Chris taşları birkaç yıl önce yerleştirmişti. Jenny'yle ona yardım ederken çok eğlendiğimizi hatırlamıştım. Chris'le dalga geçip durmuştuk çünkü nedense bahçede çalışırken John Denver dinliyor ve avaz avaz şarkı söylüyordu. Başka zamanlarda hiç John Denver dinlemezdi. Sadece bahçede çalışırken. Jenny'yle yardım ederken onunla sürekli alay edince bizi arka bahçeye kilitlemiş ve verandayı bizsiz bitirmişti.

İlişkilerinin o zamandan önce başlayıp başlamadığını merak ediyordum.

Ne zaman başladığını gereğinden sık merak ediyordum. Nedendir bilmem, daha yakın tarihli olmasını umuyordum. Yıllardır devam ettiğini düşünmek daha da kişisel hissettiriyordu. Sanırım bulduğumuz mektupları okuyacak cesareti bulursam tüm sorularımın cevaplarını bulabilirdim.

Jonah eskiden Chris'in favorisi olan koltuğa oturdu. Koltuğu ona Jenny almıştı.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Hangi enişte-baldız onlar kadar iyi geçinirdi ki? Neden hiç görmemiştim?

"Otursana," dedi Jonah. "Volta atman sinirimi bozuyor."

Jonah'ın yanındaki koltuğa pat diye oturdum. Bir an gözlerimi kapatarak tüm anıları geri itmeye çalıştım. Bu evde Jenny'yle Chris'i birbirine bağlayan hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Tabloyu şimdiden yok etmiştim. Veranda mobilyalarını ve gerçekten kullandığım başka eşyaları yok etmek zorunda kalmak istemiyordum.

Gözlerimi açınca Jonah'a baktım. Başını rahatça koltuğun arkasına yaslamıştı. Başını bana doğru eğdi ama bir şey söylemedi. Çok düşünüyor ama pek dile getirmiyordu.

Şu anda sessizliğin beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. "Bir şeyler söyle. Fazla sessizsin."

Sanki sözcükler dilinin ucundaymış gibi, "Clara'ya hamile kalmasaydın Chris'ten ayrılır mıydın?" dedi.

"Ne biçim bir soru bu?"

Jonah omuz silkti. "Hep merak etmişimdir. Onunla kalmaya Clara yüzünden mi yoksa Chris'e âşık olduğun için mi karar verdiğinden emin değildim."

Bakışlarımı ondan kaçırdım ama doğrusu bu onu hiç ilgilendirmezdi. Madem hayatımın nasıl gittiğini öğrenmek istiyordu, hiç haber vermeden çekip gitmemeliydi.

Daha hafif bir sesle devam etti. "Soruya cevap vermedin."

"Jonah, yeter."

"Bana bir şeyler söyle demiştin."

"Öyle demek istemedim..." İçimi çektim. "Ne demek istediğimi bilmiyorum."

Aniden dışarısı çok havasız gelmişti. Jonah'la arama mesafe koymak için içeri girdim. Ama yatak odama kadar peşimden geldi. Konuşmalarımız Elijah'yı uyandırmasın diye arkasından kapıyı kapattı. Ondan uzaklaşmak için odadan odaya geçip durmamdan biraz canı sıkılmış gibiydi.

Yatağımın üzerine saçılmış mektuplar sanki bana bakıyor, benimle alay ediyormuş gibi geliyordu. "Mutfakta olanları konuşacak mıyız?" diye sordu.

Hoşuna gitse de gitmese de tekrar volta atmaya başladım. "Mutfakta hiçbir şey olmadı."

Bana bununla olgun bir şekilde yüzleşemediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. Elimi alnıma götürüp yaklaşmakta olan baş ağrısını masajla gidermeye çalıştım. Konuşurken ona bakmadım.

"Bu konuda konuşmak mı istiyorsun? İyi. Tamam. Kocam öleli daha birkaç hafta oldu ve neredeyse başka biriyle öpüşüyordum. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de az kalsın öpüşeceğim kişi *sendin*. Kendimi berbat hissediyorum."

"Bu biraz acıttı."

"Ya Clara bizi yakalasaydı? Gerçekten buna değer miydi?"

"Bu Clara'yla ilgili değil."

"Clara'yla *ilgili*. *Ve* Elijah'yla ilgili. Bizden *başka* herkesle ilgili."

"Ben farklı düşünüyorum."

Güldüm. "Tabii ki öyle düşünürsün."

"Bu ne anlama geliyor?"

Hüsranla başımı iki yana salladım. "On yedi yıldır en iyi arkadaşlarınla bağlarını koparmıştın Jonah. Tek yaptığın *kendini* ve ne istediğini düşünmek. Eylemlerinin diğer insanları nasıl etkilediğini hiç düşünmüyorsun."

Bana bakışlarının içime işlediğini hissettim. Bana başka hiç kimseye bakmadığı bir şekilde bakıyordu. Şaşkınlık ve kırgınlık karışımıydı. "*Vay canına*," diye fısıldadıktan sonra dönüp yatak odamdan çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Jonah Sullivan tekrar kaçıyordu. Neden hiç şaşırmamıştım?

Şimdi kızmıştım. Ona bağırmaya hazırlanarak odamdan fırladım ama Elijah'yla kapıdan çıkıyordu. Peşinden geldiğimi görmüş, ifadelerimiz benzediği için ne kadar kızgın olduğumu anlamıştı. Sadece başını iki yana sallayarak, "Tek kelime daha etme. Gidiyorum," dedi.

Onun peşinden dışarı çıktım çünkü henüz içimi boşaltmışım gibi gelmiyordu. Kendimi hâlâ onun duymasını istediğim şeylerle dolu dipsiz bir kuyu gibi hissediyordum. Ona saldırmadan önce Elijah'yı araba koltuğuna yerleştirip kapıyı kapatmasını bekledim.

Karşıma geçip konuşmamı beklerken aklıma söyleyecek tek bir şey gelmedi.

Söyleyecek hiçbir şey bulamadan bahçemde öylece duruyordum.

Doğrusu neden tartıştığımızı bile bilmiyordum. Öpüşmemiştik bile. Ve kendimi bir daha asla onunla böyle bir duruma sokmayacaktım, bu yüzden neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyordum.

Jonah arabasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Aramıza sükûnet yerleşmesi için biraz bekledi. Sonra başını kaldırıp son derece duygulu bir ifadeyle bana baktı.

"Jenny senin *kardeşindi.* Senin için ne hissedersem hissedeyim, asla ikinizin arasına girmezdim. Çekip gittim çünkü Jenny'yle Chris'in aksine onlara *saygım* vardı. *Sana* saygım vardı. Lütfen bir daha bana bencil deme çünkü bu hayatım boyunca vermek zorunda kaldığım en zor karardı."

Arabasına bindi, kapıyı çarptı ve çekip gitti.

Ön bahçemde, karanlıkta, öğrenmek istediğimden emin olmadığım bilgilerle ve yüzleşmeme asla izin vermediğim duygularla dolu tek başıma kalmıştım.

Dizlerim tutmuyordu. Eve dönüp bu akşam olanları düşünecek bile enerjim yoktu, bu yüzden Jonah gittiğinden beri durduğum yerde kendimi çimlere bıraktım.

Günün getirdiği ağırlığı hissederek başımı ellerimin arasına aldım. Okulda Clara'yla olanlar. Mutfakta Jonah'la olanlar. Az önce söyledikleri. Ve bir yanımla tüm bunları ondan duymaya ihtiyacım olduğunu fark etmiş olsam da bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Çünkü Jenny'yle Chris onca zamandır işin dışında kalmış olsalar da Jonah'la aramızdaki hiçbir şey yürümezdi. Bu *bizi* kötü insanlar gibi gösterirdi.

Clara bunu anlayamazdı. Peki büyüdüğünde Elijah'ya ne diyecektik? Hepimizin eş değiştirdiğimizi mi? Bu ne biçim bir örnekti?

Jonah'la aramızdaki hiçbir şey iyi fikir değildi. Umutsuzca unutmak istediklerimi ömür boyu hatırlatacaktı. Ve şimdi muhtemelen on yedi yıldır söylemek istediği her şeyi ortaya atmışken geri almasını istiyordum. Düne geri dönmek istiyordum, her şey daha kolaydı. Bundan sonra aramızda olacak tüm tuhaflıklar olmaksızın, Elijah'yı getirebileceği zamanlara geri dönmek istiyordum.

Tüm bunları bir şeylerin çözülmesi umuduyla söylediğini düşünüyordum ama benim için sadece daha büyük bir engel yaratmıştı. Ve daha iyiye gider miydi bilmiyordum.

Eskiden gençtik. Âşık değildik. Bizim yaşadığımız çekimdi ve çekim kafa karıştırıyordu ama aynı zamanda Clara'nın hayatını kökünden sarsmaya da değmezdi.

Farlar bana dönünce başımı kaldırıp baktım.

Clara.

Arabayı park etti, indiğinde bana hemen bir şey söylemedi. Hatta kaldırımda çark edip yanıma gelerek çimlere oturana kadar beni fark ettiğinden bile emin değildim. Çenesine çektiği dizlerine sarılarak karanlık sokağa baktı. "Senin için endişeleniyorum anne."

"Neden?"

"Geç oldu. Ve sen ön bahçede karanlıkta tek başına oturuyorsun. Ağlıyorsun."

Elimi yanağıma götürüp henüz fark etmediğim gözyaşlarımı sildim. Derin bir nefes alarak ona baktım. "Bugün için özür dilerim. Öyle söylememeliydim."

Clara sadece başıyla onayladı. Özrümü mü kabul etmişti yoksa söylediklerimi söylememem gerektiğini mi onaylamıştı emin değildim.

"Bu akşam Miller'la mıydın?"

"Evet."

İçimi çektim. Hiç değilse bana karşı dürüsttü.

"Miller kötü biri değil anne. Yemin ederim. Keşke onu bir tanısaydın."

Miller'ı savunuyordu ama anlıyordum. On altı yaşındayken tüm uyarı işaretlerini görmezden geliyordunuz. Derin bir nefes aldım. "Sadece dikkatli ol, Clara. Benim yaptığım hatayı yapmanı istemiyorum."

Clara ayağa kalkıp kot pantolonunun arkasını silkeledi. "Ben sen değilim anne. Miller da babam değil. Ve benden bir hata olarak bahsetmeyi bırakmanı gerçekten isterdim."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Bunu duyup duymadığını bilmiyordum çünkü çoktan eve giriyordu. Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Peşinden koşamayacak kadar yorgundum. Çimlere sırtüstü uzanarak yıldızlara baktım.

Yıldızlardan ne kadar azını görebiliyordum.

Chris'le Jenny'nin oralarda bir yerlerde olup olmadığını merak ettim. Beni burada görebiliyorlar mı diye merak ettim. Hayatımı bu hâle getirdikleri için üzgünler mi diye merak ettim.

"İğrençsin," diye fısıldadım Chris'e. "Umarım şu anda

bizi görebiliyorsundur, çünkü pek çok hayatı mahvettin, seni aşağılık *pislik*."

Çimenlerde ayak sesleri duyunca irkilerek dimdik oturdum. Elimi götürüp boğazımı tuttum, birkaç metre ötemde Bayan Nettle'ı görünce derin bir nefes aldım.

"Öldün sandım," dedi. "Ama sonra Tanrı'ya pislik dediğini duydum." Arkasını dönüp evine geri yürüdü. Ön kapısına vardığında bana bastonunu salladı. "Bu küfür, biliyorsun! Muhtemelen kiliseye gitmeye başlamalısın!"

Evine girince gülmekten kendimi alamadım. Benden gerçekten nefret ediyordu.

Çimlerden kalkıp eve girdim. Yatak odama gidince yatağıma saçılmış mektuplara ve kartlara baktım. Ellerim titreyerek saydım. Toplam dokuz mektup ve üç kart vardı.

Ne dediklerini öğrenmek istiyordum ama yapmadım. Beni daha fazla üzeceklerinden emindim ama bir gün için yaşadıklarım yeterliydi.

Onları şifonyerimin dibine tıkıştırdım, daha iyi bir günüme saklamaya karar vermiştim.

Şayet öyle bir gün gelirse.

22. Bölüm

CLARA

Uzun bir hafta sonu olmuştu. Lexie'yle Miller geç vardiyalarda çalışmışlardı. Cumartesi gecesi mola sırasında Miller'la oturmak ve dün gece iki saat telefonda geçirmek dışında onu görmemiştim. Annemi de pek görmemiştim. Cuma gecesindeki tuhaflıklarından sonra, cumartesi günü bütün günü bilgisayar başında iş başvurusunda bulunarak geçirmişti. Ben de pazar gününün büyük kısmını odamda ödevleri tamamlayarak geçirmiştim.

Jonah'ın dersine her zamankinden daha geç girdim. Zil çalmadan önce gelen son kişi ben olduğum için Jonah masama yaklaşıp önünde diz çökünce şaşırdım. Genelde diğer öğrencilerin yanındayken bana bireysel ilgi göstermezdi.

"Annen nasıl?"

Omuz silktim. "İyi sanırım. Neden?"

"Bu hafta sonu mesajlarıma cevap vermedi. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Öne eğildim, söyleyeceklerimi kimsenin duymasını istemiyordum. "Cuma gecesi eve geldiğimde ön bahçede oturmuş ağlıyordu. Bu çok garipti. Bazen bir çöküşün eşiğinde olduğunu düşünüyorum."

Jonah kaygılanmış görünüyordu. "Neden ağladığını söyledi mi?"

Etrafıma bakındım, herkes konuşuyor, kimse bizimle ilgilenmiyordu. "Sormadım. Hiç olmadığı kadar çok ağlıyordu, bu yüzden sormaktan vazgeçtim."

Zil çalınca Jonah masasına döndü. Ama günün dersini açıklamaya başladığında dikkati dağılmış gibiydi. Yorgun görünüyordu. Bitik görünüyordu.

Bu beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Bazen yetişkin olmanın genç olmaktan çok daha kolay olduğunu düşünüyordum çünkü bir yetişkinin her şeyi çözmüş olması gerekiyordu. Duygusal olarak daha olgun oldukları için krizlerle daha iyi başa çıkabilirlerdi. Ama şu anda Jonah'ın endişelenmemiş gibi davranmaya çalıştığını görmek, annemin hayatını sanki iradesi hâlâ varmışçasına yönlendirmeye çalışmasını izlemek, yetişkinlerin de sorunlarını bizden fazla çözemeyebileceğini kanıtlıyordu. Sadece daha inandırıcı maskeler takıyorlardı.

Bu beni hayal kırıklığına uğratıyordu.

Cebimde telefonum titreşti. Jonah'ın sınıfa geri dönmesini bekledikten sonra telefonumu çıkarıp masanın üzerine koydum. Ekranı kaydırıp Miller'ın mesajını okudum.

Miller: Bugün izinliyim. Video sunumu üzerinde çalışmak ister misin?

Ben: Evet, ama şu anda gerçekten annemin yanında olmak istemiyorum. Sizin evde yapabilir miyiz?

Miller: Tabii ki. Saat 5 gibi gel. Büyükbabamı saat 3'te doktora götürmem gerekiyor, yani okuldan sonra seni göremeyeceğim.

* * *

Beşi on geçe garaj yoluna girdiğimde Miller verandada beni bekliyordu. Arabama doğru koşup daha ben inmeye fırsat bulamadan yolcu koltuğuna oturuverdi.

"Büyükbaba uyuyor," dedi. "Önce Munchies'e gidelim de biraz dinlensin."

"Munchies de ne?"

Miller bana hayrete düşürmüşüm gibi baktı. "Munchies'e hiç gitmedin mi? Yemek kamyonu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

İyice şaşırmıştı. "Yani hiç Mac yemedin mi?"

"Bu bir yiyecek mi?"

Gülerek emniyet kemerini taktı. "Bu bir *yiyecek* mi," diye taklit etti. "Umarım açsındır çünkü hayatının en güzel deneyimini yaşamak üzeresin."

* * *

On beş dakika sonra, bir piknik masasında oturmuş Miller'ın yemeğimizi sipariş etmeye gitmeden hemen önce bir tripodla desteklediği kameraya bakıyordum. Tam bana doğrultulmuştu. Birlikteyken rasgele bir şeyler çekmeye başlayacağını çünkü elde fazladan çekimler olmasının film projesi için iyi olacağını söylemişti. Ya da Miller'ın dediği gibi *B-roll* alternatif çekimler için. Daha şimdiden yönetmen gibi konuşuyordu.

Bana hiç doğrudan kameraya bakmamamı çünkü kamera orada değilmiş gibi davranmamız gerektiğini söylemişti, bu yüzden Miller yemek kamyonunda sırada beklerken tabii ki kameraya bakıp suratlar yapıyordum.

Doğrusu Miller'ı hiçbir şey için bu kadar hevesli görmemiştim. Aslında sandviçi Shelby'den fazla kıskanıyordum. Bunun için *o kadar* heyecanlıydı ki. Görünüşe göre *Mac*, kutsal suda kaynatılmış makarnayla ve peynirle doldurulmuş ızgara peynirli bir sandviçti.

Tamam, yani kutsal su gerçekten malzemelerden biri değildi ama bu konuda konuşmalarına bakılırsa öyle olsaydı şaşırmazdım.

Masaya yaklaşınca tepsiyi önüme koydu, sanki bir kraliçeye hediye sunuyormuş gibi diz çöktü. Güldüm, tepsiyi ondan çekerek sandviçlerden birini aldım.

Karşıma değil, yanıma yerleşerek banka ata biner gibi oturdu. Bu hoşuma gitmişti. Yakın olmayı bu kadar istemesi hoşuma gidiyordu.

Sandviçlerimizi açınca kendisininkini yemek için bekledi çünkü ilk lokmama vereceğim tepkiyi görmek istiyordu. Sandviçi ağzıma götürdüm. "Şimdi bunu beğenmek için baskı hissediyorum."

"Bayılacaksın."

Bir lokma alıp çiğnerken kollarımı masaya dayadım. Lezizdi. Şimdiye kadar tattığım en çıtır çıtır, en tereyağlı sandviç olmasının yanı sıra makarna ve peynir o kadar sıcak ve yapışkandı ki içimden gözlerimi devirmek geldi.

Ama omuz silktim çünkü ona takılmayı seviyordum. "İyiymiş."

İnanamayarak öne eğildi. "Bu... *iyi mi*?"

Başımı salladım. "Sandviç tadında."

"Ayrılıyoruz."

"Ekmek biraz bayat."

"Senden nefret ediyorum."

"Peynirde işlenmiş ürün tadı var."

Miller sandviçini bırakıp telefonunu aldı ve Instagram'ı açtı. "Seni tekrar takipten çıkarıyorum."

İlk lokmamı yuttuktan sonra gülerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Şimdiye kadar yediğim en güzel şey."

Sırıttı. "Doğru mu?"

Başımla onayladım. Sonra başımı iki yana salladım. "Senin lolipop yediğin zamanki tadından sonra ikinci."

"Bu benim için yeterli." Sandviçinden bir lokma aldı. İnledi, çıkardığı ses biraz kızarmama neden oldu. Fark et-

tiğini sanmıyordum çünkü ekmekten ufacık bir parça kopardı, masanın üzerinden uzanarak bir karıncanın yanına koydu. Sonunda karınca ekmeği alıp götürdü.

Miller yanağımdan öptükten sonra sandviçinden bir lokma daha aldı. "Nasıl bir film yapacağımızı düşündün mü?"

Başımı iki yana sallayarak peçeteyle dudaklarımı sildim. Uzanıp başparmağıyla ağzımdaki bir şeyi alıp temizledi.

"Fazla zamanımız yok," dedi.

"Üç ayımız var."

"Bu fazla uzun değil. Yapılacak çok iş var."

"Hay aksi," dedim alaycı bir ifadeyle. "Sanırım bu birlikte çok zaman geçireceğimiz anlamına geliyor."

Sandviçlerimizi yerken bir eliyle sandviçini tutmuş, diğeriyle bacağımı ovuşturuyordu.

Çok sevecendi. Ve beni herkesin içinde öpmekten korkmuyordu. Ya da kamera karşısında.

Bu sene birden fazla ceza alacağımızdan şüpheleniyordum.

"Bırak şuna bakmayı," dedi kamerayı kastederek.

"Elimde değil," dedim başka tarafa bakarak. "Tam yüzümüzün karşısında."

"Ve aktris mi olmak istiyorsun?"

Onu dirseğimle dürttüm. "O farklı. Bu," –kameraya el salladım– "garip."

"Buna alış çünkü çalışacağım bol bol görüntü istiyorum. Bu yıl kazanmak istiyorum. Son başvurduğumda dördüncü olmuştuk."

"Tüm bölgede mi?"

"Eyalette."

"Ne? Miller, bu harika!"

Omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz. Dördüncülük pek işe yaramadı. YouTube'a yalnızca ilk üç finalisti gönderiyor-

lar. Dördüncülüğü kimse umursamıyor. İkimizin zirveye oynayacağımıza karar verdim." Eğilip beni öptükten sonra geri çekilerek sandviçinden bir lokma daha aldı. "Bu kadar fazla öpmem seni rahatsız ediyor mu?" Ağzı dolu dolu konuşuyordu ama çok sevimliydi.

"Rahatsız olmak için ne garip bir sebep. Tabii ki hayır."

"İyi."

"Sevecen biri olman hoşuma gidiyor."

Başını iki yana sallayarak peçeteyle ağzını sildi. "Ama sorun da burada. Sevecen değilim. Shelby'yle böyle değildim."

"Benimle neden farklı?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bunu anlamaya çalışıyorum. Sana hayatımda hiçbir şeye duymadığım kadar özlem duyuyorum."

Bu sözler beni gülümsetti ama alayla kaşımı kaldırdım. "Bilemiyorum Miller. Sandviçin için çok heyecanlanmıştın."

Sandviçinin yarısını hâlâ yememişti ama ben bunu söyler söylemez kalkıp yakındaki bir çöp tenekesine giderek içine attı. Tekrar yerine oturdu. "O sandviç benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Her zaman dilini ağzıma almayı sandviçe tercih ederim."

Burnumu kırıştırarak geri çekildim. "Bunun seksi olması mı gerekiyordu? Çünkü değildi."

Gülerek beni kendine çekti, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ama tatlı bir öpüşme değildi. Bunda dil devredeydi. Ve... *ekmek*.

Onu iterek uzaklaştırdım. "Ağzında hâlâ *yiyecek* var!" Numaradan öğürerek içeceğimden bir yudum aldım.

Miller'ın bardağı çoktan boşalmıştı, bu yüzden benimkini alıp biraz içti.

Bir an sonra özlemle çöp kutusuna bakarak içini çekti. "Önemli bir noktaya parmak basmak için attım ama aslında kalanı yemek istiyordum." Tekrar bana baktı. " Çöpten çıkarıp geri alsam iğrenç olur mu?"

Güldüm. "Evet. Seni bir daha asla öpmem." Kalan sandviçimi önüne kaydırdım. "Al. Benimkinden kalanı yiyebilirsin. Aç bile değilim."

Sandviçimi alıp yedi, içeceğimi bitirdi. Tüm çöpleri toplayıp attıktan sonra piknik masasına geri döndü, banka ata biner gibi oturarak beni yanına çekti. Alnını alnıma dayayıp gülümsedi, sonra geri çekilerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Medyum olabilirim bence. Birlikte iyi olacağımızı biliyordum, Clara."

"Medyum değilsin. Bir haftadan az bir süredir birlikteyiz. Daha yarına varmadan bozulabilir."

"Bozulmayacak. Bizim için içimde iyi hisler var."

"Bu sadece çekim. Altıncı his değil."

"Sence hepsi bu kadar mı? Çekim mi?"

"Başka ne olabilir? Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Senin için yarım sandviçten vazgeçtim. Bu, çekimden *çok daha* fazlası."

Israrına güldüm. "Haklısın. Bu çok büyük bir jestti." Eğilip onu öptüm ama geri çekilirken ileri doğru hareket etti, öpüşmeyi bırakmak istemiyordu. Vücudumu ona çevirip dudaklarına yüklendim.

Normalde toplum içinde ona bu kadar yakın davranmazdım ama burada bizden başka kimse yoktu. Bu kadar harika sandviçler yapan bir yemek kamyonunun bundan daha kalabalık olmamasına şaşıyordum.

Miller sonunda benden uzaklaşıp kameraya baktı. "Durmamız lazım. Reşit değilsin ve bu bir pornoya dönüşürse tutuklanabilirim."

İçimden gülmek gelmediğinde beni güldürmesine bayılıyordum.

* * *

Yemek kamyonundan ayrılmadan önce Miller büyükbabasına bir sandviç ısmarlamıştı. Oturma odasına girince ona verdi.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu büyükbaba.

"Şüphesiz."

Büyükbabanın sırıtan yüzü beni gülümsetti. "Sana hiç en sevdiğim torunum olduğunu söylemiş miydim?"

"Ben senin *tek* torununum," dedi Miller. Büyükbabasının bardağını alıp mutfağa giderek yeniden doldurdu.

"İşte bu yüzden sahip olduğum her şey sana miras kalıyor," dedi büyükbaba. Miller güldü. "Görünüşe göre bol bol hava."

Büyükbaba bana döndü. "Clara'ydı değil mi?" Sandviç paketini açtı. Yeşil koltuklardan birine otururak başımı salladım.

"Sana anlatmış mıydım Miller on beş yaşındayken okuldaydık–" Bir el büyükbabanın koltuğunun etrafından dolanıp sandviçini aldı. Büyükbaba boş eline baktı. "Ne oluyor be?" dedi Miller'a.

Miller büyükbabasının yemeğini rehin alarak diğer yeşil koltuğa oturdu. "Bana bu hikâyeyi tekrarlamayacağına söz ver, sandviçini geri vereyim."

"Hadi ama Miller." İnledim. "Bunu dinlememi ikinci kez engelliyorsun."

Büyükbaba bana özür diler gibi baktı. "Üzgünüm Clara. Sana anlatırdım ama hiç Mac yemiş miydin?"

Anlayışla başımı salladım. "Sorun değil. Bu günlerde bir gün Miller yokken gelirim, hikâyeyi bitirirsiniz."

Miller büyükbabasına sandviçini geri verdi. "Clara'yla üzerinde çalışacak bir projemiz var. Benim odamda olacağız."

"Bana yalan söylemen gerekmez," dedi büyükbaba. Bir zamanlar ben de on yedi yaşındaydım."

"Yalan söylemiyorum," dedi Miller. "Gerçekten proje üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Madem öyle diyorsun."

Miller gözlerini devirerek koltuktan kalktı. Beni elimden tutup çekerek kaldırdı. "Büyükbabam adına özür dilerim."

"Neden? Ona yalan söylüyorsun. Üzerinde çalışacağımız bir proje yok."

Miller başını çevirdi. "Evet, *var.*" Büyükbabasına kınayarak baktı. "Artık ikinizin birlikte takılmasına izin yok. Birbirinize çok benziyorsunuz."

Oturma odasından çıkarken büyükbabası bana gülümsedi. Koridorda yürürken banyolarının içi gözüme ilişti. Miller duraksadığımı görmüştü. Tezgâha dizilmiş çok sayıda ilaç şişesi vardı, büyükbabasının hasta olduğunu hatırlamak midemi düğüm düğüm etmişti.

Miller'ın yatak odasına girdiğimizde ruh hâlimin değiştiğini anladı. "Büyükbabamı mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım.

"Evet. Fena. Berbat." Ayakkabılarını çıkarıp yatağın ortasına uzandı, şiltede yanına hafifçe vurdu. Ayakkabılarımı çıkardım, yanına kıvrılıp sokularak kolumu üzerine attım.

"Bugünkü doktor ziyareti nasıl geçti?"

Saçlarımı geriye itip ucuna kadar parmaklarını gezdirdi. "Önümüzdeki birkaç ay içinde bizi nelerin beklediğini konuştuk. Ben okuldayken burada yalnız kalması pek güvenli değil, bu yüzden onu yakında bakımevine alacaklar. Bakımevindeyken yanında çoğu zaman bir yardımcı olacaktır,

bu yüzden bu bir rahatlama oldu. Okulu bırakmak zorunda kalmayacağım."

Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Gerçekten tek seçeneğin bu muydu?"

"Evet. Annem ben on yaşındayken öldü ve büyükbabam onun babası. Kaliforniya'da yaşayan bir dayım var ama oradan pek yardımı olmuyor. Diğer akrabalar çok sık uğruyor. İhtiyaçlarımızı temin etmemizi sağlıyorlar. Ama ben on yaşımdan beri onunla yaşıyorum, bu yüzden sorumluluğun çoğu benim omuzlarımda."

Annesinin öldüğünü bilmiyordum. "Çok üzgünüm." Başımı iki yana salladım. "Senin yaşında biri için bu kadar baskı çok fazla."

Miller elini yanağıma koydu. "Daha on yedi yaşındasın ama yaşadıklarına bak. Hayat taraf tutmuyor." Başımı göğsüne çekti. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Başka bir şeyler konuşalım."

Güzel kokuyordu. Bu sefer limon kokusu vardı. "Doğum günün ne zaman?" diye sordum.

"15 Aralık." Duraksadı. "Seninki haftaya, değil mi?"

Başımı salladım ama unutmak istiyordum. Doğum günümle birlikte geleneksel doğum günü yemeği de geliyordu ama ilk kez babamla Jenny teyze olmadan yapılacaktı. Bunu düşünmek istemiyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Favori rengin ne?"

"Favorim yok. Turuncu hariç hepsini severim."

"Gerçekten mi? Turuncuyu severim."

"Sevmemelisin. Korkunç bir renk," dedi Miller. "En az sevdiğin renk ne?"

"Turuncu."

"Demin turuncuyu sevdiğini söyledin."

"Beni kuşkuya düşürdün, sanki bunda bilmediğim bir yanlışlık varmış gibi."

"Turuncuda bir sürü yanlışlık var," dedi Miller. "Hiçbir şeye uygun bile gelmiyor."

"Rengi mi sevmiyorsun ismi mi?"

"İkisini de. İkisinden de nefret ediyorum."

"Bu yoğun nefreti tetikleyen özel bir şey mi var?"

"Hayır. Sanırım kendiliğinden oldu. Belki de böyle doğmuşumdur."

"Nefret ettiğin belli bir turuncu tonu mu?"

"Hepsinden nefret ediyorum," dedi Miller. "Mangodan mercana turuncunun her tonu."

Güldüm. "Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca konuşma."

"Evet, bu işte biraz kötüyüz. Belki de sadece öpüşmeliyiz."

Başımı göğsünden kaldırıp ona baktım. "Acele et, çünkü senden neden etkilendiğimi unutmaya başlıyorum."

Sırıtarak üstüme çıktı, tembel tembel gülümseyerek saçlarımı geriye itti. "Bir hatırlatma mı gerekiyor?"

Başımı salladım. Şimdiye dek vücutlarımız hiç bu kadar yakın olmamıştı. Ayakta öpüşmüştük. Kamyonette öpüşmüştük. Otururken öpüşmüştük. Ama bir yatakta vücudu bacaklarımın arasındayken hiç öpüşmemiştik. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ama öpmedi. Yavaş bir şekilde altımdaki yastığı düzeltti; sonra dudaklarıyla dudaklarımı ayırmadan örtüyü tekmeledi.

"Bu çok uzun sürüyor," dedim.

"Rahat etmeni istiyorum." Dudaklarını dudaklarımın yanında tutarak boynumu biraz kaldırdı, altındaki saçları çekip çıkardı. Saçlarımı omzumun üzerine yerleştirip dudaklarımın üzerinde, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Gülmeye başlayacaktım ama gülme hiç gerçekleşmedi çünkü Miller diliyle dudaklarımı aralayınca gülüşüm so-

luk kesilmesine dönüştü. Böylesi farklı gelmişti –Miller'ın üstümde olması. *Daha güzeldi. Öpüşmek güzeldi.* Dilini hafif hafif oynatıyordu. Parmakları kolumda geziniyordu. Benim parmaklarım onun sırtında dolaşıyordu.

Ama o sırada bacaklarımın arasında sertleşmeye başladığını hissettim, bu beni hem şaşırtmış, hem de güven vermişti. Bacaklarımı beline dolayıp orada hissetmeye başladığım sancıyı hafifletmek istedim ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Öpüşleri yoğunlaşmıştı, bana abanınca boğazımdan bir inilti koptu. Sanki bu ses ona bir şeyler yapmış gibi öperken bir an duraksadı ama sonra daha da güçlü bir arzuyla dudakları tekrar dudaklarıma kapandı.

Gömleğinin arkasını kaldırdım, avuçlarımın altında tenini hissetmek istiyordum. Elimi gergin omuz kaslarına kadar sırtında gezdirdim. Ne oluyor demeye kalmadan gömleğini çekiştiriyor, çıkarmasını istiyordum. Miller mecbur kaldı, üç saniye benden uzaklaşarak gömleğini çıkarıp yere attı.

Sonraki birkaç dakika, gömleğin çıkarılmasının ötesine geçmedi ama durmadık da. Sevişme seansı bizi arzu dolu ve soluk soluğa bırakmıştı, hiç proje üzerinde çalışma havasında değildik.

Miller sonunda üzerimden indi, dudakları dudaklarımda, yan yattı. Bir süre böyle öpüştük –pek heyecan vermiyordu ama bence asıl mesele buydu. Miller bence başlamayı düşünmediği bir durumu yatıştırmaya çalışıyordu.

Sonunda beni öpmeyi bırakıp gözlerini kapattı, alnını alnıma yasladı. Elini göğsüme koydu, avucunda kalbimin güm güm attığını hissederek orada tuttu. Geri çekildiğinde gülümseyerek bana baktı. "Turuncu renkte başka ne berbat biliyor musun?"

Güldüm. "Ne?"

"Tüm ünlüler Fyre Festivali duyurmak için o turuncu kareyi kullandılar. Ve bak ne oldu."

"Haklısın. En kötüsü turuncu."

Sırtüstü uzanıp tavana baktı. Bir süre sessizlik oldu, kalbim hâlâ güm güm atıyordu.

"Bırakmamı ister misin?" diye sordu Miller.

"Neyi bırakmanı?"

"Seninle sevişmeyi."

Omuz silktim. "Pek değil. Hoşuma gidiyordu."

"Emin değildim. Çok hızlı hareket etmek istemedim ama aslında gömleğini çıkarmak istiyordum. Sutyenini değil. Sadece gömleğini."

"Benim için hava hoş."

Kuşkuyla baktı. "Evet mi?"

"Elbette."

"Sutyenin turuncu mu?"

"Hayır, beyaz."

"İyi." Tekrar üstüme çıkıp beni öpmeye başladı.

Şu kadarını söyleyebilirim ki projeyle alakalı hiçbir şey yapmadık ama o da sözüne sadık kalarak sutyenimi çıkarmaya çalışmadı.

23. Bölüm

MORGAN

Komodinin üzerinde titreşen telefonumun sesiyle uyandım. Pencereye baktım ama güneş daha tam olarak doğmamıştı.

Kimse beni bu kadar erken aramazdı.

Uzanıp telefonumu alınca ekranın en üstünde Jonah'ın adını gördüm. Telefonu komodinin üzerine koyup kendimi tekrar yastığıma bıraktım.

Konuşmayalı bir haftadan fazla olmuştu. Öpüşmek üzere olduğumuz geceden beri konuşmamıştık. İki kere mesaj atarak nasıl olduğumu sormuştu. İki mesaja da cevap vermemiştim.

Zor olmuştu, çünkü hem ondan uzaklaşmak hem de Elijah'yla vakit geçirmek istiyordum. Jonah'la Elijah'nın paket anlaşma olması çok kötüydü.

Bir çeşit ziyaret programı düzenleyebileceğimizi umuyordum. Elijah'yı takas etmek için birbirimizin evine gitmek zorunda kalmasak daha da iyi olurdu. Elijah'yı birbirimize Uber'le yollayıp aldırabilirdik.

Bu düşünce beni güldürdü. Bebekleri evden eve Uber'le yollama düşüncesi. Uber yolcuları için bir yaş sınırı olup olmadığını merak ettim.

Telefonum çınladı. Bir mesaj. Kolumu geriye komodine sallayıp telefonu alarak yüzüme çevirdim. Jonah'tan gelen

onca cevapsız arama ve mesajı görünce yatakta doğrulup oturdum.

Yorganı üzerimden atıp ayağa kalktım, onu geri aramak için alelacele ekrana bastım. İlk çalmada açtı. "Morgan?"

"Elijah iyi mi?"

Jonah sesimi duyunca rahatlayarak oh çekti. "Sana sorduğum için üzgünüm ama ateşi yüzünden bütün gece uyumadı, bu yüzden onu kreşe götüremem. Ama bugün işten izin de alamam. Birinci sınıf öğrencileri için devlet sınavı günü ve okuldan sonra iki konferansım var–"

"Elbette." Elim göğsümdeydi. Kalbim küt küt atıyordu. Daha kötü bir şey olduğunu sanmıştım. "Elbette. Onu buraya getir."

Jonah'ın sesi yumuşamıştı. Panik hafiflemişti. "Saat altıyı geçene kadar onu alamayacağım."

"Sorun değil. Onu özledim."

Sonraki yirmi dakikayı mutfakta yemek yaparak geçirdim. Jonah'ın sesi telefonda çok stresli geliyordu, Elijah bütün gece ateşten uyumadıysa, bu Jonah'ın bugün biraz enerjiye ihtiyacı olacağı anlamına geliyordu. Bunu eskiden Chris için yapardım. Protein yüklü kahvaltılık burritolar hazırlar, yoğun günlerinde yanına bir poşet verirdim.

Jonah'a da bir nevi özür olarak kahvaltı hazırlayabilirdim. Geçen hafta ona çok sert davranmışım gibi geliyordu. Belki de ona hayatımıza geri döndüğünden beri çok sert davranmıştım. Her iki durumda da, burritolar durumu biraz daha iyileştirirdi.

Ayrıca bunun ileriye dönük bir adım olmasını umuyordum. Belki Elijah'nın hayatımın büyük bir parçası olabileceği bir anlaşma yapabilir, Jonah'la gerçek bir dostluk kurabilirdik. Çoğu gece garaj yolunda bana söylediklerini düşünerek uyanık kalıyordum ama sözlerinin ona karşı

beslediğim kızgınlık üzerinde derin bir etkisi olsa da sözünü ettiği duyguların geçmişte kaldığının farkındaydım.

O zamanlar çok gençtik. Farklı kişilerdik. Jonah *hâlâ* böyle hissettiğini söylemiyordu. Sadece *eskiden* böyle hissettiğini söylüyordu.

Hayatımıza geri döneli birkaç ay olmuştu ama o öpüşmeye yaklaşmanın dışında hâlâ aynı hisleri beslediğini gösteren hiçbir şey yoktu, bu yüzden gençliğimizde bana her ne hissettiyse, belli ki uzakta yaşadığı yıllar boyunca üzerinde çalışmıştı. Aksi takdirde geçen yıl karşılaştıklarında Jenny'yle yatmazdı. Ve hâlâ bana karşı hisleri olsaydı onun yanına taşınmaz ya da onunla evlenmeyi kabul etmezdi.

Bu bana aramızdaki dostluğun gerçekten yürüyeceğine dair umut veriyordu.

* * *

Burritoları bir torbaya doldururken kapı çaldı. Jonah'ı içeri aldım ama alırken bir an duraksadım. Bugün giyinip kuşanmıştı. Siyah uzun kollu bir takım gömleği giymiş, siyahlı gümüş renkli bir kravat takmıştı. Tıraş olmuş, nihayet saçlarını kestirmişti. Daha genç görünüyordu. Tam ne kadar güzel göründüğünü söyleyecektim ki fikrimi değiştirdim.

Elijah araba koltuğunda yaygara koparınca kemerini çözüp aldım. Göğsüme çektiğimde sıcaktı. "Zavallıcık." Sesi tıkanmış gibi geliyordu. "Ona bir şey veriyor musun?"

Jonah başını sallayarak bebek bezi çantasından birkaç ilaç şişesi çıkardı. "Onu gece yarısı acil servise götürdüm. Bana bunları verdiler, dört saatte bir vermemi söylediler." Birini yukarı kaldırdı. "Ona iki saat sonra bunu ver." Bez çantasını yere koydu. "Yedek giysi ve bez getirdim. Bugün gerek duyabilirsin."

"Onu acil servise mi götürdün? Hiç uyudun mu?"

Sanki bu düşünce tetiklemiş gibi, Jonah esneyerek yumruğuyla ağzını kapattı. Başını iki yana salladı. "Kendimi toparlarım. Belki bir koşu Starbucks'a uğrayacak vaktim olur." Gitmek için oturma odasının kapısını açtı.

"Bekle." Mutfağa gidip kahvaltılık burrito torbasını aldım, geri koşarak Jonah kaçmadan önce ona verdim. "Bunları senin için yaptım. Kahvaltılık burrito. Görünüşe göre uzun bir gün geçireceksin."

Jonah elimden alırken belli belirsiz bir minnetle bana baktı. "Teşekkür ederim." Sesinde biraz şaşkınlık vardı, buna memnun olmamaya çalıştım ama olmuştum. Onun için hoş bir şey yapmak iyi gelmişti. Ona uzun zamandır çok sert davranıyordum.

"Sana mesaj atıp Elijah'nın son durumlarını bildiririm. Merak etme. Emin ellerde."

Jonah gülümsedi. "Bundan bir an bile kuşku duymadım. Akşama görüşürüz."

Jonah gider gitmez okul kıyafetiyle Clara köşeyi döndü. Kucağımda Elijah'yı görünce yüzü aydınlanarak kollarını uzattı. "Bana versene."

Elijah'yı ona verdim. "Hastalanmış. Onu öpme –sana bulaşabilir."

Onu alıp göğsüne yasladı ve yine de alnından öptü. "Hasta bebeklerin alabilecekleri tüm öpücüklere ihtiyaçları olur."

Haklıydı. Clara bebekken, ne kadar hastaysa o kadar şımartıp öpmüş, tüm ağrısını sızısını dindirmek istemiştim. *Tanrım, o günleri özlüyordum.*

Eminim yakın gelecekte bir gün ***bu*** günleri özleyecektim. Bu yıl Clara'yla çekilmez bir ikili olduğumuzu hissediyordum ama o evden taşınıp kendi hayatına başladıktan

sonra bunu da özleyeceğimi biliyordum. Hepsini özleyecektim –tartışmaları, sessiz tavırları, sokak yasaklarını, asi davranışları.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Clara.

Gülümsedim, onu çekip sarıldım. Kucağında Elijah vardı, bu yüzden sarılmaya karşılık verememişti ama geri çekilmemesi yeterliydi. Başının yan tarafından öptüm. "Seni seviyorum."

Geri çekildiğimde bana ihtiyatlı bir ifadeyle bakıyordu. Ama sonra gülümseyerek, "Ben de seni seviyorum anne," dedi.

Elijah'yla kanepeye gidip oturdu.

"Kahvaltılık burrito yaptım. Tezgâhta sana biraz bıraktım." Clara canlandı. "Pastırmalı mı, sosisli mi?"

"İkisi de."

"*Evet*," diye fısıldadı. Dikkatini tekrar Elijah'ya çevirdi. "Seni seviyorum dostum ama kahvaltı edeceğim."

* * *

Saat on civarında Jonah'a bir mesaj atarak Elijah'nın ateşinin biraz düştüğünü bildirdim. Öğlen cevap verdi.

Jonah: Hiç uyudu mu?

Ben: Pek değil. Ama bahse girerim ateşi iyice düşünce uyuyacaktır.

Jonah: Umarım ben uyumaya hazır olana kadar bekler. Bu çok uzun bir gün ve daha öğlen. Kahvaltı bir nimetti. Bunun için teşekkürler.

Ben: Güveçte rostom var. Clara'yla hepsini yemeyiz, bu yüzden Elijah'yı aldığında eve biraz yollayabilirim.

Jonah: Harika. Tekrar teşekkürler.

İki saat sonra Jonah'tan bir mesaj daha aldım.

Jonah: Hiç uyudu mu?

Ben: On beş dakika kestirdi. Hâlâ ateşi var ama önceki kadar huysuz değil.

Derken Clara'dan bir mesaj geldi.

Clara: Miller'la okuldan sonra projemiz üzerinde çalışmamız gerekiyor. Starbucks'ta olacağız.

Ben: Ne projesi? Miller'la proje konusunu ilk kez duyuyorum.

Clara: Jonah, UIL film sunumu için bizi partner yaptı. Bitirmemiz için 4 aydan az kaldı.

Jonah'a mesaj attım.

Ben: Film projesinde Clara'yla Miller Adams'ı partner mi yaptın?

Jonah: Evet. Bir sorun mu var?

Ben: Clara'yı uyuşturucuyla tanıştırdığını düşünürsek, birden fazla sorun olduğunu düşünüyorum. Hem Chris ona Miller'dan uzak durmasını söylemişti.

Jonah: Miller düşündüğün gibi kötü biri değil. Chris çocuğu tanımıyordu bile, bu yüzden onun fikri önemli değil.

Ben: Çocuk hakkında kendi fikrimi oluşturdum. Clara'yı babasının cenazesinden ayrılmaya ikna etti. Ona uyuşturucu kullandırdı. Ve okuldan aldığım bir sesli mesaja göre, ikisi de herkesin içinde sevgi gösterisi nedeniyle ceza aldılar. Çocuk meydanda yokken Clara bunların hiç birini yapmamıştı. Ve davranışlarının nedeni Miller olmasa bile, davranışını teşvik edecek bir genç yerine, onu bunları yapmaktan VAZGEÇİRECEK biriyle birlikte olmasını tercih ederim.

Jonah: Gerçek hayatta böyle bir ergenin var olduğunu sanmıyorum.

Morgan: Beni bu konuda daha iyi hissettirmiyorsun.

Cevabını bekledim ama alamadım.

* * *

Öğleden sonranın geri kalanını Jonah gece uyuyabilsin diye Elijah'yı uyanık tutmaya çalışarak geçirdim ama saat altıya geldiğinde umut kalmamıştı. Mışıl mışıl uyuyordu. Minik bedeni kollarımda gevşemişti, beşiğine koyarken derin derin uyuyordu. Ateşi birkaç saat önce nihayet düşmüştü, bu yüzden sanırım en kötüsü geride kalmıştı ama içimden bir his Elijah birkaç saat uyuduktan sonra bütün gece Jonah'la birlikte uyanık kalacak diyordu. Belki de Jonah dinlenebilsin diye Elijah'nın bu gece bizde kalmasını teklif etmeliydim.

Tam bu kelimeleri yazmak için telefonumu çıkardığım sırada ön kapı çaldı. Elijah'ya baktım, sesten irkilmemişti bile. Kapıyı açınca fısıldadım, "Yeni uyudu."

Jonah'ta artık kravat yoktu. Gömleğinin üst iki düğmesi çözülmüştü, saçları sabahkinden daha dağınıktı. Tüm yorgunluğuna rağmen sabahkinden daha iyi görünüyordu. *Neden böyle düşüncelere kapılıyordum ki?*

Mutfağa gelmesini işaret ettim, yanında götürmesi için ona yemek hazırlayacaktım. Dolaptan bir plastik kap çıkardım.

"Sen yemeğini yedin mi?" diye sordu Jonah.

"Daha değil."

"O hâlde ben de burada yiyeyim." Yanımdaki tabakları koyduğum dolabı açtı, iki tabak çıkardı. Plastik kabı dolaba geri koyup ondan bir tabak aldım.

Bu güzeldi. Olağandı. Arkadaşlar birlikte yemek yerlerdi.

İkimiz de tabaklarımızı hazırlayıp masaya oturduk. İki kişinin birlikte yemek yemesi ne kadar normal olsa da Jo-

nah'la bunu Chris ve Jenny olmadan hiç yapmamıştık. O kısım garip görünüyordu. Sanki yemeğin rahatlığını emip bozan iki koskoca boşluk vardı.

"Bu gerçekten güzel olmuş," dedi Jonah bir lokma daha alarak. "Burritoların da öyleydi."

"Teşekkürler."

"Yaptığın her yemek bu kadar güzel mi?"

Kendimden emin başımı salladım. "Çok iyi bir aşçıyım. Chris dışarıda yemek yemeyi hiç sevmezdi, restoranların evde yedikleriyle kıyaslanamayacağını söylerdi."

"Nasıl şişmanlamıyordu ki?" Jonah başını iki yana salladı. "Ben her gün böyle yesem çok şişmanlardım."

"Günde iki kez antrenman yapıyordu. Bunu biliyorsun."

Ondan nefret etmiyormuşuz gibi Chris hakkında konuşmak garip geliyordu ama hoşuma gitmişti. Neticede, kötülerin gölgesi olmadan tüm iyi anıları hatırlamak istiyordum. Birlikte pek çok güzel anımız vardı.

"Clara nerede?"

Ona çatalımı doğrulttum. "Şu çocukla. Hepsi senin suçun."

Jonah güldü. "Yine de en sevdiğim öğrencilerden biri. Onun hakkında düşündüklerin umurumda değil."

"Clara nasıl bir öğrenci?"

"Harika," dedi Jonah.

"Hayır, gerçekten. Bana duymak istediklerimi söyleme. Yanımda olmadığı zamanlarda nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyorum."

Jonah bir an sessizce bana baktı. "İyi biri Morgan. Gerçekten iyi. Ödevlerini daima zamanında teslim ediyor. İyi notlar alıyor. Sınıfta arıza çıkarmıyor. Ve komik. Mizahı hoşuma gidiyor." Gülümsedi. "Bunu senden almış."

"Benim o yaşlardaki hâlime çok benziyor."

"Şimdiki hâline çok benziyor. Değişmemişsin."

Yarım ağız güldüm. "Pekâlâ."

Bana büyük bir ciddiyetle baktı. "Değişmemişsin. Hiç."

Tabağıma bakarak düşünmeden yiyeceklerle oynuyordum. "Bu bir iltifat mı bilmiyorum. Hâlâ on yedi yaşımdakiyle aynı olmam biraz acınası. Eğitim yok. İş deneyimi yok. Özgeçmişime yazacak tek bir şey bile yok."

Jonah bir an bana baktıktan sonra tabağına bakarak çatalını bir havuca batırdı. "Özgeçmişinden bahsetmiyordum. Diğer her şeyden bahsediyorum. Mizahın, şefkatin, sağduyun, özgüvenin, disiplinin." Duraksayıp hızlı bir nefes aldıktan sonra, "Gülüşün," dedi. Lokmasını ağzına attı.

Önüme baktım, bunları hissettiğim için bahsettiği gülümsemem tamamen kaybolmuştu. Az önce söylediği her şey. Her iltifat kalbime saplanan oklar gibiydi. İçimi çektim. İştahım kaçmıştı. Ayağa kalkıp tabağımdaki kalan yemekleri çöpe attım.

Lavaboda tabağımı sudan geçirdim. Göğsüm sıkışıyordu. Ellerim titriyordu. Jonah'ın yakınımda olmasına fiziksel tepki vermek hoşuma gitmiyordu ama arkadaşlar az önce Jonah'ın gözlerinde gördüğüm bakışlarla böyle şeyler söylemezlerdi.

Bana karşı hâlâ duyguları vardı.

Bunu nasıl düşüneceğimi bilmiyordum çünkü içimi çok daha fazla soruyla doldurmuştu. Jonah boş tabağını lavaboya getirip suya tuttu. Ellerimi geri çekip lavaboya bakarak tezgâha tutundum.

Jonah yanımda durmuş bana bakıyordu.

Ona bakamıyordum. Şu anda bir şeyler hissettiğim için bile utanıyordum ama hissediyordum ve bu kafamı karıştırıyordu çünkü tek hissettiğim kıskançlıktı. Bu her zaman var olan ama kendime hiçbir zaman kabul etme izni vermediğim bir duyguydu. Ama kıskançlık duruyordu, güçlüydü ve beni yüzleşmeye zorluyordu.

"Geçen sene Jenny'yle neden yattın?"

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Ama Jenny, Jonah'ın babasının cenazesinden eve gelip bana onunla tek gecelik bir ilişki yaşadığını söylediğinden beri içim öfke doluydu. Jonah bana ait olmadığı hâlde bana ihanet etmiş gibi hissetmiştim.

Jonah bir adım yaklaştı. Değecek kadar değil ama değiyormuşuz gibi hissettirecek kadar yakındı. "Bilmiyorum. Belki de orada olduğu içindi," dedi usulca. "Veya belki de sen orada *olmadığın* içindi."

Gözlerimi gözlerine diktim. "Eğer kastettiğin buysa, seninle yatmazdım."

"Kastettiğim bu *değil*. Demek istediğim, babam öldüğü hâlde sen orada olmadığın için acı çekiyordum. İrtibatımız olmasa da cenazeden haberin vardı çünkü Jenny oradaydı." Pişmanlıkla içini çekti. "Belki de seni inciteceğini umarak yaptım."

"Bu biriyle yatmak için korkunç bir neden."

Hiç inandırıcı olmayan bir şekilde güldü. "Evet, eh, anlamanı beklemiyordum. Hiç benim yerimde olmadın. Kenarda durup âşık olduğun kızın en iyi arkadaşınla bir hayat kurmasını izlemek zorunda kalmadın."

Bu sözler beni soluksuz bırakmıştı.

Gözlerini benden ayırdı. "Kıskançlık insana bazı berbat şeyler yaptırabiliyor Morgan." Ziyareti uzatıp tadını kaçırdığını düşünerek doğrulup dik durdu. "Gitmem gerek."

"Evet." Sesim hırıltılı ve boğuk çıkıyordu. Boğazımı temizledim. "Öyle yapmalısın."

Başını salladı, onunla aynı fikirde olduğum için hayal kırıklığına uğramıştı. Avucuyla hafifçe buzdolabına iki kez vurduktan sonra mutfaktan çıktı.

Artık benimle aynı odada olmadığı anda ciğerlerimi havayla doldurdum. Jonah, Elijah'nın eşyalarını toplarken

etrafımda her yerde var olmaya devam ediyordu. Elijah'yı beşikten almadan önce duraksadı ve mutfağa geri döndü. Bez çantasını omzuna asmış, kapıda duruyordu.

"Bu karşılıklı mıydı?"

Kafamın karışıklığını belli ederek başımı hafifçe iki yana salladım. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Senin için hissettiklerim. Hiçbir zaman anlayamadım. Bazen senin de aynı şekilde hissettiğini düşünüyordum ama o zamanlar Jenny yüzünden bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Ama... bilmem gerekiyor. Sen de benim hissettiklerimi hissettin mi?"

Göğsümdeki çekiç geri dönmüştü. Benimle hiç böyle yüzleşmemişti. Bunu beklemiyordum. Kendine daha yeni itiraf ettiğin bir şeyi başkasına yüksek sesle itiraf etmek zordu.

Jonah bebek bezi çantasını yere bırakıp uzun adımlarla mutfağı geçti. Vücudunu ve dudaklarını benimkine sıkı sıkıya bastırana kadar durmadı.

Bu vücudum için bir şok olmuştu. Yanaklarımı daha sıkı kavrayınca arkamdaki tezgâha tutundum. O kadar fazla duygu hissediyordum ki yere yığılacağımdan korktum.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım, onu itip uzaklaştırmaya hazırdım ama bunun yerine kendimi gömleğini avuçlayıp kendime çekerken buldum.

Dudaklarımı dudaklarıyla ayırıp dilinin dilime sürtündüğünü hissettiğimde tüm vücudum titredi. Bir anda bu kadarı çok fazlaydı. Bu bir uyanış ama aynı zamanda bir ölümdü. Tüm hayatımı yanlış adam tarafından öpülerek geçirdiğimi idrak etmiştim.

Jonah ona verdiğim karşılıktan sorusunun cevabını almıştı. Duyguları kesinlikle karşılıklıydı. İnkâr ederek bu karşılıklı çekimin üstünü ne kadar örtsem de her zaman öyle olmuştu.

Sanki bırakırsam aramıza bir şeyin girmesinden korkar gibi vücudum vücuduna sımsıkı dayanmıştı. Ve o sırada, ne yazık ki öyle oldu.

24. Bölüm

CLARA

"Anne?"

Söyleyebildiğim tek kelime bu olmuştu ama aralarına bir buçuk metrelik bir mesafe koyacak kadar güçlüydü. Annem yüzünü benden başka bir tarafa çevirdi. Jonah ayaklarına bakıyordu.

Onlara inanamayarak bakakalmıştım.

Kendimi az önce böyle bir şey görmediğime inandırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Annem... ölmüş kız kardeşinin nişanlısıyla öpüşüyordu. Annem... ölmüş kocasının en iyi arkadaşıyla öpüşüyordu.

Sanki odaya ihanet yayılmış da bana bulaşmasından korkuyormuşum gibi kapı eşiğinden dışarı bir adım attım. Annem derin bir nefes alıp bana döndü, gözleri yaş doluydu. "Clara..."

Ona açıklama fırsatı vermedim. Olup bitenlerin nedenini öğrenmek istemiyordum. Odama koştum çünkü bana ulaşmalarından önce yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kapımı çarparak kapatıp kilitledim, sonra ekstra güvence için komodinimi kapının önüne çektim.

"Clara, kapıyı aç," dedi annem, kapının ardındaki ağlamaklı sesi boğuk boğuk geliyor, parmak eklemleriyle kapıya vuruyordu.

"Clara." Şimdi Jonah konuşuyordu. "Lütfen kapıyı aç."

"Beni rahat bırakın!"

Annem ağlıyordu. Jonah'ın özür dilediğini duyabiliyordum ama sesi o kadar hafifti ki benden özür dilemediğini biliyordum. Annemden özür diliyordu.

"Sadece git," dediğini duydum annemin. Jonah'ın ayak sesleri koridorda hafifleyerek kayboldu.

Annem tekrar kapıya vurdu. "Clara, *lütfen* aç kapıyı. Anlamıyorsun. Bu... sadece kapıyı aç."

Işığımı kapattım. "Yatacağım! Seninle bu gece konuşmak istemiyorum! Git! Uzaklaş!" Kendimi yatağa bıraktım. Sonunda kapıma vurmayı bıraktı. Daha iki dakika geçmemişti ki ön kapının çarparak kapandığını duydum.

Annem bir kez daha kapıyı açtırmaya çalıştı ama ben yan dönüp kulaklarımı yastıkla kapatarak onu duymazdan geldim. Birkaç dakika nefesimi düzenlemeye çalıştıktan sonra yastığı bıraktım. Kapının çalınması bitmişti, bu sefer temelli olduğunu umuyordum. Annemin koridorun karşısındaki odasının kapısının kapandığını duydum, bu da kendimi onu öldürmekten vazgeçirmek için sabaha kadar vaktim olduğu anlamına geliyordu.

Yataktan kalktım. Vücudum öfkeden cızırdayarak odada volta atmaya başladım. *Annem bunu nasıl yapabilmişti. Onlar öleli daha iki ay olmuştu.*

Aklımdan geçen bir düşünce kendimi tekrar yatağa bırakmama neden oldu. Annem bunu *ne zamandır* yapıyordu?

Son birkaç haftayı düşünmeye başladım. Jonah, babamla Jenny teyze öldüğünden beri buraya pek çok kez gelmişti. Hafızam her âna yeni bir bakış açısıyla bakmaya başlamıştı –eve geldiğimde karanlıkta dışarıda oldukları gece, kapı-

yı tamir etmeye geldiği gece, ertesi gün kapıyı bitirmek için geri gelmesi gerektiğine dair uydurduğu bahane. O zaman evden birlikte çıkmışlardı, uygulamaya baktığımda annemin telefonu Langford Oteli'nde olduğunu gösteriyordu.

İkisinin ölümünden sadece bir hafta sonraydı.

Kusacakmışım gibi hissediyordum.

Ne zamandır ilişkileri vardı?

Kendimi çok aptal hissediyordum. Jonah sınıfta hep onu soruyordu –endişe ediyormuş gibiydi.

Hatta Elijah'nın bu sabah gerçekten ateşi var mıydı? Kahretsin, Jonah muhtemelen dün gece burada kalmıştı ve ben yatak odamda olduğum için haberim yoktu. Bu neden bu kadar erken burada olduğunu açıklıyordu. Annemin babam öldüğünden beri ilk kez kahvaltı hazırlamasını açıklıyordu.

Babamın bundan haberi olmaması için dua ettim. Bunca zamandır muhtemelen herkesin hayatının mahvolmasında parmağım olduğu için kendimi çok suçlu hissediyordum, halbuki Jonah'la annem kaza öncesinden beri herkesin hayatını mahvediyormuş!

Annem Jenny'ye bunu nasıl yapabilirdi? Benim kız kardeşim yoktu ama insan kendi etinden kanından birine bunu nasıl yapabilirdi?

Şu anda annemden nefret ediyordum. O kadar nefret ediyordum ki onunla bir daha hiç konuşmasam sorun olmazdı. O kadar nefret ediyordum ki yatağımın kenarına oturup ailemize yaptıklarının intikamını almanın yollarını düşünmeye başladım.

İsyan etme yollarım tükeniyordu. Uyuşturucu kullanmıştım, ceza almış, yalan söylemiş, sokak yasağında geç kalmıştım. Onu üzeceğini bildiğim geriye kalan tek şey, Miller'la seks yapmaktı. Bana her zaman en az on sekiz ya-

şıma kadar beklemem için yalvarırdı ki muhtemelen zaten yapmayacaktım ama bekâretimi on altı yaşında ve *Miller Adams'la* kaybettiğimi öğrenmek onu mahvederdi.

Çalar saatime baktım. Saat daha sekiz bile olmamıştı. Bunu yarınki doğum günümden önce gerçekleştirmek için hâlâ dört saatim vardı. Hem zaten şu anda Miller'a gerçekten ihtiyacım vardı. Onun varlığı sakinleştiriyordu ve sakinleştiren enerjisine ihtiyacım vardı.

Telefonumu alıp Miller'ı aradım.

"Selam," dedi telefonu hemen açarak. "N'aber?"

"İşten ne zaman çıkıyorsun?"

"Daha yarım saat var. Ama sokağa çıkma yasağından önce gelip bana iyi geceler öpücüğü verebilirsin."

"Çıktığında bizim eve gelir misin?"

"Sizin ev mi?" Duraksadı. "Emin misin?"

"Evet, ama yatak odasının penceresini kullan."

"Oh, gizli mi yapıyoruz?" Sesinden sırıttığını anlayabiliyordum. "Tamam, ama evine hiç girmedim. Hangi pencerenin seninki olduğunu bilmiyorum."

"İlk pencere, evin sağ tarafında."

"Evin ön tarafında mı?"

"Evet. Ve... prezervatif getir."

Uzunca birkaç saniye durdu. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Bu... Clara, yapmak zorunda değiliz."

"Beni vazgeçirmeyeceğine söz vermiştin."

"Bunun bir söz olduğunu bilmiyordum. Ve tahmin ediyordum ki öncesinde bir süre..."

"Fikrimi değiştirdim. Mezuniyet balosuna kadar beklemek istemiyorum."

Tekrar sustu. Daha sonra, "Tamam," dedi. "Evet. Bir saate kalmaz orada olurum."

Miller'ın ya da benim çıkarabileceğimiz gürültüyü bastırmak için radyomu açtım. Karanlık yatak odamda yolunu bulabilmesi için iki mum yakıp birini yatağımın, diğerini pencerenin yanına koydum. Onu beklerken duş aldım. Miller gelmeden tüm gözyaşlarımı boşaltmaya çalıştım. İlginçtir ki fazla yoktu. Sanırım ağlayamayacak kadar kızgındım. Bu öfke seviyesine ulaşabileceğimi bilmiyordum ama ulaşmıştım ve daha fazla öfkeye bile yer olabilirdi. Kim bilirdi? Sanırım neler yapabileceğimi yarın annemle yüz yüze geldiğimizde anlayacaktım.

Duştan çıkıp bir havluya sarındım. Saçlarımdan su damlamasın diye biraz kuruttum. Biraz rimel sürüp yanaklarımı çimdikledim çünkü şu an solgun görünüyordum. Kendi annenin sandığın kişi olmadığını fark etmek, yüzünün rengini gerçekten soldurabiliyordu.

Ruj ararken pencereme hafifçe vurulduğunu duydum. Giyecek bir şeyler bulmak için dolabıma koştum ama sonra Miller'ın neden burada olduğunu hatırladım. Beni soymak için buradaydı. Havlu gayet yeterliydi.

Miller sinekliği kaldırırken pencereyi açtım. İçeri girdi, odada göz gezdirdikten sonra bana döndü. Gözleri nihayet bana çevrildiğinde durumu kavradığını görebiliyordum. Bu noktaya kadar bu gece bekâretimi ona vereceğim konusunda ciddi olduğumu düşünmediğinden oldukça emindim. Ama şimdi üstümde havludan başka bir şey olmadan karşısında dururken tepkisi fiziksel bir hâl almıştı.

Yumruğunu ısırıp yüzünü buruşturarak tepeden tırnağa beni süzdü. "*Vay canına* Clara."

Gülecektim ama hâlâ çok kızgındım. Ama ruh hâlimi anlamasını istemiyordum. Bu işi bitirene kadar sakin olmam gerekiyordu.

Miller yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu istediğine kesin olarak emin misin?" Tanrı'ya şükür ki fısıldıyordu.

İhtiyacım olan son şey annemin hayatımın bu kısmını da mahvetmesiydi.

Başımı salladım. "Evet."

"Peki ya annen? O nerede?"

"Odasında. Kapım kilitli. Sessiz olacağız. Ayrıca müziğim açık, bizi duymaz."

Miller başını salladı ama gergin görünüyordu. Gergin olmasını beklemiyordum. "Emin misin diye sorup durduğum için üzgünüm. Sadece bunun bir süre daha olmasını beklemiyordum, bu yüzden..."

"Çiftlerin yüzde yetmişi ilk buluşmada seks yapıyor. Bence gerçekten sabırlı davrandık."

Miller usulca güldü. "Benimle yatabilmek için sahte bir istatistik mi uydurdun?"

"İşe yaradı mı?"

Miller bluzunu başından çekip çıkararak yere bıraktı. "Sahte istatistik *olmasaydı da* işe yarardı." Sonra beni öptü. Tüm vücuduyla öptü –kollarımız, bacaklarımız, bedenlerimiz birbirine o kadar yakın bastırılmıştı ki aramızdan hava bile geçemeyecek türden bir öpüşmeydi. Beni geri geri yatağıma kadar götürdü ama bacaklarım yatağa değmeden durdu.

Öpmesi durumu gerçeğe dönüştürmüştü. Daha önce eylemlerimi körükleyen öfkem olduğu için muhtemelen olmayacakmış gibi geliyordu. Ama şimdi Miller buradayken, gömleği odamda yerde dururken, üzerimde sadece bir havlu varken ve yatağıma girmek üzereyken bu çok gerçekti. Miller Adams'la seks yapmak üzereydim.

Ve hazırdım. *Sanırım.*

Annem yatak odasında koridorun sadece üç metre ilerisinde neler olduğunu bilseydi, bu onu mahvederdi.

Evet. Kesinlikle hazırdım.

Öfkem havlumu yere bırakmama neden oldu. Bunu yapınca Miller soluğunu tutarak tavana baktı.

Bana değil de tavana baktığı için şaşırmıştım.

"Ben aşağıdayım."

Ellerini kalçama koydu, yukarı bakmaya devam ederek orada tuttu. "Biliyorum. Ben sadece... Sanırım beyzbol gibi seks yapmaya alışkınım. Bilirsin, kaleye ulaşmadan önce ulaşmak gereken bir sürü üs vardır. Oyunda hile yapıyormuşum gibi geliyor."

Bu beni güldürdü. "Sayı turu vuruşu yaptın Miller. Bu senin şanslı gecen."

Sonunda başını indirdi ama sadece yüzüme bakıyordu. "Yorganın altına gir."

Sırıtarak yorganın altına girerken Miller sürekli gözlerini kaçırıyordu. Benimle birlikte yorganın altına gireceği sırada onu durdurdum.

"Önce pantolonunu çıkar."

Başını eğdi. "Neden bu kadar acele ediyoruz?"

"Çünkü. Fikrimi değiştirmek istemiyorum."

"Belki de bu henüz hazır olmadığının bir işaretidir."

Tanrım, neden diğer erkekler gibi olup bu konuda tam bir pislik gibi davranmıyordu?

"Hazırım. Çok hazırım."

Sanki kendisine yalan söyleyen bir yanımı arıyormuş gibi bir an yüzüme odaklandı. Ne kadar iyi bir aktris olduğumu unutuyordu. Sonunda ayağa kalkıp pantolonunun düğmelerini çözdü, çıkararak ayağıyla kenara tekmeledi. Her tarafı ananaslı boxer külot giymişti.

"Seksi."

Miller sırıttı. "Bunu beğeneceğini düşünmüştüm."

Örtüleri kaldırdım, benimle birlikte yatağa girdi ama sonra parmağını havaya kaldırdı. "Bir dakika." Dönüp

yerden kotunu aldı. Tekrar sırt üstü döndüğünde sanki seçim bana aitmiş gibi elinde dört prezervatif vardı. "Bunları köşedeki Volero'dan aldım. Meyve aromalı."

"Neden aromalı? Prezervatif yenebilir mi?"

Sorum Miller'ı güldürdü. "Hayır. Bu şey için..." Birden kızarıverdi. "Bilirsin. Eğer ağzına almak istersen diye."

Cevabıyla kızardım. Sorum ne kadar tecrübesiz olduğumu gösteriyordu. Bir erkekle en ileri gittiğim zaman, Miller'ın gömleğimi çıkardığı ve onun yatağında bir saat öpüştüğümüz zamandı.

Miller'ın elinden portakal aromalı prezervatifi alıp komodinin üzerine koydum. "Turuncu olmaz. Bu anı mahveder. Bunu benim evime getirdiğine bile inanamıyorum."

Miller güldü. "Üzgünüm. Erkekler tuvaletinde bir otomattan aldım. Ne çıkacağını seçemiyordum." Miller kalan prezervatiflerden birini alıp diğer ikisini turuncuyla birlikte komodinin üzerine attı. Tekrar bana döndüğünde kolunu yorganın altına sokup beni kendine çekti.

Bu beni korkutmuştu. Vücudumda vücudunu hissetmek. Şu anda bizi sadece boxer külotunun ayırdığını bilmek korkutmuştu. Bir bacağını bana doladı, bir yanımla bunu aceleye getirdiğim için üzülüyordum çünkü Miller'ın evinde sevişmek güzeldi. Ama bu farklıydı. Bu o kadar samimi değildi çünkü pek çok adımı atlıyorduk, bunu biliyordum ama fikrimi değiştiremeyecek kadar ileri gittiğimizi hissediyordum. Yüzümü boyun çukuruna gömdüm, bana bakmasını istemiyordum. Gözlerime baktığında göreceklerinden korkuyordum.

"Henüz takmama gerek yok," diye fısıldadı. "Önce başka şeyler yapabiliriz. Demek istediğim... teknik olarak henüz göğüslerine dokunmadım bile."

Elini tutup karnımdan göğsüme kadar kaydırdım. İnledi, bu sefer o yüzünü *benim* boynuma gömdü.

"Önce zor kısmı bitirelim. Sonra başka şeyler yapabiliriz," diye fısıldadım.

Miller başını salladı, geri çekilerek beni hafifçe öptü. Beni öperken boxer külotunu çıkardığını hissettim. Prezervatifi takarken dudaklarımdan uzaklaştı ama ağzı benimkine yakındı. Kesik kesik nefesleri bana geliyordu.

Üzerime çıktı, bana bakarken gözleri pek çok şeyle doluydu. Özlem, beğeni, merak. Birbirimizi ilk kez deneyimlerken onun hissettiği her şeyi hissetmek istiyordum ama tek hissettiğim ihanete uğramışlıktı. Yalan söylenmişlik. *Aptallık.*

"Biraz daha rahatla," dedi Miller. "Bu kadar gergin olmazsan daha az acıtır."

Rahatlamaya çalıştım ama tek düşünebildiğim Jenny için duyduğum üzüntü olunca bu çok zor oluyordu. Ve babam için. Ve ilk kez öbür dünyanın var olmadığını umuyordum. En azından Jenny'yle babamın Jonah'la annemin onlar için ne kadar az yas tuttuklarını görebilecekleri bir yer olmadığını umuyordum.

Miller'ın dudakları dudaklarımla buluşunca dikkatim dağıldığı için sevindim. O sırada başka bir şey dikkatimi başka yöne çekti. İçime itmeye başlayınca bacaklarımın arasında acı ve baskı hissettim, ardından Miller'ın dudaklarından çıkan solukla birlikte daha da derin bir acı oluştu.

İrkildim. Miller hareketi keserek hafifçe dudağımın kenarından öptü. "İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım.

Beni tekrar öpmeye başladı, bu sefer içime ittiğinde gerçekleştiğini hissettim. Sanki içimin derinliklerinde bir engel varmış da bu engel kalkmış gibi, belirgin bir duyguydu, Miller yeniden harekete başladı ve *bekâretimi kaybetmiştim.*

Hem özeldi hem değildi.

Hem acı veriyordu hem vermiyordu.

Pişmandım ve değildim.

Bacaklarım bacaklarına dolanmış, ellerim sırtında kıpırdamadan yatıyordum. Bütün olarak olan bitenden hoşlandığımdan emin olmasam da onun yakınlığını hissetmek hoşuma gidiyordu. Ruhumla katılmamıştım, bu vücudumun katılmamak için mücadele verdiği anlamına geliyordu. Nazik ve tatlı davranıyordu, çıkardığı sesler son derece seksiydi ama ruhumda hissetmiyordum. Ruhum, şu anda olanların içine giremeyeceği kadar öfkeyle doluydu.

Bir yanımla keşke bekleseydim diyordum. Ama ne olursa olsun Miller'la olurdu. Daha genel düşünüldüğünde, birkaç ay daha uzatmak bir fark yaratır mıydı?

Muhtemelen.

Tamam, *her* yanımla keşke bekleseydim diye düşünüyordum. Aceleye getirdiğim için kendimi kötü hissediyordum. Bu acele karar öfkemle tetiklendiği için kendimi kötü hissediyordum. Ama Miller hâlinden memnun görünüyordu, en azından bu vardı.

Belki de şu anda beklediğim gibi hissetmiyordum çünkü bu gece aşkın çok fazla çirkinlik ve ihanetle dolu olduğunu, belki de bununla ilgili hiçbir şey istemediğimi fark etmiştim. Miller için hissettiğimi düşündüklerimi muhtemelen Jenny, Jonah için, babam da annem için hissetmişti ama geldikleri durum ortadaydı.

Miller'ın dudakları şu anda boynumdaydı. Bir eliyle uyluğumu tutuyordu, bulunduğumuz durumdan hoşlanıyordum. Belki bir dahaki sefere bu pozisyonda olduğumuzda, hem fiziksel hem de duygusal olarak daha az acı verirdi. Belki bir dahaki sefere Miller'ın bu kadar zevk almasının gerçekten değerini bilirdim. Belki de gerçekten *zevk alırdım.*

Ama şu anda hiçbir şeyden zevk almıyordum. Aklım oraya gitmeyi bırakmıyordu. Onların yaptıkları Miller'la birbirimize karşı hissettiklerimize inanmamama neden oluyor, bu da beni üzüyordu. Bu acı veriyordu çünkü Miller'la kendime inanmayı çok istiyordum. Miller'ın bana bakışlarına inanmak istiyordum ama annemin de babama öyle baktığını görmüşken bu bir şey ifade eder miydi? Miller beni arzuladığı gibi hiç kimseyi arzulamadığını söylediğinde inanmak istiyordum ama bu ne zamana kadar doğru olacaktı? Benden sıkılıp benden daha çok arzuladığı bir kız bulana kadar mı? *Tanrıya şükür ki Miller'ın âşık olabileceği bir kız kardeşim yoktu.*

Yüzümü teninde gizlemek isteyerek Miller'ı kendime çektim. Böyle düşüncelerim olmasından nefret ediyordum, *özellikle* şu anda ama ikisi öldüğünden beri hayatımda beni mutlu eden tek şey Miller'dı ve şimdi annemle Jonah'ın bunu mahvetmesinden korkuyordum. Sadece onları ve şimdi de Miller'ı sorgulamakla kalmıyordum, aynı zamanda aptalca tek eşlilik fikrini ve aşkın geçerliliğini sorguluyor, bekâretimi kaybetmenin aslında o kadar da özel *olmadığını* düşünüyordum. Çünkü aşk gerçek değilse, o zaman ister ilk seferin, ister ellinci, ister son seferin olsun, seks sadece seksti.

Bu sadece bir vücut parçasının başka bir vücut parçasının içinde olmasıydı. Ne büyük bir marifet.

Belki de bu yüzden insanlara aldatmak bu kadar kolay geliyordu: çünkü seks aslında önemsizdi. İki kişinin el sıkışmasından farklı değildi. Belki de erkek arkadaşınla ilk kez seks yapmak, ölen kız kardeşinin nişanlısıyla seks yapmak kadar önemsizdi.

"Clara?" Miller adımı derin soluklar arasında söylemişti. Hamleler arasında. Sonra durdu.

Gözlerimi açıp boynundan uzaklaşarak başımı yastığa bıraktım.

"Canını acıtıyor muyum?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Saçlarımı yüzümden çekip başparmağını ıslak yanağımda gezdirdi. "Neden ağlıyorsun?"

Bunu konuşmak istemiyordum. Özellikle şu anda olmazdı. Başımı iki yana salladım. "Bir şey yok." Onu tekrar kendime çekmeye çalıştım ama benden uzaklaşarak üzerimden indi. Şu anda kendimi garip bir şekilde boş hissediyordum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Gözlerindeki endişe hiç hoşuma gitmemişti. Tepkilerimin herhangi bir kısmının kendisiyle ilgili olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum, bu yüzden kararlılıkla başımı iki yana salladım. "Hayır. Yemin ederim seninle alakalı değil."

Rahatlamış gibiydi ama sadece bir an sürdü. "O hâlde ne var? Beni korkutuyorsun," diye fısıldadı.

"Seninle alakalı değil. Annemle alakalı. Bu akşam gerçekten kötü bir tartışmaya girdik ve ben sadece..." Ellerimle gözyaşlarımı sildim. "Ona çok kızgınım. *Çok* kızgınım ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Ona bakmak için yan döndüm. "Annemle Jonah'ın ilişkisi var."

Miller biraz geri çekildi, şoke olmuştu. *"Ne?"*

Başımı salladım, yüzünde anlayışlı bir ifade görüyordum. Yatıştırmak için elini başımın yan tarafına koydu.

"Eve geldiğimde onları mutfakta buldum. Çok öfkelendim. Ömrümde bu kadar kızmamıştım, sanırım annemden gerçekten nefret edebilirim. Sanki... babamla teyzeme ne kadar ihanet ettiklerini düşünüp duruyorum. Ondan intikam almak, onu cezalandırmak için yapabileceklerimi dü-

şünmeden duramıyorum çünkü tek düşünebildiğim onun da acı çekmeyi hak ettiği." Dirseğime dayanarak doğruldum. "Daha babamdan başkasını düşünebileceği kadar zaman geçmedi. Bu yüzden kazadan *önce* olduğuna eminim."

Miller bir an sessiz kaldı, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, muhtemelen bu kadar üzgünken beni nasıl rahatlatacağını bilemiyordu. Kendini sırtüstü yatağa bırakıp tavana baktı. "Beni bu yüzden mi buraya çağırdın?" Hâlâ fısıldayarak konuşmasına rağmen sesinde bir keskinlik vardı. "*Annene* kızgın olduğun için mi?"

Tepkisi şaşırtmıştı. Uzanıp elimi göğsüne koydum ama bileğimden tutup üzerinden attı. Dönüp yatağın kenarına oturdu, sırtı bana dönüktü.

"Hayır. Miller, *hayır*." Hayır diyordum ama sözlerim yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Elimi omuzuna koydum ama dokununca irkildi. Ayağa kalktı, prezervatifi çıkarıp öfkeyle yatağımın yanındaki çöp kutusuna atarken çıkardığı sesi duydum. Külotunu ve pantolonunu giydi. Bana hiç bakmadı bile.

"Miller, yemin ederim. Seni buraya bu yüzden çağırmadım."

Odamın diğer ucuna yürüdü. "Öyleyse beni neden çağırdın? Bunun bu gece olmasına hazır değildin." Gömleğini kaptı ve sonunda bana baktı. Gözlerinde öfke görmeyi bekliyordum ama tek gördüğüm kırgınlık oldu.

Örtüyü göğsüme çekerek yatakta doğrulup oturdum. "Ama *hazırdım*. Yemin ederim. Seninle birlikte olmak istedim –seni bu yüzden çağırdım." Umutsuzca düzeltmeye çalışıyordum ama sanırım bunu mahvetmiştim. Bu beni korkutuyordu.

Öne doğru bir adım atıp elini bana doğru salladı. "*Annene* kızgınsın, Clara. Beni istemiyordun –intikam istiyordun.

Hazır olmadığını biliyordum. Bu garipti... bu..." Öfkeyle soluğunu bıraktı.

Çarşafı kullanarak gözyaşlarımı sildim. "Kızgın olduğum için seni aradım, evet. Ama bu kadar kızgın olduğum için seninle olmak istedim."

Çoktan bluzunu başından geçirmişti ama göğsünden aşağı çekerken duraksadı. "Gelirdim Clara. Seks olmadan da. Bunu biliyorsun."

Onu gücendirmeyi neden bırakamıyordum? Onu kırmak istemiyordum ama şu anda tek yaptığım buydu.

Miller tekrar pencereyi açtı, şu anda istediğim son şey gitmesiydi. Onu kırmak istememiştim. Onu bu işe bulaştırmak istememiştim. Ama şu anda beni yalnız bırakmasını istemiyordum.

"Miller, bekle." Pencereden çıkmak üzereydi, battaniyeme sarınarak yatağımın ucuna kadar yürüyüp ona tekrar yalvardım. "*Lütfen.* Kişisel değildi. Yemin ederim."

Bu sözler onu pencereden uzaklaştırıp tekrar yatağa doğru çekti. Önümde eğilip yüzümü iki elinin arasına aldı. "Haklısın. İşte sana bu yüzden kızgınım. Bizim için *en* kişisel olması gereken şey hiç de kişisel değildi."

Sözleri içime işlemişti, göğsümden yüksek bir hıçkırık koptu. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Annemin seviyesine inmişim gibi geliyordu. Miller beni bırakıp pencereye tırmanmaya başlayınca içimi parçalayan duygulara engel olamayarak iki elimle ağzımı kapattım. Sadece Miller'a yaptıklarımdan değildi. Her şeydendi. *Her şeyi* hissediyordum. Jenny'nin kaybını, babamın yokluğunu, ölümlerinden duyduğum suçluluğu, annemin ihanetini, Miller'a çektirdiğim acıyı hissediyordum, hepsi bir anda o kadar fazlaydı ki artık buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Yatağıma geri dönüp yüzümü yastığıma gömdüm ama aslın-

da yorganı başımın üstüne çekip gözlerimi kapatmak ve bir daha bunlardan hiçbirini hissetmemek istiyordum. Bu kadarı çok fazlaydı. Bu adil değildi, adil değildi, adil değildi.

Yanımda şiltenin çöktüğünü hissettim, ona doğru dönünce bana sarılarak kendisine çekti. Bunun üzerine daha şiddetli ağlamaya başladım.

Ona üzgün olduğumu söylemeye çalışıyordum ama o kadar ağlıyordum ki sözcükler ağzımdan çıkamıyordu bile. Miller yumuşacık dudaklarını başımın yan tarafına bastırınca konuşmaya çalıştım ama eminim hıçkırıklar arasında anlayabildiği sadece *özür dilerim* sözleri olmuştu.

Bana önemli olmadığını ya da beni affettiğini söylemedi. Hiçbir şey söylemiyordu. Sonraki birkaç dakikayı ben ağlarken sessizce beni teselli ederek geçirdi.

Yüzümü göğsüne bastırmıştım –tişörtüne iyice gömmüştüm. Nihayet konuşabilince bu sözleri kullandım. Tekrar tekrar. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Sen haklısın ve kendimi berbat hissediyorum." Yüzümü göğsüne bastırmıştım, sesim boğuk boğuk çıkıyordu. "Çok özür dilerim."

Hafifçe başımın arkasından tuttu. "Kendini kötü hissettiğini biliyorum," diye fısıldadı. "Seni affettim. Ama sana hâlâ kızgınım."

Sözlerine rağmen saçlarıma bir öpücük kondurdu, şu anda ondan istediğim tek bağışlama buydu. Bana kızgın *olmalıydı.* Onu suçlamıyordum. *Ben de* kendime kızıyordum.

Bir süre benimle yattı ama ben ağlamayı kesince geri çekildi, elini yanağımda gezdirerek bana baktı. "Galiba gitmem lazım. Geç oluyor."

Başımı iki yana sallayıp yalvararak gözlerinin içine baktım. "Lütfen gitme. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

Gözlerinden birkaç saniye düşündüğünü gördüm, sonra başını salladı. Yatakta doğrularak tişörtünü çıkardı. Düzeltip başımın üzerinden geçirdi. "Giy bunu."

Kollarımı tişörte soktum, battaniye üzerime çekiliyken tişörtü aşağı çektim.

Bu gece olup biten onca şeye rağmen beni hâlâ çıplak görmemiş olması aklımdan çıkmıyordu. Havlumu yere bıraktığım zaman bile dönüp bakmamıştı.

Benimle birlikte yorganın altına girdi, beni kendine çekince sırtım göğsüne yaslandı. Aynı yastığı paylaşıyorduk. El eleydik. Ve sonunda ikimiz de farklı insanlara kızarak ama aynı üzüntüyle uykuya daldık.

25. Bölüm

MORGAN

Kıyamet için dua ederken biberon yıkamanın dibe vurmak olduğunu düşünmüştüm ama belki de yanılmıştım. Bence bu en dip olabilirdi.

İnsanlar dibe vurduklarında ne yapardı? Birisi onlara ip atana kadar bekler miydi?

Akbabalar gelip onları bulana kadar bir deri bir kemik mi kalırlardı?

Yatağımdaydım, dün geceden beri olduğum yerdeydim, sadece uyumaktan vazgeçmiştim. Şimdi güneş doğmak üzere olduğuna göre bunda bir anlam göremiyordum.

Clara'nın odasına birkaç kez daha gitmiş ama kapıyı çalma zahmetine bile girmemiştim. Benim sesimi bastırmak için müziği açmıştı, bu yüzden ondan af dilemeye çalışmadan önce benden nefret etmesi için ona bir gecelik zaman vermeye karar vermiştim.

Belki de terapiye başlamak için beklemek kötü bir fikirdi. Birkaç ay beklemenin daha iyi olacağını düşünmüştüm — kederin en zor kısımlarının geçmesini beklemek için. Ama belli ki bu bir hataydı. Biriyle konuşmam gerekiyordu. Clara'nın da benim de biriyle konuşmamız gerekiyordu. Bunu kendi başımıza halledebileceğimizden emin değildim.

Bu konuyu Jonah'la konuşmak istemiyordum çünkü sadece özür dileyecek, sorun olmayacağını, her şeyin düzeleceğini söyleyecekti. Ve belki de öyle olacaktı. Belki bir yağmur yağar, içinde bulunduğum çukuru sular altında bırakır, ben de tepeye kadar süzülüp çıkabilirdim. Ya da en azından *boğulurdum.* Her ikisi de çekici görünüyordu.

Terapiye hemen başlasak bile hiçbir şey dün gece olanları değiştiremezdi. Kızımın, annesini ölmüş babasının en yakın arkadaşıyla ölümünden bu kadar kısa süre sonra öpüşürken görmesini hiçbir şey değiştiremezdi. Bu akıl almazdı. Affedilmezdi.

Dünyadaki tüm okul danışmanları, terapistler, konuşmalar ve kişisel gelişim kitapları bu imajı kesinlikle aklından çıkaramazdı.

Yerin dibine girmiştim. Utanıyordum.

Ve bana kaç mesaj atarsa atsın *–dün gece gittiğinden beri yedi mesaj–* Jonah'la bir daha konuşmayacaktım. Uzun bir süre olmazdı. Onu evimde istemiyordum. Varlığının bende yaptıkları hoşuma gitmiyordu. Beni böyle biri yapmasından hoşlanmıyordum. Dün gece onunla öpüşmek şimdiye kadar yaptığım en büyük hatalardan biriydi ve daha dudakları dudaklarıma bile değmeden bunu biliyordum. Ama yine de yapmıştım. Buna izin vermiştim. En kötü tarafı da bunu *istemiştim.* Uzun zamandır istiyordum. Muhtemelen onunla tanıştığım günden beri.

Belki de bu yüzden şu anda kendimi berbat hissediyordum çünkü Jonah bunca yıl önce çekip gitmeseydi sonunda Jenny ve Chris'le aynı duruma gelebileceğimizi biliyordum. Sinsice buluşacak, eşlerimizi aldatacak, ailelerimize yalan söyleyecektik.

Onlara duyduğum öfke dün geceden beri dinmiyordu. Aynı yoğunlukta yeni bir öfke edinmiştim ama bu sefer

kendime yönelikti. Bu noktada Clara'ya öğretebileceğim, beni ikiyüzlü kılmayacak bir hayat dersi yoktu. Bu noktadan sonra söyleyeceğim hiçbir şeyin onun için bir şey ifade etmeyeceğini hissediyordum. Ve belki de ifade etmemeliydi. Ben kim oluyordum da birini yetiştirecektim? Ben kimdim ki birine ahlak öğretecektim? Kendim gözleri bağlı körü körüne yanlış yöne koşarken kim oluyordum da başka birine hayat boyu rehberlik edip yol gösterecektim?

Kapımın tıklatıldığını duyunca yatakta doğrulup dimdik oturdum. Tanrı yardımcım olsun, gelen Jonah Sullivan'sa çok kızacaktım.

Örtüleri üstümden atıp sabahlığımı giydim. Henüz Clara'yla konuşma fırsatım bile olmamıştı, bu yüzden onunla konuşana kadar Jonah'la konuşma zahmetine girmek istemiyordum. Clara'yı uyandırmasın diye evin içinden alelacele geçerek kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtım ama Bayan Nettle'ın tel örgü kapı açılmış, verandamda durduğunu görünce bir adım geri çekildim.

"Sadece hayatta olduğundan emin olmak istedim," dedi. "Sanırım öylesin." Tel kapımı bırakınca çerçeveye çarparak kapandı. Kapının öbür tarafından konuştum.

"Ölmüş olacağımı neden düşündün ki?"

Bastonuyla topallaya topallaya yürümeye devam etti. "Evinin yan tarafında yerde bir pencere teli var. Dün gece biri içeri girip seni öldürmüş olabilir diye düşündüm."

Düşmediğinden emin olmak için verandasına çıkana kadar onu izledim. Sonra kapıyı kapatıp kilitledim. *Harikaydı.* Kırık bir pencere teli. Hâlen hayatta olsaydı Chris'in halledeceği bir başka şeydi.

Odama yürürken durdum.

Bir zamanlar ben de Clara'nın yaşındaydım. Pencere telleri kendiliğinden düşmezdi. *Dün gece gizlice kaçmış mıydı?*

Dönüp doğruca onun odasına yürüdüm. Kapıyı çalmadım bile çünkü muhtemelen bana cevap vermek için içeride bile değildi. Kapıyı ittirdim ama kilitliydi. Kolayca kaldırılıp açılabilen kanca kilitlerdendi. Odasına zorla girmekten nefret ediyordum ama giyinip onu aramaya gitmeden önce gerçekten gitmiş mi görmem gerekiyordu.

Dolabımdan bir askı alıp kilide takılana kadar kapısındaki aralıktan yukarı kaydırdım. Kilit kurtulunca kapıyı ittim ama hemen açılmadı. Odasına barikat mı kurmuştu?

Tanrım, düşündüğümden daha kızgın olabilirdi.

Kalçamla kapıya yüklendim, kapıya dayadığı her neyse yerinden oynadı. Kapıyı birkaç santim aralayarak içeri baktım.

Büyük bir rahatlamayla oh çektim. Clara hâlâ uyuyordu. Gizlice dışarı çıkmamıştı. Veya yaptıysa bile şu anda evdeydi ve en önemlisi buydu.

Kapıyı kapatmak için çekmeye başladım ama bir hareket görünce duraksadım. Clara'nın karnına bir kol dolanmıştı. *Clara'nın olmayan bir kol.*

Kapıya tüm vücudumla abanarak açtım. Clara yatakta doğrulup oturdu, şaşırmıştı. Miller da öyle.

"*Neler* oluyor Clara?"

Miller şimdi ayağa kalkmış ayakkabılarını giymeye çabalıyordu. Komodine uzanıp prezervatifleri aldı, ben görmeden saklamaya çalışıyormuş gibi kotunun cebine soktu, ama *kesinlikle* görmüştüm ve kızgındım, hemen evimden çıkmasını istiyordum.

"Gitmen gerekiyor."

Miller başını salladı. Gözlerinde özür dolu bir ifadeyle Clara'ya baktı. Clara yüzünü örttü. "Aman Tanrım, bu çok utanç verici."

Miller yatağın etrafında dolaşmaya başlamışken durarak Clara'ya, sonra bana, sonra Clara'ya ve kendi çıplak

göğsüne baktı. O zaman tişörtünün Clara'nın üzerinde olduğunu fark ettim.

Clara'nın kendisine geri vermesini mi bekliyordu? Aptal mıydı bu çocuk? Öyleydi. *Clara bir aptalla çıkıyordu.* "Çık dışarı!"

"Bekle Miller," dedi Clara. Dün giydiği tişörtü yerden kapıp dolabına yürüdü. Tişörtleri değiştirebilmek için kendini içeriye kapattı. Miller onu dinleyip tişörtünü mü beklesin yoksa ben onu öldürmeden kaçsın mı bilmiyor gibi görünüyordu. Şansına Clara'nın değişmesi sadece birkaç saniye sürmüştü.

Kapıyı açıp Miller'a tişörtünü verdi.

Miller tişörtü giydi, o sırada ona bir kez daha güçlü bir şekilde bağırdım. "Çık *dışarı*!" Poposunu zar zor örten bir tişörtle duran Clara'ya baktım. "Giyin!"

Miller alelacele pencereye gidip açmak için hamle yaptı. *Miller gerçekten aptalın biriydi.* "Ön kapıyı kullan Miller! *Tanrım!*"

Clara şimdi çarşafına sarınmış yatağında oturuyordu, öfke ve utançla doluydu. *İkimiz de öyleydik.*

Miller gergin bir şekilde yanımdan geçip Clara'ya baktı. "Okulda görüşür müyüz?" Sanki onu duyamazmışım gibi fısıldayarak söylemişti. Clara başını salladı.

Gerçekten. Yatak odasına istediği erkeği alabilirdi oysa seçtiği erkek *bu* muydu? "Clara bugün okula gelmeyecek."

Clara koridora çıkan Miller'a baktı. "Evet, geleceğim."

Miller'a baktım. "Gelmeyecek. Güle güle."

Miller döndü ve çekip gitti. *Nihayet.*

Clara çarşafı kenara attı, uzanıp yerden dün giydiği kotu aldı. "Beni okuldan men edemezsin."

Ona ebeveynlik yapma hakkım olup olmadığına dair endişem öfkem sayesinde şu anda yok olmuştu. Bugün hiçbir yere gitmeyecekti. "On altı yaşındasın. Seni hangi halt-

tan cezalandırmak istersem ondan cezalandırmaya hakkım var." Odasında etrafıma bakınarak el koyabilmek için telefonunu aradım.

"Aslına bakarsan *anne*. On yedi yaşındayım." Bir bacağını kotuna soktu. "Ama sanırım bugünün doğum günüm olduğunu hatırlayamayacak kadar Jonah'la meşguldün."

Kahretsin.

Yanılmıştım.

Asıl dibe vurmak *buydu*. "*Unutmadım,*" diye mırıldanarak toparlamaya çalıştım ama unuttuğum belliydi.

Clara gözlerini devirerek kotunu ilikledi. Banyosuna gidip çantasıyla dışarı çıktı.

"Okula böyle gidemezsin. O kıyafetleri dün giymiştin."

"İzle ve gör," dedi sürtünerek yanımdan geçerken.

Yatak odasının kapı çerçevesine yaslanarak koridorda yürümesini izledim. Peşinden koşmalıydım. Bu doğru değildi. Yatak odasına gizlice birini almak doğru *değildi.* Yeni çıkmaya başladığı bir erkekle seks yapmak *kesinlikle* doğru değildi. Bunda pek çok yanlış vardı ama korkarım bu benim ebeveynlik yeteneklerimin ötesindeydi. Ona ne söyleyeceğimi, nasıl cezalandıracağımı ya da bu noktada *hakkım* olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ön kapının çarptığını duyunca irkildim.

Başımı tutarak yere çöktüm. Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı, sonra bir tane daha yuvarlandı. Bu hiç hoşuma gitmemişti çünkü peşinden şiddetli bir baş ağrısının geleceği anlamına geliyordu. Kazadan bu yana gözyaşları yüzünden her gün baş ağrısı çekiyordum.

Bu sefer baş ağrısını hak etmiştim. Clara'nın isyanına benim davranışlarım yol vermiş gibiydi. *Öyle olmuştu.* Bana bir daha asla saygı duymayacaktı. İnsan saygı duymadığı birinden bir şey öğrenemezdi. İşler böyle yürümüyordu.

Koridorda çalan telefonumun zayıf sesini duydum. Jonah olduğundan emindim ama bir yandan daha garaj yolundan çıkacak vakti olmasa da Clara olup olamayacağını merak ediyordum. Alelacele odama gittim ama numarayı tanımıyordum.

"Alo?"

"Bayan Grant?"

Bir kâğıt mendil alıp burnumu sildim. "Benim."

"Ben bugün kablonuzu tamir edecek teknisyenim. Tamiratı yapabilmem için birinin dokuzdan beşe kadar evde olması gerektiğini bildirmek istedim."

Yatağa çöktüm. "Cidden mi? Bütün gün bu evde oturmamı mı bekliyorsun?"

Bir duraksama oldu. Adam boğazını temizledi. "Bu sadece bir kural hanımefendi. Boş konuta giremiyoruz."

"Birinin evde bulunmasının kural olduğunu anlıyorum ama bana daha kısa bir zaman aralığı veremez misin? Belki iki saat? Üç?"

"Belirli bir zaman saptamak bizim için zor çünkü her onarım ihtiyaca göre değişiyor."

"Evet ama hadi. Bütün gün mü? Neden *lanet olası* sekiz saat bu evde kalmak zorundayım?" *Aman Tanrım. Kablo teknisyenine söviyordum.* Avcumu alnıma bastırarak başımı iki yana salladım. "Ne diyeceğim biliyor musun? Bunu iptal et. Kablo falan istemiyorum. Artık kimsede kablo yok. Aslında, muhtemelen başka kariyerlere bakmaya başlamalısın çünkü görünüşe göre kablo teknisyenliği artık sürdürülebilir değil."

Konuşmayı sonlandırıp telefonumu yatağın üstüne attım, telefona bakıyordum.

Tamam. Tamam. *Bu* dibe vurmaktı. Bu *kesinlikle* dibe vurmaktı.

26. Bölüm

CLARA

Okula yarım saat erken gelmiştim. Öğrenci otoparkında sadece birkaç araç vardı ve Miller'ın kamyoneti onlardan biri değildi. Jonah'ın sınıfına erken girmem mümkün değildi, bu yüzden koltuğumu geriye yatırıp arkama yaslandım.

Ağlamayacaktım.

Aslında şu anda kızgın bile değildim. Aksine uyuşmuştum. Son on iki saatte o kadar çok şey olmuştu ki, beynimde bir acil kapatma butonu olmalı diye düşünüyordum. Buna üzülmüyordum. Bu hissizlik duygusunu dün gece yaşadığım öfkeye ve bu sabah annem Miller'a çok kaba davrandığı zaman yaşadığım utanca tercih ederdim.

Anlıyordum. Odama gizlice birini almıştım. Seks yapmıştım. Bu gerçekten kötüydü ama annem dün gece bana hangi davranışın kötü olup olmadığını söyleme ayrıcalığını kaybetmişti.

Yolcu camına tıklanınca irkildim. Miller arabamın yanında duruyordu, artık uyuşmuş gibi hissetmiyordum çünkü onu görmek beni biraz canlandırmıştı. Kapıyı açtı, koltuğa oturarak bana bir kahve uzattı.

Onu hiç bu kadar iyi görmemiştim. Kuşkusuz yorgundu, ikimiz de dişlerimizi fırçalamamış ya da saçlarımızı ta-

ramamıştık ve üstümüzde dün giydiğimiz kıyafetler vardı ama elinde kahve tutuyor ve benden nefret etmiyormuş gibi bakıyordu, bu çok hoştu.

"Kafeinden faydalanabileceğini düşündüm," dedi.

Bir yudum alıp dilime gelen sıcaklığın ve boğazımdan aşağı süzülen tatlı karamelin tadını çıkardım. *Kahvenin kıymetini anlamam neden bu kadar uzun sürmüştü bilmiyordum.*

"Bir faydası olur mu bilmem ama... doğum günün kutlu olsun?"

Bunu sorar gibi söylemişti. Sanırım öyleydi. "Teşekkür ederim. Bu, hayatımın ikinci en kötü günü olmasına rağmen."

"Bence hayatının en kötü ikinci günü dündü. Bugün hâlâ iyiye gitme şansı var."

Bir yudum daha aldım, elini tutup sıkarak parmaklarımı parmaklarına geçirdim.

"Ben gittikten sonra ne oldu? Sana ceza verdi mi?"

Buna güldüm. "Hayır. Ve vermeyecek."

"Dün gece beni gizlice odana soktun. Doğum günün bile *olsa* bundan nasıl kurtulabilirsin bilemiyorum."

"Annem yalancı, sahtekâr ve benim için çok kötü bir örnek. Bu sabah artık onun kurallarına uymamaya karar verdim. Kendi kendimi yetiştirsem daha iyi olacak."

Miller elimi sıktı. Söylediklerimden hoşlanmadığını anlıyordum ama beni böyle hissetmekten vazgeçirmeye çalışmadı. Belki sakinleşmek için zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyordu ama zamanın yardımı olmayacaktı. Annemle işim bitmişti.

"Lexie olanları anlattığında ne dedi?"

Kuşkuyla ona baktım."Lexie mi?"

Miller başını sallayarak kahvesini yudumladı.

"Kahretsin! Lexie!" Arabamı çalıştırdım. "Onu almayı unuttum."

Miller güldü. "Eh, kendini savunman gerekirse, olaylı bir sabah geçirdin." Eğilip beni öptü. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Ben de onu öptüm. "Tamam."

Kapı kolunu tutup inmek için hamle yaptı. Kolunu sıktım, bir şey daha söylemem gerekiyordu. Koltuğuna geri oturup bana bakınca, elimi başının yan tarafına götürdüm, dün gece için ne kadar üzgün olduğumu ifade etmek için hangi kelimeleri kullanacağımı bilemiyordum. Ona bakıyordum, kalbim pişmanlıkla doluydu ama bu noktada herhangi bir şeyi nasıl söze dökeceğimi unutmuş gibiydim.

Miller eğilip alnını alnıma dayadı. Gözlerimi kapattım, Miller bir süre öyle kaldı. Elini enseme götürüp okşadı. "Sorun değil Clara," diye fısıldadı. "Merak etme." Dudaklarını bir an alnıma değdirdikten sonra arabamdan inip kapıyı kapattı.

Dün gece ne kadar aşağılık davrandığımın tamamen farkındaydım. Hâlâ utanıyordum. O kadar ki Lexie'ye Miller'la aramda geçenleri söylemeyeceğimi çoktan biliyordum. Hiç kimseye söylemeyecektim. Ve o anları bir gün yeniden yaşayacağımızı umuyordum çünkü mahvetmek için elimden geleni yapmıştım.

* * *

Okula o kadar erken gitmiştim ki sonunda Lexie'nin evine vardığımda onu unuttuğumu bile anlamamıştı. Paketlenmiş bir hediye ve üzerinde "Geçmiş Olsun" yazan bir Mylar balonla evinden çıktı.

Bunu hep yapıyordu. Son dakikayı bekliyor, uygun kartı, balonu ya da ambalaj kâğıdını bulamayacak kadar geç

kalmış oluyordu. Bana verdiği şeylerin yarısı, yılın hangi zamanı olursa olsun genellikle Noel kâğıdına sarılı oluyordu.

Annemin doğum günümü unuttuğuna hâlâ inanamıyordum. En azından Miller'la Lexie hatırlamıştı.

Sadece birkaç saattir on yedi yaşında olmama rağmen yeni keşfettiğim olgunluktan gurur duyuyordum. Yarım saat önce Jonah'ın sınıfına girdiğimde, onu yumruklamadan yerime kadar gitmiştim. Bana günaydın dediğinde bile. Günaydın derken sesi çatlak çıktığında bile. Onunla göz teması bile kurmamıştım.

Yaklaşık yirmi dakikadır ders veriyordu, onun sınıfında olduğum yirmi dakika boyunca yapmayı hayal ettiğim tek bir şeyi bile yapmamıştım. Ona bağırmak, zina yaptığını söylemek, tüm sınıfa annemle olan ilişkisini anlatmak, dahili telefon sistemini hack'leyerek tüm okula anlatmak istiyordum.

Ama bunların hiçbirini yapmamıştım ve bunun için kendimle gurur duyuyordum. Son derece sakindim, kendime hâkimdim, gözlerimi ondan uzak tuttuğum sürece tüm dersi atlatıp çatışma olmadan kaçabilirdim.

On yedi yaş bana çok yakışmıştı. Artık neredeyse bir yetişkindim, Tanrı'ya şükür, çünkü artık beni yetiştirmesi için anneme bel bağlayamazdım.

Lexie: Efren'a ısınmaya başladım. Konuşmaya başladığımızdan beri ilk cuma iznim ve çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

Mesajını alınca gülümsedim.

Ben: Ona ne dedin?
Lexie: Ona hayır dedim.
Ben: Neden?

Lexie: Şaka yapıyorum. Aslında evet dedim. Şoke oldum. Boyu çok kısa. Ama benim için biraz kaba, bu yüzden onda eksik olan birçok şeyi telafi ediyor.

Lexie erkekler söz konusu olduğunda tanıdığım en seçici kişiydi. Doğrusu Efren'la çıkmayı kabul etmesine şaşırmıştım. Rahatlamıştım ama şaşkındım.

Ona mesaj yazmaya başladığım sırada Jonah, "Clara, lütfen telefonunu kaldır," dedi.

Sesini duyunca göğsüm inip kalktı. Tenim karıncalandı. "Mesajımı bitirince kaldıracağım."

Sanki ona sövmüşüm gibi odada birkaç kişinin nefesini tuttuğunu duydum. Lexie'ye yanıtımı yazmaya devam ettim.

Yönetime sınıf değiştirip değiştiremeyeceğimi sormam gerekiyordu. Yılın geri kalanında Jonah'a bakmam mümkün değildi. Onunla aynı odada olmak istemiyordum, onunla aynı evde, aynı şehirde, aynı *dünyada* olmak istemiyordum.

"Clara." Adımı yumuşak bir sesle, sanki olay çıkarmamak için yalvarıyormuş gibi söylemişti. Başka kimsenin telefonunu çıkarmasına izin verilmezken benim mesaj yazmama izin veremezdi. Onun çıkmaz durumunu anlıyordum, benimle tartışmak istemiyordu ama buna mecburdu. Kendimi kötü hissetmeliydim ama hissetmiyordum. Şu anda rahatsız olması hoşuma gidiyordu. Dilini boğazına sokmuş annemi mıncıklarken gördüğümden beri hissettiklerimden bir doz hak ediyordu.

Tanrım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan çıkaramıyordum.

Gözlerimi kaldırıp sınıfına girdiğimden beri ilk kez ona baktım. Jonah masaya yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, masasının önünde duruyordu. Öğretmen modundaydı. Normalde buna saygı duyardım ama şu anda ona

bakarken tek gördüğüm Jenny teyzemi aldatan adamdı. *Annemle.*

Başıyla telefonumu işaret edip sessizce, yalvaran bir ifadeyle tekrar telefonu kaldırmamı isteyince, kan beynime sıçradı. Telefonumu sağ elime alıp sınıf kapısının yanındaki çöp kutusuna fırlattım. Telefonum duvara çarpıp parçalanarak yere düştü.

Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Görünüşe göre sınıftaki hiç kimse inanamamıştı. Herkesin soluğu kesilmişti. Sanırım soluğu kesilenlerden biri de bendim.

Jonah doğrulup dik durarak sınıfın kapısına yürüdü. Kapıyı açıp koridoru işaret etti. Sırt çantamı kapıp masadan kalktım. Kapıya yürüdüm, sınıfı terk etmeye fazlasıyla hazırdım. Kapıdan geçerken kötü kötü ona baktım. Beni ofise götüreceğinden emindim, bu yüzden sınıf kapısını kapatıp peşimden gelmesi beni hiç şaşırtmamıştı.

"Clara, dur."

Durmadım. Onu dinlemeyecektim. Ya da annemi. Hayatımda kalan yetişkinleri dinlemeyi bırakmıştım. Akıl sağlığıma zarar verebileceğini düşünüyordum.

Jonah'ın üst kolumdan tuttuğunu hissettim, durdurmaya ve konuşmaya çalışması beni çileden çıkarmıştı. Elinden kurtulup arkama döndüm. Ağzımdan ne çıkacağını bilmiyordum ama öfkenin hızla boğazıma yükseldiğini hissedebiliyordum.

Daha ona sözlü saldırıya geçemeden aramızdaki mesafeyi kapattı, kollarını bana dolayarak yüzümü göğsüne bastırdı.

Ne oluyordu be?

Onu itmeye çalıştım ama bırakmadı. Sadece bana daha sıkı sarıldı.

Sarılmasına öfkelenmiştim ama aynı zamanda bir an dikkatimi dağıtmıştı. Bunu beklememiştim. Ofise yollanmayı, okuldan uzaklaştırılmayı veya kovulmayı bekliyordum ama sarılmasını kesinlikle beklemiyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Onu bir kez daha uzaklaştırmaya çalıştım ama pek çabalamadım çünkü babamın bana en son veda ettiğinde giydiği gömleğin aynısını giymişti. Tenime değmesi hoş gelen düğmeli, yumuşak beyaz bir gömlek. Yanağım plastik düğmelerden birine değiyordu, ne yapacağımı bilemeden gözlerimi sımsıkı kapattım çünkü şu anda Jonah'tan nefret etsem de sarılması babamı hatırlatıyordu.

Hatta biraz babam gibi kokuyordu. Fırtınada yeni biçilmiş çimen gibi. Sarılması hiç gevşemeyince ağlamaya başladım. Jonah'ın başımın arkasındaki eli bile tıpkı babamınki gibiydi. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama ona yaslanarak ağlarken bana sarılmasına izin verdim. Babamı çok özlüyordum. Şu anda öfkeden ziyade üzüntü hissediyordum, bu yüzden kavgadan daha iyi hissettirdiği için Jonah'ın bana sarılmasına izin verdim,

Onu çok özlüyordum.

Bu nasıl olmuştu bilmiyordum. Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmaktan onun göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlamaya nasıl geçtiğimi bilmiyordum ama beni ofise sürüklemediği için memnundum. Biraz sakinleşmemi bekledikten sonra yanağını başımın üstüne yasladı.

"Üzgünüm Clara. İkimiz de üzgünüz."

Ne kadar doğru söylüyordu bilmiyordum ama üzgün olsa bile bunun bir şeyi değiştireceğini düşünmüyordum. Üzgün olması *gerekirdi.* Üzgün olmak, yanlışını düzeltmek için yapabileceği en az şeydi.

Bu düzeyde bir ihaneti anlayamıyordum. Annem ruh eşini kaybettiği için sözüm ona kederle ortalıkta dolanır-

ken, kısa süre sonra dilinin kocasının en yakın arkadaşının boğazına inmesini anlayamıyordum.

"Sanki onlar ikinizin de umurunda değilmiş gibi."

Annemi rasgele bir yabancıyla öpüşürken görseydim belki bu kadar kızmazdım. Ama Jonah yabancı değildi. Jonah'tı. *Jenny'nin* Jonah'ıydı.

Geri çekilip ellerini omuzlarıma koydu. "Tabii ki onları önemsiyoruz. Gördüklerinin... bunun onlarla bir ilgisi yoktu."

Ellerinden çekilip uzaklaştım. "*Her şeyin* onlarla ilgisi vardı."

Jonah içini çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Gerçekten pişman görünüyordu. Küçük bir yanımla sırf yüzünde bir daha bu ifade olmasın diye bu kadar kızgın olmayı bırakmak istiyordum.

"Annenle ben... biz sadece... bilemiyorum. Dün gece olanları açıklayamam. Ve doğrusu açıklamak da istemiyorum. Bu annenle konuşmanız gereken bir konu." Öne bir adım attı. "Ama mesele bu Clara. Bunu onunla konuşman *gerek*. Kendini sonsuza kadar yatak odana kilitleyemezsin. Kızgın olduğunu biliyorum ve bunu yapmaya sonuna kadar hakkın var ama bana söz ver, onunla bu konuyu konuşacaksın."

Başımı salladım ama bunun tek nedeni bu konuda çok samimi görünmesiydi. Annemle bunu gerçekten konuşacağım için *değildi*.

Jonah'a anneme kızdığım kadar kızmıyordum çünkü aslında bu onun suçu bile değildi. Yüzde 90 öfkemin anneme olduğunu hissediyordum. Jonah'la Jenny evli bile değillerdi. Hatta pek uzun süre çıkmamışlardı bile. Ve babam Jonah'ın kardeşi değildi, bu yüzden onun ihanetiyle annemin ihaneti iki farklı düzeydeydi. İki farklı *kıta*.

Jonah kendini suçlu hissetmeliydi ama annemin kendini pislik gibi hissetmesi gerekirdi.

Tavana bakarak ellerimi yüzümden geçirdim. Sonra ellerimi belime indirdim. "Telefonumu attığıma inanamıyorum."

"Bu senin doğum günün. Patlama yaşaman serbest. Ama diğer öğrencilere söyleme."

Şaşırmıştım ama aslında içimden buna gülmek geliyordu. Derin bir iç geçirdim. "Kesinlikle doğum günüm gibi gelmiyor."

Annem unutmuşken bugünü doğum günüm gibi hissetmek zordu. Sanırım bu geleneksel doğum günü yemeklerimizin temelli bittiği anlamına geliyordu.

Jonah sınıf kapısını işaret etti. "Sınıfa geri dönmem gerekiyor. Git bu dersin geri kalanında arabanda bekle. En azından sınıfın seni cezalandırdığımı düşünmesi gerek."

Başımı sallayıp ondan bir adım uzaklaştım. Sınıfına doğru yürürken bir yanımla ona teşekkür etmek istiyordum ama içimden bir ses buna hemen pişman olacağımı söylüyordu. Aslında ona teşekkür edeceğim bir şey yoktu. Skor tutacak olsak bana hâlen yaklaşık bir milyon serbest geçiş hakkı borçluydu.

* * *

Sonraki üç ders süresi tek bir saldırı olmadan geçti. İlerleme vardı.

Miller'ı bu sabahtan beri görmemiştim ve bu beni öldürüyordu. Genellikle gün boyunca birbirimize mesaj atıyorduk ama telefonum muhtemelen Jonah'ın çöp sepetinin dibindeydi. Sonunda öğle yemeği için kafeteryaya gittiğimde masaya yaklaşırken Miller'ın yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum. Kenara kayarak Efren'la arasında yer açtı.

"İyi misin?" diye sordu yerime otururken. "Söylentiye göre telefonunu Bay Sullivan'a fırlatmışsın."

"Evet, ona doğru fırlatmış olabilirim ama aslında çöp kutusunu hedeflemiştim."

"Ceza aldın mı?"

"Hayır. Beni koridora çıkarıp sarıldı."

"Bir dakika," dedi Lexie. "Telefonunu fırlattın ve sana *sarıldı mı?*"

"Kimseye söyleme. Ceza almışım gibi davranmam gerekiyor."

"Keşke *benim* de bir Öğretmen Eniştem olsaydı," dedi Lexie. "Haksızlık."

Miller dudaklarını omzuma bastırarak çenesini oraya dayadı. "İyi misin peki?" diye fısıldadı.

Başımı salladım çünkü iyi olmak istiyordum ama gerçek şu ki bu berbat bir gündü. Dün gece berbattı. Bu son birkaç ay berbat geçmişti ve şansım da dönmeyecek gibiydi. Gözlerimin yandığını hissediyordum, o sırada Miller elini enseme götürüp sıktı. "Dışarısı güzel. Nora'yla gezmek ister misin?"

Şu anda beni biraz olsun rahatlatabilecek tek şey buydu. "Buna bayılırım."

Onunla bir cenazeyi kaçırmıştım, onunla uyuşturucu kullanmış, ceza almış, onu gizlice yatak odama sokmuş, bekâretimi onunla kaybetmiştim. Bunlara kıyasla yarım gün okul asmak davranışlarımda bir gelişme gibi görünüyordu.

* * *

Miller beni şehir parkına götürdü. Büyük bir göletin kenarındaydı –böyle günlerde babam beni balığa götürürdü. Miller bir ağacın gölgesine oturdu, bacaklarını açarak ha-

fifçe arasına vurdu. Göğsüne yaslanarak oturdum, rahat edene kadar kendimi ayarlarken kollarını bana doladı.

Başımı omuzuna yasladım, Miller yanağını başımın tepesine yaslayarak, "Baban nasıl biriydi?" dedi.

Aradan çok zaman geçmemişti ama yine de sorusunu cevaplamak için hafızamı zorlamam gerekiyormuş gibi geldi. "Harika bir gülüşü vardı. Gürültülüydü, tüm odayı doldururdu. Bazen toplum içinde annemi utandırırdı çünkü o güldüğünde insanlar dönüp bize bakardı. Ve *her şeye* gülerdi. Çok çalışırdı ama bunun için ona hiç kızmazdım. Bunun nedeni muhtemelen birlikte olduğumuz zamanlarda çok iyi telafi etmesiydi. Günümü öğrenmek isterdi, bana her zaman kendininkini anlatırdı." İçimi çektim. "Bunu özlüyorum. Anlatacak bir şey yokken bile ona günümü anlatmayı özlüyorum."

"Harika biri gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Ya seninki?"

Miller'ın göğsünde sessiz, inandırıcılıktan uzak, kahkaha gibi bir hareket hissettim. "Baban gibi değil. Hiç."

"Seni baban mı büyüttü?"

Miller'ın başını iki yana salladığını hissettim. "Hayır. Büyürken zaman zaman onunla vakit geçirdim ama babam hapse girip çıkıyordu. Sonunda on beş yaşındayken ona tekrar kavuşmuştum ama sonra daha uzun bir ceza aldı. Birkaç yıl içinde çıkacak ama çıktığında onunla bir ilgim olacağından şüpheliyim. Zaten tutuklandığında onu görmeyeli epey olmuştu."

Demek babam *bu yüzden* Miller'ın babasıyla alakalı, armut dibine düşer diye yorum yapmıştı. *Babam kesinlikle yanılmıştı.*

"Hiç irtibatın var mı?"

"Hayır," dedi Miller. "Demek istediğim... ondan nefret etmiyorum. Bazı insanların ebeveynlikte iyi olduğunu,

bazılarının olmadığını fark ettim. Bunu kişisel almıyorum. Sadece onunla bir ilişkim olmamasını tercih ederim."

"Peki ya annen?" diye sordum. "O nasıl biriydi?"

Biraz keyfinin kaçtığını hissettim sonra, "Pek iyi hatırlamıyorum ama onunla ilgili olumsuz anılarım yok," dedi. Bir bacağını ayak bileğime doladı. "Biliyor musun, sanırım fotoğrafçılık merakım buradan geliyor. Annem öldükten sonra... elimde onu hatırlatacak bir şey yoktu. Kameradan nefret ediyordu, bu yüzden çok az fotoğrafı var. Pek video yok. Çok geçmeden büyükbabamdan ilk kameramı istedim. O gün bugündür kamerayı onun yüzüne doğrultuyorum."

"Onun hakkında bütün bir film bile yapabilirsin."

Miller güldü. "Yapabilirim. Olabilir. Sadece kendim için yaptığım bir şey olsa bile."

"Peki... o gittiği zaman ne-"

"İyi olacağım," dedi, artık bunun hakkında konuşmak istemiyormuş gibi kesin bir tavırla. Nedenini anlıyordum. Hapiste bir baba, ölmüş bir anne, ölümcül kanser hastası bir dede. Anlıyordum. Bu konuları konuşmayı ben de istemezdim.

Bir süre konuşmadan oturduktan sonra Miller, "Kahretsin. Hep unutuyorum," dedi. Beni biraz ileri itti, sonra kamyonuna geri koşturdu. Kamerası ve tripoduyla geri dönerek bizden birkaç metre öteye kurdu.

Benimle ağacın arasına girdi, eski pozisyonumuzu aldık. "Bu sefer kameraya bakma."

Bunu söylerken bakıyordum, bu yüzden bakışlarımı göle çevirdim. "Belki de projeyi iptal etmeliyiz."

"Neden?"

"Aklım her yerde. Sürekli moralim bozuk."

"Aktris olmayı ne kadar istiyorsun Clara? "

"Olmak istediğim tek şey bu."

"Sete her gün iyi bir moralle geleceğini sanıyorsan acı bir hayat deneyimi yaşayacaksın."

İçimi çektim. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Gülerek başımın yan tarafından öptü. "Öyleyse benden gerçekten nefret ediyor olmalısın."

Hafifçe başımı iki yana salladım. "Zerre kadar etmiyorum."

Tekrar sessizlik oldu. Gölün karşısında iki küçük çocukla bir adam vardı. Adam çocuklara balık tutmayı öğretiyordu. Adamı izlerken annelerini aldatıp aldatmadığını merak ettim.

O sırada öfkemin geri döndüğünü hissettim çünkü artık hayatımın geri kalanında insanlarda en kötüyü arayacakmışım gibi geliyordu.

Jenny teyzeden, babamdan ya da annem ve Jonah'tan bahsetmek istemiyordum ama yine de kelimeler ağzımdan dökülüverdi.

"Jonah'ın bugünkü konuşması... gerçekten pişmanmış gibi konuşuyordu. Sanki öpüşmeleri bir tesadüf ya da bir kerelik bir şeymiş gibi. Anneme bunu sormak istiyorum ama dürüst olup bana bundan çok daha fazlası olduğunu söylemesinden korkuyorum. Kazadan daha bir hafta bile geçmeden bir otele gittiklerini bildiğim için böyle düşünüyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Uygulama. Önceden bir ilişkileri olmasa oraya neden gitsinler ki?"

"Ne olursa olsun annenle bu konuyu konuşmalısın. Bundan kaçış yok."

"Biliyorum." Bir nefes aldım. "Biliyor musun, Jonah'ın böyle bir şey yapması beni şaşırtmadı. Jenny'yi hamile bıraktığı için buraya geri taşındı ve onunla çıkmaya başladı. Deli gibi âşık oldukları için değil. Ama annem... babamla

ikisi liseden beri beraber olmuşlar. Sanki babama hiç saygısı yokmuş gibi."

"Bunu bilmiyorsun. Belki Jonah'la sadece acı çekiyorlardır."

"Bana hiç acı çekmek gibi gelmedi."

"Belki birbirlerinde teselli bulmak kedere yardımcı oluyordur."

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Bu garip bir yas tutma şekliydi. "Pekâlâ. *Benim kederime* de okulu asmak yardımcı oluyor. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Her zaman. Tamam, son ders hariç her zaman. Bir sınavım var, bu yüzden bir an önce dönmem gerekiyor."

"Ne zaman hazır olursan."

"Bu gece doğum günün için bir şey yapıyor musun?"

Omuz silktim. "Doğum gününde aile yemekleri yapmak her zaman bir gelenek olmuştur. Ama sanırım bu sona erdi. Pek ailemiz kalmadı."

Miller'ın kolları beni daha sıkı sardı. Bu bana babamın kucaklamasını özletmişti. Hatta bugün Jonah'ın sarılması bile onu özlememe neden olmuştu. "Tamam, annen izin verirse seni dışarı çıkarayım."

"Gitmeme izin vereceğinden şüpheliyim ve onunla bu konuda mücadele edemeyecek kadar yorgun olabilirim."

"Doğum gününü odanda yalnız geçirebileceğini düşünmek beni üzüyor."

"Eh, evet. Sadece bir gün daha."

Babam doğum günümde beni bu kadar üzgün görse ne düşünürdü merak ettim. Muhtemelen ailecek doğum günü yemeğine devam etmeyeceğimiz için hayal kırıklığına uğrardı. Bahse girerim Jenny teyze de bu konuda hayal kırıklığına uğrardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç birini kaçırmamıştık.

Onların ölümüyle neden geleneğin otomatik olarak sona ereceğini düşündüğümü merak ettim.

Sona ermesini istemezlerdi.

Annem geleneğe olan saygısını kaybetmiş gibi görünse de bu, geleneğin artık devam etmeyeceği anlamına gelmiyordu. En azından bu şekilde, bu gece Miller'ı görebilirdim.

Doğrulup ona baktım. "Ne diyeceğim biliyor musun? Bu gece doğum günü yemeği istiyorum. Ve senin de gelmeni istiyorum."

Kuşkuyla baktı. "Bilemiyorum. Annen beni tekrar evinize kabul edecekmiş gibi görünmüyordu."

"Eve gidince onunla konuşurum. Eğer bir sorun olursa seni ararım."

"Telefonun yok."

"Seni ev telefonundan ararım."

"Hâlâ ev telefonu olan var mı?"

Güldüm. "Annem daha otuz dört yaşında ama müzelik bir otuz dört yaş."

Doğum günümü düşünerek ona yaslandım. Annemin beni cezalandırmaya kalkması gerçekten haksızlık olurdu. Öyle bir şey yaparsa Langford'u yüzüne vururdum. Ciğerlerimden yavaş yavaş hava geçmesine izin verdim. Bu konuyu ne kadar düşünürsem o kadar kızıyordum. Kazadan sadece bir hafta sonra ikisinin bir otelde buluşmaları intikam isteği uyandırıyordu.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Arkama döndüm, Miller'ın üstüne ata biner gibi oturup onu birkaç dakika öptüm. Bu iyi bir dikkat dağıtmaydı ama sonunda okula dönmemiz gerekecekti.

Eve gitmeden önce son ders saatini arabamda bekleyerek geçirdim ama muhtemelen kötü bir fikirdi çünkü ara-

bamda oturduğum süre boyunca babamla Jenny'nin hak ettiği intikam için savaşabileceğim her yolu düşündüm.

Bu sabah okula gitmek için ayrıldığımdan daha büyük bir öfkeyle eve döndüm.

27. Bölüm

MORGAN

Okuldan eve geldiğinde Clara'nın yatak odası dolabına kıyafetlerini asıyordum. Bütün gün temizlik, çamaşır yıkama, anlamsız düzenlemelerle kendimi meşgul etmiştim. Bugün evden hiç çıkmamam boşa gitmişti, kablo teknisyenini kesinlikle iptal etmemeliydim. Şu anda *Gerçek Ev Hanımları* programına yetişiyor olabilirdim.

Clara'nın koridordan geldiğini duyunca çatışmaya hazırlandım. Bana bağırmasını ya da sessizlikle tepki göstermesini bekliyordum. Birinden biri olacaktı. Son gömleği asarken odasına girip sırt çantasını yatağın üstüne indirdi.

"Bu akşam doğum günü yemeğimde ne yiyoruz? Acıktım."

Ona ihtiyatla baktım çünkü bu bir tür numara gibi gelmişti. *Hâlâ akşam yemeği istiyor muydu?* Buna şaşırmıştım. Ama şayet samimiyse onu destekleyecektim. *Samimi olduğunu umuyordum.* "Lazanya düşünmüştüm," dedim. Lazanyanın favorisi olduğunu biliyordum.

Clara başını salladı. "Harika."

Şimdi markete koşturmam gerekebilirdi ama bu noktada onunla bir konuşma başlatmak için her şeyi yapardım. Ve bu akşam yemeği mükemmel bir fırsat olacaktı. Belki o da bunun farkındaydı. Jenny'yle Chris burada olmayınca

Jonah da olmayacaktı. Sadece ikimiz olacaktık. Ciddi bir kalpten kalbe konuşmanın vaktini çoktan geçirmiştik.

* * *

Salata için domates doğrarken kapı çaldı. Ellerimi bulaşık bezine silip ön kapıya doğru yürümeye başladım. Şaşırtıcı bir şekilde Clara yolumu kesti. Kapıyı açtı, Jonah'la Elijah'yı görünce afalladım.

Jonah'ın burada ne işi vardı? Dün geceden sonra yemeğin hâlâ olacağını gerçekten düşünüyor muydu?

Clara'nın kapıyı suratına çarpmasını bekledim ama yapmadı. Jonah ona bir kutu verdi, mutfağın eşiğinde parmak ucuna kalkarak ne olduğunu görmeye çalışsam da ne verdiğini anlayamadım.

"Cidden mi?" Clara'nın sesi heyecanlı geliyordu. Kendimi rüyada gibi hissediyordum.

"Evdeki çekmecede eski bir telefonum vardı," dedi Jonah.

"Ama bu en son model."

"Eskiyi ben aldım."

Clara onu içeri alırken mutfağa geri döndüm. Jonah ona neden telefon almıştı ki? Bu Clara'yı kazanma yolu muydu? *Ebeveynlik yapmak demek bu değil, Jonah.*

"Eski sim kartını içine koydum, bu yüzden kullanıma hazır olmalı."

"Teşekkürler."

Clara'nın sesinde bir parça neşe duymak güzeldi ama Jonah peşimden mutfağa girince rahatlamak zordu.

"Ona yeni telefon mu aldın?" diye sordum arkama dönmeden.

"Dün sınıfta telefonunu düşürdü. Telefon kırılıp bozuldu, bu yüzden ona kendiminkini verdim."

Derin bir nefes aldıktan sonra ona döndüm. Dün geceden sonra onun yanında hissettiklerim hiç hoşuma gitmiyordu. Öpüşme ne kadar kısa olursa olsun, hâlâ devam ediyormuş gibi geliyordu. Sanki dudaklarımda hâlâ tadı vardı. "Burada ne işin var?"

"Bir saat kadar önce Clara aradı. Doğum günü yemeğinin hâlâ geçerli olduğunu söyledi."

Gözlerimi kısarak Clara'nın odasından tarafa baktım. "Neyin peşinde acaba?"

Jonah omuz silkerek kucağındaki Elijah'yı ayarladı. "Belki de kabul ediyordur."

"Neyi?"

"Bizi."

"Etmiyor. Ve *biz* diye bir şey *yok*." Dönüp hazırladığım salatayı bitirdim.

Jonah masaya oturdu, suratlar yaparak Elijah'yla oynamaya başladı. Çok sevimli ve aynı zamanda berbattı. Göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyordum çünkü oğluyla iletişimi nefes kesiciydi. Belki de daha fazlasıydı çünkü Elijah'nın biyolojik çocuğu bile olmadığını biliyordum ama Jonah'ın ona duyduğu sevgi sanki gerçek babasıymış gibiydi. Elijah'nın Chris'le Jenny'nin ihanetinin sonucu olmasından nefret ediyordum ama bunun Jonah için önemli olmamasına bayılıyordum.

Onu Elijah'yla görmek Jonah hakkında pek çok iyi şey düşünmeme neden oluyordu, bu yüzden sırf içimde birden artan duyguları durdurmak için yanına gidip Elijah'yı Jonah'tan aldım. Masaya oturup Elijah'yı kendime çevirdim. Gülümsedi. Artık beni görünce heyecanlanıyor ve her seferinde kalbimi eritiyordu.

"Herhangi bir şey için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Jonah.

"Pastanın üzerine krema koyabilirsin," dedim. Onu görüş alanımdan çıkaracak herhangi bir şey olabilirdi.

Jonah pastayı süslemeyi yeni bitirmişti ki kapı çaldı. İkimiz de şaşkın şaşkın birbirimize baktık. "Başka birini bekliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım, Elijah'yı ona verip ön kapıya gittim. Ama bir kez daha, Clara oturma odasından koşturarak geçip kapıya benden önce yetişti. Clara kapıyı açınca dondum kaldım.

Kapıda Miller Adams duruyordu. Gergin görünüyordu ama onun görüntüsüne dikkat edecek ya da ona bağıracak vaktim olmadan Clara elini tutup onu içeri çekti. Şimdi Jonah yanımda duruyordu. Clara, Miller'ı koridora doğru sürüklerken Miller bize yarım bir el salladı.

"Merhaba Bay Sullivan." Yutkundu, bana hitap ederken sesi daha alçaktı. "Bayan Grant."

Karşılık verme fırsatımız bile olmadı çünkü Clara onu oturma odasından çıkardı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Ne konuda?" diye sordu Jonah.

Ona inanamayarak baktım ama sonra Clara'nın dün gece yaptıklarını bilmediğini fark ettim. Omuzundan ittirerek onu tekrar mutfağa soktum. Dönüp bana baktı, öfkeme rağmen sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. "Bu sabah onları yatakta birlikte yakaladım," diye tısladım. "Masanın üzerinde prezervatifler vardı. Clara neredeyse çıplaktı. Miller bütün gece onun odasında uyumuş!"

Jonah'ın gözleri büyüdü. "Oh. Vay canına."

Kollarımı kavuşturup kahvaltı köşesindeki sandalyelerden birine çöktüm. "Beni sınıyor." Bir tavsiyede bulunsun diye Jonah'a baktım. "Miller'ın gitmesini sağlayayım mı?"

Jonah omuz silkti. "Sadece bir akşam yemeği. Clara'yı masada hamile bırakacak değil."

"Fazla hoşgörülüsün."

"Bugün Clara'nın doğum günü. Dün gece için bize kızgın, muhtemelen Miller'ı inadına davet etti. En azından buraya geldi ve onu daha iyi tanıma fırsatın olacak."

Gözlerimi devirerek sandalyeden kalktım. "Yemek hazır. Git Clara'yı hamile bırakmadan söyle onlara."

* * *

Bu durum fazla tuhaftı. Sadece Miller'ın büyük ihtimalle dün gece kızımın bekâretini aldığını bildiğim için değildi ama Jonah'la ben de pek konuşmuyorduk. Aramızda olanları konuşmamıştık, bu da yoğun bir şekilde havada asılı duruyordu.

Clara, onunla konuşmaya çalıştığımda bana sadece kesik kesik cevaplar veriyordu, bu yüzden sonunda ona soru sormayı bırakmıştım çünkü bu utanç veriyordu. Clara yemek yeme yarışındaymış gibi lazanyasını tıkındığı için Miller'la Clara bile pek konuşmuyordu.

Jonah'ın kucağında Elijah vardı, kendisi yerken onu da biberonla besliyordu. Bu çok tatlı bir görüntüydü, onlara bakmaktan kaçınarak tabağıma baktım.

"Film projesi nasıl gidiyor?" diye sordu Jonah.

Miller omuz silkti. "Yavaş. Henüz sağlam bir fikir bulamadık ama o noktaya geleceğiz."

Evet, çünkü başka şeyler yapmakla çok meşgulsünüz, demek istiyordum.

Clara çatalını Miller'ın tabağına doğrulttu. "Daha hızlı ye."

Miller'ın ifadesindeki şaşkınlığı görebiliyordum ama çatalını alıp bir lokma daha yedi.

Clara'nın ne yaptığını tam olarak biliyordum. İyiyi oynuyor, doğum günü yemeğini benimle geçirirse her şeyin affedileceğini umuyordu. Kavgaya girmezse yemekten sonra benim de kavga etmeyeceğimi düşünüyor ve Miller'la birlikte gitmek istiyordu.

Onunla gitmeyecekti. Hiç şansı yoktu.

Clara yemeğini bitirerek ayağa kalktı. Tabağını mutfağa götürdü. Geri geldiğinde Miller'a baktı. "Bitirdin mi?" Aldırmadan tabağını çekince Miller'ın lokması yarıda kaldı.

"Daha pasta yenecek," dedim masanın ortasındaki üç katlı çikolatalı pastayı işaret ederek.

Clara bana baktı. Sert sert. Bakışlarını ayırmadan Miller'ın çatalını kaptı, pastanın ortasına daldırıp ağzına bir lokma attı.

"Leziz," dedi alaylı bir ifadeyle. Çatalı bırakıp Miller'ın elini tuttu. "Hazır mısın?"

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bir maça," dedi Clara.

"Bu maç gecesi değil."

Clara başını yan yatırdı. "Bundan emin misin anne? Yani, bu sabah benim doğum günüm olduğundan bile emin değildin."

"Doğum günün olduğunu biliyordum. Sadece erkek arkadaşının dün gece senin yatağında uyuması beni bir an için sarstı."

Clara sırıttı. "Ah, biz *uyumadık*."

Miller onun arkasından, "Evet, uyuduk," diye mırıldandı.

Miller'a baktım. "Sen artık gidebilirsin. Clara'ya iyi geceler dile."

Clara Miller'a baktı. "Hayır. Ben de seninle geleceğim."

Miller bir bana bir Clara'ya baktı, iki arada kalmış gibi görünüyordu. Ona bu kadar kızgın olmasaydım acırdım.

"Miller, muhtemelen gitmen en iyisi," dedi Jonah.

Clara başını çevirip gözleri Jonah'a ilişince durdu. "Miller gidiyorsa sen de gitmelisin. Burada yaşamıyorsun."

Jonah da Clara'nın tavrından en az benim kadar rahatsız görünüyordu. "Clara, *dur*."

"Dur deme bana. Sen babam değilsin."

"Olmaya çalışmıyorum."

Şimdi ayaktaydım. Bu iş çok ileri gidiyordu.

Miller sanki bombanın patlamak üzere olduğunu hissetmiş ve şarapnelle yaralanmak istemiyormuş gibi dönüp kapıya yürüdü.

Clara geri geri ön kapıya yöneldi. "Bugün benim doğum günüm. Dün gece beni kuralları çiğnemeye zorlayan *senin* örneğindi, bu gerekçeyle cezamı protesto ediyorum." Kapıyı açtı. "Sokak yasağı saatine kadar evde olurum."

Aceleyle masanın etrafından dolanıp kapıya yürümek için hamle yaptım ama Jonah bileğimden tuttu. "Bırak gitsin."

Bileğimi kavrayan eline baktım. "Ciddi olamazsın."

Jonah ayağa kalkınca tepemden baktığı için gözlerimi yukarı kaldırmam gerekti. "Ona gerçeği anlatman gerekiyor Morgan."

"Hayır."

"Onun üzerindeki kontrolünü kaybediyorsun. Senden nefret ediyor. Her şey için seni suçluyor."

"On altı yaşında. Üstesinden gelecektir."

"On yedi yaşında. Ya üstesinden gelemezse?"

Şu anda onunla bu konuşmayı yapamazdım. "Clara haklı. Sen de gitmelisin."

Jonah itiraz etmedi. Elijah'nın eşyalarını aldı ve çıkıp gittiler. Jonah veda bile etmemişti.

Tekrar mutfak masasına –yenmemiş yiyeceklere ve bütüne yakın pastaya– baktım.

Bir sandalyeye çöktüm, bir çatal alıp pastadan bir lokma aldım.

28. Bölüm

CLARA

Miller'la birlikte kamyonetine yaslanmış dururken Jonah Elijah'yla birlikte dışarı çıktı. Ona bakmamak için dönüp yola baktım.

Bugün derste kanıtlandığı gibi göz teması kurduğumuzda daha fazla sinirleniyordum. Ve beni cezalandırmayacak kadar nazik olmasına, daha sonra bana telefonunu vermesine rağmen bunların ikisini de suçluluk duygusuyla yaptığının farkındaydım çünkü ne yaptığını biliyordu. Şimdi de buradaydı, sanki babam hiç var olmamış gibi bizimle aile yemeği yiyordu.

Elijah'yı arabasının arka koltuğuna yerleştirdiğini duydum. Sonra kapının kapandığını duydum. Gittiği için rahatlayarak bir oh çektim ama sonra kendi kapısını açmadığını fark edince derin bir nefes aldım. Miller'ın kamyonetinin ön tarafına baktığımda Jonah'ın bize doğru geldiğini gördüm. Önümde iki ayak durunca vücudum kasıldı.

İki elini sıkı sıkıya omuzlarıma koydu, eğilip başımın tepesinden öptü. "Sen bundan daha iyisin Clara. Hepimiz öyleyiz." Geri çekildi. "Doğum günün kutlu olsun."

Jonah nihayet garaj yolundan çıktığında gözlerimi devirip Miller'ın kamyonetinden uzaklaştım. Göğsüne

yaslandım, sadece kalp atışlarının yatıştırıcı sesini ya nağımda hissetmek istiyordum. Kollarını bana dolayı çenesini başımın üstüne bastırdı. "Bu hep böyle mi?" diye sordu.

"Son zamanlarda, evet."

Miller'ın göğsü sadece bir kez inip kalktı. Kuvvetle "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Geri çekilerek ona baktım. "Artık gelmek zorunda de ğilsin. Seni suçlayamam"

Miller üzgün üzgün bana baktı. "Ailenle yemeği kastet miyorum."

Bir an ona baktım –ifadesindeki kızgınlığı anlayacak kadar uzun. Bir adım geri çekildim. Kolları yana düştü "Bu benim doğum günüm."

"Bunun farkındayım."

"*Doğum günümde* benden ayrılıyor musun?"

Miller elini yüzünden geçirdi. "Hayır. Ben sadece..." Söyleyeceği sözleri bitiremedi. Muhtemelen şu anda nası bir saçmalık yaptığının farkındaydı.

Bir adım daha geri çekildim. "Dün gece benimle yattın şimdi de beni terk mi ediyorsun? *Gerçekten mi?*" Arkamı dönüp eve yürüdüm. "Sanırım senin hakkında da yanılmışım."

Peşimden koştuğunu duydum. Ön verandaya çıkmadan beni yakaladı. Yüzümü iki elinin arasına aldı, ama yumuşak bir tutuş değildi. Sert de değildi ama ifadesindeki öfkeye bakılırsa şu an pek de istediğim bir dokunma değildi.

"Bunu yüzüme vuramazsın, Clara. Dün gece faydalanılan kişi *bendim. Sen değil.*" Bunları söyledikten sonra ellerini indirip kamyonetine geri döndü. Kapıyı açtığını duyunca irkildim.

"Üzgünüm." Ona baktım. "Özür dilerim. Söylemek gerçekten berbat bir şeydi, yapmak daha da berbattı."

Kamyonetine geri döndüm. "Ama bunu neden yapıyorsun? Bu sabah arabamda dün gece için beni affetmiş gibi davrandın." Paniklediğimi hissettim. Miller yüzünde çok üzgün bir ifadeyle kapısının çerçevesine yumruğunu indirdi. Sonra çarparak kapattı, beni kendine çekerek hüsranla sarıldı.

"Şu anda annenle pek geçinemediğinizi biliyorum." Bana baktı, ellerini koyup yüzümü yüzüne kaldırdı. "Ama tüm bu kavgalarda beni ona karşı silah olarak kullandığını hissediyorum. Bu bana haksızlık."

"Bu şekle dönüşeceğini bilmiyordum."

"Buna dönüşmesi senin suçun. Bu gece oradaki kurban sen değildin Clara. Kışkırtan sendin."

Kolumu silkeleyerek elinden kurtuldum. "Bu gecenin benim hatam olduğunu düşünüyorsan, kötü bir hafızan var demektir. Unuttuysan, *annemin Jonah'la ilişkisi* olduğunu öğrenmiştim."

Miller kapısını açıp kamyonetine bindi. Kapatamasın diye Miller'la kapının arasında durdum. Başını koltuğunun arkasına yasladı. "Eve gitmek istiyorum."

"Ben de seninle geleceğim."

Başını döndürüp bana baktı. "Yalnız gitmek istiyorum."

Yalvaracak değildim. Bunu dün gece yeterince yapmıştım. "Talihsiz bir durum." Kapısını kapatabilmesi için geri çekildim. Kamyonetini çalıştırdı ama pencereyi indirdi.

"Yarın okulda görüşürüz." Sesi keskinliğini yitirmişti ama kendimi daha iyi hissedeceğim bir şey yoktu. Doğum günümde beni yalnız bırakıyordu. Akşam yemeğinin berbat olduğunun farkındaydım ama benim tüm *hayatım* berbattı. *N'aber?*

Arkamı dönüp kamyonetten uzaklaştım.

"Clara."

Tüm bu ileri gerilerle kafamı karıştırıyordu.

Dönüp penceresine geri yürüdüm. "Ne var biliyor musun? Buna ihtiyacım yok. Zaten moralim bozukken beni daha da kötü hissettiren bir erkek arkadaş istemiyorum. Artık seninle çıkmak istemiyorum. *Senden* ayrılıyorum." Geri çekildim ama anlatmak istediğimi bitirmediğimi fark edince kamyonete doğru geri adım attım. "Hayatımdaki en önemli iki kişiye saygısızlık ettiler. *Bana* saygısızlık ettiler. Sorunum yokmuş gibi mi davranmam gerekiyor? İstediğin kız arkadaş bu mu? Her seferinde pes eden ve başkalarının kazanmasına izin veren biri mi?"

Miller'ın kolu gelişigüzel bir şekilde direksiyonunun üzerinden sarkıyordu. Sakin bir sesle, "Bazen kazanmak için kavgadan uzak durmak gerekir," dedi.

Bu sözleri tekrarladığını duyunca çileden çıktım. Ayağımı yere vurdum. "Benden ayrılıp sonra da ölmüş teyzemden alıntı yapamazsın!"

"Senden a*yrılmadım.* Ve *senden* alıntı yapıyorum."

"Eh, buna son vermelisin. *Kimseden* alıntı yapma! Bu... bu çok itici!"

En azından Miller bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "Artık eve gidiyorum."

"İyi!"

Arkasına bakarak garaj yolundan geri geri çıkmaya başladı. Tartışmadan kafam karışmış, aynı noktada duruyordum. Az önce ne olduğunu bile bilmiyordum. "Demin ayrıldık mı biz? Anlayamadım bile!"

Miller frene basıp penceresinden dışarı sarktı. "Hayır. Sadece tartışıyorduk."

"İyi!"

Geri geri yola çıkarken yine eğlenmiş görünüyordu. Yüzündeki sırıtışı silmek istiyordum ama çoktan gidiyordu. Köşeyi dönünce tekrar eve girdim. Annem oturma odasında

durmuş telefonuna bakıyordu. Telefon hoparlördeydi. Sesli bir mesaj dinliyordu. İçeri girdiğimde bitmek üzereydi.

"... ofisten imza atmadan çıktı, bu yüzden onu bugün öğleden sonraki derslerinden muaf tutmak için bir not getirmesi gerektiğini bildirmek için aradık..."

Annem sesli mesaj bitmeden telefonu kapattı. "Bugün okulu mu astın?"

Gözlerimi devirip sürtünerek yanından geçtim. "Sadece üç dersti. Oradan çıkmam gerekiyordu. Nefes alamıyordum. *Hâlâ* nefes alamıyorum." Kapımı çarptım, daha kendimi yatağa bile bırakmadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlamıştı. Yeni telefonumu alıp Lexie'yi aradım. İlk çalışta cevap verdi çünkü o böyle güvenilir biriydi. Şu anda hayatımdaki tek güvenilir kişiydi.

"Bu..." Hızlı hızlı birkaç nefes alarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. "Bu en kötü doğum günü. *En kötüsü*. Acaba sen..." Birkaç kez daha nefes aldım. "Gelebilir misin?"

"Geliyorum."

29. Bölüm

MORGAN

Dolaptan Chris'in gömleklerinden birkaçını alıp askıları çıkardım. Bir kiliseye bağışlayacağım bir çöp torbasına koydum.

Lexie yarım saat önce gelmişti. Clara'nın onu çağırmasına izin vermemeyi düşünmüştüm ama Clara'nın şu anda yalnız olmasındansa Lexie'nin burada olmasını tercih etmiştim. Ön kapıyı açtığımda onu görünce rahatlamıştım çünkü yatak odamdan Clara'nın ağladığını duyabiliyordum ve benimle konuşmayı reddediyordu. Ya da belki ben onunla konuşmayı reddediyordum.

Sanırım yarına kadar konuşmasak daha iyi olacaktı.

Lexie burada olduğu için Clara artık ağlamıyordu, bu iyi olmuştu. Ne dediklerini anlayamasam da konuştuklarını duyabiliyordum. Şu anda benden nefret etse bile en azından evinde ve güvende olduğunu biliyordum.

Dolabımdan Chris'in iki gömleğini daha çıkardım.

Chris'in ölümünden sonraki haftadan beri yavaş yavaş eşyalarından kurtuluyordum. Clara'nın fark etmeyeceğini umarak her seferinde azar azar yapıyordum. Bu evi onun anısından kurtarmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyordum. Chris onun babasıydı, amacım onu silip yok etmek

değildi. Ama kişisel alanımı ondan kurtarmaya çalışıyordum. Geçen hafta yastığını çöpe atmıştım. Bu sabah diş fırçasını çöpe atmıştım. Ve son şifonyerini toparlamayı yeni bitirmiştim.

Tüm bu araştırmalarımda dikkatsiz davrandığı bir şeyler bulacağımı ummuştum. Bir otel makbuzu, yakasında ruj. İlişkisinde dikkatsiz davrandığını gösterecek bir şey. Alet kutusunda kilitli tuttuğu mektuplar dışında başka bir şey bulamamıştım. İyi saklamıştı. İkisi de iyi saklamıştı.

Muhtemelen mektupları şifonyerimden alıp, Clara tesadüfen görmeden bir yere kaldırmalıydım.

Dolabın en üst rafından Chris'in bir eşya kutusunu indirdim. Clara'ya hamile kaldıktan sonra Chris'le aynı eve taşınmıştık. Henüz genç olduğumuz için fazla bir şeyimiz yoktu ama bu kutu yanında getirdiği birkaç şeyden biriydi. O zamanlar kutuda kazandığı ödüller, fotoğraflar gibi küçük hatıralar vardı. Ama yıllar geçtikçe başka şeyler eklemiştim. Artık bunu *bizim* kutumuz olarak görüyordum.

Yatağa oturup Clara'nın bebekken çekilmiş dağınık resimlerine baktım. Benim ve Chris'in resimleri. Üçümüzün ve Jenny'nin resimleri. Ne zaman başladığına dair bir ipucu bulma umuduyla her resmi inceledim. Ama her resim sadece mutlu bir çift portresi çiziyordu.

Sanırım bir süre gerçekten öyleydik. Chris için nerede aksamaya başladığından emin değildim ama Jenny'den başka bir kız seçmesini isterdim. En azından bunu yapabilirdi.

Veya belki de Jenny onu seçmişti.

Kutudan bir zarf çıkardım. Eski kameralarımızdan biriyle çekilmiş resimlerle doluydu. Çoğu fotoğrafta Jenny yoktu çünkü çoğunu o çekmişti ama benimle Chris'in çok resmi vardı. Bazılarında Jonah da vardı. Jonah'ın fotoğraflarına dikkatle bakarak gerçekten mutlu göründüğü bir

resim bulmaya çalıştım ama yoktu. Neredeyse hiç gülümsemiyordu. Şimdi bile nadir görülüyordu. Mutlu olmadığından değildi. O zamanlar mutlu görünüyordu ama geri kalanımız gibi değildi. Jenny onun yanındayken, Chris benim yanımdayken neşelenirdi ama Jonah'ı neşelendiren kimse yoktu. Sanki hiçbirimizin farkında olmadığı bir şeyin gölgesinde sıkışıp kalmış gibiydi.

Son üç resme göz attım ama gördüklerimle alakalı bir şey duraklamama neden oldu. Arka arkaya çekilmiş üç fotoğrafı çıkarıp inceledim. İlk resimde ortadaydım, kameraya gülümsüyordum. Chris bana gülümsüyordu. Jonah diğer yanımdaydı, üzgün bir ifadeyle Chris'e bakıyordu.

Bir sonraki resimde, Chris kameraya gülümsüyordu. Ben yukarı doğru Jonah'a bakıyordum, Jonah da aşağı doğru, bana bakıyordu, o anı hatırlıyordum. *O bakışları hatırlıyordum.*

Üçüncü resimde Jonah kadrajın dışındaydı. Bakışmamıza son verip uzaklaşmıştı.

O günü veya o fotoğraf çekilmeden önceki on dakikayı düşünmemeye çalışmış ve düşünmemiştim. Uzun bir süre düşünmemiştim. Ancak resimler beni canlı ayrıntılarla hatırlamaya zorluyordu.

Jonah'ın evindeydik çünkü havuzu olan bir tek o vardı. Jenny betona serilmiş bir havlunun üzerinde, havuzun sığ tarafına yakın bir yerde bronzlaşmaya çalışıyordu. Chris yeni sudan çıkmıştı, acıktığı için eve girecekti.

Jonah benden birkaç metre ötede bir deniz yatağına tutunmuştu, vücudu suyun içinde, kolları yatağın üzerine uzanmıştı.

Dokunamıyordum, bacaklarım yorulmuştu, ona doğru yüzüp yatağa tutundum. Deniz yatağı yeterince şişirilmemişti ve muhtemelen birkaç yazdır kullanılıyordu, bu yüzden

pek güvenilir değildi. Özellikle ikimiz de tutununca. Ben kaymaya başlayınca Jonah kollarımdan tutup bacağını dizimin arkasına kaydırarak beni yerimde tutmuştu.

Bu temastan etkilenmeyi ikimizin de beklediğini sanmıyordum ama onun da böyle hissettiğini anlamıştım. Anlamıştım çünkü ben ürperdiğim anda gözleri şekil değiştirip kararmıştı.

O zamanlar bir süredir Chris'le çıkıyordum ama çıktığımız süre boyunca bana dokunduğunda hiç içimden bu tür bir akımın geçtiğini hissetmemiştim. Sadece nefessiz bırakmakla kalmayıp, geri çekilmezseniz oksijensizlikten ölmekten korkmanıza neden olacak türden bir temastı. Jonah'la birlikte suyun altına kaymak ve hava almak için ağzını kullanmak istemiştim.

Bu düşünce beni ürkütmüştü. Geri çekilmeye çalışmıştım ama Jonah kollarımı tutmuştu. Sanki çekildiğim anda bana bir daha asla öyle dokunamayacağını biliyormuş gibi gözleriyle yalvarıyordu. Bu yüzden yerimde kalmıştım. Ve birbirimize bakmıştık.

Hepsi bu kadardı.

Hiçbir şey söylenmemişti. Suyun altında bacağını bacağıma dolayarak beni su üzerinde tutması dışında, temasımızın uygunsuz olduğunu bile söyleyemezdim. Chris görseydi bu konuda aklına hiçbir şey gelmezdi. Jenny görseydi, kızmazdı bile.

Ama bunun nedeni, aramızda olanları hissetmemeleriydi. Söylenmeyenleri duyamıyorlardı.

Birkaç saniye sonra Chris dışarı çıkıp havuza dalmıştı. Jonah bacağını bacağımdan çekmiş ama kollarımı bırakmamıştı. Chris'in dalmasıyla oluşan dalgacıklar yatağı sallamış ama gözlerimizi birbirinden ayırmamıştık. Hatta Chris havuzda yanımda su yüzüne çıkıp bize su sıçrattığı zaman bile.

Chris iki kolunu belime dolayıp beni deniz yatağından uzaklaştırmıştı. Kollarım Jonah'ın elinden kaymaya başlamış, parmaklarım ayrılıp parmakları boş kaldığında yüzünün buruştuğunu görmüştüm.

Artık dokunmuyorduk. Chris beni tutmuş dudaklarını dudaklarıma bastırırken Jonah'ın öpüşmemizi izlediğini biliyordum.

O anda içim suçluluk duygusuyla dolmuştu. Ama Jonah'la paylaştığım anlar için değildi. Her nasılsa, Jonah'a *ihanet etmişim* gibi gelmişti. Bu kesinlikle mantıksızdı.

Hemen ardından havuzdan çıkmıştım. Az sonra Jenny kamerasını çıkararak bizden fotoğraf için poz vermemizi istemişti. İlk fotoğraftan sonra Jonah'a baktığımı hatırlıyordum. Göğsümü yarıyormuş gibi gelen bir ifadeyle bana bakıyordu. O sırada anlamamıştım. O zamanlar bunun sadece bir çekim olduğunu düşünmüştüm. Genç bir kızla öpüşmeyi uman genç bir erkek. Ama Jenny ikinci fotoğrafı çektikten hemen sonra Jonah fırtına gibi evine girmişti.

Davranışları beni şaşırtmıştı, bunu ona sormak istemiş ama hiç sormamıştım. Birkaç hafta sonra hamile olduğumu öğrenmiştim.

Sonra da Jonah Sullivan şehri terk etmişti.

Resme dikkatle baktım. Jonah'ın bana baktığı resim. Gözlerindeki bakışı nihayet anlamıştım. Çekim ya da ayıplama değildi.

Istıraptı.

Resimleri tekrar kutuya yerleştirip kapağı yerine koydum. Hiç gitmeseydi ne olurdu diye merak ederek kutuya baktım.

Kalsaydı sonumuz Jenny ve Chris gibi olur muydu? Sonumuzun böyle olacağını düşünmek istemiyordum. Etrafta gizlice dolaşmak, en sevdiğimiz insanlara ihanet etmek.

Gittiği için Jonah'a çok kızmıştım ama şimdi anlıyordum. Buna mecburdu. Eğer kalsaydı, kendisi dışında birilerinin incineceğini biliyordu.

Döndüğünden beri ondan kaçıyordum çünkü ona karşı hislerimin kapalı kalması gerekiyordu. Chris'le hayatıma devam ettikten sonra sönen bir gençlik aşkı olması gerekiyordu.

Kendime yalan söylüyor, Jonah'ın içimde uyandırdığı duyguların öfkeden başka bir şey olmadığına inanmak için elimden geleni yapıyordum.

Ama berbat bir yalancıydım. Hep öyle olmuştum.

* * *

Ön kapısına geldiğimde hafifçe vurdum. Elijah uyuyorsa uyandırmak istemiyordum.

Bir adım geri çekilip kollarımı kendime doladım. Etrafımda dönen şiddetli bir esinti vardı ama kollarımdaki ürperti rüzgârdan mı yoksa açılan kapının eşiğinde duran Jonah'ı görmekten mi kaynaklanıyordu bilmiyordum.

Üstünde mavi kot pantolondan başka bir şey yoktu. Saçları ıslak ve dağınıktı. Gözleri beni her zamanki gibi kendine çekiyordu. Ama bu sefer kendimi başka yöne bakmaya zorlamıyordum.

"Evet," dedim.

Şaşkın şaşkın bana baktı. "Sana soru sormuş muydum?"

Başımı salladım. "Clara'ya hamile kalmasaydım Chris'i terk edip etmeyeceğimi sormuştun. Cevabım evet."

Bana dikkatle baktı, sonra onu her zaman benden koruyan görünmez duvar aniden yok oluverdi. Tamamen farklı biri oldu. Yüz hatları yumuşadı, omuzları gevşedi, dudakları aralandı, sakin bir solukla göğsü inip kalktı.

"Buraya gelmenin tek nedeni bu mu?"

Başımı iki yana sallayarak bir adım yaklaştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki arkamı dönüp kaçmak istiyordum ama hissettiğim bu acıyı hafifletebilecek tek şeyin Jonah olduğunu da biliyordum. Onun sarılmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Onunla *birlikte* olmak. Bunca zaman kendime bunu hayal etme izni bile vermemiştim. Şimdi bunu yaşamak istiyordum.

Şimdi ellerim iki yanımdaydı. Jonah parmağını belli belirsiz kaldırıp benimkine geçirdi. Göğsümden bir elektrik dalgası geçti, kolumdan aşağı bir ürperti yayıldı. Jonah'ın kolları da ürpertiyle dolmuştu. Göğsünden boynuna yükseldi. Elimi bütünüyle avucuna sokunca kavradı. Elimi sıktı.

"Yarın bundan pişman olabilirim," diye uyardım.

Öne çıkıp boştaki elini enseme koyarak beni ağzına yaklaştırdı. Dudaklarıma değmeden önce bakışları yüzümde gezindi. "Olmayacaksın."

Beni içeri çekip arkamızdan kapıyı kapattı. Beni oturma odası kapısına yasladı, dudakları nihayet dudaklarıma değdiğinde ateş yutuyormuşum gibi geldi. Kendimi hissetmekten alıkoyduğum her şeydi. Dün geceki öpüşmemiz inanılmazdı ama bu öpüşme dün geceki öpüşmeyi sadece bir fragmanmış gibi hissettiriyordu.

Jonah tüm vücudunu vücuduma bastırdı, parmaklarının tenime her dokunuşuyla ömür boyu süren bir sızı hafifliyormuş gibi geliyordu. Dilinin her değişiyle, boğazından kaçan her sesle. Sonunda kanepeye uzandık, Jonah üstümdeydi, ellerimi sırtında dolaştırıyor, parmaklarımda gerilip kasılan kaslarını hissediyordum.

Sanki bu duyguyla kaçırdığımız onca yılı telafi ediyor gibiydik. On dakika gençler gibi öpüştük. Birbirimizi keşfederek, tat alarak, birbirimize dokunarak.

Sonunda biraz soluklanmak için yüzümü ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bayılacakmışım gibi geliyordu. Alnını yanağıma bastırdı, az önce ondan çaldığım tüm havayı içine çekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı nefes nefese. Gözlerini kapatıp ağzını kulağıma yaklaştırdı. Boynuma sıcak nefesi geliyordu. "Deli olmadığımı bilmem gerekiyordu. Bu duygunun sadece kafamda olmadığını öğrenmem gerekiyordu."

Ağzını tekrar benimkine yaklaştırdım. Onu hafifçe öptüm, başını boynuma koyarak içini çekti. "Havuzdaki o gün," diye fısıldadım. "Hatırlıyor musun?"

Tenimde sessiz bir kahkaha hissettim. "Chris seni benden uzaklaştırdığından beri bu duyguyu arıyordum."

"*Ben de*," demek isterdim ama yalan olurdu. Bu duyguyu hiç aramamıştım. Evliliğimin her yılını *unutmaya* –bu tür bir bağ aslında yokmuş gibi davranmaya– çalışarak geçirmiştim. Ne zaman kendimi o günü düşünürken yakalasam, suçlayacak bir şeyler buluyordum. Havanın sıcaklığı. Güneş. Havuzdaki klor. Jonah'ın kilerinden gizlice aşırdığımız alkol.

Jonah benden uzaklaştı, elimden tutarak ayağa kaldırdı. Sessizce yatak odasına götürdü. Beni yatağa indirirken öpüşüyorduk, acele etmemesi çok hoşuma gidiyordu. Giysilerimden tek bir parça bile çıkarmadı. Beni her pozisyonda öpüyordu. O üstümdeyken, ben onun üstündeyken, ikimiz de yan yatarken. Öpüşürken hissetmeyi umduğum her şeyi hissediyordum.

Üzerime eğildi, dudaklarını aşağı, boynuma indirdi. Boyun çukurumda sıcak nefesini hissediyordum, "Korkuyorum," dedi.

Bu sözler içimde bir ürperti uyandırmıştı. Beni öpmeyi kesip yanağını göğsüme yasladı. Saçlarından parmaklarımı geçirdim.

"Neden korkuyorsun?"

"Clara'yı korumak istemenden." Yüzünü kaldırdı. "Benim Elijah'ya karşı dürüst olmak istememden. Aynı görüşte değiliz Morgan. Bunun gelip geçici bir şey olmasını çok bekledim ama benim istediğimi istediğinden emin değilim."

Yukarı kaydı, elini gömleğimin altına sokup avucunu karnıma bastırdı. Tavana bakıyordum, tavanın kalp atışımın ritmine göre titreştiğine yemin edebilirdim. "Ne istediğimi bilmiyorum." Gözlerim gözlerini buldu ve ne istediğimi *biliyordum*. Yalan söylemiştim. Ne istediğimi ***kesin olarak*** biliyordum. Sadece bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum. "Clara hiçbir zaman anlamayacak. Peki Elijah'ya ne anlatacağız?"

"Ona gerçeği anlatacağız. Peki sence Clara için bu senaryodaki kötü karakterlerin *biz* olduğumuzu düşünmesi daha mı iyi?"

"Bir öpüşme yüzünden ne kadar yıkıldığını gördün. Elijah'yı –Jenny ve Chris'in yaptıklarını– öğrendiğini bir düşün, bunu asla affedemeyecektir."

Jonah'ın yüzünde bir anlık bir anlayış ifadesi gördüm ama başını iki yana salladı. "Yani..." Kendini sırtüstü bıraktı. "Chris'le Jenny ilişki konusunda paçayı kurtardılar. Bana çocuk sahibi olma konusunda yalan söylemekten paçayı kurtardılar. Clara'nın gözünde ebedi idoller olmak yanlarına kâr kaldı. Ve bu arada, senle ben sorumlu bile olmadığımız eylemler yüzünden çenemizi kapalı tutmaya ve mutsuzluk içinde ayrı ayrı yaşamaya zorlanıyoruz, öyle mi?"

"Bunun haksızlık olduğunun farkındayım." Dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. Elimi sertleşmiş çenesine koyarak bana bakmaya zorladım. "Chris berbat bir kocaydı. Senin için berbat bir arkadaştı. Ama harika bir babaydı." Başparmağımı dudaklarında gezdirip, ağlamaklı gözler-

le ona yalvardım. "Elijah'nın senden olmadığını öğrenirse bu onu mahveder. *Lütfen* Elijah'ya söyleme. Nasıl olsa Elijah'nın tek bildiği sensin. Bu, Clara'nın Chris'i öğrenmesiyle aynı şey değil. Eğer bu Clara'yı bu tür acılardan korumak anlamına geliyorsa onların sırrını mezarıma götürürüm."

Jonah başını çevirerek elimden uzaklaştı. Reddedilmek kırıyordu. "Ben senin gibi değilim. Çocuğuma yalan söylemek istemiyorum."

Sırtüstü uzandım. Gözyaşları artıyordu. Buraya hiç gelmemeliydim. Kötü bir fikirdi. Jonah için içime gömdüğüm bu korkunç özlemle, bu acıyı bu kadar uzun yaşamıştım. Elli yıl daha ne ederdi?

"Bunu halletmemiz gerekiyor. Bir karara varalım," dedi. "Seninle olmak istiyorum."

"Bu yüzden buradayım. Benimle olabilmen için geldim."

"Seni bundan fazla şekillerde istiyorum."

Bir an gözlerimi sımsıkı kapatıp bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Chris'in onca sadakatsizliğine rağmen burada, Jonah'ın yatağında olduğum için kendimi hâlâ suçlu hissediyordum. Bu konuda fazla düşünmediğim zamanlarda onunla öpüşmek çok güzeldi. Uzun, çok uzun zamandır yaşadığım en güzel duyguydu. Ama şimdi beni bunun nereye varacağına bakmaya zorlayınca kendimi yine mutsuz hissediyordum.

Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Bana kızımın babasıyla yaşadığı tüm anılarını mahvetmek istediğini söylüyorsun. Ama aynı konuşmada benden birden fazla şekilde seninle olmamı istiyorsun, öyle mi? Sana âşık olmamı istiyorsun öyle mi?"

"Hayır," dedi Jonah. "Senden bana âşık olmanı istemiyorum, Morgan. Bana zaten âşıksın. Senden sadece buna bir şans vermeni istiyorum."

"Sana âşık *değilim.*" Yatağın diğer tarafına, ondan uzağa geçtim. *Gitmem gerekiyordu.*

Ayağa kalkmaya davrandım ama kolumdan tutarak beni tekrar sırtüstü yatağa çekti.

Onu itmek için ellerimi göğsüne bastırdım ama şimdi üstümdeydi, gözlerindeki tanıdık ifadeyle bana bakıyordu. Anında hareketsiz kaldım. Bu bakışların altında güçsüz kalıyordum. Bana o fotoğraftaki gibi bakıyordu. Acı içinde.

Ya da belki Jonah bir şeyi acı verecek kadar çok sevdiğinde böyle görünüyordu.

Aniden acilen gitme isteğim kaybolmuştu. Onun altında, kollarının arasında, yanında rahatlıyordum. Dudaklarını çeneme indirip yavaşça kulağıma doğru götürürken derin bir nefes aldım.

"Beni seviyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Buraya bu nedenle gelmedim."

Beni kulağımın hemen altından öptü. "Seviyorsun," dedi. "Saklamakta mükemmel bir iş çıkardın ama şimdiye kadar yaptığımız her sessiz konuşmada bunu söyledin."

"Sessiz konuşma diye bir şey yok."

Gözlerimin içine daha önce kimsenin bakmadığı şekilde bakıyordu. Ardından başını eğip dudaklarını dudaklarıma yasladı. "Önemli değil, söylemesen de olur. Ben de seni seviyorum." Dudakları dudaklarıma kapandı, öylesine kuvvetle öpüyordu ki kendimden geçmeme neden oldu.

Jonah'ın ilk tercihi –belki de *tek* tercihi– olmakta öyle bir şey vardı ki her bakışı, her dokunuşu, söylediği her sözcük Chris'le hiç olmayacak bir düzeyde bana ulaşıyordu. Ruhumun derinliklerinde hissediliyor, öpmesinin tüm etkisiyle arzu duymama neden oluyordu.

Bacaklarımın arasına yerleşince ağzının içine inleyerek onu kendime çektim.

Her şeyi unuttum. Aklımdaki tek düşünce o andı. Gömleğimi çıkarırken elleri kabaydı. Göğüslerime değen dudakları yumuşaktı. Kotumu çıkarırken hiç zahmet çekmedi. Sonunda vücutlarımız birleştiğinde soluklarımız eş zamanlıydı. İçime girerken bakışları çok yoğundu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir bütünlüktü.

Sanki tam olarak nereye dokunacağını, ne kadar yumuşak, ne kadar sert olmasını, dudaklarını nerede istediğimi biliyordu. Jonah vücudumun profesörü, ben ona ihtiyatla dokunan deneyimsiz bir öğrenciymişim gibi geliyordu, parmaklarımın ya da dudaklarımın onun bana hissettirdiklerini hissettirmeye yaklaşıp yaklaşamayacağından bile emin değildim.

Dudaklarımı omuzuna bastırarak, "Şimdiye kadar sadece Chris'le birlikte oldum," diye fısıldadım.

Jonah içimin derinliklerindeyken birden durup geri çekildi. Göz göze geldik ve gülümsedi. "Ben de sadece seninle olmak *istedim.*"

Beni şefkatle öptü ve bu böyle devam etti –beni öpüyor, yavaşça içime girip çıkıyordu ta ki artık sessiz duramayacak hâle gelinceye kadar. Onu kendime çektim, her şey olurken yüzümü boynuna gömdüm.

Önce ben geldim, bir duygu patlaması, zevk ânı ve yıllarca süren baskı sonunda yüzeye çıkmıştı. Altında vücudum titriyordu, tırnaklarımı sırtından aşağı indirirken üzerimde titreyerek yanağımda inledi.

Burada bitmesini bekliyordum, soluklanacak, sonra iç geçirerek üzerimden inecekti. Son on yedi yıldır Chris'le seks hep böyle sona ermişti.

Ama Jonah, Chris değildi ve onları karşılaştırmayı bırakmam gerekiyordu. *Bu Chris'e haksızlıktı.*

Öpüşmeye devam ederken Jonah yavaşça elini başımın yan tarafına koydu. Henüz her şey bitmiş gibi gelmiyordu.

Jonah'la aramızdakiler. Şimdi bu yönüyle tanıştığım için onsuz nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum.

Bu beni korkutuyordu ama dudakları dudaklarımdan çeneme geçerken durduramayacak kadar mutluydum, sonunda sakin sakin başını göğsüme koydu. Sonraki birkaç dakikayı aramızdaki cereyanın durulmasını bekleyerek geçirdik.

Elini karnıma götürüp parmağını tembel tembel tenimde gezdirmeye başladı. "Yapacağım."

Nefesimin kesildiğini hissettim.

Jonah dirseğinin üzerinde doğrulup bana yukarıdan baktı. "Elijah'ya söylemeyeceğim. Buna son vermeyeceğine –eninde sonunda Clara'ya benimle olmak istediğini söyleyeceğine– söz verirsen Elijah'ya söylemem." Saçlarımı geriye itip içtenlik dolu gözlerle bana baktı. "Haklısın. Clara, Chris'le alakalı tüm güzel anılarını hak ediyor. Ondan bunu almak istemiyorum."

Ona bakarken saçlarımın arasına bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim. "Sen de haklısın," diye fısıldadım. "Seni *seviyorum.*"

Jonah gülümsedi. "Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden çıplağız."

Güldüm. Beni üstüne çekti, yukarıdan ona bakarken kendimi Jonah Sullivan'a ait hissettiğim kadar hiç kimseye ait hissetmediğimi fark ettim.

30. Bölüm

CLARA

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Lexie. Ayaklarını sehpanın üzerine kaldırırken az kalsın şarap şişelerinden birini deviriyordu. "Annen, Öğretmen Enişteyle mi yatıyor?"

Hıçkırdım. Sonra başımı salladım.

"Ölen kız kardeşinin nişanlısı mı?"

Tekrar başımı salladım.

"Vay be." Öne eğilip biraz daha şarap aldı. "Bunun için yeterince sarhoş değilim." Doğrudan şişeden bir yudum aldı. Şişeyi ondan aldım, aşırıya kaçtığını düşündüğümden değildi, ben de bunun için yeterince sarhoş olup olmadığımı bilmiyordum. Bir yudum aldıktan sonra şişenin tepesinden tutarak bacaklarımın arasına koydum.

"Sence ne zamandır devam ediyordur?" diye sordu.

Omuz silktim. "Kim bilir. Annem şu anda orada. Telefon uygulamamız var ve oraya gitmiş. Orada. Onunla birlikte."

"Şerefsizler," dedi Lexie. Bu hakaret ağzından çıkar çıkmaz aniden canlanarak kanepeden fırladı. Tökezledi ama kendini toparladı. "Ya annenle Jonah birlikte olabilmek için kazaya *neden olduysa*?"

"Bu çok saçma."

"Ben ciddiyim, Clara! *Dateline* programını izlemiyor musun?"

Başımla televizyonu işaret ettim. "Artık kablomuz yok."

Lexie oturma odasında biraz yalpalayarak ama başarıyla volta atmaya başladı. "Ya bu bir komploysa? Düşünsene. Babanla Jenny öldüklerinde birlikteydiler. *Neden* birlikteydiler?"

"Babamın lastiği patlamış. Aynı binada çalışıyorlardı. Jenny onu eve bırakıyormuş." Jenny teyzeye mesaj attığım için ölmüşlerdi ama bu düşünceyi kendime sakladım.

Lexie sanki olayı çözmüş gibi gözlerini kısarak parmaklarını şıklattı. "Patlak lastikler kurgulanabilir."

Gözlerimi devirdim, çatalımı kapıp sehpanın üzerindeki pastadan bir lokma daha aldım. Gördüğüm en hüzünlü doğum günü pastasıydı. Kimse bir dilim bile kesip almamıştı. Sadece üstte ve yanlarda büyük pasta parçaları eksikti. Ağzım dolu dolu konuştum. "Annem korkunç biri. Ama katil değildir."

Lexie kuşkuyla baktı. "Ya Öğretmen Enişte? Uzun zamandır buralarda değildi. Peki nerede olduğunu biliyor muyuz? Arkasında cesetler bırakmış olabilir."

"Çok fazla televizyon seyrediyorsun."

Yanıma yaklaştı, eğilerek benimle yüz yüze geldi. "*Gerçek* televizyon! Gerçekten işlenmiş suçları izliyorum! Böyle şeyler oluyor Clara. Düşündüğünden daha sık."

Onu susturmak için ağzına bir lokma pasta sokuşturdum.

Ama gereksiz olmuştu, çünkü ön kapı açılıp annemin aniden ortaya çıkmasıyla Lexie de ben de ağzımızı sımsıkı kapattık.

Lexie yavaş yavaş sehpa hizasına alçalmaya başladı. "Merhaba Morgan," dedi Lexie, ayık görünmek için elin-

den geleni yapıyordu. Şarap şişelerini annemden saklamaya çalışırken bacaklarını kaldırıp sırtını gererek sehpanın üzerinde tuhaf bir pozisyona girmeseydi işe yarayabilirdi. Şimdi tüm vücudu kaskatı ve çarpık duruyordu. Çabalarını takdir ediyordum ama annemin aptallığını abartmıştı.

Annem kapıyı kapatıp hayal kırıklığıyla bize baktı. Lexie'nin önlerinde gerilmeye çalışmasına rağmen masadaki boş şişeleri görebiliyordu. Lexie benim de kucağımda bir şişe tuttuğumu unutmuştu. Bu noktada bunu pek gizleyemezdim.

Annemin gözleri bana çevrildi. "*Gerçekten mi* Clara?" Sesi monotondu. Şaşkın değildi. Sanki bu noktada yapacağım hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibiydi.

"Ben de tam gidiyordum," dedi Lexie masadan uzaklaşarak. Kapıya yürümeye başladı ama annem elini uzattı.

"Anahtarlarını ver bana."

Lexie inleyerek başını geriye çevirdi. Anahtarları cebinden çıkarıp annemin eline koydu. "Bu, gece kalabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Anneni ara gelip seni alsın." Bana baktı. "Temizle bu dağınıklığı." Lexie'nin anahtarlarını mutfağa götürdü.

Lexie telefonunu çıkardı.

"Gerçekten mi? Beni burada onunla mı bırakacaksın? Katil olabilir," diye fısıldadım.

Gerçekten öyle düşünmüyordum ama annemle bu şekilde yalnız kalmak da istemiyordum. Kızgın olduğunda bu beni korkutmuyordu. Ama şu anda sadece fazla sinirli görünüyordu. Bu beni biraz korkutmuştu. Karakterine aykırıydı, bundan sonra ne geleceğini bilmiyordum.

"Uber iki dakika içinde burada olacak," dedi Lexie telefonunu tekrar cebine sokarak. Yanıma gelip bana sarıldı.

"Üzgünüm ama bunun için kalmak istemiyorum. Seni öldürürse beni ara, tamam mı?"

"Tamam," dedim somurtarak.

Lexie çıkınca sehpaya baktım, henüz tam olarak bitmemiş şarap şişesini aldım ve bitirdim. Son yudumu içerken şişe elimden çekilip alındı.

Anneme baktım, belki de alkoldendi. Alkol yüzünden *olabilirdi.* Ama ondan o kadar nefret ediyordum ki ölürse üzülür müydüm onu bile bilmiyordum. Artık ona her baktığımda ilişkilerini merak ediyordum. Kız kardeşi hamile kalmadan önce mi başlamıştı? Jenny'ye tüm sonogram randevularında eşlik ederken de Jonah'la yatıyor muydu?

Her zaman annemin berbat bir yalancı olduğunu düşünürdüm ama o herkesten daha iyi bir yalancıydı. Benden bile iyiydi halbuki ailedeki aktris bendim.

"Eee," dedim gayet rahat. "Jonah'la ne zamandır düzüşüyorsunuz?"

Annem sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Dudakları öfkeden incelmişti. Bana tokat atacağından endişelendiğimi sanmıyordum ama o anda beni tokatlayacak kadar kızgın göründüğü için bir adım geri çekildim. "Bu davranıştan bıktım, Clara." Diğer şarap şişesini ve Lexie'yle kullandığımız kırmızı kâğıt bardakları aldı. Doğrulunca tekrar gözlerimin içine baktı. "Jenny'ye bunu asla yapmadım. *Ya da* babana. Bana bu şekilde hakaret etme."

Ona inanmak istiyordum. Ona *biraz* inanmıştım ama sarhoştum, bu yüzden muhakeme yeteneğim zayıftı. Annem mutfağa yürüyünce peşinden gittim. "Oraya mı gittin?"

Annem beni duymazdan gelerek kalan az bir şarabı gidere boşaltmaya başladı.

"Ne yapıyordun Jonah'ın...?" İnsanların içinde yaşadığı şeyin ismini bulmaya çalışarak parmaklarımı şıklattım.

Şu anda kelimeler zor geliyordu. "Ev!" dedim sonunda. "Az önce neden onun evindeydin?"

"Konuşmamız gerekiyordu."

"Konuşmadınız. Seks yaptınız. Anlayabiliyorum. Artık uzman oldum."

Annem suçlamama karşı çıkmadı. Boş şarap şişelerini çöpe attıktan sonra mutfaktaki son şarap şişesini buldu, tıpasını çıkararak lavaboya boşalttı.

Ellerimi ona doğrultarak alkışladım. "İleriyi düşünüyorsun, anlıyorum. Aferin. *Tebrikler* anne."

"Eh, bu noktada sana pek güvenemem, o yüzden neye mal olursa olsun." Şişe boşalınca onu da çöpe atıp oturma odasına geri döndü. Masadan telefonumu aldı. Omzumla duvara toslayıp durmama rağmen koridorda peşinden gittim. Sözcükler zordu ama yürümek daha zordu. Sonunda elimi duvara koyup odama gidene kadar kendimi dengeledim. Annem içeri girmiş bir şeyler topluyordu.

Televizyonum.

IPad'im.

Kitaplarım.

"Beni *kitaplarla* da mı cezalandırıyorsun?"

"Kitaplar bir ayrıcalıktır. Onları geri kazanabilirsin."

Aman Tanrım. Bana bir nebze olsun mutluluk veren her şeyi elimden alıyordu. Bu sabah en sevdiğim kırlentimi fırlattığım köşeye yürüdüm. Mor ve siyah pulları vardı, aralarında parmaklarımla şekiller çizmeyi seviyordum. Bazen parmaklarımla küfürlü kelimeler çiziyordum. Eğlenceliydi.

"Al," dedim, ona uzatarak. "Bu yastık da bana çok keyif veriyor. Alsan iyi olur."

Annem elimden çekip alınca sevdiğim başka bir şey arandım. Baş aşağı bir Marie Kondo kitap bölümündeymişiz gibi geliyordu. *Keyif veriyor mu? Atıp kurtul ondan!*

Kulaklıklarım komodinin üzerindeydi, onları da aldım.

"Bunları seviyorum. Telefonumla iPad'imi aldığın için onları kullanamıyorum bile ama yine de kulaklarıma takmak isteyebilirim, bu yüzden alsan iyi olur!" Kulaklığı diğer tüm eşyaları koyduğu koridora fırlattım. Yatağımdan battaniyemi aldım. "Battaniyem beni sıcak tutuyor. Gerçekten güzel ve hâlâ Miller kokuyor, bu yüzden geri kazanmamı sağlasan iyi edersin." Annemin yanından diğer eşyalarımın üzerine fırlattım.

Annem oda kapımda durmuş bana bakıyordu. Dolabıma gidip en sevdiğim ayakkabıyı buldum. Aslında çizmeydi. "Bunları bana Noel için almıştın ama Teksas'ta pek kış olmadığı için neredeyse hiç giyemiyorum. Ama *giydiğimde* gerçekten harika oluyor, bu yüzden kış gelmeden alsan iyi olur!" Çizmeleri teker teker koridora attım.

"Bana küstahlık etmeyi bırak, Clara."

Telefonumda bir mesaj sesi duydum. Annem cebinden çıkardı, okudu, gözlerini devirdi, sonra telefonumu bir kenara kaldırdı.

"Kimdi?"

"Takma kafana."

"Ne diyordu?"

"Sarhoş olmasaydın bilirdin."

Uf. Dolabıma gidip en sevdiğim gömleklerimden birini askıdan çıkardım. Sonra bir tane daha. "Bu gömlekleri alsan iyi olur. Aslında *bütün* kıyafetlerimi al. Onlara ihtiyacım yok. Zaten evden çıkamıyorum. Çıkabilsem bile gidecek bir yerim yok çünkü erkek arkadaşım doğum günümde benden ayrıldı. Muhtemelen annem deli olduğu için!" Bir kucak dolusu kıyafeti koridorda yere bıraktım.

"Dramatik davranmayı bırak. Senden ayrılmadı. Git yat Clara." Yatak odamın kapısını kapattı.

Hızla kapıyı açtım. "*Ayrıldık* biz! Ayrılıp ayrılmadığımızı nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi, sıkılmış bir ifadeyle bana dönerek. "Çünkü mesaj ondan geldi. *'Umarım iyi uyursun. Yarın okulda görüşürüz'* diyordu. Ayrılan kişiler böyle mesaj atmaz –ya da kalp emojisi göndermez." Annem koridorda uzaklaşmaya başlayınca peşinden gittim, daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Kalp emojisi mi koymuş?"

Bana cevap vermedi. Yürümeye devam ediyordu.

"Ne renkti?"

Beni duymazdan gelmeye devam ediyordu.

"*Anne!* Kırmızı mıydı? Kırmızı kalp miydi?"

Artık mutfaktaydık. Tezgâha dayandım çünkü kafamdan hızla bir şeylerin geçtiğini hissediyordum. Bir uğuldama. Dengemi bulmak için tezgâha tutunarak geğirdim. Ağzımı örttüm.

Annem başını iki yana salladı, gözleri hayal kırıklığıyla doluydu." Sanki isyan etme yöntemlerinin bir listesini bastırmışsın da her seferinde birer birer işaretliyormuşsun gibi."

"Bir listem yok. Ama olsaydı muhtemelen onu da benden alırdın çünkü listeleri severim. Listeler beni mutlu eder."

Annem içini çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Clara," dedi yumuşak bir sesle. "Tatlım. Sence baban seni şu anda görebilseydi ne hissederdi?"

"Babam hayatta olsaydı sarhoş olmazdım," diye itiraf ettim. "Ona bunu yapamayacak kadar saygım vardı."

"Sırf öldüğü için ona saygı duymayı bırakman gerekmez."

"Eh, evet. *Senin* de öyle anne.

31. Bölüm

MORGAN

Clara'nın sözleri resmen kalbimi kesip kanatmıştı.

Bir şişe şarabın tamamını tek başına içtiğinin farkındaydım. İkisi tamamen boştu. Ama bazen sarhoşluk sersemliği insanı normal hâlinden daha dürüst yapıyordu, bu da babasına saygısızlık ettiğime gerçekten inanıyor demekti.

Hatalı olanın ben olduğumu düşünmesi beni öldürüyordu.

Bunun geçeceğini umuyordum. Öfkesi, isyanı, bana duyduğu nefret. Hiçbir zaman tam olarak atlatamayacağının farkındaydım ama önümüzdeki günlerde kendi içinde bir şekilde beni affedebilir diye umuyordum. Oturup konuşursak yapabileceğinden emindim ama Jonah'la yakın ilişkimiz olduğunu fark etmenin sarsıntısı hâlâ devam ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu anlamanın sarsıntısı *bende de* devam ediyordu.

Yatak odama gitmeden önce kapısını bir kez daha açarak onu kontrol ettim. Mışıl mışıl uyuyordu.

Şiddetli bir akşamdan kalma sersemliğiyle uyanacağından emindim ama şu anda huzurlu görünüyordu.

Bir bakıma akşamdan kalma olacağını umuyordum. Çocuğunuzun bir daha içmemesini sağlamanın ilk kez kötü bir deneyim yaşamasından daha iyi bir yolu var mıydı?

Cep telefonumun çaldığını duyunca Clara'nın kapısını aralık bırakıp yatak odama gittim. Jonah'ın beni aradığı onca zamanda, ilk kez kendime sesini duymaktan heyecanlanma izni verdim. Oturup yatak başlığına yaslanarak cevapladım. "Selam."

"Selam," dedi. Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum.

Bir an sessizlik olunca beni aramak için sadece konuşmaktan başka acil bir nedeni olmadığını fark ettim. Bu bir ilkti. İstendiğini hissetmek canlandırıyordu.

Sırtüstü aşağı kaydım. "Ne yapıyorsun?"

"Elijah'ya bakıyorum," dedi Jonah."Bir bebeği uyurken izlemenin bu kadar büyüleyici olması ne garip."

"Bitmiyor. Sen aradığında ben de Clara'ya bakıyordum."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. O hâlde eve gittiğinde her şey daha mı iyiydi?"

Güldüm. "Ah, Jonah." Elimi alnıma bastırdım. "Sarhoş olmuş. Ben senin evindeyken Lexie'yle iki buçuk şişe şarap içmişler."

"Hayır."

"Evet. Sabaha pişman olacak."

İç geçirdi. "Keşke sana nasıl bir tavsiyede bulunacağımı bilseydim ama ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ben de. Sabaha bir aile terapistini arayacağım. Daha erken yapmalıydım ama geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım."

"Onu yarın derse bekleyeyim mi?"

"Yataktan kalkabilecek mi bilmiyorum."

Güldü ama empatik bir gülüştü. "Umarım Elijah o yaşa gelene kadar yıllar yavaş geçer."

"Öyle olmuyor. Göz açıp kapayana kadar geçecek." Bir an sustu. Nefes aldığını duymak hoşuma gidiyordu.

Şu anda orada onunla olmak isterdim. Battaniyemi örtündüm, telefonumu kulağıma dayayarak yan yattım.

"Seninle ilgili en sevdiğim anılardan birini öğrenmek ister misin?" diye sordu Jonah.

Sırıttım. "Kulağa hoş geliyor."

"Benim mezuniyet balomdu. Senin son sınıftan önceki balon. Hatırladın mı?"

"Evet. Sen Tiffany Proctor'la gitmiştin. Bütün geceyi ikinizin dansını izlememeye çalışarak geçirmiştim. Artık deli gibi kıskandığımı itiraf edebilirim."

"Ben de itiraf edebilirim artık herhalde," dedi Jonah. "Her neyse, Chris bir otelde ikinize yer ayarladığı için baloya giderken heyecanlıydı. Bütün gece bunu düşünmemeye çalıştım. Gitme vakti geldiğinde sarhoştu."

"*Çok* sarhoştu," dedim gülerek.

"Evet, sizi otele ben götürmek zorunda kalmıştım. Önce Tiffany'yi bırakmıştım, bu onu kızdırmıştı. Otele vardığımızda, ikimiz Chris'i resmen merdivenlerden yukarı sürüklemek zorunda kalmıştık. Sonunda yatırdığımızda, yatağın tam ortasında kendinden geçmişti."

Hatırlıyordum ama bunun neden Jonah'ın benimle ilgili en sevdiği anı olduğunu bilmiyordum. Daha ona neyin bu kadar özel olduğunu soramadan hikâyeye devam etti.

"Acıkmıştın, o yüzden pizza sipariş etmiştik. Chris'in bir tarafına ben oturdum, diğer tarafına sen. Pizza gelene kadar *Blair Cadısı*'nı seyretmiştik ama pizzaya ikimizin de ulaşacağı *şekilde koyacak bir* yer yoktu."

Hatırlayınca gülümsedim. "Chris'i masa olarak kullanmıştık."

"Pizza kutusunu sırtına koymuştuk." Sesinde muziplik vardı. "O gece neden bu kadar eğlendiğimi bilmiyorum. Demek istediğim... balodaydık ve öpülmemiştim bile. Ama

Chris aramızda kendinden geçmiş olmasına rağmen bütün geceyi seninle geçirebilmiştim."

"Güzel bir geceydi." Gülümsemeye devam ederek Jonah'la en sevdiğim anılardan birini düşünmeye çalıştım. "Aman Tanrım. Polis tarafından durdurulduğun geceyi hatırlıyor musun?"

"Hangisi? Birçok kez polis tarafından durduruldum."

"Nereye gittiğimizi ya da bir yerden mi geldiğimizi hatırlamıyorum ama geç olmuştu ve otoyol boştu. Araban dandik bir şeydi, bu yüzden Chris ne kadar hızlı gideceğini görmek istemişti. Polis durdurduğunda doksana kadar çıkmıştın. Polis pencerene geldiğinde, *'Ne kadar hızlı gittiğinin farkında mısın?'* demişti. Sen de, *'Evet, efendim. Doksan,'* demiştin. O zaman polis, *'Yirmi beş mil hız sınırını aşarak gitmenin bir nedeni var mı?'* demişti. Sen bir an duraksadıktan sonra, *'Bazı şeylerin boşa gitmesini istemiyorum,'* demiştin. Memur sana bakınca elinle gösterge tablosunu işaret etmiştin. *"Bu hız göstergesinin tamamı benim ama çoğu zaman yarısını bile kullanmıyorum.'"*

Jonah güldü. Kuvvetle. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Nasıl unutabilirim ki? Polisi o kadar kızdırmıştın ki seni arabadan indirip üstünü aramıştı."

"O ceza yüzünden kamu hizmeti almıştım. Üç ay her cumartesi otoban çöplerini toplamak zorunda kalmıştım."

"Evet, ama sarı yeleğinle çok tatlı görünüyordun."

"Chris'le ikiniz arabayla geçip bana boş kola kutuları atmanın komik olduğunu düşünüyordunuz."

"Hepsi onun fikri," dedim savunmada.

"Bundan şüphem var," dedi Jonah.

Tüm güzel zamanları düşünerek içimi çektim. Sadece Jonah'la değil, Chris'le de. Ve Jenny'yle. Jenny'yle çok fazla vardı. "Onları özlüyorum," diye fısıldadım.

"Evet. Ben de."

"Seni özledim," dedim usulca.

"Ben de seni özledim."

İkimiz de bir an bu duygunun tadını çıkardık ama o sırada Elijah'nın mızmızlanmaya başladığını duydum. Pek uzun sürmedi. Jonah onu bir şekilde yatıştırıp tekrar uyutmuş olmalıydı.

"Babalık testi yaptırmayı düşünüyor musun?" diye sordum. Elijah'nın Chris'e çok benzediğini biliyordum ama bu bir tesadüf olabilirdi. Jonah'ın geçerli bir kanıt isteyip istemediğini merak ediyordum.

"Bunu düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, bu yüz doları boşa harcamak olur. Ne olursa olsun Elijah benim."

Bu sözlerden sonra kalbim yerinden çıkacak gibi geldi. "Tanrım, seni seviyorum Jonah." Sözlerim beni şoke etmişti. Bunu daha önce söylediğimizi biliyordum ama şimdi yüksek sesle söylemek istememiştim. Sadece öyle hissediyordum ve ağzımdan çıkıvermişti.

Jonah içini çekti. "Bunu söylediğini duymak ne kadar iyi geliyor bilemezsin."

"Söylemek de iyi geliyor. Nihayet. Seni seviyorum," diye fısıldadım tekrar.

"Telefonu kapatmadan önce on beş bin kere daha söyleyebilir misin?""

"Hayır, ama bir kez daha söyleyeceğim. Sana âşığım Jonah Sullivan."

İnledi. "Bu bir işkence. Keşke burada olsaydın."

"Ben de isterdim."

Elijah tekrar ağlamaya başladı. Bu sefer kesilmiyordu. "Gidip biberonunu hazırlamam gerekiyor."

"Tamam. Benim için öp onu."

"Yarın görüşür müyüz?"

"Bilmiyorum," dedim. "Duruma göre hareket ederiz."

"Tamam. İyi geceler Morgan."

"İyi geceler."

Telefonu kapattığımızda içimde bıraktığı acıya şaşırmıştım. Bu duygularla çok uzun süre başarılı bir şekilde savaşmıştım ama artık kendimi ona açtığıma göre onun yanında olmak istiyordum. Onun kollarında, yatağında olmak istiyordum. Yanında uyumak istiyordum.

Uyumaya çalışırken tüm konuşmamızı kafamda tekrar ettim.

Ama bir ses beni ürküttü. Ses Clara'nın yatak odası tarafından geliyordu. Yatağımdan fırlayıp koridorda koşturdum. Yatağında yoktu, banyo kapısını açtım. Diz çökmüş, tuvalete tutunmuştu.

İşte başlıyorduk.

Dolaptan bir bez alıp ıslatarak yanına diz çöktüm. Clara kusarken saçlarını tuttum.

Bunu yaşamasından nefret ediyordum ama aynı zamanda memnun oluyordum. Canını yaksın istiyordum. Bu akşamdan kalma hissinin her korkunç saniyesini hatırlamasını istiyordum.

Birkaç dakika sonra bana yaslanarak, "Bitti galiba," dedi.

Gülmek istedim, öyle olmadığını biliyordum. Yatağına dönmesine yardım ettim çünkü hâlâ çok sarhoştu. Uzandığında, üzerini örtmek için sadece bir çarşaf kullandığını fark ettim. El koyduğum her şeyi koyduğum boş yatak odasına gittim. Battaniyesini, pullu yastığını ve bir çöp kutusu alıp hepsini ona götürdüm.

Battaniyesini örterken mırıldandı, "Sanırım burnumda kusmuk var."

Gülerek ona kâğıt mendil verdim. Sümkürüp kâğıt mendili çöp kutusuna attı. Gözleri kapalıydı, saçlarını

okşuyordum ki, "Bir daha hiç içmek istemiyorum," dedi. Sözcükleri geveleyerek söylüyordu. "İçkiden de nefret ettim. Çok kötü kokuyordu. Bir daha kusmuğun burun deliklerime gelmesini istemiyorum, en kötüsü bu."

"İçkiden nefret etmene sevindim," dedim.

"Seksten de nefret ettim. Uzun, çok uzun bir süre tekrar yapmak istemiyorum. Daha hazır bile değildik. Beni vazgeçirmeye çalıştı ama dinlemedim."

Sarhoş olduğunu biliyordum ama söyledikleri beni şaşırtmıştı. Miller'ın onu vazgeçirmeye çalışması ne anlama geliyordu?

Bu *Clara'nın* fikri miydi?

Saçlarını okşarken ağlamaya başladı. Yüzünü yastığa bastırdı. Aralarında her ne geçtiyse onu bu kadar suçlu hissettirmesinden nefret ediyordum. "Belli ki seni seviyor Clara. Ağlama."

Başını iki yana salladı. "Ağlamamın nedeni bu değil." Başını yastıktan kaldırıp bana baktı. "Ağlıyorum çünkü benim suçumdu. Ölmeleri benim suçum, bunu düşünmemeye çalışıyorum ama kafam bu yastıktayken tek düşündüğüm şey bu. Her gece. Bir keresinde, gerçek ayılar bu kadar acımasızken oyuncak ayıların neden sevimli yapıldığını merak ederek uyuyakalmıştım ama onun dışında tek düşünebildiğim kazaya uğramalarının benim suçum olması."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Yüzünü tekrar yastığına gömdü. "Git başımdan anne." Ben daha kıpırdamadan başını tekrar kaldırarak, "Hayır, bekle. Kalmanı istiyorum," dedi. Kenara kayarak yatakta hafifçe yanına vurdu. "Bana küçükken söylediğin şarkıyı söyle."

Hâlâ kazanın onun suçu olduğuna dair söylediklerini kavramaya çalışıyordum. Neden öyle düşünüyordu ki?

Ona bunu sormak istiyordum ama şu anda gerçek bir konuşma yapamayacak kadar sarhoştu, bu yüzden yatakta yanına girip onu yatıştırdım. "Hangi şarkı?"

"Bilirsin, küçükken bana söylediğin şarkı."

"Sana bir sürü şarkı söyledim. Belirli bir şarkımız olduğunu sanmıyorum."

"O zaman başka bir şarkı söyle. Twenty One Pilots grubunun şarkılarından bildiğin var mı? Bunu ikimiz de seviyoruz."

Gülerek onu göğsüme çektim.

"Altın evle ilgili şarkıyı söyle," dedi.

Elimi yatıştırıcı bir tavırla başından geçirip usulca şarkıyı söylemeye başladım.

Şarkıyı söylerken başını sallayarak doğru şarkı olduğunu belirtti.

Şarkı bitip de sonunda uyuyana kadar saçlarını okşayarak söylemeye devam ettim.

Yavaşça yataktan kalkıp ona baktım. Sarhoş Clara biraz komikti. Bunu ilk kez yirmi bir yaşındayken görmeyi tercih ederdim ama en azından burada olmuştu, onunla ben ilgilenebiliyordum.

Battaniyesini etrafına sıkıştırıp ona iyi geceler öpücüğü verdim. "Şu anda beni deli ediyorsun, Clara... Tanrım, ama seni seviyorum."

32. Bölüm

CLARA

Kendimi ömrümde bu kadar kötü hissetmemiştim.

Muhtemelen okula arabayla gitmemeliydim, başım o kadar ağrıyordu ki gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Ama annem dün gece telefonumu almıştı ve Miller'la konuşmak istiyordum. Onunla konuşmam *gerekiyordu.* Lexie geldikten sonra olanları pek hatırlamıyordum ama Miller gitmeden önce olan her şeyi çok iyi hatırlıyordum. Ve tüm bunlardan pişmanlık duyuyordum.

Kamyonetinin otoparka girdiğini görünce arabamdan inip yanına gittim. Motoru kapatıp yolcu kapısının kilidini açtı. Bana hâlâ kızgın olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden kamyonete binince ilk işim koltuktan uzanıp ona sarılmak oldu. "Delilik yaptığım için üzgünüm."

Miller da bana sarıldı. "Delilik yapmadın."

Beni uzaklaştırdı ama sadece pozisyonumuzu yeniden ayarlayabilmek için. Koltuğun ortasına doğru kayarak beni kucağına çekti, ata biner gibi oturup gözlerinin içine baktım. "Sizin evden çıktıktan sonra kendimi kötü hissettim ama kızgındım. Ne zamandır seninle birlikte olmak istiyordum ama birlikte geçirdiğimiz zamanın bizim için anlamlı olmasını, başkası yüzünden veya başkasına rağmen olmamasını istiyorum."

"Biliyorum. Üzgünüm. Kendimi berbat hissediyorum."

Miller beni göğsüne çekip yatıştırıcı bir tavırla sırtımı sıvazladı. "Kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Anlıyorum. Çok şey yaşadın Clara. Benim ya da bizim yüzümüzden daha fazla strese girmeni istemiyorum. Ben sadece hayatını iyileştiren şeylerin bir parçası olmak istiyorum."

Tanrım, kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Bu kadar anlayışlı olduğu için rahatlamıştım ve çok şanslıydım. Yanağından öperek ona baktım. "Bu artık benden ayrılmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Miller gülümsedi. "Hiç istemedim ki. Sadece kızdım."

"İyi." Avucunu öptüm. "Çünkü bir gün olursa gerçekten acı verecek. Benden ayrıldığını iki saniye bile düşünmek canımı çok yaktı."

"Belki de hiç ayrılmayacağız," dedi Miller umutlu bir sesle.

"Maalesef ihtimaller lehimize değil."

Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Bu can sıkıcı bir durum. Seni öpmeyi özleyeceğimden eminim."

Başımı salladım. "Evet. Ben harika öpüşürüm. Bundan iyisini bulamazsın."

Miller güldü ve başımı omzuna koydum. "Sence gelecekteki ayrılığımızın sebebi ne olur?"

"Bilmiyorum," dedi Miller, akıl çelen fikirlerimi düşünerek. "Ama dün geceden çok daha dramatik olması gerekecek çünkü kendimizi iyice kaptırdık."

"Öyle olacaktır," dedim." Son derece dramatik olacaktır. Muhtemelen ünlü bir müzisyen olacaksın, şöhrete bayılacaksın ve beni geride bırakacaksın."

"Bir enstrüman bile çalmıyorum ve şarkı söyleyemiyorum."

"Öyleyse muhtemelen ben ünlü bir aktris olacağım. Seni benden daha ünlü rol arkadaşlarımdan biriyle tanıştıracağım,

onu daha çekici bulacaksın ve tüm Akademi Ödüllerine dokunmak isteyeceksin."

"Mümkün değil. Böyle biri yok."

Yüzünü görebilmek için doğruldum. "Belki Mars'ta koloni kurarlar ve ben oraya taşınmak isterim, sen de istemezsin."

Miller başını iki yana salladı. "Başka bir gezegenden seni yine severim."

Duraksadım.

"*Seni* yine *severim*," demişti. Öyle demek istemediğini biliyordum ama alayla sırıttım. "Az önce bana âşık olduğunu mu itiraf ettin?"

Omuz silkti, sonra utangaç bir gülümsemeyle dudakları aralandı. "Bazen öyleymişim gibi hissediyorum. Eminim henüz o kadar derin değil. O kadar uzun süre birlikte olmadık. İstemediğim kadar çok tartışıyoruz. Ama öyle hissediyorum. Tenimin altında karıncalanmalar oluyor. Beni geceleri uyutmuyor."

"Bu sadece huzursuz bacak sendromu olabilir."

Gülümseyerek yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu dramatik ayrılığımızın sebebi olabilir. Bana âşık olmanın fazla erken olabileceğini söylüyorsun."

"Çok mu erken olduğunu düşünüyorsun? Ben mükemmel zamanlama olduğunu düşünüyordum." Eğilip hafifçe yanağımdan öptü. "Seninle olmak için üç yıl bekledim. Eğer sana çok erken âşık olmak bunu mahvedecekse, o zaman senden hoşlanmıyorum bile. Aslında senden nefret ediyorum."

Gülümsedim. "Ben de senden nefret ediyorum."

Parmaklarımızı birbirine geçirerek gülümsedi. "Cidden, belki de gerçekten ayrılmayacağız. Hiç."

"Ama kalp kırıklığı karakter oluşturur. Unuttun mu?"

"Âşık olmak da öyle," dedi.

Ne güzel bir noktaya değinmişti. O kadar iyi bir noktaydı ki bunun için onu öptüm. Ama ona sadece bir öpücük kondurdum çünkü dün geceden sonra dilini ağzıma sokmak isteyeceğini sanmıyordum.

"Sen gittikten sonra Lexie'yle sarhoş olduk. Fena hâlde akşamdan kalmayım, bu yüzden galiba eve geri döneceğim. Rhode Island kadar büyük bir baş ağrım var."

"Rhode Island aslında oldukça küçük," dedi Miller.

"O hâlde Nebraska."

"Eh, bu durumda, kesinlikle eve gidip yatmalısın."

Onu tekrar yanağından öptüm. "Seni bir dahaki görüşümde daha iyi öpeceğim. Ama bütün gece kustum."

"Seni bir daha ne zaman görürüm?"

Omuz silktim. "Yarın okulda olacağım ama muhtemelen çok uzun bir süre cezalıyım."

Miller saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, bana sarılarak, "Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Bana katlandığın için teşekkür ederim."

Kamyonetten indiğimizde Miller bana son kez sarıldı. Kucaklaması içimi çok rahatlatıyordu, eve dönüş yolunda sarılmaları düşündüm. Babamın sarılmalarını Jonah'ın sarılmalarını hepsi harikaydı.

Ama dürüst olmam gerekirse, hiçbir şey annemin kucaklamasıyla kıyaslanamazdı. Ya da öpmesiyle. Dün geceyle ilgili pek bir şey hatırlamıyordum ama banyoda bana yardım ettiğini hatırlıyordum. Ve garip bir nedenle, yatağımda olduğunu, bana rasgele bir Twenty One Pilots şarkısı söylediğini hatırlıyordum.

Beni alnımdan öptüğünü, hemen sonra seni seviyorum dediğini hatırlıyordum. On yedi yaşında bile, hasta olduğumda ve annem bana baktığında hâlâ çocukluğun tüm rahatlığını hissediyordum.

Battaniyem ve pullu yastığımla uyanmıştım. Başağrıma rağmen buna gülümsemişitim. Öfkeme rağmen.

Öfkeyi sevgiden ayırabilir miyim diye merak ettim. Jonah'la yaptıklarının ona karşı duyduğum hisleri etkilemesini istemiyordum. O benim annemdi. Ondan nefret etmek istemiyordum. Ama onu affedemezsem ne olacaktı?

Ama Jenny'yle babamın, annemle Jonah için mutlu olmadıklarını nasıl bilebilirdim ki? Ya bir şekilde bunu bulundukları yerden onlar harekete geçirmişse?

Öfkem bir şekilde bunu engelliyor olabilir miydi?

Çok sorum vardı. Çoğunun cevaplanamayacağını biliyordum. Bu başımı daha da ağrıtıyordu.

Sonunda eve girdiğimde annem uyanmıştı. Dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturuyordu. Muhtemelen hâlâ iş başvuruları yapıyordu. Kapıyı kapatırken bana baktı.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Okula gidebileceğimi sanıyordum ama yanılmışım. Nebraska baş ağrım var." Odamı işaret ettim. "Yatağa geri döneceğim."

33. Bölüm

MORGAN

Clara bu sabah eve geldiğinde Google'da *Nebraska baş ağrısını* araştırmış ama ne anlama geldiğini anlayamamıştım. Argo olabilir diye düşünmüştüm ama öyleyse yepyeni bir argo olmalıydı.

Bugün kendimi oldukça üretken hissediyordum. Gelecek hafta bir emlak firmasında sekreter pozisyonu için iş görüşmem vardı. İdeal değildi çünkü maaş düşüktü ama bu bir başlangıçtı. Gayrimenkul satma fikrini çekici buluyordum, bu yüzden işe girebilirsem bunun tadına bakıp okumak istediğim şeyin bu olup olmadığını anlayabilirim diye düşünüyordum. Aynı anda hem çalışıp hem de üniversiteye gidebilmenin yollarını arıyordum. Artık on sekiz yaşımdayken olduğundan çok daha fazla seçenek vardı. Clara küçükken gece dersleri ve internette ders alma fırsatım olsaydı, muhtemelen üniversiteyi bitirirdim.

Kendime acıyordum ama aslında bu tamamen Chris'in suçu değildi. Onun ölümsüz olmadığını biliyordum. Ona bir şey olması ihtimaliyle kendimi hazırlamak için pekâlâ üniversiteye yarı zamanlı gidebilirdim. Ve doğrusu bana bunu halledeceğim zamanı verecek bir hayat sigortası poliçesi olduğu için şanslıydım.

Yatak odasında evrakları karıştırırken, Chris'in ölmesinden önceki gece Clara'yla üzerinde çalıştığımız doğum günü panosuna rastladım. Panoyu normalde sakladığım yere hiç geri koyamamıştım, çünkü ertesi gün her şey değişmişti. Nasıl olduysa yatağımın altına girmişti. Bana hâlâ Clara'nınkini yapmamız gerektiğini hatırlatmıştı. Muhtemelen o havada olmadığını biliyordum ama bu bir gelenekti, bu yüzden onun kalkıp duş aldığını duyunca el işi malzemelerini çıkarıp masanın üzerine koydum. Bir kahvaltı tabağı hazırlayarak masaya doğum günü panosunun yanına koydum, yemek isteyeceğinden şüpheliydim ama bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Sonunda odasından çıktığında, masada dizüstü bilgisayarımın başındaydım. Doğum günü panosuna baktı. Bilgisayarımı kapattım, şaşırtıcı bir şekilde telaş etmeden masaya gelip oturdu. Ağzına bir üzüm attı. Göz göze geldik ama ikimiz de konuşmadık. Clara mavi, ben de mor keçeli kalem aldık.

Panosuna –yıllardır üzerine yazdıklarımıza– baktı. Bu hoşuma gidiyordu çünkü yıllar içinde el yazısı gelişmişti. İlk hedefi yeşil boya kalemiyle ve yanlış yazılmıştı. *"Amarikan Kızı ayancak bebek."* Bu bir hedeften ziyade bir istekti ama Clara küçüktü. Zamanla aradaki farkı öğrenmişti. Bir şeyler yazmaya başladı. Tek bir şey değildi. Birkaç şey yazmıştı. Bitirdiği zaman eğilip listeyi okudum.

1. **Annemin erkek arkadaşımın gerçekte nasıl biri olduğunu görmesini istiyorum.**
2. **Annemin bana dürüst davranmasını istiyorum, ben de ona karşı dürüst olmak istiyorum.**
3. **Aktris olmak istiyorum ve annemin bu hayalime destek vermesini istiyorum.**

Clara kaleminin kapağını kapattı, ağzına bir üzüm daha atarak bir şeyler içmek için mutfağa gitti.

Hedefleri göğüs geçirmeme yol açtı. İlkini halledebilirdim. İkincisiyle uğraşıyormuşum gibi yapabilirdim. Ama üçüncüsü benim için zordu. Belki de fazla gerçekçiydim. Fazla pratiktim.

Peşinden mutfağa girdiğimde kendine bir bardak buzlu su dolduruyordu. Ağzına iki aspirin atıp yuttu. "Daha pratik bir alanda uzmanlaşmamı istediğini biliyorum ama en azından diplomamı almadan Los Angeles'a kaçmayacağım," dedi. "Yakında okullara bakmaya başlamam gerekiyor. Artık babam olmadığı için neye gücümüz yetebilir öğrenmem lazım."

"Ya uzlaşmaya varırsak? Peki ya psikoloji veya muhasebe gibi daha gerçekçi bir alanda diploma alsan ve mezun olduktan sonra Los Angeles'a taşınıp *gerçek* bir işte çalışırken roller için seçmelere katılsan?"

"Oyunculuk gerçek bir *iştir*," dedi. Masaya geri döndü, oturup yemek için bir parça peynir seçti. Çiğnerken konuşmaya başladı. "Bana göre hayatım üç yoldan birine yönelecek."

"Hangileri?"

Clara bir parmağını kaldırdı. "Teksas Üniversitesi Güzel Sanatlar lisans programında oyunculuk eğitimi alırım. Aktris olmaya çalışırım. Başarılı olurum." Bir parmağını daha kaldırdı. "Ya da Teksas Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar lisans programında oyunculuk eğitimi alırım. Aktris olmaya çalışırım. Başarısız olurum. Ama en azından hayallerimin peşinden gitmiş ve oradan nereye gideceğimi anlamış olurum." Üçüncü parmağımı kaldırdı. "Veya. *Senin* hayallerinin peşinden giderim, hiç ilgilenmediğim bir alanda uzmanlaşırım ve hayatımın geri kalanını beni

hayallerimin peşinden gitmeye teşvik etmediğin için seni suçlayarak geçiririm."

Elini indirip sandalyesine yaslandı. Söylediklerini sindirirken bir an ona baktım. Ona bakarken bir şeyler olduğunu fark ettim. Ne zaman olduğunu, uzun bir süreden sonra mı yoksa bir gecede mi olduğunu bilmiyordum ama Clara'da önemli ölçüde bir şeyler değişmişti.

Veya belki bende de bir şeyler değişmişti.

Ama haklıydı. Onun hayatı için benim kurduğum hayaller, onun kendisi için kurduğu hayaller kadar önemli değildi. Keçeli kalemimi alıp Clara'nın doğum günü panosunu kendime çektim. "*Clara için kurduğum hayaller < Clara'nın kendisi için kurduğu hayaller,*" diye yazdım.

Clara okuyunca gülümsedi. Bir parça daha peynir alıp masadan kalkmaya hazırlandı ama henüz bitirmek istemiyordum. Onunla bir süre daha böyle konuşma fırsatı bulamayacakmışım gibi geliyordu.

"Clara, bekle. Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Yerine oturmadı. Sandalyenin arkasına tutundu –bu konuşmanın fazla uzamasını istemediğinin bir göstergesiydi.

"Dün gece bana bir şey söyledin ve ne demek istediğini öğrenmek istiyorum. Alkol konuşması olabilirdi ama... kendini suçluyordun. Kazanın senin suçun olduğunu söyledin." Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Yutkunduğunu gördüm. "Öyle mi dedim?"

"Pek çok şey söyledin. Ama bu seni gerçekten üzmüş gibi görünüyordu."

Clara'nın hemen gözleri nemlendi ama sandalyeyi bırakıp arkasını döndü. "Bunu neden söyledim bilmiyorum." Oturma odasından geçip odasına yürürken sesi çatlak çatlak çıkmıştı.

Bu sefer yalan söylediğini söyleyebilirdim.

"Clara." Ayağa kalkıp peşinden gittim. Koridorda gözden kaybolmadan ona yetiştim. Onu döndürdüğümde, ağlıyordu. Onu bu kadar üzgün görmek içimi sızlattı, kendime çekip sarılarak yatıştırmaya çalıştım.

Geriye çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Arabayı Jenny kullanmıyordu Clara. Senin suçun değildi."

Şok içinde bana bakıyordu. İnanamamıştı. Başını iki yana salladı. "Onun arabasıydı. Bana dedin ki... hastanede, babamı eve bıraktığını söylemiştin."

"Sana öyle dedim ama yemin ederim arabayı baban kullanıyordu. Jenny teyzenin arabasını kullanıyordu. Kendi suçun olduğunu düşüneceğini bilseydim sana asla öyle söylemezdim."

Clara bir adım geri çekilerek şaşkınlıkla yutkundu. Gözlerini sildi. "Ama bana neden öyle dedin? Arabayı kullanmıyorsa neden onun kullandığını söyledin?"

Söylediğim yalanı nasıl geri alacağımı bilmiyordum. Ve bunun için bir mazeretim de yoktu. Korkunç bir yalancıydım. *Kahretsin.* Olduğundan daha önemsizmiş gibi göstermeye çalışarak omuz silktim. "Ben sadece... belki kafam karışıktı. Hatırlayamıyorum." Ona doğru bir adım atıp ellerini sıktım. "Ama yemin ederim şu anda sana doğruyu söylüyorum. Jenny teyzen yolcu koltuğundaymış. Bana inanmıyorsan sana kaza raporunu gösteririm ama senin suçun olduğunu bir saniye daha düşünmeni istemiyorum."

Clara artık ağlamıyordu. Gözlerinde şüpheyle bana bakıyordu. "Babam neden Jenny teyzenin arabasını kullanıyormuş?"

"Arabasının lastiği patlamış."

"Hayır, öyle değil. Yalan söylüyorsun."

Başımı iki yana salladım ama yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Nabzım hızlanmıştı. *Peşini bırak Clara.*

"Neden birliktelermiş anne?"

"Öyleymiş işte. Babanın arabaya ihtiyacı varmış." Masaya gitmek için arkamı döndüm. Belki temizlemeye başlarsam ağlamazdım ama masaya vardığımda korktuğum gözyaşları akmaya başladı. Bu istediğim son şeydi. *En sonuncusu.*

"Anne, bana neyi anlatmıyorsun?" Şimdi yanımdaydı, cevap istiyordu.

Çaresizce ona döndüm. "Soru sormayı bırak, Clara! *Lütfen.* Sadece kabul et ve bir daha hiç sorma."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri adım attı. Elini ağzına götürdü. "Acaba onlar..." Yüzünde renk kalmamıştı. Dudaklarında bile. Sandalyeye oturup bir an masaya baktı. Sonra, "Babamın arabası nerede? Sadece lastiği patlaksa neden geri alamadık?" dedi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum.

"Cenazelerini birleştirmeyi neden reddettin? Temelde ikisinin de arkadaşları ve ailesi aynıydı, bu yüzden daha mantıklıydı ama sen çok kızgın görünüyordun ve sürekli ayrı olmalarını talep ediyordun." Clara elleriyle yüzünü örttü. "Aman Tanrım." Tekrar bana baktığında gözleriyle yalvarıyordu. Başını ileri geri sallıyordu. "Anne?"

Korkuyla bana baktı.

Masanın üzerinden uzandım. Onu bu darbeden korumak istiyordum ama yatak odasına koştu. Kapısını çarptı, onu birazdan takip edecektim ama biraz zamana ihtiyacım vardı. Sandalyenin arkalığına tutunup öne eğilerek yavaşça nefes almaya çalıştım –sakinleşmek için. *Bunun onu öldüreceğini biliyordum.*

Clara odasının kapısını açtı. Başımı kaldırıp baktım, bir sürü soruyla dolmuş bana doğru geliyordu. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü ben de hâlâ sorularla doluydum.

"Ya sen ve Jonah? Bu ne zamandan beri devam ediyor?" Sesinde suçlayıcı bir ton vardı.

"Biz öyle değildik... bizi gördüğün gece. İlk defa öpüşüyorduk. Yemin ederim."

Clara şimdi ağlıyordu. Tüm bu öfkeyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi volta atıyordu. Öfkesini kimin üzerine atacağını bilmiyormuş gibiydi.

Karnını tutarak yürümeyi kesti. "Hayır. *Lütfen* hayır." Ön kapıyı işaret etti. "Elijah'yı bu yüzden mi burada bıraktı? Bu yüzden mi yapamayacağını söyledi?" Clara gözyaşları arasında soluk soluğa konuşuyordu. Kendime çekip sarıldım ama uzun sürmedi. Benden uzaklaştı. "Babam mı? Elijah'nın babası Jonah değil mi?"

Öylesine boğazım tıkanmıştı ki sesim çıkmıyordu. Sadece fısıldadım, "Clara. *Tatlım.*"

Gözyaşları içinde yere çöktü. Çömelip ona kolumu doladım. O da bana sarıldı, şu anda bana ihtiyaç duyması ne kadar iyi hissettirse de bunun olmaması için her şeyimi verirdim. "Sen biliyor muydun? Kazadan önce?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Ya Jonah?"

"Hayır."

"Sen nasıl... Onları ne zaman öğrendin?"

"Öldükleri gün."

Clara bana daha sıkı sarıldı. "*Anne.*"

Adımı öyle içten bir acıyla söylemişti ki, sanki ona veremeyeceğimi bildiği bir şeye ihtiyacı vardı. Nasıl sağlayacağımı bile bilmediğim bir teselli.

Benden uzaklaşıp ayağa kalktı. "Bunu yapamam." Odasına gidip çantası ve anahtarlarıyla geri döndü.

Histerik bir hâldeydi. Bu hâlde araba kullanmasına izin veremezdim. Yanına gidip anahtarlarını elinden aldım. Geri almaya çalıştı ama vermedim.

"Anne, *lütfen.*"

"Gitmiyorsun. Bu kadar üzgünken olmaz."

Clara yenilgiyle çantasını bırakıp elleriyle yüzünü örttü. Orada öylece durmuş kendi kendine ağlıyordu. Sonra ellerini yüzünden çekti, yalvaran gözlerle bana bakarak kollarını iki yanına indirdi. "*Lütfen.* Miller'a ihtiyacım var."

Bu sözler, gözlerindeki o bakışla birleşti –hepsi beni mahvetti. Ruhumu çiğniyorlarmış gibi hissediyordum. Ama bir şekilde, onca acının altında bile anlıyordum. Şu anda ihtiyaç duyduğu kişi ben değildim. Onu en rahatlatacak teselli ben değildim ve bu ilişkimizin büyük bir kısmının ölümü gibi görünse de ona bunu benden başka veren biri olduğu için şükrediyordum.

Başımı salladım. "Tamam. Seni ona ben götüreceğim."

34. Bölüm

CLARA

Sinemaya girdiğimde Miller'ın önünde müşteri kuyruğu vardı. Beni görür görmez tezgâhın üzerinden atlamak istediğini söyleyebilirdim. Endişeli ama çaresiz görünüyordu. Dört parmağını kaldırınca başımı sallayarak dört numaralı salona yürüdüm.

Bu sefer kapıya en yakın koltuğa oturdum. Tepeye yürüyemeyecek kadar yorgundum.

Boş perdeye bakarken Jenny'nin neden oyunculuk yapmaya karar vermediğini merak ediyordum. Bu konuda gayet iyiydi. Babam da öyle.

Başımı iki yana sallayarak tişörtümü kaldırıp gözlerimi sildim. Jenny teyze arabayı kullanmadığı için kazaya yazdığım mesajın neden olmadığını öğrenince rahatlamalıydım ama hiç rahatlamış hissetmiyordum. Öfke bile hissetmiyordum. Tüm öfkem o kadar uzun süredir anneme yönelmişti ki artık hiç kalmamış gibi geliyordu. Şu anda sadece hayal kırıklığı hissediyordum. Yenilgi hissediyordum.

Şimdiye kadar okuduğum tüm aşk romanları distopik fantezilere dönüşmüş gibiydi. Hayatım boyunca etrafımda harika sevgi, aile ve insanlık örnekleri olduğunu sanmıştım ama hepsi saçmalıktı. Babamın anneme duyduğunu sandığım sev-

gi yalandı. Ve bunda beni en rahatsız eden şeydi, varlığımın yarısının babamdan gelmesiydi.

Bu onun gibi bir insan olabileceğim anlamına mı geliyordu? Yüzüne sevgi dolu bir gülümseme yapıştırırken, yıllarca eşine ve çocuğuna ihanet edecek türden biri olabilir miydim?

Sinema salonunun kapısının açıldığını duydum. Miller yanıma gelince beni öpmek için eğildi. Geri çekildim. Şu anda öpüşecek havada değildim. Ya da belki şu anda bir öpücüğü hak ettiğimi düşünmüyordum. Onun için hissettiklerim her neyse, beynimin ürettiği ve sonunda kaybolacak üretilmiş sinyallerden başka bir şey olmaması beni endişelendiriyordu.

Miller üstümden geçip sağ tarafımdaki koltuğa oturdu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. "Ama yapacaksın. Ben de yapacağım. Herkes yapıyor. Herkes çuvallıyor."

"Hey," dedi yanağıma dokunup yaşaran gözlerimi kendisine çevirerek. "Ne oldu?"

"Babamın Jenny teyzeyle ilişkisi varmış. Elijah babamdanmış. Jonah'dan değil."

İtirafım onu şaşırtmıştı. Elini indirip koltuğuna yaslandı. "Kahretsin."

Bunu sesli dile getirmek garip gelmişti.

"Jonah biliyor mu?"

"Kazaya kadar bilmiyormuş."

Miller daha önce beni öpmesine izin vermekte tereddüt etmeme rağmen kolunu kaldırıp arkama kaydırdı. Hafif hafif sırtımı ovalamaya başladı. Aşkın aptalca olduğuna ve muhtemelen bir gün kalbini kıracağıma inansam da ona yaslandım.

Tüm bunları düşünürken hâlâ inanamayarak başımı iki yana salladım. "Babamı idolleştirmiştim. Mükemmel olduğunu düşünüyordum. Ve *onun* da. Jenny benim en iyi arkadaşımdı."

Miller başımın üstünden öptü. "Annen bunu nasıl karşılıyor?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum çünkü geriye dönüp baktığımda, annemin böyle bir şeyi öğrendikten sonra yataktan nasıl kalktığını bile bilmiyordum. Annem için –yaşadıkları için– kazadan beri ilk kez bu acımayı hissediyordum. Anneme hâlâ *yaşadıkları* için acıyordum. "Hâlâ nasıl hayatta kalabildiğini hiç bilemiyorum."

Artık Jonah'la bu konuda birbirlerine dayanmaları bile mantıklı geliyordu. Mecbur kalmışlardı. Bunu bilen bir tek onlar vardı, annem bu konuyu Jonah'tan başka kiminle konuşabilirdi ki?

Bir süre sustuk. Üstesinden gelmeye çalışıyordum. Sanırım Miller da her şeyi enine boyuna düşünmem için bana zaman veriyordu. Bana tavsiye vermesini beklemiyordum. Buraya bu nedenle gelmemiştim. Sadece ona yakın olmak istiyordum. Bana sarılmasını istiyordum.

Bu bana büyürken, babamın annemi teselli edişini hatırlatmıştı. Annemin pek ihtiyacı olmazdı ama bazen üzüldüğü zamanlarda babamın ona sarıldığını görürdüm.

Şimdi hepsinin sahte olduğunu anlıyordum. Anneme gösterdiği o endişeli gözler –gerçek değildi. Kız kardeşiyle yatıyordu. İnanılmaz derecede kötü bir şey yaparken nasıl onu seviyormuş gibi yapabilmişti?

Ona dünyadaki hiçbir erkeğe güvenmediğim kadar güvenmiştim. Bu her şeyden kuşku duymama neden oluyordu. Herkesten. Kendimden. Hatta belki Miller'dan. Başlangıçta Miller'ın asıl niyetinin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Ona baktım. "Shelby'yi benimle aldatır mıydın?"

Soruma şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Neden?"

"O gün kamyonetindeyken. Belki de istedin diye düşünmüştüm."

Miller yüzünde bir suçluluk ifadesiyle derin derin içini çekti. "Kafam karışmıştı, Clara. Seninle konuşmak istiyordum ama benimle kamyonete bindiğinde hissettiklerim hiç hoşuma gitmemişti. Onu aldatmazdım ama bu dürtümün olmadığını söyleyemem."

"Onunla hâlâ konuşuyor musun?"

Başını iki yana salladı ama baş sallamasına göz devirmesi eşlik etmişti. Benden usanmış gibi görünüyordu. Bu beni tam göğsümden vurmuştu. Ne zaman öfkelensem bir şekilde onu da bu işe bulaştırdığımı fark ediyordum. Bana olan saygısını kaybetmesindense benden ayrılmasını tercih ederdim ama bu şekilde davranmaya devam edersem, kesinlikle olacak buydu.

"Üzgünüm," dedim. "Bütün bunlar kafamı karıştırıyor ve kime kızacağımı bilmiyorum."

Miller elimi dudaklarına götürdü. Tersini öperek güven vermek için elimi sıktı.

"Benim efsane olduğumu düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?" Sözlerim gülümsememe sebep olmuştu. *Biri benim efsane olduğumu nasıl düşünebilirdi ki?*

"Hâlâ efsane olduğunu düşünüyorum," dedi Miller. "*Sinir bozucu* bir şekilde efsane."

"Ya da efsane biçimde sinir bozucu. Benimle hayatımın kesinlikle en kötü zamanında çıkmaya başladın. Tüm bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Elini kaldırıp nazikçe yüzümü avuçladı. "Tüm bu saçmalıklarla *sen* uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bazen bir şeyler söylediğinde, sözleri bana kulaklarımdan ziyade göğsümden ulaşıyormuş gibi geliyordu. Bu ka-

dar anlayışlı olmasına bayılıyordum. Çok sabırlıydı. Bunu nereden aldığını bilmiyordum ama belki onun yanında oldukça onun gibi olurdum. "Sonunda duygusal dengeye kavuştuğumda ne kadar harika olacağımızı bir düşünsene."

Beni çekip sarıldı. "Şimdiden harikasın, Clara. Mükemmele yakın."

"Yakın mı?"

"On üzerinden dokuz diyebilirim."

"Bir puanlık kesintinin sebebi ne?"

İçini çekti. "Pizzadaki ananas, maalesef."

Güldüm, ona sarılmak için bizi ayıran kol dayanağını kaldırdım. Bundan sonra bir süre konuşmadık. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bana sarıldı ama bütün gece burada kalamayacağını biliyordum. Birkaç dakika sonra başımın üstünden öptü.

"İşe geri dönmem gerekiyor. Şu an mola vaktim bile değil ve müdür bu gece görev başında."

"Ne zaman çıkıyorsun?"

"Dokuzdan önce değil."

"Sen işten çıkana kadar kalabilir miyim? Eve bırakılmam lazım."

"Buraya nasıl geldin?"

"Beni annem bıraktı."

"Ya. Burada çalıştığımı bilmiyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Biliyor. Beni bu yüzden buraya bıraktı."

Miller kuşkuyla baktı. "Bir gelişme mi seziyorum?"

"Umarım."

Gülümseyerek beni öptü. İki kere. "On beş dakika sonra üçüncü salonda bir çizgi film başlayacak. Beni beklerken gidip izlemek ister misin?"

Burnumu kırıştırdım. "Çizgi film mi? Bilemiyorum."

Beni çekip yerimden kaldırdı. "Şu anda hafif bir şeylere ihtiyacın var. Git izle, sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Salondan çıkarken elimi tuttu. Beni yan taraftaki filme götürdü ama içeri girmeden yanağından öptüm. "Bir gün senin için daha iyi olacağım," dedim elini sıkarak. "Söz veriyorum."

"Olduğun hâlinle mükemmelsin Clara."

"Hayır, değilim. Görünüşe göre sadece on üzerinden dokuzum."

Benden uzaklaşırken gülüyordu. "Evet ama aslında ben sadece altıyı hak ediyorum."

* * *

Tüm küçük çocuklardan uzakta, en tepede bir koltuk buldum. Miller yanılıyordu. Bence çizgi film yardımcı olmuyordu çünkü olup bitenleri düşünmekten kendimi alamıyordum.

Babamla Jenny'yi öğrendiğimde duyduğum öfkenin, annemle Jonah'ın ilişkisini düşündüğüm zamanki kadar yoğun olmamasını anlamış değildim.

Enine boyuna düşününce bunun tek bir şeye bağlı olduğunu fark ettim.

Fedakârlık.

Çok önemsiz görünüyordu ama değildi. Annem hayatının en çıldırtan, acı veren, en trajik olayını yaşamıştı. Ama her zamanki gibi önceliği bana vermişti. Öfkesinden, acısından, uğradığı ihanetten önceydim. Haksız yere suçu üstlenmek anlamına gelse bile, beni gerçeklerden korumak için elinden geleni yapmıştı.

Babamın bana duyduğu sevgiden şüphem yoktu ama roller değişseydi aynısını yapar mıydı bilmiyordum. Jenny'nin de yapacağından emin değildim.

Sonunda gerçeği öğrendiğimde ne kadar yıkılmış olsam da, kusurlu olanın annem olduğunu düşündüğüm zamandaki kadar acı vermiyordu.

Annemin doğduğum günden beri kendisi için verdiği her karar bana fayda sağlamak için verilmişti. Bunu her zaman biliyordum. Ama bu geceye kadar kıymetini bildiğimden emin değildim.

Çizgi film bitti, salon boşaldı ama ben annemin nasıl olduğunu merak ederek hâlâ boş perdeye bakıyordum. Tüm bunların gerçek kurbanı oydu ve hayatının büyük bir kısmında dayandığı iki kişinin, düştüğünde onu tutmak için yanında olmayan aynı iki kişi olduğunu bilmek beni üzüyordu. Kahretsin, her şeyden önce annemin düşmesine neden olan onlardı.

Şu anda annemi kaplayan görünmez yaraları hayal bile edemiyordum, bazılarının benim yüzümden olması da hiç hoşuma gitmiyordu.

35. Bölüm

MORGAN

Clara'yı sinemaya bıraktıktan sonra eve dönünce Jonah'ı aramıştım. İronik bir durumdu çünkü Clara'nın Miller'a ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. Bir süre konuşmuştuk ama Elijah çoktan uyuduğu için gelememişti.

Ben ona gidebilirdim ama Clara eve döner diye evden uzaklaşmak istemiyordum.

İki saat geçmişti, Clara'nın nasıl olduğunu merak ederek boş ekrana bakmaktan ve endişeyle bir oraya bir buraya yürüyüp durmaktan başka bir şey yapmamıştım. Miller'ın ona şu anda ihtiyaç duyduğu güvence ve teselliyi verip vermediğini merak ediyordum.

Vermişse bile içimde bir boşluk hissediyordum ve bu, gidip Clara'yı bulma isteği yaratıyordu. Clara'nın gidişinden iki buçuk saat sonra anahtarlarımı alıp tekrar sinemaya gitmeye karar verdim.

İçeri girdiğimde Miller büfenin arkasındaydı. İki müşteriyle ilgileniyordu ama Clara'yı hiçbir yerde görememiştim. Sıraya girip Miller serbest kalana kadar bekledim. Müşterilere para üstlerini verdi, müşteriler yolumdan çekildiklerinde başını kaldırıp baktı ve kaskatı kesildi.

Onu sinirlendirdiğime hem memnun olmuştum, hem de hiç hoşuma gitmemişti. Kızımın bu kadar değer verdiği birine ulaşılamaz olmak istemiyordum.

"Clara'yı mı arıyorsunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Hâlâ burada mı?"

Arkasındaki duvar saatine baktı, sonra başını salladı. "Evet, 3 no'lu salonda tek başına olmalı. Film on beş dakika önce bitti."

"Clara... yalnız mı? Salonda tek başına mı oturuyor?"

Miller gülümseyerek raftan bir bardak çekip buzla doldurdu. "Merak etmeyin, bundan hoşlanıyor." Bardağa Sprite doldurup bana uzattı. "Meşguldüm, bu yüzden bardağını tekrar dolduramadım. Bir şey ister misiniz?"

"Hâlimden memnunum Teşekkür ederim."

Arkamı dönecekken Miller seslenince birden durdum, "Bayan Grant?"

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için sağına soluna bakındı. Biraz eğilerek gözlerimin içine baktı. Gergin gergin dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra konuşmaya başladı. "Geçen gece evinize gizlice girdiğim için gerçekten üzgünüm. Ve... tüm diğer şeyler için. Onu gerçekten önemsiyorum."

Onu ilk kez Chris'in ön yargılı fikirleri olmadan görmeye çalıştım. Onu Jonah'ın gördüğü gibi –iyi bir çocuk olarak– görmek istiyordum. Clara'yla çıkacak kadar iyi. Henüz bundan emin değildim ama az önce görünüşe göre çok samimi bir özür dilemiş olması iyi bir başlangıçtı. Başımı sallayıp ona hafifçe gülümsedikten sonra 3 no'lu salona yürüdüm.

İçeri girdiğimde Clara en tepede oturuyordu. Işıklar yanıktı, ayaklarını önündeki koltuğa dayamış, dümdüz ileriye, boş sinema perdesine bakıyordu.

Merdivenlerden en üst sıraya doğru çıkmaya başlayana kadar beni fark etmedi. Beni görünce daha dik oturarak ayaklarını indirdi. Yanına vardığımda Sprite'ı ona vererek yanına oturdum.

"Miller içeceğini tazelemeye gerek olabileceğini düşündü."

Sprite'ı alıp yudumladı, boş bardağını diğer yanındaki koltuğa koydu. Sonra aramızdaki kol dayanağını kaldırıp bana sokuldu. Bu sürpriz olmuştu. Ondan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bu gece çok şey yaşamıştı ve doğrusu artçı sarsıntıların gelmesini bekliyordum. Kolumu ona dolayıp kendime çekerek bu ender sevgi anından yararlandım.

İkimizin de konuşmaya nasıl başlayacağımızı bildiğini sanmıyordum. Uzunca bir süre geçtikten sonra Clara, "Babamı hiç aldattın mı?" dedi.

Suçlayan bir ifadeyle sormamıştı. Sanki bir düşünceyi çözmeye çalışıyor gibiydi, bu yüzden dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Jonah'a kadar, öpüştüğüm tek erkek babandı."

"Onlara kızgın mısın? Babamla Jenny'ye?"

Başımı salladım. "Evet. Acı veriyor. Hem de çok."

"Onunla evlendiğine pişman mısın?"

"Hayır. Sen oldun."

Clara başını kaldırdı. "Onunla çıktığın ya da bana hamile kaldığın için pişman mısın demiyorum. Ama onunla evlendiğine pişman mısın?"

Alnına düşen saçlarını geriye çekip gülümsedim. "Hayır. Babanın yaptığı seçimlerden üzgünüm ama *kendi* yaptığım seçimlerden pişman değilim."

Başını tekrar omuzuma yasladı. "Ondan nefret etmek istemiyorum ama bize bunu yaptığı için kızgınım. Jenny teyzenin bize böyle bir şey yapmasına kızgınım."

"Biliyorum Clara. Ama onların ilişkisinin bizimle ilgili olduğunu ama aynı zamanda kesinlikle hiçbir ilgisi olmadığını anlamalısın."

"Her şey bizimle ilgiliymiş gibi *geliyor.*"

"Çünkü öyleydi," dedim.

"Demin değildi dedin."

"Çünkü değil," dedim.

Clara yenilgiyle kısa bir kahkaha attı. "Kafamı karıştırıyorsun."

Onu omzumdan kaldırıp yüz yüze gelmek için koltuğumda hafifçe döndüm. Bir elini ellerimin arasına aldım. "Baban senin için çok iyi bir babaydı. Ama koca olarak bazı berbat seçimler yaptı. Hiç kimse her konuda mükemmel olamaz."

"Ama babam çok mükemmel *görünüyordu.*"

Gözlerindeki ihanete uğramışlık ifadesi beni üzüyordu. Hayatını Chris'in bu hatırasıyla geçirmesini istemiyordum. Elini sıktım. "Bence sorun bu. Ergenler, ebeveynlerinin her şeyi çözmesi gerektiğini düşünürler ancak gerçek şu ki yetişkinler hayatta nasıl yön bulacaklarını gençlerden daha iyi bilmiyorlar. Baban bazı büyük hatalar yaptı ama hayatında yaptığı yanlışlar, yaptığı doğru şeyleri gözden düşürmemeli. Aynı şey Jenny teyzen için de geçerli."

Clara'nın sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. Çabucak sildi. "Çoğu anne, babamın yaptığını yapsa kızlarının babalarından nefret etmesini isterdi."

"Ben çoğu anne değilim."

Clara başını kırmızı kadife koltuğa yaslayarak tavana baktı. Gözyaşları saçlarına süzülmeye devam ederken güldü. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Doğrudan bir iltifat değildi ama yine de kendimi iyi hissettirmişti.

"Sana bir şey söylersem beni yargılamayacağına söz verir misin?" diye sordu.

"Tabii ki."

Başını bana doğru eğdi, ifadesinde suçluluk izi vardı. "Bir gün okuldan sonra Miller'ın kamyonetinde oturuyordum. Kız arkadaşından ayrılmadan önceydi. Beni öpmesini çok istiyordum anne. Ve deneseydi ona izin verirdim ki bu beni çok rahatsız ediyor. O sırada kız arkadaşı olduğunu biliyordum ama yine de beni öpmesine izin verirdim. Artık babamla Jenny teyzenin yaptıklarını bildiğim için, ilişki kurabilmenin bir kişilik özelliği olması ve bunu babamdan almak beni endişelendiriyor. Ya bu kalıtsal bir ahlaki zayıflıksa?" Tekrar tavana baktı. "Ya bir gün Miller'ı aldatırsam ve babamla Jenny teyzenin seninkini kırdığı gibi ben de onun kalbini kırarsam?"

Böyle düşünmesi hiç hoşuma gitmemişti. Kendisini sorgulaması. Clara bazen cevaplayamayacağım sorular soruyordu ve korkarım bu da onlardan biri olabilirdi.

Ama sonra Jonah'ı ve gençken onunla bağımı düşündüm. Belki de bunu Clara'yla konuşmak kötü bir fikirdi ama bu ebeveynlik zırvalığı bir el kitabıyla birlikte gelmiyordu.

"Bir zamanlar böyle bir şey yaşamıştım. Senin yaşındaydım ve Jonah'la havuzdaydım."

Clara birden başını çevirip bana baktı ama ben tavana bakarak konuşmaya devam ettim.

"Öpüşmedik ama olmasını istemiştim. O zamanlar babanla çıkıyordum, Jonah'la Jenny'nin de ilişkisi vardı ama o anda ona baktığım zaman, sanki bir duvar kalkmış ve başka her şeyi bloke etmişti. Jenny ya da Chris'i önemsemediğimden değildi –sadece o anda, öyle bakılmanın hissettirdikleri önemliydi. O anda Jonah'a duyduğum çekim beni tozpembe bir dünyanın içine çekmişti. Ve sanırım o da aynı şeyleri hissediyordu."

"Bu yüzden mi Jenny'den ayrılıp taşındı?" diye sordu Clara.

Başımı yana eğerek ona baktım. "Evet," dedim tamamen dürüstçe.

"Bu yüzden mi Jenny teyzenin hayatına geri dönünce bu kadar kızdın?"

Başımı salladım. "Evet, ama o zaman anlamamıştım. Yakın zamana kadar ona karşı bir şeyler hissettiğimi bile kabul etmemiştim. Jenny'ye bunu asla yapmazdım."

Clara kaşlarını çattı, yüzündeki o ifadeyi görmekten nefret ediyordum. Yüzünde kendisi için bu kadar önemli birinin bu kadar korkunç bir şey yapabileceğini anlama ifadesiydi. Bir gün aynı şeyi yapabileceği korkusuydu.

İçimi çekip tekrar tavana baktım. "Bütün bunları düşünmek için senden fazla zamanım oldu, bu yüzden belki tüm öfkemden doğan bilgeliğin bir kısmını paylaşabilirim. Şöyle düşün. Çekim sadece bir kez, bir kişiyle gerçekleşen bir şey değildir. Bu, insanları yönlendiren şeyin bir parçası. Birbirimize, sanata, yemeğe, eğlenceye duyduğumuz çekim. Çekim eğlencelidir. Yani birisine bağlanmaya karar verdiğinde, '*Söz veriyorum asla başka birine ilgi duymayacağım,*' demezsin. '*Gelecekte başkalarına duyacağım potansiyel ilgiye rağmen sana bağlı kalacağıma söz veriyorum,*' dersin." Clara'ya baktım. "İlişkiler tam da bu nedenle zordur. Vücudun ve kalbin sırf bir kişiye söz verdin diye diğer insanlardaki güzelliği ve çekiciliği bulmaktan vazgeçemiyor. Kendini bir başkasından etkilenmiş durumda bulursan, mücadele etmek çok zorlaşmadan bu durumdan çıkmak sana kalıyor."

"Jonah'ın yaptığı gibi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Aynen öyle."

Clara bir an bana baktı. "Babam, Jenny hep yanında olduğu için kendisini bu durumdan kurtaramadı. Belki de bu yüzden olmuştur."

"Belki."

"Ama yine de bu bir mazeret değil."

"Haklısın. Değil."

Başını tekrar omuzuma koydu. Başının tepesini öptüm ama yanaklarımdan aşağı süzülen yaşları görmedi. Onunla nihayet bu konuşmayı yapmak çok güzeldi. Kızımın gerçek için sandığımdan çok daha donanımlı olduğunu öğrenmek iyi hissettiriyordu.

"Yaptığım onca şey –Miller'ın suçu değil. Sadece yanımda olmaya çalışıyordu. Ondan nefret etmeni istemiyorum."

Artık beni ikna etmesine gerek yoktu. Clara'yı seks yapmaktan vazgeçirmeye çalıştığını öğrenince ondan nefret etmeyi bırakmıştım. Sonra da bu akşam benden özür dilediğinde, ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. "Ondan nefret etmiyorum. Aslında ondan hoşlanıyorum. Bir daha odana gizlice girmezse *daha çok* hoşlanırım. Ama ondan hoşlanıyorum."

"Girmez," dedi Clara. "Yemin ederim."

"Zaten Bayan Nettle sizi ispiyonlayacaktır."

Clara başını kaldırdı. "Sen öyle mi öğrendin?"

"Hayattaki en meraklı komşuya sahip olmak bazen işe yarıyor."

Clara güldü ama gözyaşlarımı görünce gülüşü kayboldu. Elimi sallayarak geçiştirdim. "Bunlar iyi gözyaşları. Yemin ederim."

Başını iki yana salladı. "Tanrım. Birbirimize *çok* kötü davrandık."

Başımla onayladım. "İçimizde bu kadar kötülük olabileceğini düşünmemiştim."

"Beni *kitap* okumaktan men ettin," dedi gülerek.

"Sen de bana öngörülebilir demiştin."

"Eh, yanıldığımı kesin olarak kanıtladın."

Her nasılsa ikimiz de gülümsüyorduk. Haberleri bu kadar iyi karşılamasına seviniyordum. Duygularının yarın tekrar değişebileceğinin farkındaydım. Eminim çok fazla duygu yaşayacaktı. Ama şu anda onunla böyle bir zaman geçirdiğim için memnundum.

Belki de bu biraz daha değer vermeyi öğrenmem gereken bir şeydi. İlişkimiz her zaman mükemmel olmayacaktı ama ne zaman fırtınada bir mola olsa, o molalardan yararlanmam gerekiyordu. Hangi ruh hâlinde olursam olayım ya da hayatımda ne olursa olsun, Clara'yla bu güneş'i anların tadını çıkarmam gerekiyordu.

"Yeni bir sayfa açabilir miyiz? Yani... esrarı, cezayı, alkolü ve okulu asmayı unutabilir miyiz? Telefonumu gerçekten geri istiyorum."

"Yanlışın sadece bunlar değil," dedim.

"Biliyorum ama nefesim kesiliyordu. Liste *gerçekten* uzun."

Yaşadığı onca şeye rağmen hâlâ cezalandırılması gerektiğine inanıyordum. Ama yeni bir sayfa açmak isteyen sadece o değildi. Ben de kendi davranışlarımdan pek gurur duymuyordum.

"Bak ne diyeceğim. Kablolu televizyonu internete tercih ettiğim için benimle dalga geçmeyi bırakacağına söz verirsen telefonunu geri veririm."

Clara ciddi ciddi bana baktı. "Aman Tanrım. Bilemiyorum..."

"Clara!"

Clara güldü. "Tamam. Anlaştık."

36. Bölüm

CLARA

Sinemadan annemle el ele çıktık. Miller koridorun diğer ucunda çöp kutusu boşaltıyordu. Annem onu görmemişti ama ben gördüm. Çıkışa doğru yürümek için dönmeden hemen önce Miller bana gülümsedi.

Bu an benimle ve onunla ilgili bile değildi ama şu andaki bakışlarında bana âşık olmuş gibi hissettiren bir şeyler vardı.

Bu üç saniyelik sessiz konuşmayı sonsuza kadar hatırlayacağımı bilerek ona gülümsedim.

37. Bölüm

MORGAN

Bu sabah uyandığımda, evimizin kazadan bu yana gerilimle dolu olmadığı ilk gündü. Yaklaşan iş görüşmem için emlak terimleri üzerinde çalışırken Clara bana sarılarak bir Pop-Tart bisküviyle kapıdan dışarı fırlamıştı.

Okuldan sonra mesaj atarak Miller'la film projesi üzerinde çalıştığını söylemişti. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Ama on yedi yaşındaydı. Sokağa çıkma yasağı vardı, buna uyduğu sürece, Miller'la birlikteyken ne yaptıklarına dair ayrıntılar için ona baskı yapmayacaktım. Doğum kontrolü kullandığını biliyordum ve sarhoş itirafı sayesinde aktif olarak seks yapmadıklarından oldukça emindim.

Yakın zamanda konuyu açacaktım ama zamanlama doğru olduğunda. Edindiğimiz bu yeni dinamikte yavaş ve dikkatli davranmak istiyordum. Clara'yla fazla çatışırsam tekrar kendini geri çekebilirdi ve bu isteyeceğim son şeydi.

Jonah'ı yemeğe davet etmiştim. Güzel geçmişti. Kahvaltı köşesine oturarak Elijah'yı sırayla beslemiş, yeni yiyecekler denerken duyduğu heyecana gülmüştük.

Elijah şimdi oturma odasında yerdeki bir minderde Jonah'ın onun için dizdiği birkaç bebek oyuncağıyla oynuyordu.

Jonah'la ikimiz kanepedeydik. Kanepenin koluna yaslanmış, benim arasına sığmam için bacaklarını açmıştı. Sırtımı göğsüne yaslamış, yerde oynayan Elijah'yı izliyorduk.

Jonah sol kolunu karnıma atmış, çene çalarken ara sıra başımın yan tarafına bir öpücük konduruyordu. Bunu yaptıkça alışıyor, daha az suçluluk hissediyordum. Sonunda kendimi hiç suçlu hissetmeyene kadar bunu yapmaya devam etmesini istiyordum. Ama sanırım birkaç ay daha sürecekti.

Bu düşünceyle içimi çekince Jonah doğal olarak, "Sorun ne?" diye sordu.

"Sadece çok fazla endişeleniyorum, sanırım. İkisinin ihanetinin birbirimize hiçbir zaman tam olarak güvenmememize yol açmasından endişeleniyorum."

"Ben endişelenmiyorum." Bunu büyük bir özgüvenle söylemişti.

"Neden?"

"Çünkü. Şimdiye kadar hiç ait olduğumuz kişiyle birlikte olmadık."

Onu görebilmek için kafamı geriye doğru yatırdım. Sonra bunun için onu öptüm.

Sakin sakin bana bakarak başparmağını dudağımda gezdirdi. Jonah Sullivan'da şimdiye dek böyle bir ifade gördüğümden emin değildim. Uzun zamandır savaştığı bir şeyle artık savaşması gerekmiyordu ve içindeki sükûnet kendini gösteriyordu. "İyi olacağız Morgan. İyiden de öte. Söz veriyorum."

Ön kapı açılınca Jonah'la ikimiz tepki verdik. Clara'nın bir saat daha evde olmasını beklemiyorduk. Kanepede doğrulup oturdum, Jonah bacaklarını altımdan çekti.

Clara kapıda durmuş bize bakıyordu. Sonra kapıyı kapattı. "Artık numara yapmanıza gerek yok." Çantasını bırakıp yere doğru yürüdü. Elijah'nın yanına oturdu.

Jonah bana baktı, sessizce gitmeleri gerekip gerekmediğini soruyordu. Clara bana bakışını görmüştü. Uzanıp Elijah'yı aldı, sırtını karşımızdaki kanepeye yasladı. "Kalın," dedi Jonah'a, Elijah'ya bakarak. "Onunla biraz daha oynamak istiyorum."

Jonah'la sessizce onu izledik. Nasıl bir ruh hâli bekleyeceğimizi bilmiyorduk. Dün gece aramız iyiydi, bu sabah da öyleydi. Ama Jonah'la aramızdaki bu ilişkiyi Clara'yla henüz konuşmamıştık. Buna hazır olduğumuzdan emin değildim çünkü Jonah'la ben bile henüz tam olarak yüzleşmemiştik.

Clara Elijah'yı tutmuş, kendi çıkardığı sesleri tekrarlattırmaya çalışıyordu.

"Hiç kelime söyledi mi?" diye sordu Clara, Jonah'a bakarak.

"Henüz söylemedi. Bunu yapabilmesi birkaç ay daha sürer."

Clara, Elijah'ya bakarak daha fazla sesler çıkarmaya başladı. "*Baba* der misin?"

Elijah, Clara'nın karnını tekmeliyor, zıplıyor, rasgele sesler çıkarıyordu. O sırada bizi hayrete düşürerek Clara'yı tekrarladı. O kadar mükemmel söylemişti ki kimse kılını kıpırdatmadı çünkü sanırım hepimiz duyduklarımızdan şüpheye düşmüştük.

Jonah, "Acaba demin..." dedi.

Clara başını salladı. "Dedi galiba."

Jonah kanepeden kalkıp yere Clara'nın yanına oturdu. Elijah kelimeleri bilinçli tekrarlamak için çok küçüktü, ama yine de tekrar yaparsa diye yanlarına yaklaştım. Yere Clara'nın öbür tarafına oturdum.

Clara kelimesini tekrarladı. "Baba?" Elijah'ya tekrar taklit ettirmeye çalışıyordu ama Elijah bunun yerine bir

sürü başka ses çıkarıyordu. Tesadüfen olduğunu biliyordum ama zamanlama bundan mükemmel olamazdı.

Clara, Elijah'yı Jonah'la yüz yüze gelecek şekilde yan yatırdı. "İşte baban, burada," dedi.

Clara'nın Jonah'tan Elijah'nın babası olarak bahsettiğini duymaktan mıydı yoksa kelimenin Elijah'nın ağzından çıktığını duymaktan mıydı bilmiyordum ama Jonah'ın gözleri yaşla dolmuştu.

Yanağından süzülen ilk gözyaşını gördüğüm anda *ben* de ağlamaya başladım.

Clara önce Jonah'a, sonra bana, sonra tekrar Jonah'a baktı. "Harika. Gözyaşlarıyla işimin bittiğini sanıyordum."

Şimdi *o da* ağlıyordu.

Clara'yı izliyordum, ağlamasına rağmen yüzünde bir tebessümle Elijah'yla oynuyordu. O sırada hiç beklenmedik bir şey yaptı. İçini çekerek başını Jonah'ın omuzuna yasladı.

Clara için pek önemli olmayabilirdi ama benim için dünyalara bedeldi. Bu hareketi kelimelerden çok daha değerliydi.

Jonah'a üzgün olduğunu söylemesiydi. Chris'in Jonah'a yaptıkları için üzgün olduğunu söylemesiydi. Bizim hatamız olduğunu düşündüğü için üzgünüm demesiydi.

Bu küçücük hareket beni daha çok ağlattı. Sanırım Jonah da daha çok ağlıyordu çünkü Clara başını omzundan çeker çekmez Jonah gizlemeye çalışarak başka tarafa baktı.

Dördümüz arasında tek ağlamayan Elijah'ydı.

"Vay be," dedi Jonah derin bir nefes alarak. Gömleğini kullanarak gözlerini sildi. "Ne kadar karmaşığız."

"Çok karmaşık," dedi Clara.

Hepimiz bir süre öylece yerde oturup Elijah'yla oynadık. Yaptığı suratlara güldük. Gülmesine güldük. Tekrar *Baba* dedirtmeye çalıştık ama söylemedi.

"Bütün bunlar hakkında Elijah'ya ne anlatacaksın?" diye sordu Clara.

"Gerçeği," dedi Jonah.

Clara başını salladı."Güzel. Gerçek her zaman en iyi seçenektir." Elijah'yı yanağından öptü. "Hep küçük bir erkek kardeş istemişimdir. Belki daha geleneksel bir şekilde ama bu da iş görür."

Elijah'nın varlık sebebini ona olan sevgisinden ayıracak kadar olgun olması hoşuma gidiyordu. Kızgınlık, yaşam boyunca taşınamayacak kadar ağır bir yüktü.

Şu son yirmi dört saat içim gururla dolmuştu. Tüm bunları bu kadar zarafet ve olgunlukla ele almasını izleyince onunla gurur duyuyordum.

Elijah esneyince Jonah gitmek için eşyalarını toplamaya başladı. Ona yardım ettim ama ikimiz de iyi geceler demeye hazır kapıda dururken durum tuhaf gelmişti. Onu geçirmek için dışarı çıkmak istiyordum ama Clara'nın ne düşüneceğini bilmiyordum.

Jonah'ın beni öpmek istediğini anlıyordum ama Clara'nın önünde bunu yapmazdı.

"İyi geceler," diye fısıldadı. Beni öpmeden gitmek acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu çünkü daha önce de bunu pek çok kez yapmak zorunda kalmıştı.

"*Hadi ama* millet," dedi Clara garipliği hissederek. "Garip ama neyse, alışırım."

İkimizin de yüzüne bir rahatlama yayıldı, böylece Clara'nın iznini alarak Jonah'ı geçirmek için dışarı çıktım.

Jonah, Elijah'yı arabaya yerleştirdikten sonra kapıyı kapattı, kolunu belime dolayarak beni döndürünce sırtım arabanın kapısına yaslandı. Yanağımdan öptü.

Bana sarılınca rahatlamadan başka bir şey hissetmiyordum. Son birkaç gün pek çok yönden ters gidebilirdi ama

öyle olmamıştı. Belki de Clara sayesindeydi. Veya Jonah. Ya da hepimiz. Bilmiyordum.

"İnanılmaz bir kız," dedi Jonah.

"Evet, öyle. Ergenlik çağında olmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Özellikle de onun durumunda. O yaşların getirdiği hormonları ve duyguları azaltmaya devam ediyormuşum gibi geliyor."

"Bütün bunlar yaşanırken ona karşı inanılmaz sabırlı davrandın."

İltifatı beni güldürdü. "Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü bana birkaç kez şalterim atmış gibi geliyor."

"Sadece senin yarın kadar bir ebeveyn olmayı umuyorum Morgan."

"Biyolojik olarak senin olmayan bir çocuk yetiştiriyorsun. Bu seni çoktan benim iki katım bir ebeveyn yapıyor."

Jonah geri çekilerek bana gülümsedi. "Ebeveynliğime iltifat etmen hoşuma gidiyor. Bu biraz seksi."

"Aynen. İyi bir baba olmanı izlemek sende en çekici bulduğum şey."

"Çok tuhafız," dedi Jonah.

"Biliyorum."

Jonah parmaklarını parmaklarıma geçirip ellerimizi arkama bükerek arabaya bastırdı. Yanağımdan öptü. "Sana bir soru sorabilir miyim?" Dudaklarını yanağımda gezdirerek dudaklarımda durdu. Başımı salladım. Geri çekildi ama sadece birbirimize bakacak kadar uzaklaştı. "Kız arkadaşım olur musun?"

İki saniye ona baktıktan sonra göğsümden bir kahkaha koptu. "Erkekler bunu hâlâ yapıyor mu? İnsanlardan kız arkadaşı olmasını istiyor mu?"

Jonah omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama bunu sana sorabilmeyi çok uzun zamandır istiyordum, bu yüzden beni bir evet ile memnun edersen çok iyi olur."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "*Tanrım,* evet."

Ellerimi bırakıp elini yüzüme götürdü. "Seni öpmek istiyorum ama dil kullanmayacağım çünkü o zaman seni öpmeyi bırakamam. Clara'nın burada öpüştüğümüzü düşünmesini istemiyorum."

"Ama öpüşüyoruz."

"Evet, ama ona hâlâ tuhaf geldiğine eminim." Çabucak beni öptü. "İçeri gir ve doğal davran."

Gülerek ellerimi başına götürüp onu ağzıma çektim. Dillerimiz değince inleyerek beni arabasına biraz daha bastırdı. Tam bir dakika öpüştük. Sonra iki oldu.

Sonunda geri çekildiğinde, yüz hatlarımda gözlerini gezdirerek başını hafifçe iki yana salladı. "Bu gerçeküstü," dedi. "Biz düşüncesinden çok uzun zaman önce vazgeçmiştim."

"Ben de kendime bir ihtimal olduğumuzu düşünme izni bile vermemiştim."

Jonah gülümsedi ama hüzünlü bir gülümseme gibiydi. İki elini sırtımdan aşağı kaydırdı. "Ölmeyecekleri anlamına gelseydi her şeyi geri verirdim. Her ne kadar seninle olmaktan mutlu olsam da böyle olmasını hiç istemezdim. Umarım bunu biliyorsundur."

"Elbette biliyorum. Bunu söylemene bile gerek yok."

"Biliyorum. Sanırım hâlâ bunlarla boğuşuyorum. Nihayet seninle olduğum için mutluyum ama seninle bu şekilde birlikte olduğum için kendimi suçlu hissediyorum." Başımı göğsüne çekti. Kollarımı beline doladım, birbirimize sarılarak bir süre öyle durduk. "Bir yanımla bunu gerçekten isteyip istemediğini merak ediyorum. *Beni.* İstemeseydin anlardım. Uğraşacak çok şey var. Chris'teki para bende yok, aynı zamanda bir çocukla geliyorum. Senin için silbaştan başlamak gibi olur ama belki kendin için zaman istiyorsun. Bilemiyorum. Ama anlarım. Bunu bilmeni istiyorum."

Başımı iki yana sallayarak ona hemen itiraz etmek istiyordum ama söylediklerini düşündüm. Bunu yaparsak, bir çocuk daha büyütecektim. Bildiğim tek hayat bu kadar şiddetli bir şekilde değiştikten hemen sonra, kendimi tamamen yeni bir hayata adayacaktım. Çoğu kişi uyum sağlamak için daha fazla zamana ihtiyaç duyardı. Özellikle de bu kadar uzun bir evlilikten sadece birkaç ay sonra yepyeni bir ilişkiye geçerken. Jonah'ın benim açımdan nerede tereddüt beklediğini görebiliyordum.

Gözlerimi kapattım, başımı çevirerek yüzümü Jonah'ın göğsüne dayadım. Kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Elimi gömleğinden yukarı kaydırıp avucumu tam kalbinin üzerine koydum. Vücuduna aşırı hızla kan pompaladığına dikkatimi vererek bir süre orada tuttum. Kalp atışlarının hızından ve gücünden şu anda korku dolu olduğunu anlayabiliyordum.

Bu beni üzmüştü çünkü Jonah Sullivan'ın endişelenmemesi gereken bir şey varsa o da ona karşı beslediğim duygulardı. Ama ona tüm gerekçeleri hiç tam olarak ifade etmemiştim.

Başımı kaldırdım, göz göze gelince ona duymayı hak ettiği her şeyi söyledim. "Gençliğimizde şakalarıma bir tek sen gülerdin. Ve sanki bana karşı duygularını ele verecekmiş gibi bunu gizlerdin. Ama ben hep senin tepkini izlerdim. Bazen Chris'le tartışırdık ama bunu hiç bizi ayırmak için bir fırsat olarak kullanmadığını fark ettim. Sadece beni dinler, sonra da Chris'le ilgili tüm güzel şeyleri hatırlatırdın. Ve geçen yıl Jenny hamile kaldığında, doğrusu gerçekten adım atacağını hiç düşünmemiştim. Ama yaptın. Sonra biyolojik olarak senin olmadığını öğrendiğinde Elijah için geri döndüğün gece... sanırım o zaman sana tam olarak âşık oldum. Artık sevdiğim sadece senin özelliklerin değildi. Seni bir bütün olarak seviyordum."

Bunu sadece bir bilgi vermek gibi hissetmesini istemiyordum. Bana karşı duygularını zaten biliyordum. Birinin daima ilk tercihi olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenme sırası ona gelmişti.

Elimi gömleğinden çekip yanağına götürdüm. "Chris'le çocuğumun babası olduğu için evlendim ve yürütmek istedim. Onu gerçekten sevdim," diye ekledim. "Jenny'yi de her zaman seveceğim. Ama sen bu dünyada hiçbir mantık ya da gerekçe olmadan sevdiğim ilk ve tek kişisin. Seni seviyorum çünkü elimde değil ve seni sevmek çok güzel bir duygu. Seninle birlikte Elijah'yı büyütme fikri beni mutlu ediyor. Ve biliyorum, ilk kez sevişmeden önce sana pişman olacağımı söylemiştim ama hiç bu kadar yanılmamışım. O gece pişman olmamıştım, şimdi de pişman değilim. Hayatımın bir saniyesini bile senden pişmanlık duyarak geçirmeyeceğime eminim."

Parmak ucuna kalkıp hafifçe dudaklarından öptüm. "Seni seviyorum Jonah. Hem de çok." Etrafından dolaşıp evime yürüdüm. Ön kapımı açınca arkama baktım, Jonah garaj yolunda durmuş bana gülümsüyordu.

Bu çok güzel bir şeydi.

Kapıyı kapattım, hayatımda ilk kez yarım kalan her şey tamamlanmış gibi hissetmeye başlamıştım. Jonah, hayatımın Chris'le hep çok boş gelen tüm kısımlarını şimdiden dolduruyordu.

Clara'yla ve dönüştüğü kadınla gurur duyuyordum. Bu noktaya gelmek inişli çıkışlı bir yolculuk olmuştu ama Clara çoğu yaşıtından daha zorlu bir yoldan geçmişti. Annesi olarak gururum geri dönmüştü.

Ne olmak veya hangi alanda kariyer yapmak istediğimden hâlâ tam olarak emin değildim ama son birkaç aydır bunu çözmek benim için heyecan verici olmuştu. Bir iş bul-

mak ve üniversiteye geri dönmek bir süredir yapmak istediğim bir şeydi ama nedense her zaman çok geç gibi gelmişti. Ama değildi. Hâlâ bir arayıştaydım. Belki de hep öyle kalacaktım. Bir sonuca varacak mıydım bilmiyorum ama bunu istediğimden de emin değildim. Kendimi araştırmak, yeni yolculuğumun en sevdiğim kısmı hâline geliyordu.

Doğum günü panoma yazdıklarımı hatırlıyordum: *Tutkunu bul.* Belki de tek bir tutkum yoktu. Belki birkaç tutkum vardı ama kendime ve isteklerime hiçbir zaman öncelik vermemiştim. Hayatımın geri kalanında kendimi çözme fikri heyecan veriyordu. Sonuç verse de vermese de denemek istediğim çok şey vardı. Sanırım benim tutkum tutkumu *bulmaktı.*

* * *

Jonah gidip Clara yattıktan sonra odama gidip Chris'in alet çantasında kilitli tuttuğu Jenny'den gelen tüm mektupları çıkardım. Gerçeği öğrendiğim günden beri aklımdan pek çok soru geçmişti. Eskiden cevaplara ihtiyacım olduğunu düşünüyordum ama artık ihtiyaç duymuyordum. Jenny'yle Chris'in en iyi versiyonlarını sevdiğimi biliyordum. Ama birbirlerinin en kötü versiyonlarına –ihanet edebilen ve yalan söyleyebilen hâllerine– âşık olmuşlardı.

Onların anıları hep olacaktı çünkü onlar hayatımın büyük bir parçasıydı. Ama bu mektuplar benim onlara dair anılarım değildi. Öğrenmek ya da saklamak istediğim anılar değildi.

Okumadan birer birer minik parçalara ayırdım.

Hayatımın gidişatından memnundum ve geçmişe takılı kalırsam, bunun beni uzaklaşıp hayatıma devam etmeye fazlasıyla hazır olduğum ama edemediğim bir noktaya demirleyeceğini biliyordum.

İkisinin geçmişinin tüm yırtık parçalarını banyomdaki çöp kutusuna attım. Başımı kaldırınca banyo aynasında kendi yansımamı gördüm.

Yeniden mutlu görünmeye başlıyordum. *Gerçekten* mutlu.

Bu harika bir şeydi.

38. Bölüm

CLARA

Birkaç ay sonra

Oturma odasının arka tarafına yürüyüp elimi Miller'ın eline sokuşturtum. İkimiz de gergindik. Bu film için çok çalışmıştık ve Jonah'ın filmi gerçekten beğenmesini istiyordum.

Annem ışıkları söndürüp kanepede Lexie'yle Efren'ın yanına oturdu. Jonah ikili koltuğun kenarına oturmuş, videoyu herkesten fazla bekliyordu.

Sonunda gerçek olaylara dayanmayan sahte bir belgesel yapmaya karar vermiştik. Bu filme başladığımızda hayatımızda çok fazla ciddiyet vardı, bu yüzden değişiklik olsun diye gerçekten eğlenceli bir şey istemiştim.

Tamamı için zaman sınırımız sadece birkaç dakikaydı, bu yüzden başı, ortası ve sonu olan bir şeyi bu kadar kısa bir sürede gerçekleştirmek düşündüğümüzden daha zor olmuştu ama başardığımızı umuyordum. Filmdeki mizahı başka birinin takdir edip etmeyeceğini bilmiyorduk.

Miller bana baktı, ondaki gergin enerjiyi görebiliyordum. Film başlayınca birbirimize gülümsedik.

Ekran siyahtı ama sonra yanıp sönen parlak turuncu harflerle başlık ortaya çıktı: *KROMOFOBİ*.

Sahne on yedi yaşındaki bir karakterle açılıyordu. Ekranda *KAITLYN* adı yanıp söndü. Kaitlyn (benim oynadığım)

boş bir odada taburede oturuyordu. Gergin gergin ellerini birbirine sürterek kameradan bakarken üzerine ışık vuruyordu.

Kamera dışından biri, "Bize her şeyin nasıl başladığını anlatır mısın?" dedi.

Kaitlyn şaşkın bir korkuyla kameraya bakıyordu. Sinirli sinirli başını salladı. "Pekâlâ..." Belli ki bunu konuşmak onun için zordu. "Galiba beş yaşındaydım. Yoksa altı mı? Tam olarak bilmiyorum..." Kamera zum yaparak yüzünü yaklaştırdı. "Ama... konuşmalarının her kelimesini sanki bu sabah olmuş gibi hatırlıyorum. Annemle babam... oturma odasında durmuş duvara bakıyorlardı. Ellerinde tüm şu... şu... plastik boya örnekleri vardı. Duvarları boyamak için beyazın tonuna karar vermeye çalışıyorlardı. İşte o zaman oldu." Kaitlyn yutkundu ama isteksizliğine rağmen devam etti. "Annem babama baktı. Annem ona... sanki ağzından çıkacak sözler ailemizi sonsuza dek mahvetmeyecekmiş gibi *bakıyordu.*" Belli ki bu anıdan hiç hoşlanmayan Kaitlyn yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Annem ona baktı ve, *Turuncuya ne dersin?* dedi.

Kaitlyn kendi hatırasıyla ürperdi.

Ekran karardı, sonra yeni bir karaktere geçti. Yaşlı, sıska ve kasvetli bir adamdı. Ekranda *PETER* ismi yanıp söndü. Bu karakteri büyükbaba oynuyordu.

Peter, yüzyıl ortalarından yeşil, modern bir koltukta oturuyordu. Zayıf parmaklarıyla koltuk havlarını çekiştiriyor, bir kısmını gevşetiyordu. Havlar yere düşüyordu.

Tekrar kamera dışından bir yerlerden bir ses duyuldu. "Nereden başlamak istersin Peter?"

Peter, derinlikleri ve uzunlukları farklı farklı, yılların birikmiş kırışıklarıyla kaplı koyu badem rengi gözleriyle kameraya baktı. Göz akları kanlanmıştı. "Sanırım en baştan başlayacağım."

Ekran geçmişe... Peter'ın daha genç, on sekiz on dokuz yaşlarına geçti. Eski bir evde, yatak odasındaydı. Yatağının yukarısında bir Beatles posteri asılıydı. Genç adam hüsranla dolabını karıştırıyordu. Yaşlı Peter'ın sesi sahneyi anlatmaya başladı.

"Uğurlu gömleğimi bulamamıştım," dedi.

Ekrandaki sahnede, hüsran içindeki genç (Miller canlandırıyordu) odasından çıkıp arka kapıdan dışarı çıktı.

"Bu yüzden... annemi bulmaya gittim. Görüp görmediğini sormak için, anlıyor musun?"

Anne arka bahçedeki bir çamaşır ipinin yanında durmuş bir çarşaf asıyordu.

"*Anne? Mavi gömleğim nerede?* dedim."

Ekran şimdi Peter'ın yaşlı versiyonuna geri dönmüştü. Ellerine bakıyor, başparmaklarını oynatıyordu. Hızla bir nefes alıp gözlerini tekrar kameraya çevirdi. "Bana bakıp, *Gömleği henüz yıkamadım,* dedi.'"

Ekran şimdi tekrar genç çocuğu gösteriyordu. Annesine inanamayarak bakıyordu. Ellerini başının yan taraflarına götürdü.

"İşte o zaman fark ettim." dedi Peter'ın ekran dışından gelen sesi. "Tek bir seçeneğim kalmıştı."

Kamera, evine, odasına ve dolabına geri dönen delikanlıyı takip ediyordu. Elleriyle dolabındaki giysileri ayırıyordu ta ki kamera orada asılı duran ve önden arkaya sallanan tek bir gömleğe odaklanana kadar.

"Bu tek temiz gömleğimdi."

Kamera tekrar yaşlı Peter'a dönmüştü. Terli avuçlarını bacaklarına bastırıp başını eski yeşil koltuğuna yasladı. Düşünceli düşünceli tavana baktı.

Sahne dışından bir ses ona seslendi. "Peter? Ara vermeye ihtiyacın var mı?"

Peter başını iki yana sallayarak öne eğildi. "Yok. Hayır, sadece bunu bitirmek istiyorum." Bir nefes alarak tekrar kameraya baktı. "Yapmam gerekeni yaptım," dedi omuz silkerek.

Kamera askıdan gömleği alan delikanlıyı takip ediyordu. Üzerindeki kirli gömleği çıkarıp öfkeyle az önce dolaptan aldığı temiz gömleği giydi.

"Gömleği giymek *zorundaydım.*" Şimdi yaşlı Peter kameraya metanetli bir ifadeyle bakıyordu. "Gömleksiz gidemezdim. *Ellili* yıllardı." Fısıltıyla sözlerini tekrarladı. "Gömleği giymek zorundaydım."

Sahne dışından bir soru geldi. "Gömlek ne renkti Peter?"

Peter başını iki yana salladı. Hatırası fazla zorluydu.

"Peter," diye üsteledi kamera dışı ses. "Gömlek ne renkti?"

Peter hüsranla ofladı. "Turuncu. *Turuncuydu* tamam mı?" Kameradan başka tarafa baktı, utanmıştı.

Ekran karardı.

Bir sonraki sahne profesyonel giyimli yeni bir karakterle açıldı. Uzun sarı saçlı bir kadındı, bembeyaz bir gömlek giymişti. Kameraya bakarken gömleğini düzeltiyordu. "Hazır mıyız?" diye sordu.

"Sen ne zaman olursan," dedi kamera dışındaki ses.

Kadın başını salladı. "Tamam o zaman. Başlayayım mı?" Talimat için başka birine bakıyordu. Sonra ekrana baktı. "Adım Dr. Esther Bloombilingtington. Kromofobi uzmanıyım."

Kamera dışından bir ses, "Bu terimi tanımlayabilir misin?" dedi.

Dr. Bloombilingtington başını salladı. "Kromofobi, sürekli ve mantıksız bir renk korkusudur."

"Özellikle hangi renk?" diye sordu kamera dışı ses.

"Kromofobi her hastada kendini farklı gösterir," dedi doktor. "Bazen hastalar maviden, yeşil, kırmızı, pembe,

sarı, siyah, kahverengi veya mordan korkarlar. Hatta beyazdan. Gerçekte hiçbir renk konu dışı değildir. Hatta bazı hastalar kendilerini *bir dizi* renkten korkarken bulabilir veya daha ciddi vakalarda..." Cansız bir ifadeyle kameraya baktı. "*Bütün* renklerden."

Kamera dışı ses başka bir soru sordu. "Ama bugün o renklerden birinden bahsetmek için burada değilsin, öyle değil mi?"

Dr. Bloombilingtington başını iki yana sallayarak tekrar kameraya baktı. "Hayır. Bugün burada olmamın tek bir nedeni var. Endişe verici derecede tutarlı sonuçlar veren tek bir renk." Nefes alırken omuzlarını kaldırdı. Yeniden konuşmaya başladığında omuzları indi. "Bu incelemenin sonuçları önemli ve bunun dünyayla paylaşılması gerektiğini düşünüyorum."

"Neyin paylaşılması gerekiyor?"

"Bulgularımıza dayanarak, turuncu rengin *sadece* çoğu kromofobi vakasının nedeni olmakla kalmadığını keşfettik, araştırmamız aynı zamanda turuncunun tüm renklerden *açık ara* en kötü renk olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamaktadır."

Kamera dışı ses, "Peki bununla ilgili ne gibi bir kanıtınız var?" diye sordu.

Dr. Bloombilingtington kameraya büyük bir ciddiyetle baktı. "Twitter araştırma anketlerimizde birkaç düzine beğeni ve bu konuyla ilgili Instagram hikâyelerimizde epeyce görüntüleme dışında... *insanlar* da var." Yavaş, dramatik bir müzik çalmaya başlarken öne eğilip gözlerini kıstı. "Sadece onların *hikâyelerini dinleyin.*"

Ekran kardı.

Bir sonraki sahne tekrar ilk karakter Kaitlyn'le açıldı. Şimdi konuşurken elinde kâğıt mendil vardı. "Annem o sözleri babama söyler söylemez..." Gözlerini kaldırıp kameraya baktı. "Babam... *öldü.*"

Kâğıt mendili gözlerine götürdü. "Babam sadece... anneme baktı, oturma odası duvarları için renk olarak turuncuyu *önermesinden* şoke olmuştu. Annem bunu söyler söylemez babam tüm küçük plastik renk örneklerini yere düşürdü ve kalbini tutarak... *öldü.*

Kaitlyn'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sesli söylediği son söz... *turuncu* oldu." Göğsünden bir hıçkırık koptu. Başını ileri geri salladı. "Annemi hiçbir zaman affedemeyeceğim. *Duvar* rengi olarak *turuncuyu* kim önerir ki? Babamın duyduğu son söz bu olmuştu. *Son söz!*"

Kaitlyn'in feveranından hemen sonra ekran karardı.

Geçmişe dönerek mavi eski bir kamyonet kullanan genç Peter'la yeniden açıldı. Peter'ın üzerinde turuncu bir gömlek vardı. Öfkeden yüzü buruşup çarpılmıştı.

"Mavi gömleği giymek istiyordum ama başka seçeneğim yoktu," diye anlatıyordu yaşlı Peter. "Mary'nin maviyi tercih ettiğini biliyordum. Hatta ona çıkma teklif ettiğim gün söylemişti. Ona sarı elbisesini beğendiğimi söylemiştim, benim için fırıl fırıl dönerek, *'Güzel değil mi?'* demişti. Başımı sallayınca, *'Gömleğini beğendim Peter. Mavi sana çok yakışıyor,'* demişti."

Kamera şimdi yeşil koltuğunda oturan yaşlı Peter'a odaklanmıştı. Gözleri başlangıçtakinden daha da kanlanmıştı. "Sinemaya gittiğimde... ön tarafta duruyordu. Tek başına. Kamyoneti park ettim, motoru kapatarak onu izledim. Orada sarı elbisesiyle dururken çok güzel görünüyordu."

Şimdi film üstünde turuncu gömleğiyle kamyonetinde oturmuş genç Peter'ı sarı bir elbise giymiş tek başına bekleyen güzel bir kızı izlerken gösteriyordu. Peter yüzünü buruşturdu.

"Yapamadım. Beni öyle görmesine izin veremezdim."

Genç Peter kamyonetini çalıştırıp otoparktan çıkmaya başladı.

Şimdi kamera yeşil koltuğundaki yaşlı Peter'a geçmişti. "*Ne* yapmalıydım ki?" O kadar kızgındı ki koltuğundan kalktı ama tam olarak ayağa kalkamayacak kadar yaşlıydı. "O gömlekle yanına gidemezdim! Çekip gitmek *tek seçeneğimdi*!"

Kendini tekrar koltuğa bıraktı. Başını iki yana salladı, belli ki hayatının geri kalanında derin etkisi olan seçimden pişman olmuştu.

"Peter?"

Peter başını kaldırıp kmeranın sağ tarafına, sahne dışındaki sesin sahibi her kimse ona baktı.

"Bize Mary'ye ne olduğunu anlatabilir misin?"

Peter yüzünü buruşturunca her nasılsa gözlerinin etrafında daha fazla kırışık oluştu.

"Mary'ye ne oldu Peter?"

Peter tekrar yarı ayağa kalkarak öfkeyle kolunu savurdu. "Dan Stanley'le evlendi! İşte olan bu!" Hüzne kapılarak yeniden yerine oturdu. "O gece tanıştılar... sinemada. Onu mavi gömleğimle çıkaracağım gecede. Âşık oldular. Sonunda üç çocukları ve birkaç keçileri oldu. Ya da koyunları. Kahretsin, hatırlayamıyorum. Ama her neyse, çok fazla vardı. Her gün işe giderken çiftliklerinin önünden geçmek zorunda kalıyordum ve lanet olası hayvanlar çok... *sağlıklı* görünüyorlardı. Sanki Dan Stanley onlara gerçekten iyi bakıyormuş gibi. Tıpkı *benim* olması gerekirken Mary'ye iyi baktığı gibi."

Peter koltuğunun yanındaki sehpaya uzandı. Kâğıt mendil aldı. Sümkürdü. "İşte şimdi buradayım." Sanki yaşamından göstereceği hiçbir şey yokmuş gibi, elini sallayarak odayı gösterdi. "Tek başıma." Kameraya bakarak tekrar burnunu sildi. Kamera yüzüne odaklandı. Uzun, garip bir duraksama oldu. Sonra Peter, "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Bitirdim," dedi.

Ekran tekrar karardı.

Bir sonraki sahne, kaşları endişeyle çatılmış Dr. Bloombilingtington'la açıldı.

"İnsanların bu belgeselden ne kazanmasını umuyorsunuz?" diye sordu ekran dışındaki ses.

Doktor kameraya baktı. "Benim umudum... umduğum tek *şey*... bunu izleyen herkesin bir araya gelerek bu berbat rengi yasaklaması. Turuncu yaşamları mahvetmekle kalmıyor, aynı zamanda kelime[2] hiçbir şeyle *kafiyeli* bile değil. İnsanlar kelimeleri turuncuyla kafiyeli yapmaya *çalışıyorlar* ama... mükemmel bir kafiye yok. Sadece *yok*." Kamera yüzüne odaklandı. Ciddiyetle fısıldadı. "Hiçbir zaman *olmayacak*."

Ekran karardı.

Ekranda turuncu *hariç* her renkte yeni kelimeler belirdi. **Siz veya tanıdığınız biri turuncu rengi gördüyse veya turuncu kelimesini sesli dile getirdiyse, kromofobi hastası olabilirsiniz. Resmi bir teşhis için lütfen bir psikiyatriste başvurun. Bu rengin dilimizden ve dünyamızdan yasaklanması için yürüttüğümüz kampanyaya bağışta bulunmak veya bir parçası olmak isterseniz, lütfen AdiAnilmayacakRenkKampanyasi@gmail.com adresinden bize e-posta gönderin.**

Ekran karardı.

Jenerik akmaya başladı ama sadece üç isim vardı çünkü tüm rolleri ben, Miller ve büyükbabası oynamıştık.

Miller tüm film boyunca elimi tutmuştu. Avcu terliyordu. Tüm videonun sadece beş dakika olduğunu biliyordum ama daha uzun gelmişti. Hazırlamak kesinlikle çok daha uzun sürmüştü.

[2] İngilizcede turuncu anlamına gelen "orange" sözcüğüyle kafiyeli kelime sayısı çok azdır. (e.n.)

Oda sessizdi. Bunun iyi mi yoksa kötü bir işaret mi olduğundan emin değildim. Jonah'a göz attım ama hâlâ televizyona bakıyordu.

Lexie'yle Efren yere bakıyorlardı.

İlk konuşan annem oldu. "Film..." Yardım için Jonah'a baktı ama o hâlâ televizyona bakıyordu. Annem konuşmaya devam etti. "Film... *beklenmedikti.* Kalitesi harikaydı. Ve oyunculuk. Demek istediğim... bilemiyorum. Dürüst olmamı istediniz, bu yüzden... anlamadım. Belki de çok yaşlıyım."

Lexie başını iki yana salladı. "Hayır, mesele yaş değil çünkü şu anda benim de kafam çok karışık."

"Bu bir *sahte belgesel*," dedi Miller savunarak. "Belgesellerle dalga geçerler. *Komik* olurlar."

Efren başını salladı. "Ben güldüm."

"Hayır, gülmedin," dedi Miller. Işığın yanına gidip açtı.

Hâlâ Jonah'ın bir şey söylemesini bekliyordum. Sonunda gözlerini televizyondan ayırıp ikimize çevirdi. Bir an sadece sessiz sessiz baktı.

Ama sonra...alkışlamaya başladı.

Önce yavaştı ama ayağa kalkarken alkışları hızlandı. Gülmeye başlayınca Miller'ın Jonah'ın tepkisiyle nihayet gevşemeye başladığını hissettim. "*Harikuladeydi*!" dedi Jonah. Ellerini beline koyup tekrar televizyona baktı. "Demek istediğim... kalitesi. Oyunculuk." Yeniden bize baktı. "Peter'ı oynayan kimdi?"

"Benim büyükbabam," dedi Miller.

"*Çok* iyi," dedi Jonah. "İnanılmaz olduğunu düşündüm. Bence ikiniz bununla şansınızı deneyebilirsiniz."

"Sadece nezaket mi gösteriyorsun?" diye sordu annem Jonah'a. "Anlayamadım."

"Hayır. Demek istediğim, sanırım hepimiz çok daha ciddi bir şey olacağını düşünerek başladık. Belki daha kişisel

bir şey. Ama bunun bir sahte belgesel olduğunu fark edince bu kadar iyi becerebildiğiniz için kelimelere dökemedim. Başarmışsınız. İkiniz de."

Miller da ben de rahat bir nefes aldık. Üzerinde çok çalışmıştık. Aptalca olduğunu biliyordum ama mesele de buydu.

Başka kimse anlamadı diye gücenmemiştim. Gerçekte sadece Jonah'ın ne düşündüğünü önemsiyorduk çünkü sponsor öğretmen olarak onun adı geçiyordu.

Miller beni kucakladı. Boynumda içini çekerken ondan yayılan rahatlamayı hissedebiliyordum. "Bittiği için çok mutluyum," dedi. "Jonah'ın hiç beğenmeyeceğini düşünmüştüm."

Ben de rahatlamıştım.

Güzel olmuştu.

Miller, televizyona bağlı laptopa gitti. "Pekâlâ, bir videom daha var."

Şaşkın şaşkın başımı yana yatırdım. "Ama sadece bir tane hazırlamıştık..."

Miller bana bakarak sırıttı. "Bu bir sürpriz."

Miller farklı bir dosya açtı, televizyon bilgisayarına bağlanır bağlanmaz alelacele gidip ışıkları kapattı.

Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum.

Hâlâ oturma odasının arka tarafında dururken Miller arkamdan kollarını doladı. Çenesini omuzuma koydu.

"Nedir bu?"

"Şşş," dedi. "Sadece izle."

Film kameraya bakan Miller'la başlıyordu. Kamerayı kendisi tutuyordu, kendi yüzüne doğrultmuştu. Elini salladı. "Merhaba Clara." Kamerayı bıraktı. Yatak odasındaydı. Yatağına oturup, "Tamam, gösterişli şeyleri sevmiyorum dediğini biliyorum ama..." dedi. "Buna sen daha söylemeden önce başlamıştım. Bu yüzden... umarım beğenirsin."

Ekran karardı ve ikimizin görüntüleriyle açıldı. Son bir kaç aydır yaptığı tüm çekimlerdi. Parkta ağaca yaslanmış otururken çekilen kliplerimiz. Video sunumumuz üzerinde çalışırken çekilmiş kliplerimiz. Okuldaki, Miller'ın evindeki, bizim evdeki kliplerimiz.

Klipler bitti, bir sonraki sahnede gerçekten ses vardı. Miller'dı, kamerayla uğraşıyordu. Kamyonetindeydi, kapıyı çarparak kapatıp kamerayı kendisine doğrulttu. "Merhaba Clara. Bence baloya benimle gitmelisin." Bunu fısıldayarak söyledikten sonra kamerayı tripoda yerleştirdi. Kamerayı bana doğrulttu.

Kamerayı yemek kamyonetine gittiğimizde kurduğu ilk gündü. Sandviçlerimizi sipariş etmeye gidiyor, kamerada yaptığım aptal suratlar görünüyordu.

Bir sonraki sahne okulu astığımız gündü. Kamerayı kurup ağaca doğrultuyordu. Ağaca yaslanmış, suya bakıyordum. Miller ilk başta çekimde yoktu ama sonra kameranın önüne yüzünü uzattı. "Merhaba, Clara," diye fısıldadı alelecale. "Baloya benimle gelmelisin." Sonra kameradan geri çekilerek sanki hiçbir terslik yokmuş gibi ağaçla benim arama girdi.

Bunları yaptığından hiç haberim yoktu. Arkama dönüp ona baktım ama televizyonu izlememi istedi.

Sonraki üç sahne, gizlice rasgele baloya gitme tekliflerinde bulunduğu, benim de bunu yaptığından bihaber olduğum, çıktığımız zamanlardandı.

Sonra Miller'ın Starbucks'ta sırada beklediği bir sahne açıldı. Kamerayı bana doğrultmuştu. Bir köşede tek başıma oturmuş, kitap okuyordum.

Aman Tanrım. Bu ilk öpüştüğümüz gündü.

Miller Starbucks kuyruğunda dururken kamerayı kendisine çevirdi. "Orada oturmuş kitabını okurken çok tatlısın," diye fısıldadı. "Bence baloya benimle gelmelisin."

"Miller," diye fısıldadım. Dönüp ona tekrar bakmaya çalıştım ama gözlerimi televizyondan ayırmamı istemiyordu. Şoktaydım. Çıkmaya başlamadan önceki görüntüler olmasını beklemiyordum.

Bir sonraki sahnede Miller dışarıda, bir direğe yaslanmıştı. İlk başta bulunduğu yeri tanıyamadım ama alnındaki boncuk boncuk terleri silip ağzındaki lolipopu çıkarınca şehir sınırı tabelasının önünde durduğunu anladım. Kamerasına bakarak, "*Pekâlâ.* Clara Grant. Demin buradan geçtin ve beni yol kenarında dururken gördüğünü biliyorum. Olay şu. Bir kız arkadaşım var ama gece yattığımda onu düşünmeyi bıraktım, büyükbabam bunun kötüye işaret olduğunu, ondan ayrılmam gerektiğini söylüyor. Demek istediğim, uzun zamandır senden hoşlanıyorum ve şansım kalmıyormuş gibi geliyor. Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım. O yokuşun dibinde arabanı çevirip geri dönersen, bunu bir işaret olarak alıp iç sesimi dinleyeceğim, kız arkadaşımdan ayrılacağım ve sonunda sana çıkma teklif edeceğim. Hatta bu yıl baloya benimle gelmeni bile isteyebilirim. Ama arabanı geri *döndürmezsen*, o zaman senin ve benim olmayacağımızı–" Gözleri parladı, gözüne bir şey ilişmişti. Sırıtarak tekrar telefonuna baktı. "Şuna bak. Geri döndün."

Videonun bu kısmı bittiğinde ağlıyordum.

Bir sonraki sahne başladığında, hiç tanıyamadım. Kamera yere, sonra Büyükbaba'ya çevrildi.

Büyükbaba bu videoda birkaç yaş daha genç görünüyordu. Şimdi göründüğünden daha sağlıklıydı. "Çek şunu yüzümden," dedi büyükbaba.

Miller kamerayı kendisine çevirdi. O da daha genç görünüyordu. Sıskaydı, muhtemelen on beş yaşlarındaydı. "Büyükbaba gösteri için heyecanlı," dedi Miller kameraya alaylı bir ifadeyle. Sonra kamerasını sahneye doğru çevirdi.

Seti tanıyınca kalbim güm güm atmaya başladı.

Düşüncelerim de hızlanmaya başlamıştı. Miller'ın büyükbabası bana Miller on beş yaşındayken okulda olan bir şeyi iki kez anlatmaya çalışmıştı. Ve iki seferde de Miller bundan o kadar utanmıştı ki onu susturmuştu.

Miller başımın yan tarafından öptü çünkü büyükbabasıyla tanıştığım ilk günden beri bu hikâyeyi öğrenmek istediğimi biliyordu.

Kamera kapandı. Tekrar başladığında aynı geceydi ama oyunun sonuydu. Şimdi kamera bana odaklanmıştı. On dört yaşındaydım, sahnede tek başıma durmuş bir monolog söylüyordum. Kamera yavaşça benden uzaklaşıp Miller'a döndü.

O sırada kamerayı büyükbabası tutuyor olmalıydı.

Miller sahneye bakıyordu. Öne doğru eğildi, ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu. Beni sahnede izlerken kamera onu yaklaştırdı. Kamera bir dakika kadar orada kaldı. Miller sahnede söylediğim her kelimeyi dikkatle dinliyordu, kendini iyice kaptırmıştı. Büyükbaba kamerayı bir kez bile ondan ayırmıyordu ama Miller'ın büyükbabasının kendisini filme aldığından haberi yoktu.

Monolog oyunun sonuydu, bu yüzden son repliğimi söylediğimde tüm seyirciler alkışlamaya başlıyordu.

Miller alkışlamıyordu.

Hareketsizdi. "Vay canına," diye fısıldadı. "Bu kız inanılmaz. *Efsane.*"

O sırada büyükbabasına baktı ve kameranın kendisine doğrultulmuş olduğunu gördü. Kamerayı elinden almaya çalıştı ama büyükbaba kamerayı uzaklaştırdı. Kameraya ikisini de gösterecek şekilde açı verdi. "Sanırım az önce âşık oldun," deyince Miller büyükbabasına gözlerini devirdi.

Miller güldü. "Kapa çeneni."

"Oldun ve ben kameraya aldım." Kamerayı tekrar Miller'a doğrultarak, "Kızın ismi ne?" dedi.

Miller omuz silkti. "Emin değilim. Galiba Clara." Jeneriği açıp isimleri kaydırarak benim adımda durdurdu. "Clara Grant. Nora rolünü oynuyordu."

Büyükbabası onu hâlâ filme alıyordu. Miller büyükbabasının söylediklerini inkâr bile etmemişti. Şimdi tüm seyirciler sahneye çıkan oyuncuları alkışlıyordu ama Miller kameraya bakıyordu. "Artık durabilirsin."

Büyükbabası güldü. "Bence çok tatlı. Belki de ona çıkma teklif etmelisin."

Miller güldü. "Evet, doğru. Clara on numara. Ben dört numara gibiyim. Belki beş."

Büyükbaba kamerayı kendine çevirdi. "Ben ona tam altı verirdim."

"*Kapat* şunu," dedi Miller tekrar.

Büyükbaba kameraya gülümsedi. Kamerayı bir kez daha Miller'a çevirdi. Benim adım anons edilip sahnede selam verme sırası bana geldiğinde Miller tebessümünü gizlemek için dudağını ısırdı.

"Abayı yakmış görünüyorsun," dedi büyükbaba. "Çok yazık çünkü kız senin dengin değil."

Miller kameraya döndü. Abayı yaktığını gizlemeye bile çalışmadan güldü. Eğilip biraz daha yaklaşarak doğrudan kameraya baktı. "Bir gün bu kız beni fark edecek. Sadece bekle."

"Ben ölümsüz değilim," dedi büyükbaba. "Sen de değilsin."

Miller sahneye bakarak güldü. "Sen sahip olduğum en kötü büyükbabasın."

"Sahip olduğun tek büyükbaba benim."

"Tanrı'ya şükür," dedi Miller gülerek.

Sonra kamera kapandı.

Yanaklarımdan aşağı gözyaşları akıyordu. Tam bir şok içinde başımı iki yana salladım. Miller'ın kolları bana dolanmıştı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ve sen mezuniyet balolarının aptalca olduğunu söylemiştin."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. Sonra dönüp onu öptüm. "Belli ki çok yanılmışım."

Alnını alnıma bastırarak gülümsedi.

Birisi ışıkları açtı. Birbirimizden ayrıldık, annem gözyaşlarını siliyordu. "Asıl sunmanız gereken *bu*."

Lexie tasdikleyerek başını salladı.

"Kriterleri karşılamıyor," dedi Jonah. "Hepsi bu yıl çekilmemiş." Miller'a bakarak göz kırptı. "Ama harikaydı."

İnanamayarak boş televizyona baktım. O sırada aklıma bir şey geldi. "Dur bir dakika." Miller'a baktım. "Kamyonetine bir Beatles şarkısının adını verdiğini söylemiştin. Ama Nora benim o oyundaki karakterimin adıydı."

Miller gülümsedi.

"Beatles'ın 'Nora' adında bir şarkısı var mı?"

Miller başını iki yana salladı, şu anda bu adama inanamıyordum. Bundan fazlasını yapamazdı.

* * *

Bir saat sonra hâlâ sarhoş gibiydim. *Gerçek* bir sarhoşluk değildi. Miller sarhoşluğuydu.

Açlıktan öldüğüm için beni doyuracağına söz vermişti ama kentin aksi istikametine doğru gidiyordu.

"Yemek yiyeceğiz sanıyordum."

"Önce evde sana göstermek istediğim bir şey var."

Kamyonet koltuğunun ortasına oturmuş, başımı omzuna yaslamıştım. Telefonuma bakarken kamyonetin yavaşlamaya başladığını hissettim. Ama Miller'ın garaj yolunu geçmiştik. Kamyoneti karanlıkta yolun kenarına çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Kamyonetin kapısını açtı, elimden tutarak beni dışarı çıkardı. Beni birkaç metre yürüttükten sonra bir şey işaret etti. Bakınca şehir sınırı tabelasını gördüm.

"Bir şey fark ettin mi?"

Betonla yere sabitlendiğini gördüm. Güldüm. "Vay canına. Yapmışsın. Şehir sınırını tamamen değiştirmişsin."

"Bu gece benim evde takılıp Büyükbaba'yla pizza ısmarlayabileceğimizi düşünüyordum."

"Biberli ve ananaslı mı?"

Miller başını iki yana sallayarak elimi bırakıp kamyonetine geri yürümeye başladı. "Mükemmel bir on numaraya çok yakınsın Clara. Ç*ok* yaklaşmıştın."

Beş dakika sonra, Büyükbaba'yla ikimiz Miller'ın pizza sipariş etmesinin şimdiye kadar tanık olduğumuz en heyecan verici şeymiş gibi davranıyorduk. İkimiz de koltuklarımızın ucunda oturuyorduk. Tırnaklarımı kemiriyordum. Miller telefonu hoparlöre almıştı, bu yüzden pizzacı, "O kadar uzağa teslim ettiğimizi sanmıyorum. Teslimat alanımız şehir sınırları içindedir," dediğinde odada bir gerginlik oldu.

"Şehir sınırları içinde yaşıyorum. Beş altı metre kadar," dedi Miller kendinden emin.

Hattın öbür ucunda bir sessizlik olduktan sonra pizzacı, "Tamam. Sisteme aldım. Yaklaşık kırk beş dakika içinde orada oluruz," dedi.

Miller telefonu kapattığında ikimiz de yerimizde zıplayıp beşlik çaktık. Aslında büyükbaba pek zıplayamadığı için ben ona beşlik çaktım.

"Ben bir dâhiyim," dedi Miller. "Beş aylık zorlu ve yasadışı çalışma nihayet meyvesini verdi."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi büyükbaba. "Her ne kadar yasadışı hiçbir şeye göz yummak istemesem de. Ama yani... bu pizza, bu yüzden..."

Miller güldü. Büyükbabanın zamanlayıcısındaki alarm çalınca gerekli ilaçları getirmek için mutfağa gittim. Miller işe gittiğinde Büyükbaba'ya yardım ediyordum. Gündüzleri tam zamanlı bir yardımcı vardı ama diğer saatlerde de yardıma gerek oluyordu.

Büyükbaba'yla vakit geçirmeyi seviyordum. Bana Miller hakkında çok güzel hikâyeler anlatıyordu. Kendi hayatı hakkında anlatıyordu. Ve hâlâ karısının şehri terk ettiğine dair şaka yapsa da onun hakkında anlattıklarını dinlemeyi seviyordum. Karısı ölene kadar elli iki yıl evli kalmışlardı. İkisinin hikâyelerini dinlemek aşka olan inancımı yeniden pekiştirmeye yardımcı oluyordu.

Jonah'la annemin de yardımı oluyordu. Onları birlikte görmek bir süre garip gelmişti. Ama birbirlerine çok yakışıyorlardı. Ağırdan alıyorlardı, birlikte taşınmak gibi büyük hamleler yapmadan önce beklemeye karar vermişlerdi. Ama Jonah ve Elijah'yla neredeyse her akşam birlikte yemek yiyorduk.

Jonah annemin yanında, Jenny teyzeyle olduğundan tamamen farklı biriydi. Jenny teyze ve Elijah'yla bir yaşam sürmekten mutlu olmayacağından değildi. Ama annem onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde mutlu ediyordu. Annem ne zaman yanına gelse ona gördüğü en harika şeymiş gibi bakıyordu.

Miller'ı bazen bana öyle bakarken yakalıyordum. Tıpkı şu anda mutfakta durmuş büyükbabasına ilaç hazırladığım zaman olduğu gibi.

İlaçları oturma odasına götürerek kanepede Miller'ın yanına oturdum.

Büyükbaba ilaçlarını içtikten sonra su bardağını koltuğunun yanındaki masaya koydu. "Ee? Sanırım sonunda Miller'ın sana âşık olduğu videoyu gördün, değil mi?"

Gülerek Miller'a yaslandım. "Torunun tam bir romantik."

Büyükbaba güldü. "Hayır, torunum bir ahmak. Sonunda sana çıkma teklif etmesi üç yılını aldı."

"Sabır bir erdemdir," dedi Miller.

"Kansersen değil." Büyükbaba ayağa kalktı. "Yedi aydır ölmeyi bekliyorum ama bu hiç olmayacak. Sanırım bu işi halletsem iyi olur." Yürütecini kullanarak yavaş yavaş mutfağa gitti.

"Bunu halletmek mi?" diye sordu Miller.

Büyükbaba evraklarının çoğunu sakladığı bir çekmeceyi açtı. Çekmeceyi karıştırarak bir dosya çıkarıp yanında oturma odasına getirdi. Masada Miller'ın önüne attı. "Bunu ben öldükten sonra avukatımın sana anlatmasını beklemek istedim. Böylesi daha eğlenceli olur diye düşünüyordum. Ama bazen hiç ölmeyecekmişim gibi geliyor ve üniversiteye başvurmak için fazla zamanın kalmadı."

Miller dosyayı kendine çekti. Açarak ilk sayfayı okumaya başladı. Vasiyete benziyordu. Miller hızla gözden geçirerek kıkırdadı. "Gerçekten bana hava haklarını mı miras bırakıyorsun?" diye sordu Miller başını kâğıttan kaldırarak.

Büyükbaba gözlerini devirdi. "Bunu sana on yıldır söylüyorum ama sen bana gülüp duruyorsun!"

Miller omuz silkti. "Belki de şakayı anlamıyorum ha? Birisine nasıl *hava* miras bırakırsın?"

"Bunlar hava *hakları* seni aptal!" Büyükbaba koltuğunda geriye yaslandı. "Onları otuz yaşımdayken, büyükannenle New York'ta yaşarken satın almıştım. Şerefsizler yıllardır bana sattırmaya çalışıyorlar ama çoktan sana vereceğimi söylemiştim ve sözümden dönmüyorum."

Sanırım Miller kadar ben de şaşırmıştım. "Hava hakkı nedir?"

Büyükbaba başını çevirdi. "Okulda size hiçbir şey öğretmiyorlar. Bu arazi sahibi olmak gibidir, ancak daha büyük şehirlerde havanın bazı kısımlarına sahip olabilirsin, böylece binanın önüne veya üzerine inşaat yapamazlar. Union Square'de havanın küçük bir kısmı benim. Son baktığımda çeyrek milyon dolar değerindeydi."

Miller az kalsın boğuluyordu. Tıkanıklığı devam ediyordu. Öksürüğe benzer sesler çıkarıyordu. Sırtına vurdum, ayağa kalkıp dosyayı işaret etti. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Büyükbaba başını iki yana salladı. "Austin'deki o okula gitmeyi ne kadar istediğini biliyorum. Avukatım, diploma almanın sana yaklaşık yüz elli bin dolara patlayacağını söyledi. Ayrıca hakları sattığında ödemen gereken vergiler de olacaktır. Bir gün bir evin peşinatını ödemeye ya da seyahat etmeye yetecek kadar paran kalacağını düşünüyorum. Ya da bazı film ekipmanları satın alırsın. Bilemiyorum. Seni zengin etmiyorum ama hiç yoktan iyidir."

Miller ağlayacakmış gibi görünüyordu. Odada volta atıyor, büyükbabasına bakmamaya çalışıyordu. Baktığında gözleri kızarmıştı ama gülüyordu. "Bunca zaman *havayı* miras alacağımı söyleyip durdun. Sadece kendin gibi davrandığını düşünüyordum." Büyükbabasının yanına gidip sarıldı. Sonra geri çekildi. "Peki bunu bana anlatmadan önce ölmeyi beklemek de ne demek oluyor? Neden?"

Büyükbaba omuz silkti. "Eğlenceli olacağını düşündüm. Ben öldükten sonra, hiç beklemediğin bir anda son bir şaka yapacaktım."

Miller gözlerini devirdi. Sonra gülümseyerek bana baktı. Aynı şeyleri düşündüğümüzü söyleyebilirdim, hiçbir şey beni seneye mezun olduktan sonra aynı şehirde olabileceğimizi bilmek kadar mutlu edemezdi. Aynı okulda. Hatta bazı aynı dersleri bile alabilirdik.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?" diye sordum ona.

Miller omuz silkti.

"Teksas Üniversitesi mi? Okul rengin *turuncu* olacak Miller."

Miller güldü. Büyükbabası da öyle. Ama Miller şakaların bitmediğinin farkında değildi. Şakalardan birini mezuniyet balosuna saklıyordum.

Özel günümüz için mükemmel bir elbise almıştım. Bulabildiğim en berbat turuncu renkteydi.

SON

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce, bu kitabı okuduğunuz için sizlere teşekkür etmek istiyorum. Görünüşe göre tek bir türe bağlı kalamıyorum, bu yüzden yazmak istediklerimi desteklemeniz, kariyerimde en değer verdiğim şey.

Her kitapta teşekkür edeceğim kişilerin uzun bir listesi olur ama Verity: *Gerçeğin Diğer Kıyısı* adlı kitabımın teşekkürlerinde tanıdığım hemen hemen herkesi kapsadığımı düşünüyorum. Bunu tekrar yapabilecek olsam da öncelikle bu romanın yaratılmasıyla kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan birkaç kişiye odaklanmak için bu teşekkürleri özetleyeceğim. Kimberly Parker ve Tyler Easton, tüm ebeveynlere efsane bir örnek olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. İkinizin ortak ebeveynlik tarzınız ilham ve umut veriyor, bu yüzden size teşekkür edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca Murphy Fennell'la Nick Hopkins'e de aynı sebepten ve yeğenimin umut edebileceği en iyi iki ebeveyn oldukları için teşekkür etmek isterim.

Bu kitabı yazarken okuyanlara teşekkür ederim. Brooke, Murphy, Amber Goleb, Tasara, Talon, Maria, Anjanette, Vannoy ve Lin. Dürüstlüğünüz ve geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Hepiniz bu kariyerde gelişmeye devam isteği uyandırıyorsunuz ve bu yüzden sizi ilk taslakların bombardımanına tutmaya devam ediyorum.

Menajerim Jane Dystel'a ve tüm ekibe çok teşekkür ederim. Çocuklar, sizler sürekli desteğiniz, bilginiz ve teşviklerinizle beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz.

Anh Schluep'e ve Montlake Romance'daki herkese teşekkür ederim. Bu birlikte ilk kitabımız ve tüm Montlake ekibiyle çalışmaktan büyük keyif aldım. Sizinle daha fazla hikâye yaratmak için sabırsızlanıyorum!

Birlikte çalışmaktan büyük zevk aldığım Lindsey Faber'a teşekkür ederim. Umarım seninle sonsuza kadar devam ederim.

Tüm yazar arkadaşlarıma, okuyuculara, blog yazarlarına, bookstagram kullanıcılarına, booktuber'lara, endüstri profesyonellerine vb. Bu harikulade kitap dünyasının bir parçası olduğunuz için teşekkürler. Hepinizin içindeki yaratıcılık bana ilham veriyor.